

HỘI NIỆM: HỘI NGŨ NGŨ N – KHAI TH

Tác Giả: C. Sĩ Diu Âm

---o0o---

Ngũn

www.tangthuphathoc.net

Chuyển sang ebook 18-01-2014

Ngũn i th c hi n : Nam Thiên – namthien@gmail.com

[Link Audio T i Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

M c L c

HỘI NIỆM: HỘI NGŨ NGŨ N – KHAI TH

XIN Đ NG HI U L M!

L I C A BAN N T NG

BAN N T NG

T a Đàm 1

T a Đàm 2

T a Đàm 3

T a Đàm 4

T a Đàm 5

T a Đàm 6

T a Đàm 7

T a Đàm 8

T a Đàm 9

T a Đàm 10

T a Đàm 11

T a Đàm 12

T a Đàm 13

T a Đàm 14

T a Đàm 15

T a Đàm 16

T a Đàm 17

Tòa Đàm 18
Tòa Đàm 19
Tòa Đàm 20
Tòa Đàm 21
Tòa Đàm 22
Tòa Đàm 23
Tòa Đàm 24
Tòa Đàm 25
Tòa Đàm 26
Tòa Đàm 27
Tòa Đàm 28
Tòa Đàm 28
Tòa Đàm 30
Tòa Đàm 31
Tòa Đàm 32
Tòa Đàm 33
Tòa Đàm 34
Tòa Đàm 35
Tòa Đàm 36
Tòa Đàm 37
Tòa Đàm 38
Tòa Đàm 39
Tòa Đàm 40
Tòa Đàm 41
Tòa Đàm 42
Tòa Đàm 43
Tòa Đàm 44
Tòa Đàm 45
Tòa Đàm 46
Tòa Đàm 47
Tòa Đàm 48

HỘI HỢP NG CÔNG ĐOÀN

Thông báo (Thay cho lời nói đầu)

XIN ĐỀ NG HIỆU LỜI M!

Vừa rồi, được tin có người cho rằng Diều Âm đã niêm Phút được “**NHẬT TÂM BẤT LOẠN**”. Tin này có trên báo chí, và cả trên mạng điện toán nào đó. Có người cho rằng chính Diều Âm đã viết ra và tự xưng như vậy!...

Hôm nay, thêm một lần nữa, Diều Âm xin xác định cách thức và rõ ràng mấy điều sau đây:

1/ Nhận bài báo và thông tin nói về “**NHẬT TÂM BẤT LOẠN**” và tự xưng mình đã chấp được từ kinh điển “**NHẬT TÂM BẤT LOẠN**” này hoàn toàn không phải của Diều Âm viết. Một vài nào đó có trùng bút hiệu, hoặc trùng Pháp Danh, có thể họ đã chấp được rồi nên tự khoe ra đó thôi!...

2/ Để tránh bất sự lầm lẫn đáng tiếc trong tương lai, bắt đầu từ hôm nay Diều Âm này sẽ kèm theo Pháp Danh của mình một dấu ngoặc (**Úc Châu**) hoặc (**Minh Trí**).

3/ Đã nhiều lần trong các cuộc: “**Tọa Đàm**”, “**Khuyến Ngộ về Niệm Phút**”, “**Trở lại thực tại với Huệ Niệm**”, v.v... Diều Âm (Úc châu) này đã thường xuyên xác định rằng mình vẫn còn là phạm phu tục tử, tự chiêm nghiệm sâu sắc, hoàn toàn chưa chấp được một kinh điển nào cả.

4/ Diều Âm (Úc Châu) chỉ biết “**Khuyến Ngộ về Niệm Phút**”, khuyến nhau một lòng chí thành, chí thiết, khiêm hạ niệm Phút để cầu xin được đi nhiếp vắng sanh Tây Phương Cực Lạc. Lý lòng chân thành mà được cảm thông, được Phật gia trì tiếp độ, chứ không phải tự chấp được đi vắng sanh.

5/ Ngoài pháp niệm Phút, Diều Âm còn tích cực khuyến khích đồng tu chú trọng nghiên cứu “**Phép pháp Niệm Phút - Huệ Niệm - Vãng Sanh**” để kịp thời trở duyên tích cực cho nhau, tránh những cảm thấy hiếm nghèo trong lúc tu hành, như những điều cần thiết khi bệnh khi hiếm hành, tránh những lầm lẫn đáng tiếc khi lâm chung, để đồng vắng sanh Tây Phương Cực Lạc được thêm vắng vàng, an toàn hơn. (Xin xem lời những bằng đĩa tọa đàm hoặc vẫn đáp của Diều Âm (Úc Châu) thì sẽ rõ ràng vậy).

6/ Diều Âm (Úc Châu) chưa từng học được một phương cách nào khiến người Niệm Phút nghe được ÂM THANH, người được MÙI HƯƠNG NG, được TỎA PHÁT ÁNH SÁNG, thấy được HẢO QUANG, thấy được PHẬT HIỆN THÂN, v.v...

7/ Chúng ta là hàng phạm phu hạ căn, xin cùng giúp nhau trong phạm vi khả năng, khiêm nhượng, thuận theo căn tánh hiện tại mà hành trì pháp pháp vừa “**Hệ Lý với Hệ pháp**” để cầu sanh Tịnh-Độ. Diều Âm (Úc Châu) này quyết không dám cho mình là cao thượng mà nói lời siêu suýt. Xin chỉ với thiện hữu có duyên với nhau, hãy phân biệt rằng đây thông báo này để giảm bất sự hiểu lầm đáng tiếc!...

Diệu Âm (Úc Châu) cung kính đạ t.

Viết tại Brisbane, ngày 5 tháng 11 năm 2010.

(Có bổ túc thêm ngày 5 tháng 2 năm 2012)

---o0o---

LỜI CẢM ƠN BAN ĐƠN TỪNG

Nam Mô A Di Đà Phật.

Thật là một nhân duyên thù thắng. Một lần nữa Ban Đơn Từng chúng tôi lại có cơ hội chung sức cùng nhau viết kinh tu tập mới trên thế giới hàng đầu, phổ biến pháp pháp “**HỒ NIỆM**”.

Ban Đơn Từng chúng con:

Thành tâm tri ân đức thầy Thích Chí Giác Châu, thầy Thích Hồng Phú đã không quản ngại khó nhọc để hoàn thành bộ sách “**HỒ NIỆM: KHỔ LÝ - KHỔ C**”. Nay lại tiếp tục hỗ trợ cho chúng con trong việc in ấn bộ “**HỒ NIỆM: HỒ ĐƠN NG D - KHAI TH**”.

Thành tâm tri ân các vị đồng tu tham gia viết bài, kiểm bài: Kim Bình, Diệu Thạc, Tịch Bích, Chính Nguyễn, Hồng Lý, Liên Phương, Thiệu Trí, Liên Hồng, Minh Thành, Đặng Liệt, Diệu Thành, Nguyễn Chấn... Cùng tất cả các vị tâm tham phát tâm đóng góp tình tài.

Ban Đơn Từng cũng xin thành tâm cảm niệm tấm lòng từ bi của Cố sĩ Diệu Âm (Úc Châu) đã đem hết tâm huyết để hướng dẫn pháp môn Tịnh-Đo một con đường thông tiếp với Tây Phương Cực Lạc. Để vì chúng tôi, những đứa con của đời này chúng khác gì một cảm nang giúp người vắng sanh Cực Lạc...

Cố sĩ Diệu Âm (Úc Châu) nương theo lời dạy của Thầy Tôn-Quang: “Khi đã biết con đường vắng sanh rồi không nên chờ đợi cho đồng tu, người thân, ông bà cha mẹ anh em... nên đi... nên đi đi vào tam ác đạo...” Chính vì vậy các đứa con của đời này “**HỒ NIỆM**” liên tục ra đời... không tính toán, không sắp đặt, nhưng hình như ăn khớp với nhau thật tuyệt vời. Gần đây Phương Pháp Hồ Niệm được phổ cập khắp nơi trong và ngoài nước, đã giúp không biết bao nhiêu người được vắng sanh về Tây Phương Cực Lạc... Phải chăng đây là một ân huệ dành cho chúng sanh đời này chăng sâu nặng trong thế giới pháp này như chúng ta có được cơ hội thoát vòng sanh tử luân hồi...

Chúng tôi là những thành viên trong Ban Đơn Từng xin thành tâm chia sẻ với tất cả đồng tu học duyên với những bộ sách này lại nói chân thành nhất ... Xin hãy lắng nghe, lắng nghe, lắng nghe... Xin hãy “**Y GIÁC PHÁP NG HÀNH**”. Để chúng ta không bỏ lỡ một cách oan uổng, không thất vọng qua cơ hội “**Trăm Ngàn Vạn Kiếp Khó Gặp Đây**”. Quý vị đừng khiếm khuyết một báo thân này sẽ hối hận về Tây Phương Cực Lạc.

Nguyễn đem tất cả công đức hồi hướng về Tây Phương Cực Lạc, hồi hướng cho tất cả

chúng sanh trong pháp giới. Cứu cho thoát khỏi đời c hòa bình, mọi người đời c c m no áo m, có đ duyên h ng v Ph t pháp, nhất h ng chuyên niệm A Di -Đà Ph t cứu sanh T nh Đ .

Nam Mô A-Di-Đà Ph t.

BAN N T NG

---o0o---

T a Đàm 1

Nam Mô A-Di-Đà Ph t.

Kính b ch nh v S Ph ,

Ch ng trình nói v h niệm hôm nay, chúng con đã đ b tr c, hôm nay là ngày kh i đ u. Kính xin nh v S Cô hoan h cho con đ c th a chuy n v Pháp H Ni m... A-Di-Đà Ph t!

Trong ch ng trình v n đ ng h niệm, thì đ n ngày hôm nay các ban h niệm Vi t Nam cũng nh p nh i đã phát tri n r t là m nh và cái nhu c u ph bi n v ph ng pháp h niệm cũng r t là c n thi t. Di u Âm con vì đã l phát đ ng ch ng trình h niệm, thành ra cũng ph i ráng c g ng đ ti p t c làm cho xong nhi m v . Xin th a v i S Cô cùng ch v , nh ng l i nói này ch ng qua là đức k t nh ng kinh nghi m đã bi t qua r i th a l i thôi, ch không ph i là Di u Âm ng ra đ u gì c .

Trong ph ng pháp h niệm, v n đ khai th r t là quan tr ng. Ng i b nh đ c vãng sanh hay không thành th t mà nói h u h t là nh s khai th đúng m c. Nhi u ng i h niệm mà s ý: **không cân nh c nh ng l i nói, nh ng c ch, nh ng hành đ ng, nh ng ánh m t nhìn... trong lúc h niệm đ u có th gây ra tai h i r t l n đ i v i ng i b nh trong nh ng gi phút ra đi.**

Nói nh v y có nghĩa là h niệm không ph i ch có nói, mà còn c ch, còn hành đ ng, còn cái tâm nguy n c a ng i h niệm n a. Ví d nh ng i bi t đ ng vãng sanh, có lòng tin v ng vàng, đi h niệm cho ng i ta thì cái xác s t ng i b nh đ c thành công cao h n nh ng ng i không có niệm tin vào pháp h niệm.

Nh ng ng i có lòng chân thành, có lòng t bi đi h niệm thì có xác s t cao h n nh ng ng i đi h niệm th , cao h n nh ng ng i còn ái ng i chuy n này, ái ng i chuy n n ...

Nh ng ng i tha thi t mu n vãng sanh, t c là nói v cái tâm tình, cái tâm h n c a h thôi, ch ch a nói t i nh ng gì ngo ài, đi h niệm h t o nh h ng r t t t v i ng i b nh. Nh ng ng i bi t đ o, ng i ta coi cái m ng s ng èo u t t i th gian này không đ n n i ph i ch t s ng v i nó, t c là h mong c u t i ngày đ c vãng sanh đ thoát vòng sanh t , đ đ c an vui c c l c, thì h đem cái tâm tr ng đó đi h niệm cho ng i khác, xin th a v i ch v , nhi u khi nh ng ng i đó không nói m t l i nào tr c b nh nhân, y th mà ng i b nh cũng

đó có phải là pháp môn vắng sanh.

Cho nên, khi nói về khai thố trong pháp môn không phải là chúng ta đem pháp pháp Phật cao siêu ra nói cho người bình. Hoàn toàn không phải. Có nhiều người suy nghĩ, khi đi pháp môn thì đem hết lý lẽ này đến lý lẽ khác ra giảng giải! ... Làm như vậy không tốt!

Mà thật sự, khai thố trong pháp môn không phải nói cho đúng nghĩa ra, là mình nói cái gì đúng, giải quyết những điều khó khăn còn kẹt trong tâm của người bình thường ra, rồi chỉ cho con đường... con đường vắng sanh để họ đi... Để thoát nạn!

Như vậy, thì một người đang sống chết, mình biết tâm trạng của người này là người sống chết, thì điều quan trọng là giảng giải làm sao để người bình thường này không còn sống chết nữa mà đi được. Ngài Thiển-Đào Đệ Sĩ rất chú trọng về điểm này. Một người mà tham sống sợ chết, thì điều cho một ngàn người thì họ niệm cho họ, họ cũng phải chết. Nghĩa là sao?... Nghĩa là khi xả bỏ báo thân, họ để lại một cái thân trần trụi là xương, một sự sống trần trụi là kinh hoàng! Đây là một tiên tri cho biết rằng trần trụi lại như người đi kiêu sau họ bỏ nên nên ngấm! Họ bị khổ đau nên ngấm!

Còn những người không sống chết, họ như hàng coi cái chết như một cái họ đi giải thoát, họ biết được người giải thoát, nên đi với chuyện sống chết họ coi như pha. Những người mà đi với chuyện sống chết họ coi thường, thì khi mình thì nói:

- Bác ơi! Đi về Tây Phương sống sống làm. Bác niệm Phật với con nhé.

- Vậy họ chú? Đầy không chú?...

- Đầy c!

Họ liền vỗ tay rôm rốp, họ liền niệm Phật leo leo, họ ra đi an nhiên từ từ. Lạ lắm chứ nhỉ!

Có người tu suốt cả cuộc đời mà không rõ đạo lý này, không rành pháp trù duyên khi lâm chung, đến lúc niệm xong thì họ bình thường người thân đến ôm niệm!... Nứt kéo!... Than thở!... Khóc lóc!... Thì họ ra đi để lại một thân trần trụi vô cùng xương! Còn những người dù không được tu nhiều, họ chỉ ăn uống lạnh thôi, những người có duyên, trong những giờ phút cuối cùng lại gặp được ban họ niệm thì khai giải, chỉ điểm:

- Bác ơi! Chuyện sống chết là vô thường. Chết là cái thân này mình lĩnh đi, những chính Bác không chết đâu nhé. Bác vẫn còn sống mãi nhé. Bác hãy nên niệm Phật đi về Tây Phương. Đức A-Di-Đà Phật đã phát đi thì rõ ràng, Bác niệm câu A-Di-Đà Phật, niệm mười niệm cũng được đi về Tây Phương. Nếu bác tin tưởng, hãy phát nguyện liền đi... “Nam Mô A-Di-Đà Phật, xin Phật cho con được vắng sanh về Tây Phương”... Phát nguyện liền đi Bác...

- Đầy không chú?...

- Đầy c! Bỏ đi m Bác sống được ...

Bà cô đó trước những giờ phút sắp xả bỏ báo thân, người đi gọi là chết đó, mà làm được chuyện này. Nghĩa là, mình niệm câu A -Di-Đà Phật cầu vắng sanh. Quý vị có thể thấy được một hiện tượng lạnh xảy ra bất kỳ lúc nào! Vì điều không trần trụi trần trụi được! Có nghĩa là

sao?... Bà cđ đó không chđt. Bà chđ liđng cái thân lđi rđi đi vđ Tây Phđ đng, thođi tđ đng vô cùng tđt đđp, tđt đđp không tđ đng tđ đng đđc!...

Hôm trđ đc Diđu Âm đi vđ Viđt Nam, hđ niđm cho ngđ đđi Cô. Khi mà ngđ đđi Cô ra đi vđi mđt thođi tđ đng tđt, đđp vô cùng. Mđ đđi hai tđ đng đđng hđ sau mđi cho đđng tđi, thân thđ Cô mđm mđi tđ đđi hđng làm cho mđt vđ bác sĩ hđi giđ không tin, bây giđ đành phđi ngđ ngành luôn!... Nhđ ng ngày sau đó, khi Diđu Âm trđ lđi Bình Dđ đng, vđ bác sĩ đó ngđi nghe tđ đng chút, tđ đng chút, nghe tđ đđu tđi cuđi. đđ đó cũng có mđt vđ Thđy, vđ Thđy đó kđ lđi rđng, khi sđ phđ cđ a Thđy ra đi, rđt đáng tiđc là không đđđc hđ niđm!... Hđ niđm quan trđng vô cùng.

Điđu quan trđng cđ a ngđ đđi hđ niđm là làm sao khai giđi cho đđđc cái tâm ý cđ a ngđ đđi ra đi đđng đđ hđ sđ chđt. Nói cho hđ biđt rđng ta không chđt. Chđ vì dđi khđ ta mđi theo cái thân đó mà hđng chđu nđn tai trong nhiđu đđi nhiđu kiđp. Chđ nđu ta khôn khéo mđt chút, đđi vđi sđ sđng chđt cđ a nhđc thân ta coi thđ đng thì tđ nhiên ta đđđc quyđn giđi thoát rđ rđt...

Liên quan tđi chuyđn hđ niđm, Diđu Âm xin kđ mđt câu chuyđn vui vui cho chđ vđnghe, câu chuyđn có thđt. Chđ Nhung đđ tđi niđm Phđt đđđng này, chđ mđi vđ a đi Melbourne rđi... Chđc chđ cũng trđ lđi đây. Chđ nói rđng, ông già cđ a chđ bđ bđnh ung thđ mà ông cđ đã sáng suđt mình mđn cho đđn giđ phút cuđi cùng. Ông đđn dò vđi con cái rđng:

- Ngày nay chđc cha đi rđi con đđi! Thđi, hãy lo chuđn bđ tđt cđ đi.

Đđn tđ đng chút tđ đng chút. Rđi trđ đđc khi ông ra đi, ông nói:

- Bây giđ chđc là Cha phđi đi rđi con đđ. Cđm thđy đau vđy là Cha biđt, chđc cha phđi đi rđi đó.

Ông tđnh táo nhđ vđy đó, rđi ông buông tay ra đi... Ông là ngđ đđi bđ ung thđ.

Chđ Nhung cđm thđy tiđc quá! Tiđc vì trong lúc ông cđ ra đi quá tđnh táo nhđ vđy mà không ai biđt hđ niđm. Không biđt hđ niđm hđ đng đđn đđđng vđng sanh, thì ra đi dù đđđc an lành nhđ thđ nào đi nđa, ông cđ cũng không đđđc phđđc phđn vđng sanh Tđnh -Đđ! Nói vđy nghĩa là tđ đng lai ông cđ có thđ hđ đng mđt cái phđđc báo Nhân-Thiên nào đó là cùng...

Chđ nói: “Bây giđ tôi cđu mong sao cho tôi đđđc ung thđ. Chđ cđu mong sao tôi đđđc ung thđ. Tôi sđ nhđt là đđt quđ! Tôi sđ nhđt là già, yđu lđn, yđu lđn rđi chđt! Chđt trong lúc mê man bđt tđnh, tôi không đđđc tđnh táo đđ vđng sanh. Còn nhđng ngđ đđi ung thđ thđ đng thđ đng ra đi trong tđnh táo, biđt đđđc ngày giđ ra đi đã tđi rđi. Ung thđ chđc chđn là chđ chđt”... Chđ nói: “Bây giđ tôi thêm sao tôi đđđc ung thđ”...

Tôi đem câu chuyđn này đđn Melbourne kđ lđi. Tôi nói xong thì có mđt bà, bà đó chđc cđ sáu mđ đđi mđy tuđi, khi nghe tđ a đđm xong, bà ta đđn cđm tay tôi nói...

- Anh Diđu Âm đđi! Tôi mđng quá rđi...

- Chuyđn gì vđy Bác?

- Tôi bđ ung thđ!... Tôi bđ ung thđ rđi! ...

Bà bđ ung thđ mà mđy năm nay bà không dám nói vđi ai hđt. Khi tôi nói chuyđn ung thđ

ra làm cho bà mừng quá!... Bà mừng quá mà nói: “Tôi đã ung thở rồi!”. Bà không nói gì a lúc đang tã a đàm. Bà nói sau khi tã a đàm xong...

- Anh Diêu Âm ơi, tôi buồn thở...

Nghe vậy tôi nói...

- Xin chúc mừng cho Bác. Bác ung thở thì chắc hẳn phải chết. Nhưng bây giờ Bác đã ngỏ thở rồi, Bác không còn chết nữa đâu!...

Rồi tôi nói với mọi người:

- Chắc hẳn cần giúp đỡ nhiều cho bà Cờ này nghe...

Bà nói...

- Tôi sẽ kết hợp với đội trào, với nhóm hỗ trợ để hỗ trợ cho tôi. Nhờ thế tôi sẽ vắng sanh.

Tôi vỗ tay khen bà Cờ...

- **Chết cũng do tôi mình. Đưa lên cũng do tôi mình. Vắng sanh và Tây Phụng cũng do tôi mình.**

Nếu mình hiểu được ra một chút thì đây là cái cớ để phóng toàn bộ những cách nhìn trong vô vọng khiếp đến bây giờ, như buồn thở này nó gửi quyết cho bà Cờ. Nếu bà Cờ không biết được, cứ bám lấy từng giây từng phút vô thức, cứ tranh đấu với cảnh hãi hùng để sống thêm được ngày nào hay ngày đó, thì chắc hẳn đến lúc năm xưa bà Cờ khó tránh khỏi bị đưa lên!

Cho nên, khi mà ngỏ ra lý do, mình liền được phép giải thoát. Khi còn mê muội được ngỏ, thì mình phải chịu đưa đây! Mê muội mà không gặp người khai thông hóa giải thì làm sao có cớ duyên giác ngộ?... Khai thông chính là như vậy.

Nguyện mong cho tất cả chúng ta hiểu được điếu này, chúng ta nhờ thế vắng sanh và Tây Phụng ngỏ lên Lỗ. Cớ duyên tại đây chắc không đâu hết.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Tã a Đàm 2

A-Di-Đà Phật.

Kính bạch Sư Cô cùng đồng chúng. Pháp hỗ trợ mà được phép biến rỗng rãi thì sẽ có nhiều người được vắng sanh. Pháp pháp hỗ trợ mà ít người biết thì chắc hẳn nhìn thấy người vắng sanh rất là hiếm!

Cho nên, khi đi hỗ trợ cho một người, nếu gia đình của người đó biết hỗ trợ, nếu

người đó biết cách học niệm thì khi bạn học niệm đến chỗ cần nói sẽ qua là được, mình sẽ thấy người bệnh đó có rất nhiều hy vọng được vắng sanh. Sẽ dĩ nhiên vậy là vì người đó đã biết học niệm chứ không có gì khác. Chính vì vậy mong muốn cho việc giảng pháp biến pháp học niệm ra. Công pháp biến ra đi, khoảng chừng vài năm sau cho việc sẽ thấy kết quả.

Trong pháp học niệm, “**Khai Th**” là điểm hết sức quan trọng. Người bệnh đó được vắng sanh hay không học hết đều do cách học đúng của bạn học niệm. Như hôm qua mình nói, khai th không phải là nói pháp, khai th không phải là vòng vo trong những lý do cao siêu, mà khai th hay nói dễ dàng hơn là chỉ đến con đường đi cho thẳng, gần và gần cho được những cái gốc rễ, những cái khó khăn của người bệnh. Người bệnh có khó khăn nào mình gặp cái đó thì gọi là khai th. Trong những khó khăn đó nó đều xoay quanh ba điểm “**Tín-Nguyên-H**”. Nói gần gũi là như vậy, còn khi nói rộng ra thì xin thưa rằng, nhiều khi mình nói đến một năm cũng không hết...

Trong việc khai th cho người bệnh rất cần những điểm tâm lý. Tâm lý đâu có phải là Phật pháp, những mà có được chút ít tâm lý để khai th thì lại hợp trong việc học đúng giúp một người bệnh được vui vẻ, thoải mái, dễ dàng chấp nhận những sự học đúng của mình. Khi học chấp nhận sự học đúng của mình thì học đi thẳng boong một đường tới Tây Phương Cực Lạc.

Đieu Âm xin kể ra đây một câu chuyện có thật để thấy yêu cầu này. Cách đây một vài năm có một vị đồng tu kêu Diu Âm tới khai th giúp cho ba cô, để cho ông phát lòng niệm Phật cầu vắng sanh. Người con này là một người biết tu, biết niệm Phật rất là tinh tấn, biết luôn pháp học niệm nữa. Tuy thế mà cô ta nói chuyện với người cha của mình thì ông không thèm nghe. Bởi đó cô sắp xếp cho Diu Âm đến gặp ông cha, thời gian của một tiếng đồng hồ. Khi tới đó, Diu Âm nói toàn những chuyện hết sức là quen thuộc. Vì người con gái đó đã từng đi học niệm, nên khi Diu Âm nói câu nào thì hình như Cô ta cũng đoán biết trước hết!... Chuyện lắm!...

Tôi nói:

- *Cô ơi! Ráng cố gắng niệm Phật nghe ...*

Thì người con gái đó muốn rằng tôi phải nói những lời nào cho thật là sức bén để ông cha niệm Phật. Những mà thật tình ra suốt cả một tiếng đồng hồ tôi không nói điều gì khác là hết, mà tôi chỉ nói như ...

- *Cố cố gắng niệm Phật nghe.*

Tôi vừa nói vậy thì người con gái nói tiếp theo liền...

- *Cha ơi! Cha thấy không? Cái tiếng nói niệm Phật này con thấy nói với Cha, ngày nào con cũng nói. Cha thấy đó, cả sư Diu Âm cũng nói như vậy... Cha nghĩ coi..*

Tôi nói:

- *Bây giờ mình già rồi, hãy quyết lòng đi về Tây Phương nghe Cô ...*

Thì người con gái nói:

- Thưa anh cả sĩ Diêu Âm, ngày nào tôi cũng nói với cha tôi là phải đi về Tây Phương Cực Lạc. Tôi nói từ nhỏ đến lớn, nói không biết bao nhiêu lần. Tôi nói còn nhiều hơn nữa cả...

Tôi nói:

- Đúng đó! Ráng cố gắng... Bác ơi, ông bà này khỏe lắm! Mang cái thân này khỏe lắm!..

Thì người con gái tiếp liền:

- Cha thầy không? Rõ ràng là ngày nào con cũng nói với cha như vậy. Đây chỉ cho khỏe? Đi về Tây Phương cực lạc hả. Anh cả sĩ Diêu Âm rõ ràng cũng nói như con chứ có khác gì đâu?...

Tôi là sự thật tình đang hỏi tôi muốn nói một vài lời với ông cả, nhưng họ mở ra nói lời nào thì người con cũng đoán biết và cố gắng nói tiếp hết trơn, thành ra tôi đành phải ngó một tình đang hỏi rồi lòng lo ra rồi!... Tôi than thở rằng... Ông cả này có thể bắt trẻ con rồi!...

Trong sự thật tình đang hỏi nói chuyện thì ông Cả cũng lắng nghe, không nói lời một tình nào hết!... Kết quả thì ngày ông Cả đó ra đi đã một phần vắng sanh một cách hết sức là đau đớn!

Tôi sao lại có những hiện tượng như vậy? Xin thưa với tất cả chúng, không phải khi mình nói... “Cố ơi! Cố niệm Phật đi” là người đó sẽ niệm đâu. Phải có ý thức tâm lý thì người ta mới nghe theo. Là lắm!...

Ngày hôm nay chúng ta đi học niệm, thật sự tôi thấy người nào cũng niệm trên môi miệng và tâm hồn người nào cũng thấy thoải mái. Chính tôi cũng thấy thoải mái và người đứng đầu học niệm cũng thấy thoải mái. Tôi sao vậy? Quý vị nghĩ thử coi, gia đình của người này có một vụ xuất gia. Quý vị có thấy ở trên tường Thờ Phật Phật đã viết lời gì không? Có chữ gì không? Với Thờ Phật Phật đó đã viết cáo thệ dán trên tường, dặn dò tất cả những người trong gia đình phải tuân theo lời hướng dẫn của ban học niệm. Điều này thật là hay. Rồi trong sự buổi học niệm, gia đình thân nhân của bà Cố không nói một lời nào hết, họ bán cái trốn vạy cho ban học niệm. Quý vị chú ý nhé này nghe... Hay lắm!

Tôi sao vậy? Tôi vì người nào nói nhiều khi đem đà học, tâm lý học và để làm căng thẳng cho người bệnh học. Là lắm! Chớ vội để ý coi.

Tôi sao với Thờ Phật Phật đó không đến cùng với ban học niệm khai thệ, mà Ngài nói tất cả mọi người trong gia đình phải tuân theo lời ban học niệm? Chớ chớ với Thờ Phật Phật đó là một vụ niệm Phật, Ngài đã sắp khai thệ cho bà Cố. Nhưng người con trong gia đình, đã tuân theo tôi đi học niệm tuy không nhiều, nhưng cũng biết qua rồi, đã đem học hướng dẫn rồi. Một người tu chức chớ có khả năng hướng dẫn cho người Mẹ của mình, nhưng họ không hướng dẫn...
Đây thật ra chỉ là một vụ để tâm lý. Quý vị để ý coi, chính mình với nói với Cha của mình, Cha của mình không nghe. Phật nhà không linh! Đây thế mà như một người khác từ khuyên bảo rồi để. Kỳ lắm lắm chứ với!...

Ví dụ như bà C có tính a gi, ng i con nói v i tôi: “Anh Diu Âm i! Xin anh nói giùm cho bà C đ ng có gi n”. Nếu là ng i con t i nói: “M i! M đ ng có gi n”, thì nh u khi bà C không nghe đâu à. “Mày d y đ i ta h?”. Nh ng mà nh ban h ni m t i nói, thì t nhiên bà C c m th y tho i mái. Đây là m t y u t hoàn toàn v tâm lý.

Khi ông C Thân c a tôi ra đi, xin th a th t, h u h t không ph i là chính tôi khai th h ng đ n ông C đâu. Ch c ch n cũng có, nh ng m i m t l n có ban h ni m t i là tôi m i ban h ni m đó: “Ch lên ch nói chuy n v i ông C đi”. R i m t ban h ni m khác t i: “Anh đ i anh nói chuy n v i ông C đi”. Tôi bán cái hoàn toàn cho h . y th , nh ng ng i đó nói thì ông C l i tho i mái nghe...

Hôm tr c đây đi v Vi t Nam, ch Diu Th ng theo tôi su t trong chuy n đi đó. Trong th i gian t i quê, tôi giao h n cho ch Diu Th ng nói chuy n v i M tôi. Tôi nói, trong su t nh ng ngày này ch c khai th cho bà C. Ăn c m xong thì ch Diu Th ng ph i ng i bên bà C đ nói chuy n. Tôi không nói. Đây th t ra, không ph i là tôi không đ kh năng nói, nh ng mà tôi bi t m t ng i l t i nói v i bà C, thì bà C không th nào gi n ng i ta đ c. Ng i l đó cũng không th nào nói l n ti ng v i bà C đ c. Ng i l không th nào dám ch c cho bà C gi n, vì dù th nào ng i ta cũng ph i v n nhau ch .

Chính vì th , m t ng i đã bi t ni m Ph t, kêu tôi t i h ni m. Tôi nói “C ni m Ph t đi nhé”. Câu nói này ai mà nói không đ c? Nh ng m t ng i l t i nói thì ng i Cha c a mình l i nghe, không n i gi n, mà mình nói thì ng i Cha mình l i n i gi n. T i sao v y? T i vì ngày nào mình cũng nói, ngày nào mình cũng nh c. Ông không ch u ni m Ph t thì mình kình, mình cãi, nên khi v a g p mình là ông C đã mu n t c lên r i!...

Khai th là nh v y đó. Là m cái gút m t ra. Ông c gi n, đ ng có làm ông c gi n n a. Ông c không tin, không ph i mình c nh c mãi câu: “Ông C tin đi, ông C tin đi” là đ c, mà hãy nh m t ng i khác t i nói giùm cho. Đây là m t thái đ h t s c khôn ngoan!

Cho nên, cu c h ni m hôm nay là m t tiêu bi u r t hay. Trong nhà có v xu t gia, con cái thì bi t h ni m h t, nh ng mà hoàn toàn bán cái cho ban h ni m. Đây là m t y u t mình c n ph i nh , đ sau này khi trong gia đình mình có ng i b nh, nh t đ nh là con cái trong nhà khó nói chuy n v i nhau l m. Hãy nh ban h ni m t i nói. T n d ng v n đ tâm lý này mà ng i b nh r t d ti p nh n đ sau cùng ni m câu A-Di-Đà Ph t, vãng sanh Tây Ph ng ng C c L c.

Nam Mô A-Di-Đà Ph t.

---o0o---

T a Đàm 3

Nam Mô A-Di-Đà Ph t.

Kính b ch S Cô cùng ch v đ i chúng. Xin th a, đ o tràng hôm nay có m t đi u đ c

biết là có một vài đồ họu từ bên M qua, tháng sau cũng có một vài nhà nghe nói rằng cũng đem từ đây nhiều câu hỏi làm, cho nên đến biết những cuộc của đàm này nếu có câu hỏi nào thì Diu Âm sẽ trả lời câu hỏi đó, vì đến lúc của cùng thì sẽ trả lời không kịp. Câu hỏi hôm nay là:

“Thưa anh Diu Âm, có một đồng tu nói, Anh có đi học niệm và đã dùng bàn tay đẩy hơi nóng lên đảnh đầu người chết và người đó đã được vắng sanh. Xin anh cho biết có đúng hay không? A-Di-Đà Phật”.

Diu Âm học được pháp học niệm này từ trong Tịnh-Tông Học-Hỏi, đã chung sống vài vai với học đi học niệm tám năm. Thường thì vài ba tháng thì có một phiên học, các vị Pháp Sư đó đều giảng giải cách học niệm, trong suốt thời gian đó thì Diu Âm chưa nghe một vị Pháp Sư nào dạy cho Diu Âm phương pháp đẩy hơi nóng như thế này. Diu Âm cũng đã đi phở biến pháp học niệm khắp nơi cũng chưa có lần nào học được cho người ta dùng bàn tay hay chạm vào mình đẩy hơi nóng lên.

Diu Âm học Thầy nào thì một Thầy, nếu Thầy của mình không dạy thì chắc hẳn Diu Âm không có làm đâu.

Cho nên nếu có người nào nói Diu Âm dùng chạm vào người hay bàn tay đẩy hơi nóng thì có lẽ đã lầm!... Hiện tại bây giờ Việt Nam mấy trăm ban học niệm đã hình thành khắp tất cả các tỉnh thành, đếm không hết, có thể là ba-bốn trăm gì đó, đếm không hết. Mọi lần với Việt Nam Diu Âm thường có nói chuyện với học niệm và cũng có những người đã đưa ra câu hỏi này, thì Diu Âm luôn luôn nghiêm túc, cảnh cáo rằng không được làm. Diu Âm tu pháp môn Tịnh-Đ, chỉ từ trong Tịnh-Đ Tông có đôi lần như học hỏi khai thị, nhưng sẽ học được với học niệm hết sức là rõ ràng, chắc chắn. Trong tất cả tài liệu của chúng tôi đã học, Diu Âm chưa thấy qua một vị Thầy nào dạy với phương pháp đẩy hơi nóng như vậy.

Chính vì vậy mà Diu Âm luôn luôn cảnh cáo những vị trong ban học niệm không nên hiểu kỳ. Chúng ta phải cẩn thận, đừng nên thấy một quyển sách nào bên ngoài nêu lên vấn đề này thì chúng ta bắt chước theo. Không hay! Theo Tịnh-Tông Học-Hỏi, theo chúng tôi trong Tịnh-Tông thì nhất định là không có chuyện này.

Chúng ta phải nhớ rằng học niệm có rất nhiều phương pháp, chỉ không phải chỉ có một. Diu Âm luôn luôn nhắc nhở những vị trong ban học niệm là tu pháp nào mình phải học niệm theo pháp đó thì mới chính xác, mới đưa đến kết quả tốt.

Nghĩa là mình tu Tịnh-Đ là con đường niệm Phật vắng sanh với Tây Phương Cực Lạc, thì chúng tôi dạy mình **Tín-Hành-Nguyện** là con đường để mình đi, phải học được đúng con đường đó thì người ta mới vắng sanh với Tây Phương Cực Lạc được. Còn như mình sẽ ý đến những tài liệu từ bên ngoài, ví dụ như bên Thiền-Tông chúng ta, thì Thiền-Tông người ta không có Tín-Hành-Nguyện để vắng sanh với Tây Phương, nếu mình dùng phương pháp của Thiền Môn áp dụng vào đây thì chắc hẳn làm cho người niệm Phật bị lạc đường. Vì vì trong mọi pháp môn có một cách hành trì riêng. Mình đi đường nào phải đi một đường.

Tu pháp môn Tịnh-Đ là Tín-Hành-Nguyện:

- Tín là tin tưởng đối với người của Đức A-Di-Đà.

- *Ngụy nhân là ngụy nhân vãng sanh về Tây Phương ng C L c.*

- *Hồ nh là ni m câu A-Di-Đà Ph t.*

Nếu mình không nghe được Tán-Huân-Ngụy nhân để học ni m, mà mình nghe được pháp ni m của Mật-Tông chúng học, thì nhất định bỏ học để nghe, vì bên Mật-Tông không có ni m Ph t, mà người ta ni m Chú. Nếu mình đem pháp ni m của họ bày cho người bạn ni m Chú thì chắc chắn sẽ học để nghe vãng sanh về Tây Phương ng, vì đã mất đi điều kiện cần thiết là Tán-Huân-Ngụy nhân. Chúng ta tu là để vãng sanh, chúng ta học ni m cho người vãng sanh thì nhất định Tán-Huân-Ngụy nhân không thể nào rời ra. Đây là điều cần biết cần phải chú ý. Nhất định chúng ta phải theo cái pháp ni m của Tịnh-Đức Tông để học ni m.

Còn nữa mà chúng ta suy nghĩ, ví dụ như bên Cao -Đài Giáo người ta cũng có pháp ni m, người ta cũng tụng kinh cho người sắp chết, nhưng thật ra là để học để đi về một cõi lành, đi về một cõi khác. Nếu suy nghĩ đem pháp ni m của tôn giáo đó áp dụng vào đây thì sai lầm. Chắc chắn sai lầm! Bởi vì mỗi pháp môn tu đều có một điều đi riêng, có một cách học ni m riêng. Quý vị nên nhớ.

Thường thấy có nhiều người thích nghiên cứu trong Mật-Tông, mà đã là “Mật” thì chắc chắn gì chúng ta đã thâm nhập vào cái “Mật” đó đâu! Pháp ni m của họ thường thấy là khi có một người chết, một vị Pháp Sư sẽ đến để đi vào người chết đó trong suốt bảy ngày, người ta âm thầm làm theo pháp của họ, hoàn toàn chỉ có người đó biết mà thôi. Nếu chúng ta không biết rõ, mà suy nghĩ áp dụng vô thì sai lầm, vì để học để đi của họ có nhiều điều huyền diệu! Xin chú ý nhớ cho chuyện này.

Cho nên, xin xác định lại rằng, Diêu Âm không bao giờ rời dùng pháp để dạy thân thể lên đâu. Vì Việt Nam cũng có nhiều người làm chuyện này, khi làm xong rồi về đó nói rằng, người chết đã vãng sanh rồi. Nghe kỳ vậy, tôi hỏi về thời điểm người chết đó như thế nào? Người ta nói: “Còn ng ng c!”. Như vậy là không phải đâu!

Cách đây không lâu lắm, khoảng mấy tháng, cũng một người Việt Nam, trong khi ban học ni m đang học ni m thì về đó tôi không cho học ni m nữa, rồi cũng dùng cách học để dạy lên như vậy. Người đó về nhà chết một hai tiếng để học học thôi, về đó tôi cũng dạy lên và làm phép gì đó không biết trong khoảng thời gian chừng ba mươi phút. Làm phép xong rồi, về đó nói rằng, người này đã vãng sanh rồi. Tôi hỏi, sau đó thân thể của người chết ra sao? Người ta nói: “Còn ng ng c!”. Như vậy, theo sự nhìn nhận của Tịnh-Đức Tông, thì người chết đó không có phần vượt qua tam ác đạo nữa là khác, để nói chỉ là vãng sanh Tây Phương ng C L c!

Rõ ràng, có nhiều người nghiên cứu không kỹ, chỉ xem qua trong sách về nào đó, thích nghiên cứu như “Mật L c”, như “Mật Nghĩa” gì đó trong các pháp tu, rồi đem ra áp dụng. Đây thật là nguy hiểm, vì có thể bị sai!...

Nếu chỉ về đã nghe như cách học để học ni m của Diêu Âm thì trong bộ “Khuyến Người ni m Ph t”, đến tập “Ni m Ph t - Học Ni m - Vãng Sanh - Vấn Đáp”, Diêu Âm cũng đã khẳng định điều này. Về mặt này thì có như bằng tay cầm “Học Ni m Là Mật Pháp Tu”, “Kh C -Kh Lý”, “Học Ni m Quan Tr ng”, “Vấn Đáp Học Ni m”, v.v... Trong mặt đó, Diêu Âm nói về học ni m luôn luôn đều có như như chuyện này, luôn luôn như như chỉ để tu mà thôi.

lòng mọt dờ dùng **Tín-Hồnh-Ngụy** đi về Tây Phồ ng. Hãy áp dụng thật đúng pháp h ni m của Tịnh-Tông. Còn nếu sự ý áp dụng pháp h của pháp khác thì nhiều khi sai lệch con đường vắng sanh Tịnh-Đ. Điệu này xin quý vị nên chú ý thật cẩn thận.

Xin đưa ra đây một ví dụ, như bên Thiển-Tông người ta tu tập l c. Tập l c tu ch ng thì không có ni m Phật cứu vắng sanh. Mình ng d ng pháp của Thiển-Tông để h ni m cho người muốn vắng sanh, ch ng l chúng ta khai th nói nh v y:

- C i! Đ ng ni m Phật nghe?

Nói v y để c sao? Sai li n Ph i không? Còn nói:

- Ni m Phật đ ng cứu vắng sanh về Tây Phồ ng nhé...

Thì l i sai n a! T i vì pháp tu của h là pháp tập l c ch ng để c, không cứu vắng sanh. Còn pháp h pháp chúng ta là nh l c cứu A-Di-Đà Phật phóng quang tiếp đ. Hai cách hành trì khác nhau.

Điệu Âm h c qua pháp h ni m này là gi ng gi i, khai th cho người b nh để c ng c ni m tin v ng vàng, buông xả v n duyên, quy t lòng ni m: “*Nam Mô A-Di-Đà Phật, Nam Mô A-Di-Đà Phật...*”, hoặc “*A-Di-Đà Phật, A-Di-Đà Phật...*”. Ph i tranh th t ng h i mà ni m. Còn gì n a? Ph i quy t lòng quy t để đi về Tây Phồ ng, cứu A -Di-Đà Phật phóng quang tiếp đ về Tây Phồ ng, tuy t để i không cứu cái gì khác h t.

- Nếu người đó cứu h t b nh, mau mau b l i cứu xin h t b nh đi.

- Nếu mà Bác cứu h t b nh ch c ch n Bác không để c vắng sanh.

- Nếu mà Bác nh để n con nh t đ nh ph i quên đ a con đi.

- Th ng đ a con là ph i về Tây Phồ ng để c thì m i cứu đ a con để c.

Ph i buông!... Buông!... Buông!... Buông h t. C Tín-Hồnh-Ngụy, Tín-Hồnh-Ngụy đi cho đúng, không để c r i ra, thì nh t đ nh người này để c ph c ph n vắng sanh. Ch n u mà đem pháp h pháp khác ng d ng vô, thì coi ch ng b ph m l i l m để i v i pháp h ni m của Tịnh-Tông.

Trong v n để cứu Phật tiếp đ n. Ch T l u n l u n nh c nh là lòng **Chí Thành - Chí Kín** tha thí t cứu người A-Di-Đà Phật phóng quang tiếp đ. Người h ni m không để c dùng b t c m t th năng l c nào của mình để tiếp đ n th n th c đó. Vì th, c n khuy n khích gia đình cùng quỳ xu ng l y Phật. Ch v h y thành tâm quỳ xu ng:

- *Ngụy A-Di-Đà Phật, Quán-Âm Th -Chí để i t để i bi phóng quang tiếp đ bác Ngụy Văn X, pháp danh là Y vắng sanh về Tây Phồ ng C c L c.*

Khi ch t r i thì người:

- Để t chúng con cùng gia đình thành tâm kh n người A-Di-Đà Phật để i t để i bi phóng quang tiếp đ h ng linh Ngụy Văn X, pháp danh là Y, vắng sanh Tây Phồ ng C c L c.

Và điếu giúi oan gia trái ch, là:

- *Chúng tôi thành tâm khn nguy n ch v trong pháp giúi, nng theo c h i này cùng v i chúng tôi ni m Ph t đ h ni m cho ng i này, buông b oán thù ra đ chúng ta cùng nhau k t duyên lành v i A-Di-Đà Ph t.*

Đây là cái đ tài đ chúng ta l n l t s m x trong su t cu c t a đàm này. Luôn luôn chúng ta ph i thành khn mà làm, không bao gi đ c quy n dùng b t c m t cái l c nào c a mình đ tr n áp oan gia trái ch, ho c gi ng nh đ ti p đ b nh nhn. Hoàn toàn không đ c làm nh v y. N u ch v làm nh v y, ch v ph m cái l i th ng m n, coi ch ng oán n n s đ n v i mình.

Nên nh m i pháp tu nó có m t cách đ hóa giúi. Cách hóa giúi c a chúng ta là ***khiêm nh ng, th t tâm, chí thành, chí kính c u A-Di-Đà Ph t phóng quang ti p đ***.

Đ i v i t t c nh ng pháp giúi chúng sanh, ta không đ c quy n đ ng ch m đ n quy n l i c a h . Ngay c nh ng v oan gia trái ch c a b nh nhn...

- *Chúng ta cũng không đ c kh i cái tâm đàn áp h .*
- *Không đ c có cái tâm c ng ép h .*
- *Không đ c b t bu c nh ng v oan gia trái ch ph i l a ra, ph i b đi... KHÔNG!*
- *Chúng ta ph i cúi đ u xu ng, thành tâm, khn nguy n, điếu giúi v i oan gia trái ch.*

Đây là nh ng chuy n mà chúng ta s nói t i trong cái đ tài g i là “Khai Th”. T i vì khai th g m có:

- *Khai th v i ng i b nh khi còn s ng,*
- *Khai th trong lúc lâm chung,*
- *Khai th sau khi ch t,*
- *Và khai th luôn v i oan gia trái ch n a.*

Điếu giúi v i h , nh t đ nh chúng ta ph i làm nh v y.

Gi s nh m t v oan gia quy t lòng tr thù, thì đó là v n đ “Nhân Qu” c a h , ch ta không đ c xen vào, t i vì th t s là ng i b nh đã làm sai tr c. Bây gi b t bu c ng i b nh ph i thành tâm sám h i. Ng i b nh thành tâm sám h i r i thì ta m i có th điếu giúi đ c. Ch không th nào vì m t chúng sanh này mà h i m t chúng sanh khác. Nên nh đ o Ph t chúng ta không có quy n h m h i m t chúng sanh nào dù là oan gia trái ch, dù là h u hình hay vô hình. Đó m i là chánh pháp.

Cho nên, xin ch v nh cho, Di u Âm không bao gi dùng ch ng l c nào đ mà đ y th n th c hay làm theo ph ng pháp đó. Mong ch v đ nh chính nh ng ch này cho rõ ràng!..

Nam Mô A-Di-Đà Ph t.

Tọa Đàm 4

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

“**Hồ Niêm**”, cái vai trò “*Khai Thố - Hộ Ng Dôn*” rất là quan trọng. Mọt người đi cho đến lúc mê man, bất tỉnh trong bệnh viện rồi mới kêu ban hộ niệm thì quá trễ! Vì lúc đó ban hộ niệm đến không biết cách nào để hộ ng đến cho người bệnh được vắng sanh?...

Ví dụ như ngày hôm nay có mọt người đi đến thòi tôi nói:

- Anh Diêu Âm ơi! Cha của tôi bây giờ đang mê man bất tỉnh sắp chết trong bệnh viện, mời anh tới hộ niệm.

Tôi hỏi:

- Hỏi gì ông có niệm Phật không?

- Dì tôi được người bạn giới thiệu đến mời anh tới hộ niệm, chớ hỏi gì chớ có niệm Phật.

Tôi nói:

- Thốt ra hộ niệm không phải là như vậy đâu... Đã đến giờ phút này thì không còn cách nào cứu được!

Có hộ ng đến khai giới đi cho người bệnh phát khởi niệm tin, phát lòng niệm Phật, rồi phát nguyện vắng sanh thì may ra mới nương theo ba món “**Tâm Lắng**” này mà giúp cho người bệnh vắng sanh, chớ còn nói rằng, đến hộ niệm, niệm Phật hỏi hộ ng công đức được vắng sanh... Thốt số không phải dễ dàng như vậy đâu!...

Ngày hôm kia mình có đưa ra mọt trường hợp về tâm lý khai thố, tức là khai thố không phải tôi đó nói ào ào rằng, “*Bác tin đi, Bác niệm Phật đi, Bác nguyện đi...*” là người ta có thể thốt hiện được đâu!

Mọt người con biết hộ niệm, đã từng hộ niệm, khi giới phần hộ ng đến hộ niệm cho người Cha, nhưng sau cùng thì người Cha mất phần vắng sanh. Trong đó là làm mọt phần vì thiêu yếu tố “**Tâm lý**”. Nghĩa là người trong nhà nói với nhau đã quen rồi, nhiều khi người Mẹ của mình, người Cha của mình đã nhàm chán với lời nói của con cái. Chính vì vậy, đôi khi người con về mà mẹ lại nói thì ông già liền phẫn nộ! Cho nên cần đến như ng người là, người trong ban hộ niệm, phải như người ta tôi nói... Đây là vấn đề tâm lý hết sức quan trọng.

Còn thố, trong như ng ngày đi hộ niệm cho bác Cam Muội, mình thấy con của Bác là mọt vị Trưởng Tôn mà ngài đến tức có người trong gia đình đều phải như mọt tuân theo ban hộ niệm, gia đình không có nói gì hết. Đây là vấn đề tâm lý rất hay. Như biết tâm lý như vậy nên mời giới tôn để được như ng phẫn nộ của người bệnh.

Khai thố là giới như ng cái “**Gút mọt**”, giới như ng cái “**Phẫn nộ**” của người bệnh để cho người bệnh:

- Phát khởi niềm tin.
- Phát lòng niềm Phật.
- Phát nguyện vãng sanh.

Chẳng không phải:

- Khai thố là nói Pháp.
- Khai thố không phải là nói lý đờ.

Mà khai thố là làm cho ngườ i đó:

- Biết đi phiến não.
- Biết đi nh ng gút m.
- Biết đi nh ng cái khó khăn mà chính ngườ i đó đang b.

Có nghĩa là sao?...

- M t ngườ i b nh có m t cái gút m t riêng.
- M t ngườ i b nh có m t cái phiến não riêng, và m t cái k t riêng.

Diệu Âm xin k ra m t câu chuy n có th t đ mình th y. Đ u tiên là mình bi t đ c ph n ng pháp đ đ đ cho đ c ngườ i b nh.

Có m t v đ ng tu bi t ni m Ph t. Khi đó cũng nh Diệu Âm đ n nói chuy n v i ngườ i M c a mình. Khi Diệu Âm đ n nói chuy n, thì nghe bà C cũng h a ni m Ph t, bà C cũng mu n vãng sanh v Tây Ph n ng C c L c. Nh ng có m t đ iu nh th này... Khi phát hi n ra, Diệu Âm có nói v i ngườ i con là hãy làm nh v y... nh v y... Dù đã bi t h ni m, mu n M mình vãng sanh, nh ng hình nh ngườ i con không ch u làm theo...

Chuy n là ngườ i M không mu n cái nhà đó, mà ngườ i con l i bi t bu c M mình phải t i cái nhà đó đ . Lý do vì cái nhà này có th Ph t, có trang trí hình Ph t, còn căn nhà ngườ i M đang ở thì n i đó không ai bi t tu. Vì th ngườ i con mu n ngườ i M phải v căn nhà thích h p này. Diệu Âm cũng th y s thích h p đó, nên khuyên bà C hãy v cái nhà này đ đ c thu n l i h n. Nh ng có m t l n bà C nói nh th này:

- Tôi nói thi t v i chú, thà tôi xu ng đ a ng c ch tôi không ch u v cái nhà này đâu...

Khi nghe bà C nói nh v y, thì tôi m i nói v i ngườ i con hãy mau mau đ em bà C tr v căn nhà bà C thích, có nh v y may ra bà C m i có th đ c vãng sanh.

Thì ngườ i con nói:

- Không đ c đâu!... V bên đó thì nh t đ nh M tôi không đ c vãng sanh, t i vì bên đó ngườ i ta không bi t tu.

Tôi nói v i ngườ i con:

- Mu n cho ngườ i M mình an tâm ni m Ph t, thì phải chi u ngườ i M c a mình h t

mẹ c. Ngồi i Mẹ cưa mình thì đó mà bà thấy an tâm, bà thấy vui vẻ... thì chính chỗ đó là chỗ bà Cầm có thể đỡ c vãng sanh. Trừ vế đây, dù không khí này rất thu hút rồi đi tu hành, nhưng khi trừ vế đây bà Cầm thì thấy nóng nảy, khó chịu, phiền não... thì nhất định không thể nào mình có thể hỗ trợ niệm hay giúp gì cho bà Cầm vãng sanh được! Rõ ràng, bà Cầm đã quyết tâm: “**Thà tôi xuống đũa ngọ c chớ không chịu cái nhà này**”, như vậy mà chỗ còn biết bà Cầm về nhà này thì chỗ chỗ không cách nào bà Cầm có thể an tâm niệm Phật được hết.

Thấy thế mà ngó i con cũng quyết lòng tìm mọi cách biết buột bà Cầm phải về thì căn nhà bà không thích đó. Thấy như vậy tôi đành lòng ra về, và trong tâm cứ tôi nghĩ rằng bà Cầm này không có cách nào có thể đỡ c vãng sanh, dù rằng bà Cầm cũng có niệm Phật, bà Cầm cũng có nguyện vãng sanh...

Xin thưa với chị về: **Khai thố là gì như ng đũa gút mẹ c cưa ng i bnh. Khai thố là xóa đi như ng cái phiền não c cưa ng i bnh, chớ không phải khai thố là xóa đi như ng phiền não c cưa ng i h niệm.**

Ngồi i con muốn ngồi i mẹ đỡ c vãng sanh, thì ngồi i con phải làm sao giúp cho ngồi i mẹ không phiền não, chớ đừng biết ngồi i mẹ phải làm sao cho ngồi i con không phiền não. Nếu suy nghĩ, vô tình chúng ta không cách nào có thể giúp mẹ ngồi i vãng sanh về Tây Phương Ng Cực Lạc được.

Đây chính là sự khai thố, chớ không phải cứ ngồi trừ c bà mẹ cưa mình rồi nói oang oang, hết lý này đến lý nọ, ngày nào cũng nói, cũng biết bà mẹ mình... “**Phải niệm Phật nghe, phải lánh xa như ng ngồi i đó nghe, phải làm này, phải làm nọ, đừng thì hết!**...”, mà bên cạnh thì không chịu để tâm đến ý muốn, sự thích cưa ng i mẹ mình là gì.

Đây là một việc làm phẫn ngốc, hay gọi là: “**Phẫn khai thố! Phẫn hống ng đũa!**”. Vì thế, thấy ng thấy ng khi hỗ trợ, mình cứ nên hỏi ng i nhà để biết ng i bnh đó ghét cái gì, hiểu tìm cách giúp cho bà Cầm đừng gặp phải nguyên nhân sinh ra phiền não. Ví dụ như có nhiều bà Cầm tính tình lơ lửng! Bà không muốn treo tượng Phật trong phòng cưa bà, mà trong pháp hộ niệm thì nói rằng có thể treo được. Nhưng khi để hình Phật trong phòng, thì bà Cầm cho rằng như vậy là biết kính quá! Hiểu được điều này, trừ c đó mình có thể khai giải: “**Không sao đâu Mẹ... Không sao đâu Bác, có thể đỡ được**”. Nhưng bà Cầm nhất định cũng không chịu. Khi bà Cầm nhất mực không chịu, thì mình phải chiếu bà Cầm. Nghĩa là mình phải để hình Phật ở phòng ngoài, đặt chỗ nào trang trọng, khi hỗ trợ thì mẹ i bà Cầm ra. Như vậy là đúng.

Không thể nào áp dụng nguyên tắc một cách cứng ngắc. Đừng nghĩ rằng, hỗ trợ có thể đỡ được hình Phật trong phòng, thì mình cứ việc đỡ, (Vì phòng cưa bà Cầm mà), trong khi bà Cầm không chịu. Nếu mình vẫn nhất mực làm vậy, áp dụng nguyên tắc cứng rắn như vậy thì ngồi i đó sẽ một phen vãng sanh. Thật là oan uổng!...

Cho nên, thấy ng khi khai thố chúng ta nên nhớ: Khai thố có “**Lời Khai Thố**”, có “**Tư Cách Khai Thố**”, có “**Tâm Lý để Khai Thố**” nữa. Luôn luôn phải nhớ rằng, mục đích cưa chúng ta là làm sao giúp ngồi i đó buông xả, buông xả. Buông xả cho nhiều ra mới tốt...

Nói vậy, thì biết đâu chúng ta nên buông xả trừ c đi để ngày ra đi cưa chúng ta khỏi bị

nên. Ví dụ như mình nói, trong lúc đi học niệm phật còn mất màu hình Phật, màu hình Phật nào mất màu thôi, đừng nên treo nhiều quá. Nghĩa là, đừng treo bên đây hình đỏ, bên kia hình xanh, bên này hình vàng... Đây là yếu tố giúp cho người bệnh khỏi phân tâm. Vì căn cứ yếu quá có thể người bệnh dễ dàng sinh ra học nghĩ, không biết phải đi theo Phật nào...

Khi mình nói với người ta như vậy, thì đi với cá nhân của chính mình khi gặp mất tông Phật nào mình cũng hoan hỷ hết. Ví dụ như ở đây mình áp dụng phật giáo chuyên nhất, thấy hình Phật chuyên nhất, như người đi đến mất tông viện hay đến mất nhà nào đó, người ta treo ở đây đỏ, ở kia xanh, ở này vàng thì mình cũng chấp nhận luôn, đến khi mình niệm xong gặp trường hợp người ta treo ba-bốn màu hình Phật, cũng không trách gì cho mình cả. Luôn luôn phải tập buông xả, tập mình phải tập trừu tượng, tập mình phải buông xả trừu tượng, thì khi mình niệm xong, người ta học niệm cho mình rất dễ dàng.

Mỗi ngày nói một chút, tỉn sâu hơn. Rồi lần lần ta sẽ nói đến chỗ điếu giải oan gia trái chủ nữa. Cầu xin cho chúng ta có được cái hạnh phúc khai thỏ vàng hỏu của người vắng sanh Tây Phỏ giáo Cổ c Lỏc.

Nam Mô A-Di-Đà-Phỏt.

---o0o---

Tỏa Đàm 5

Nam Mô A-Di-Đà Phỏt.

Trong cái bỏn của siêu của an của Niỏm Phỏt Đỏn giáo chúng ta, hôm nay có hai vị của siêu mới. Người ta báo tin cho Niỏm Phỏt Đỏn giáo đến tên của siêu và kèm theo lời báo tin vui, bởi vì có hai người này đều đã được học niệm vắng sanh, thoát khỏi khổ tập nghĩ.

Một người là một vị của một anh đã phát tâm niệm tập hai bộ sách “Hỏ Niỏm Là Mỏt Phỏp Tu” và “Khỏ Cỏ - Khỏ Lý”. Một vị nữa là thân hỏu tập bên Tập Khỏ có thân nhân ở Việt Nam, họ đã chuỏn bộ học niệm rất là khéo lúc mới bệnh cho đến lúc lâm chung. Khi ra đi thoát khỏi khổ tập. Điều này làm cho tôi thật là mừng vui.

Cũng ngày hôm nay ở bên tây Úc có một vị ứng thỏ, chắc có lẽ cũng đang chờ tập ngày đi ra đi, có nhận tin người mẹ Diỏu Âm qua bên đó học niệm. Diỏu Âm của dám nhận lời, như người của, thì cũng có thể bay qua mất vài hôm để giúp ích cho chỗ ở đó tập tập học niệm.

Vỏ này bên thân là Phật Giáo, mà gia đình chúng con thì Thiên Chúa Giáo. Hôm trước đi qua bên đó, Diỏu Âm cũng có duyên gặp được vị này và khuyên vị này niệm Phật của sanh Tịnh-Đỏ, thì vị này đã học quyỏ tâm nhất định sẽ vắng sanh ở Tây Phỏ giáo Cổ c Lỏc, không sẽ chết nữa. Trong lúc nói chuyện đó thì có một người con đang ngồi bên cạnh, người con theo Thiên Chúa Giáo, Diỏu Âm cũng khuyên người con hãy cố gắng học tập cho mẹ vắng sanh. Người con đã đồng ý.

Trong những ngày Diỏu Âm nói chuyện ở Perth, thì hai vị chúng của người này, tập là

ngồi bệnh và ngồi chờ có đèn nghe. Như vậy là do cái duyên mình khuyên trước. Nếu mà ngồi ta tha thiết quá, nhất là gia đình tha thiết thì Diu Âm có thể bay qua, hiện thì đang sắp xếp thời giờ để đến thời khai th. Chúng ta đang nói khai th, thì chúng ta bây giờ cũng khai th luôn, tức là họ đang qua đến thời.

Vậy th, mà tại Brisbane này, sát bên cạnh đây, cũng có một người bệnh ung thư đang mê man bất tỉnh trong bệnh viện, nhưng mà không dám đi, là tại vì cái duyên không có. Gia đình hỏi giờ không tu, người này không biết niệm Phật. Lúc đang bệnh thì có người tại khuyên là nên liên lạc sớm để như Niệm Phật Đẳng giác đến giúp cho, nhưng người ta không chịu. Bây giờ đã đến lúc mê man bất tỉnh trong bệnh viện rồi, thì xin thưa thớt rằng dù có cái Niệm Phật Đẳng giác của chúng ta đến đó niệm Phật, thì một trăm phần trăm không ra một phần để cứu được người này! Cho nên ông gọi là vô duyên, còn xa mà lại hiểu duyên. Không biết đâu mà nói...

Chúng ta đang nói về “**Khai Th**”, thì xin thưa là khai th cho một người, không phải là đến đến lúc đã nằm trong bệnh viện, hợp hợp hay chuẩn bị ra đi rồi mới khai th, lúc đó không còn cách nào khai th được nữa đâu.

Mà “**Khai Th**” được là...

- *Ngay trong lúc còn đang tỉnh táo,*
- *Ngay trong lúc còn đi ngủ ngủ,*
- *Ngay trong lúc còn đang nói chuyện,*
- *Ngay trong lúc biết rằng mình có nạn kh,*
- *Ngay trong lúc biết rằng mình có bệnh nan y không thể nào vượt qua nữa...*

Cho nên khi cái duyên đến, thì nhưng người này sẽ được chúng ta đến khai th, họ đang đến. Khai th họ đang đến rồi thì chắc chắn, nếu mà người đó có thiện căn, có phước đức, thì họ sẽ thấy rõ đâu là phước? Đâu là họa?... Khi chưa gặp được, người ta thấy cái bệnh trầm kha thì nghĩ rằng là họa, nhưng khi hiểu được được rồi thì rõ ràng cái bệnh trầm kha đến, nó trở thành là một cái bài pháp tuyệt vời để giúp cho họ ngộ ra tất cả con đường giải thoát. Nếu biết niệm Phật, họ biết nguyện vãng sanh, họ biết tin tưởng vào pháp môn niệm Phật, thì bất đầu từ đó chắc chắn họ không còn chết nữa...

Chúng tôi đang trong buổi câu siêu của chúng ta hôm nay có thêm hai người, hai người này tôi nghĩ rằng không phải họ chết đâu, họ vãng sanh đó. Tại vì trước năm ngày tháng mà họ sắp sắp buông xả báo thân, đã có người tại hiểu họ đang đang hoàng. Họ đã bắt tay nói rằng, “Tôi quyết lòng đi về Tây Phương...”

Hỏi:

- *Bác có sợ chết không?...*
- *Không! Không sợ chết.*
- *Bác muốn làm cái gì?...*
- *Tôi muốn đi về Tây Phương.*

Tín-Hồnh-Ngụy n đứng đ. Bên cính có mọt s ng i tức tr c ni m Ph t, nh c nh , nh t đnh ta th y r ng, cách th c đ thoát vòng sanh t đã có s n trong bàn tay, tr c bàn chân, ch không đầu h t. y th , có nh ng ng i vì quá tham ch p, không ch u g ra, không ch u ng đ o, đ sau cùng đành đ n b con đ ng gi i thoát, an l c, đ đi theo con đ ng đ a l c, ch u kh đau hàng v n ki p!...

Ngày hôm qua mình có đ a ra nh ng cái đ ng mọt ph n vãng sanh, thì bây gi đây mình t p t c câu chuy n đó. T i sao l i mọt vãng sanh? Là t i vì “Ch p”. Khai th là g nh ng cái ch p ra. Th ng th ng cái ch p mà không g đ c thì r t đ b phi n n o. M t khi b phi n n o r i, bây gi có ni m Ph t... thì cái mi ng ni m, nh ng cái tâm thì phi n n o! Thôi ch u thua! Không th nào có th vãng sanh đ c!

Ví d , ng i m quy t t i đây, không ch u ch kia, đ u là do cái “Ch p”! Chính vì cái ch p c a mình mà đ a đ n ách n n cho chính mình. Ch n u ng i m không ch p, ch nào cũng đ c tho i mái, thì rõ ràng ng i m đâu b n n?

Còn ng i con thì cũng “Ch p”, vì nghĩ r ng ch này m i thu n l i, nh t đnh không đ c ch kia. Vì ng i con ch p nh v y làm cho ng i m b phi n n o. N u ng i con không ch p, m đầu thì con chi u ý m đó, thì rõ ràng có th gi i c u đ c cho ng i m r i...

T t c nh ng s c này chính là nh ng l i khai th cho chúng ta. Cho nên khai th không ph i là khai th cho nh ng ng i mê man b t t nh, mà khai th cho nh ng ng i t nh táo, trong lúc còn kh e. T t c nh ng đ i u này là ki n th c cho chính chúng ta đ sau này chúng ta kh i b ách n n.

Hòa Th ng T nh-Không th ng nói: “**Nhân qu b t không**”. Câu này h p v i căn c . Đ ng có ch p, vì ch p là cái **Nhân** trong l c đ o, **Nhân** trong l c đ o thì cái **Qu** trong l c đ o. Chính vì v y Ngài nói, m t ng i mu n vãng sanh v Tây Ph ng C c L c mà còn đ k v i m t ng i nào thì không đ c vãng sanh. Đây chính là “**Nhân qu b t không**”...

M t câu nói r t đ n gi n, Ngài nói cho chúng sanh ph m phu, chúng ta ph i áp đ ng ngay l p t c thì ta vãng sanh Tây Ph ng. Còn nh ng chuy n cao quá, chúng ta c n chi mà bi t t i?

Ví d , th ng th ng Di u Âm hay nói, m t ng i mu n vãng sanh v Tây Ph ng mà:

- S **ánh sáng cũng m t vãng sanh.**
- S **bóng t i cũng m t vãng sanh.**
- S **ma cũng m t vãng sanh.**
- S **ch t ch c ch n m t vãng sanh l i n...**

S cái gì thì m t vãng sanh vì cái đó. Kỳ l l m!...

Không s cái gì c . Vì không s thì t nhiên tâm mình m i an đnh đ c. Có nhi u ng i nói tôi s bóng t i quá, nhi u lúc đó ng i ta m đèn sáng tr ng nh ng mà không bi t t i sao

chính ngườ i đó l i th y t i hù!... Vì sao v y? Vì nên nh , ngoài cái đèn ra còn có nh ng v oan gia trái ch , ngườ i ta che m t ánh sáng đó đi, làm cho mình th y t i hù. H ghét m t ngườ i nào thì th ng th ng khi b nh xu ng, lúc lâm chung, trong pháp h ni m khuyên r ng không đ c đ ngườ i mà b ngườ i b nh ghét t i h ni m cho h . Nh ng nhi u khi chính ngườ i b mình ghét đó l i t i h ni m cho mình, khi mình v a th y thì t nhiên phi n nã n i lên. Ph i ch ng, vì cái ghét này mà mình m t vãng sanh? Có nhi u lúc chính ngườ i đó không đ n, hoàn toàn không ai cho ngườ i đó đ n h t, nh ng th t s oan gia trái ch đã bi t rõ trong tâm c a mình, h đã ng hi n ra ngườ i đó t i, t i mà ch c mình, phá mình n a, nh t đ nh mình s n i c n phi n nã lên mà m t vãng sanh...

Cho nên ngài T nh-Không nói nh ng câu h t s c là c th đ cho ta vãng sanh . Tuy t đ i, không đ c ch p. cái nhà nào cũng đ c, ngườ i ta ni m l n t i ng cũng đ c, ngườ i ta ni m nh t i ng cũng đ c, đ ng có ch p cái gì h t. N u mình không ch p r i, thì c n chi ph i khai th n a?...

Nh bà Bác Inala đó... Bác nói, bây gi cái chân đau?... B luôn! Rõ ràng không ch p. Không ch p thì t nhiên chân thì đau, nh ng bà Bác đó v n t nh b . Bà nói: “*B luôn*”! Đúng không?

Ch n u mà bà Bác này ch p...

-*Tr i i tôi tu th này, tu nhi u nh v y đó, tôi ni m Ph t nhi u nh v y đó, con tôi xu t gia nh v y, t i sao tôi b b nh nh th này?... T i sao tôi b nh th này?... Tôi bu n không t ng t ng đ c!...*

N u ch p vào đó, nh t đ nh cái chân này nó hành C đ n mê man b t t nh luôn, không đ c vãng sanh. Nh ng vì không ch p nên bà C c v ng tâm.

- *Cái chân này h h ?... B luôn!*

- *Chân này thú i h ?... B luôn!*

- *Thân này tôi cũng b luôn!...*

Bà C nói v y là bà C không còn ch p n a.

Chính vì v y, xin th a v i t t c ch v , khai th không ph i là ch khai th v i ngườ i b nh, mà còn khai th cho chính chúng ta, đ chu n b cho ngày lâm chung chúng ta v t qua nh ng ách n n đó.

Khi h ni m, ng i tr c ng i b nh chúng ta cũng nói nh ng l i này: “*Bác đ ng có ch p nghe bác*”. Nh ng th t s , n u không gi ng gi i tr c, không đ c h c đ o tr c, không có ni m Ph t tr c... mình nói dù đ n m t trăm l n nh ng ngườ i đó cũng ch p, thì thôi cũng đành ch u thua!...

Vì v y, cái gì cũng ph i lo tr c, đ ng nên lo sau thì t nhiên con đ ng vãng sanh c a chúng ta an nhiên t t i. Rõ ràng là ngườ i ta đã đ c vãng sanh th t s .

Mình đây...

- Ngày ngày đ̣u ḥ ng đ̣n ḥ nịm v̄ng sanh.

- Ngày ngày đ̣u ḥ ng đ̣n khai tḥ nḥ tḥ nào.

- Ngày ngày đ̣u ḥ ng đ̣n ḥ nịm nḥ tḥ nào.

T ḥ làm sao chúng ta m̄t đ̣ c con đ̣ ng đi v̄ Tây Pḥ ng C̣ c Ḷ c?...

Nam Mô A-Di-Đà-Pḥt.

---o0o---

Ṭ a Đàm 6

Nam Mô A-Di-Đà Pḥt.

Kính ḅch Ṣ C̣ cùng cḥ v̄ đ̣ng tu. Trong pháp ḥ nịm có pḥn ḥ ng đ̣n cho ḅnh nhân, pḥn đ̣u gịi oan gia trái cḥ. Hôm nay chúng ta đang nói đ̣n pḥn ḥ ng đ̣n ḅnh nhân.

Ḥ ng đ̣n ḅnh nhân nói nôm na ra là “Khai Tḥ”, cḥ tḥt ra là nḥc nḥ, khuyên nḥ đ̣ cho ng̣ i ḅnh phát kḥi tín tâm nịm Pḥt c̣u sanh Ṭnh-Đ̣. Pḥ ng pháp ḥ ng đ̣n ḅnh nhân không pḥi là mình đem pháp Pḥt ra gịng gịi cho ḥ, mà nḥ m̄y ngày hôm nay chúng ta nói, là g̣ ṛi cho ḅnh nhân. Chúng ta ḥ ng đ̣n vui v̄, hòa nh̄, tin ṭ ng gịng nḥ là mình đang nói chuỵn. Ng̣ i ḥ nịm đ̣ng nên có nḥng tṛng thái quá căng tḥng khi ḥ ng đ̣n ḅnh nhân.

M̄y ngày hôm nay mình đi ḥ nịm cho bà C̣, cḥc cḥ v̄ cũng đã tṛi qua m̄t ṣ ḷn ḥ nịm. Khi mình ḥ ng đ̣n cho bà C̣, hay là m̄t ng̣ i ḅnh nào, mình có tḥ c̣m tay, xoa vai bà C̣, ṛi mình m̄m c̣ i, nói nḥng ḷi ḥt ṣc ṭ nhiên. Vì tḥ ng tḥ ng nḥ ng ng̣ i ḅnh đang đ̣i dịn v̄i cái cḥt, tḥy v̄y cḥ có nhịu ṣ căng tḥng, nhịu ṣ kḥng họng trong đ̣u c̣a ḥ. Khi g̣p mình ḥ c̣ i, nḥng cḥa cḥc trong lòng c̣a ḥ đã c̣ i đâu!...

Đ̣ gịi ṭa chuỵn này, chính ng̣ i ḥ nịm chúng ta pḥi thọi mái. Mụn cho ng̣ i ḅnh tin ṭ ng, thì chính ng̣ i ḥ nịm c̣a chúng ta tin ṭ ng. Khi tin ṭ ng thì chúng ta có nḥng ḷi nói tin ṭ ng, có nḥng ḷi ḥ ng đ̣n tin ṭ ng. Nḥ tṛng thái thọi mái mà có nḥ ḥ ng ṭt...

- Tâm chúng ta an nhàn, nó truỵn c̣m đ̣n ng̣ i ḅnh làm ḥ an nhàn.

- Tâm chúng ta tin ṭ ng thì làm cho ng̣ i ḅnh tin ṭ ng.

- Tâm chúng ta mụn v̄ng sanh, không ṣ cḥt, thì nḥng ṭ tṛng này nó c̣m ng̣ ṭt ḷm.

Có nhịu ng̣ i ḥ nịm, nḥt là nḥng cục ḥ nịm đ̣u tiên, ḥ ṛt căng tḥng! Vì căng tḥng quá, nên ng̣ i ta c̣ i nḥng tḥt ra thì không pḥi c̣ i, ḥ nói vui nḥng tḥt ra thì âm đ̣u c̣a ḥ không vui, làm cho ng̣ i ḅnh ṭ nhiên ḅ căng tḥng. Tḥ ng tḥ ng nḥng ḷn ḥ nịm đ̣u tiên đ̣ ḅ tḥt ḅi là nḥ v̄y.

Nói với niềm tin, hôm nay Diêu Âm cũng xin đem lại pháp của ngài Tịnh-Không ra thêm với chúng ta để chúng ta tự mình cũng có thêm niềm tin vào pháp “**Niêm Phật vãng sanh**”. Xin thưa thật, Diêu Âm đi đây đi đó, nhiều người thì ngạc nhiên hay có câu hỏi như thế này:

- Tôi thấy có người kia tu năm-sáu chục năm mà không được vãng sanh, thì làm gì có chuyện họ niệm được vãng sanh dễ dàng như vậy?...

Mới ngày hôm nay cũng có một vị Thầy không phải là nói với Diêu Âm, mà nói với một người ở bên Mỹ. Thầy nói là chính sự pháp của Thầy tu năm-sáu chục năm mà sau cùng chưa được gì được vãng sanh, thì làm gì mà bây giờ lại có người có nói họ niệm được vãng sanh! Đây là tà pháp chứ không phải chánh pháp. Vậy tu đó một email hỏi Diêu Âm.

Khi nhận được email đó, Diêu Âm mới trả lời như thế này, đem ra thưa với chúng ta, để chúng ta cũng có niềm tin vững vàng. Mình được vững vàng thì mình nói vững vàng, gặp những người bệnh tâm hồn bỏ chao đảo họ thấy tâm mình vững vàng, thì tự nhiên họ vững vàng theo.

Hòa Thượng nói: *Mình vãng sanh với Tây Phương Cực Lạc là do ba cái lực hợp lại, gọi là “Tam Chủng Hộ Lực”*.

Ba cái lực này nó hợp lại.

-Thứ nhất gọi là: “**Niêm Hộ Lực**” của mình. Cái ý niệm của mình, sự niệm của mình là một cái lực chính yếu.

-Thứ hai là: “**Bản Hộ Phật Tánh Lực**”. (Hôm nay mình nói hơi cao cao một chút cho vui, để cũng có niềm tin thôi, chứ đừng đem cái này ra mà nói với người bệnh thì hỏng rồi, thì thua rồi!)...

- Thứ ba là: “**Phật Nhiếp Hộ Lực**”.

Ba cái lực này nó hợp lại, đưa một người phạm phu như mình vãng sanh với Tây Phương Cực Lạc. Bây giờ mình coi ba cái lực này nó ý nghĩa tinh thần mình như thế nào?...

Xin thưa, mình thường nói, niệm Phật có ba điểm quan trọng là *Tín-Nguyện-Hành*. Thường thì người tu đâu thì người chúng ta chỉ nói thì ba điểm này thôi, chúng ta không nói gì đến “Tam Chủng Hộ Lực” hết. Nhưng thật ra, *Tín-Nguyện-Hành* đó chỉ nằm trong cái “**Niêm Hộ Lực**” của mình thôi chứ không phải là gì khác. Nói đến *Niêm Lực* này thật ra là dành cho hàng phạm phu tức là của chúng mình đó.

“**Niêm**” là chính mình khởi cái tâm tin tưởng. Tin tưởng nằm trong *Niêm Lực*. Tin tưởng rồi phải phát cái ý nguyện vãng sanh tha thiết ra. Nguyện vãng sanh cũng nằm trong cái *Niêm* này, và đó đó một mặt lại là niệm A-Di-Đà Phật. Như vậy chỉ “**Niêm**” có ba điểm là: *Tín-Nguyện-Hành*.

Sở dĩ hơi gì mình chỉ nói ba điểm này thôi là vì mình thu xếp hàng phạm phu, nói ba điểm này là đủ rồi. Khi ba điểm này đầy đủ rồi, thì tự nhiên “**Bản Hộ Phật Tánh Lực**” sẽ hiện hiện ra, đây chính là cái chân tâm tự tánh của mình. Như *Niêm Lực* của mình mà khởi dậy, làm cho cái chân tâm tự tánh của mình hiện hiện ra.

Nhà ngài Đai-Thí-Chí Bồ-Tát nói rằng, thanh tịnh niệm câu A-Di-Đà Phật liên tục, không cần như cái gì khác, không vậy, không mượn cái gì khác hết, thì sẽ được tâm khai. Trong đó, tịnh niệm từng câu, thanh tịnh niệm câu A-Di-Đà Phật thu được với “**Niệm Lạc**”. Thì được tâm khai thu được với “**Bồ Đai Hộ Phật Tánh Lạc**”, tức là Phật Tánh của mình, trong căn bản của mình có tánh Phật, tức là cái chân tâm của mình.

Ngài Đai-Thí-Chí không nói gì với phàm nhiếp thọ của A-Di-Đà Phật hết. Tôi vì khi đi với Tây Phương là gì? Là khi mình ráng niệm Phật, mình thành tâm, nhiếp tâm, quyết lòng tin từng câu thì tự nhiên trong lúc đó chính là A-Di-Đà Phật trong tâm của mình hiển ra. Khi chính là A-Di-Đà Phật của mình hiển ra, thì đó chính là “**Bồ Đai Hộ Phật Tánh Lạc**”. Bồ Đai Hộ của chúng ta có cái lạc, cái lạc này sẽ tiếp xúc với quang minh nhiếp thọ của A-Di-Đà Phật. Phật quang phóng tức nhiếp thọ tức là “**Phật Nhiếp Thọ Lạc**”. Như ba cái lạc này mà ta được cãng sanh với Tây Phương.

Như vậy gặp người hỏi câu: *Tôi sao muốn nghe tôi sáu-bảy chục năm mà không được cãng sanh?...*

Thì ta có thể trả lời:

- Là tôi vì họ không tin chuyện cãng sanh. Không tin chuyện cãng sanh thì chục chục không nguyện cãng sanh, không niệm câu A-Di-Đà Phật. Tín-Hộ Hộ-Nguyện không có.

- Tín-Hộ Hộ-Nguyện không có tức là Niệm Lạc không có. Niệm Lạc không có thì nhiếp thọ A-Di-Đà Phật không xuất hiện!...

- Chính là A-Di-Đà Phật không xuất hiện thì làm sao được A-Di-Đà Phật phóng quang tiếp độ với Tây Phương?

Nên như, A-Di-Đà Phật phóng quang tiếp độ là tiếp độ cái chính là A-Di-Đà Phật. Đây là cái chân tâm tức tánh của chúng ta đi với Tây Phương, chứ đâu phải là Ngài tiếp độ cái cái thế này! Trong lúc này chúng ta dùng cái cái thế này để chê bai câu A-Di-Đà Phật, để bài bác câu A-Di-Đà Phật, để tuyên truyền rằng con người không thể nào được cãng sanh với Tây Phương Cực Lạc, thì làm sao cái “**Bồ Đai Hộ Phật Tánh Lạc**” hiển được(!)...

Chính vì thế, dù cho tu hành suốt cuộc đời, không ngừng suốt cuộc đời, mà đời đời kiếp kiếp đi nữa cũng không cách nào có thể cãng sanh với Tây Phương Cực Lạc được!...

Xin thưa với chúng, Diêu Âm trả lời câu hỏi này: *Tôi sao nhiếp thọ người tu rất nhiếp thọ mà không được cãng sanh, thì làm gì có muốn nghe tôi niệm Phật thì sáng đến chiếu mà tôi cãng sanh?...* Cái muốn lớn trả lời thì muốn lớn nói khác đi, dù cũng là muốn câu hỏi giỡn nhau thôi. Tôi sao vậy? Vì:

- Nói với Tín-Nguyện-Hộ Hộ thì cũng được.

- Nói với bài bác với pháp Phật thì cũng được.

- Nói với không chịu đi thì cũng được...

“**Nhiếp thọ duy tâm tôi**”. Họ không chịu đi thì làm sao họ cãng sanh với Tây Phương Cực Lạc được?...

Ngài Đōi-Th- Chí nói: *Thanh tñnh niñm câu A-Di-Đà Phñt liên tñc*. Ngài ñn-Quang là Đōi-Th- Chí tái lai, trong thñi này, Ngài nói: *Tñ sáng đñn chiñu, tñ chiñu đñn sáng giñ mình trong câu A-Di-Đà Phñt, giñ tâm trong câu A-Di-Đà Phñt đñng có đñ rñi ra*. Ngài nói đñn nñi, khi mình vào trong nhà vñ sinh cũng phñi thñm niñm Phñt luôn, đñng có sñ.

Ngài nói vñy đó. Đñ chi?... Đñ cñ gñng trong tâm mình lúc nào cũng có câu A-Di-Đà Phñt, thì đây là mñt ngññi có **“Niñm Lñc”** mñnh.

Bây giñ tñ mình soát lñi thñ coi. Mình hñi mình có niñm tin vñng vàng chñ a? Đñ xác đñnh là khi mñn báo thân mình có đññc vñng sanh vñ Tây Phñng Cñc Lñc hay không? Tñ mình phñi trñ lñi câu hñi này...

Tñt cñ đñu khñi lên tñ chñ gñi là **“Tín Lñc”**. Tín lñc mñnh thì nhñt đñnh **“Niñm Lñc”** sñ mñnh, **“Tín Lñc”** không mñnh thì nhñt đñnh **“Niñm Lñc”** sñ yñu, mà **“Niñm Lñc”** yñu thì nhñt đñnh **“Bñn Hñu Phñt Tánh Lñc”** không xuñt hiñn đññc.

Ví dñ nhñ Niñm Phñt Đññng này rõ rñt là tñ sáng đñn chiñu chúng ta cñ mñt câu A-Di-Đà Phñt mà niñm, tñng kinh thì tñng kinh A-Di-Đà, niñm thì niñm A-Di-Đà, tñt cñ đñu mñt câu đó mà đi tñi.

Niñm Phñt tñi đây, vñ tñi nhà tñ mình phñi kiñm lñi mình có tiñp tñc niñm Phñt hay không? Nñu vñ tñi nhà mình nghĩ rñng mñt bài kinh kia hay quá, cũng là kinh Phñt tñi sao chúng ta không niñm? Thñi, hãy chia thñi giñ ra đñ niñm bài kinh. Lúc niñm bài kinh đó tñc là tu xen tñp. Tñi sao mình niñm đñ thñ vñy? **Tñi vì mình không tin câu A-Di-Đà Phñt**.

Ngài Quán-Đñnh Đñi Sñ nói: **“Đñn thñi mñt pháp Kinh, Sám không còn hiñu lñc đñ cñ u mñt ngññi phñm phu vññt qua sinh tñ luân hñi, chñ còn câu A-Di-Đà Phñt mà thñi”**.

Ngài Triñt-Ngñ nói: “Mñt câu A-Di-Đà Phñt bao gñm tam tñng kinh điñn trong đó”.

Còn đñc Thñ-Tñn thì nói sao? **“Mñt câu A-Di-Đà Phñt là Pháp giñi tñng thân trong đó”**.

Mình có tin nñi không?... Nñu mình tin nñi thì gñi là **“Tín Lñc”** mình mñnh. **“Tín Lñc”** mình mñnh thì nó sñ đñn tñi chñ là **“Niñm Lñc”** mñnh.

Ví dñ nhñ có nhiñu ngññi nói Chú lñc cñ a Phñt phá nghiñp hay quá, tñi sao mình không dành thêm thñi giñ đñ niñm chú? Đúng không? Đúng! Đúng đñ phá nghiñp. Tuy nhiên, mình chñ tâm phá nghiñp thì lñi Chú đó sñ nhñp vô trong tâm cñ a mình, nó chia làm hai cái xác suñt ra. Khi nñm xuñng, coi chñng lúc đó cái tâm cñ a mình cñ lo niñm Chú, niñm Chú... Niñm Chú tñc là chñ tâm phá nghiñp. Chñ tâm phá nghiñp, nhñng thñt ra lúc đó chñ a chñc gì cái tâm mình chí thành! Lúc đau, lúc bñnh, lúc than... lñn xñn đñ thñ, thành ra nghiñp chññng cñ a mình vñn không cách nào phá hñt! Mà chñ tâm phá nghiñp thì khi còn nghiñp chñc chñn sñ theo nghiñp thñ báo.

Trong khi mñt câu A-Di-Đà Phñt phá tan 80 ñc kiñp nghiñp chññng sanh tñ trñng tñi. Nhñ vñy niñm Phñt vñn phá nghiñp. Nhñng ngoài viñc phá nghiñp, thì cái chñng tñ A-Di-Đà Phñt trong tâm mình đã xuñt hiñn ra. **“Bñn Hñu Phñt Tánh Lñc”** xuñt hiñn cñng vñi cái **“Ý**

niệm vãng sanh” của mình mình vô cùng sợ hãi nên với “**Phật Nhiếp Hộ U Lạc**”. A-Di-Đà Phật sẽ phóng quang tiếp dẫn chúng ta về Tây Phương.

Tôi nên với ba chúng tôi này chúng ta đi về Tây Phương.

Vấn đề này vẫn còn dài quá và bây giờ thì hết giờ rồi. Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục để cùng thêm niềm tin. Nhất định chúng ta phải thỉnh mời đức Phật đi về Tây Phương Cực Lạc. Nam Mô A-Di-Đà Phật

---o0o---

Tọa Đàm 7

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Niệm Phật để quyết mệnh đời này vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc. Đây là sự thật, trong kinh có nói.

Nhiều người đi tu suốt cuộc đời, nhưng sau cùng không được vãng sanh. Khi thấy có người được chứng niết bàn, được chứng đạo, được khai thị rõ rệt đức Phật đi... Họ đi về Tây phương. Thấy vậy đúng ra nên nghĩ mình tỉnh ngộ, kiếm lời phụng dưỡng pháp tu tập của mình xem có gì sự tốt hay không, đó mới là đi tu hay. Một niệm giác ngộ có thể giúp cho ta mệnh cải thiện và thoát sinh tử luân hồi, vãng sanh Tịnh-Đạo.

Có người khi thấy có hiện tượng niệm Phật vãng sanh liền đâm ra nghi ngờ và nêu ra câu hỏi: “*Tôi đi sao có người đi tu suốt đời mà sau cùng không thấy hiện tượng vãng sanh, thì tôi sao lại có những hiện tượng vãng sanh dễ dàng như vậy? Rồi đánh giá rằng đây là đi tu không đúng!*”.

Thành thật mà nói, thật là tôi nghi ngờ cho chúng sanh trong thế này!

Tu nhiều năm mà không được vãng sanh! Thật là thật, có rất nhiều lý do để cho mình bị vướng mắc trong cảnh sanh tử luân hồi. Nhiều lắm! Câu hỏi này trước giờ Diêu Âm trả lời cũng rất nhiều, nhưng mới lần trước trả lời mới khác. Vì sao vậy?...

Vì niệm Phật mà:

- Còn tham chấp thế gian cũng phải vãng sanh.
- Còn cạnh tranh ganh tỵ cũng phải vãng sanh.
- Rồi thấy người đó cạnh tranh ganh tỵ, ta lại ghét người cạnh tranh ganh tỵ đó, cũng phải vãng sanh luôn.
- Tôi đây niệm Phật, về nhà ta không còn niệm Phật nữa, mà niệm cái khác. Sợ xen tạp này làm cho ta phải vãng sanh.
- Tu suốt cuộc đời mà không chứng niết bàn, không muôn về Tây Phương, thì dù cho tu thêm một trăm đời nữa cũng không vãng sanh về Tây phương Cực Lạc.

Chính vì thế, khi nói về vãng sanh Tây phương Cực Lạc, Phật đã nói rõ rệt, “**mười niệm Phật sanh**”. Nhưng khi ta niệm Phật vãng sanh thì tại sao phải niệm câu này: “*Cách tu tập của chúng ta như thế nào?*”. Tại sao phải niệm câu này, chứ không phải khi thấy ta tu năm-sáu chục năm mà niệm Phật vãng sanh, lại để cho rằng niệm Phật không có vãng sanh... Có ý niệm này thật quá oan uổng! Oan uổng hơn nữa, nhiều lúc chính ta không còn dịp để nói lên lại để cho thấy rằng này đâu! Tại vì lúc đó ta đã bỏ kết rồi! Đã bỏ ách nên chỉ còn đó rồi! Chỉ còn có hàng thân thuộc, vợ con hay là hàng hữu bối của chúng ta nói lại này mà thôi!... Cũng tại vì nghĩ cho họ, niệm Phật thì thấy như vậy thì niệm nghĩ nên lên, niệm tin niệm đi... họ lại tiếp tục âm thầm chìm đắm trong sanh tử luân hồi, đau lòng! Đây thật sự là một điều bất phước cho chúng sanh!

Hôm qua chúng ta đưa ra ba cái “**Chứng Lăng**” để giải thích phần nào tại sao niệm Phật có người được vãng sanh, có người niệm Phật vãng sanh.

Xin chỉ về như cho “**Phật Nhiếp Thọ Lăng**”, tức là sự nhiếp thọ của A-Di-Đà Phật bất luận khi nào, miễn đến nơi mà chỉ Phật nói rằng, tất cả chúng sanh trên mười phương pháp giải đều ở trong sự nhiếp thọ của A-Di-Đà Phật.

Mình cứ từng từng lúc nhiếp thọ của đức Phật A-Di-Đà giải như một khi nam châm hút sắt, bất cứ chúng sanh trong mười phương pháp giải (chứ không phải chỉ có trên quả địa cầu này) niệm danh hiệu Ngài với *Tín-Hành-Nguyên* đầy đủ, thì đức sự nhiếp thọ này thâm nhiếp liền. Nhưng mà xin như một điều như thế này... Dù sự nhiếp thọ của đức A-Di-Đà miễn như thế nào đi nữa, thì “*Cực Nam Chân*” này cũng chỉ hút đức “*Thếp Sĩ*” mà thôi, còn như thế khác thì không hút đức.

Chính vì vậy, nếu chúng ta ngày ngày trui luyện cái “*Khí Sĩ Thếp*” của chính ta, trui luyện đức cái cực thép “*Tứ Tánh Di Đà*” của chúng ta càng ngày càng lớn mạnh. Nghĩa là sao? Ở đây ta cũng niệm Phật, vợ nhà ta cũng niệm Phật. Sáng sáng, trưa trưa, chiều chiều một câu A-Di-Đà Phật mà niệm. Nghĩa là cực sự “*Bến Hữu Phật Tánh*” của chúng ta càng ngày càng lớn lên, càng ngày càng tinh luyện, thì xin thấy rằng cái “*Tứ Tánh Di Đà*” của chúng ta như đinh không cách nào mà thoát đức sự nhiếp thọ của “*Khí Nam Chân*” vĩ đại của đức A-Di-Đà.

Nếu ở đây chúng ta niệm Phật, vợ nhà chúng ta niệm cái khác, chúng ta làm cái khác, tu xen tập... Tu xen tập thì ta không tinh luyện cực sự “*Bến Hữu Phật Tánh*” của ta. Chúng ta muốn thêm một chút bột mì vào, thêm một chút đất sét vào, thêm một chút sỏi đá vào, làm cho nó nặng chình chịch! Nhưng thế thêm này sẽ bao cái cực sự “*Bến Hữu Phật Tánh*” của chúng ta lại.

Xin thấy với chỉ về, sự nhiếp thọ của A-Di-Đà Phật có miễn gì đi nữa thì cũng không cách nào hút đức cái cực bánh mì đó đâu à! Không thế nào hút đức cái cực chì đâu à! Không thế nào hút đức đất sét đâu à!... Nếu sự ý để cho “*Tứ Tánh Di Đà*” của chúng ta đã bị chìm trong như ng cái khi xen tập đó rồi... Chết thua!...

Chính vì vậy, trong pháp niêm Phật cho Tỳ kheo ng nh c đi nh c l i r ng, **đi u đi k là xen t p!**

Tỳ i sao l i xen t p?... Đ i v i ngài M ng-Đông T S , có ng i h i:

- *Xen t p là sao?* Ngài nói:

- **Ni m tin y u quá đi con!** R i Ngài b đi m t. L i h i:

- *Tỳ i sao l i xen t p?*

- **Ni m tin y u quá đi con!**

- *Tỳ i sao l i gián đo n?*

- **Ni m tin y u quá đi con!** R i Ngài b đi ...

H i cái gì Ngài cũng nói: “**Ni m tin y u**” h t tr n. Ng i tu xen t p t i vì ni m tin vào câu Phật hi u y u! Hôm qua mình nói, “*Tín-L c*” mà không v ng đ a đ n “*Ni m-L c*” không v ng. “*Ni m-L c*” không v ng chính là s t ni m không v ng, thì t nhiên “*B n-Tánh*” c a chúng ta kh i ra không đ c. Tỳ i sao kh i ra không đ c? Vì nó b ba o trong c c đ t sét r i, b bao trong c c xi m ng r i, b bao trong nh ng cái khác r i... M t cái kh i nam châm dù vĩ đ i, nh ng không cách nào có th hút đ c c c đ t sét... mà ch có th hút s t mà thôi.

Bi t v y, khi ng i tr c b nh nh n, mình c n khuy n t n nh th nào đ cho b nh nh n nhi p tâm l i ni m m t câu A-Di-Đà Phật. N u mình nghĩ:

- *À! Bà này nghĩ p n ng quá! Ta ph i bày bài kinh sám này đ bà t ng cho h t nghĩ p.*

T c là thêm m t cái gì đó cho bà, ch không ph i ta r n cho bà cái c s t “*B n H u Phật Tánh*”. Nên nh , tr c gi phút chu n b ch t r i, mà còn đ c bài sám đó đ g nghĩ p! G đ c bao nhiêu nghĩ p đây? G không đ c đâu !...

- *À! Bà này b n n quá! Ta ph i bày cho m t ph ng pháp nào khác đ g cái nghĩ p này ra.*

Vô tình ta c g t ng nghĩ p, t ng nghĩ p m t. Trong khi đó, c n t nghĩ p đ n l i t hàng vô l ng ki p đang công phá ng i đó, mà ta c mu n g t ng nghĩ p, t ng nghĩ p, g đ n vô l ng ki p n a cũng ch a ch c gì xong!...

Có nhi u ng i r t s ý, khi đi h ni m không nh c cho ng i b nh ni m câu A-Di-Đà Phật, mà c nh c đ n nh ng chuy n khác. Th t đáng t c!...

Chính vì th , khi đi h ni m n u không làm cho ng i b nh nhi p tâm vào m t câu A-Di-Đà Phật mà ni m, l i c thêm cái này m t chút, thêm cái kia m t chút... Nh t đ nh ng i này khó có th v ng sanh Tây Ph ng C c L c đ c.

Hôm qua có m t câu h i: “*Tu su t đ i khi ra đi không có hi n t ng v ng sanh, thì v i bà c này, làm sao h ni m m t ngày, hai ngày mà đ c v ng sanh?*”. Câu tr l i có th là vì lý do này đây: Tu su t c cu c đ i nh ng ng i ta không ch u trui luy n, tnh luy n cái c s t, cái c thép, cái c nam châm *T Tánh Di Đà* c a h , mà h c b t *T Tánh Di Đà* c a h

phải đi theo nhiều thế quá... Cái gì cũng muốn đi vào: Tín bạc, tình cảm, buồn phiền, thế phi, lý luận, v.v... Cái gì cũng đi vô hết...

Hôm bắt cái *Tứ Tánh Di Đà* phải đi theo nhiều thế quá! Nhưng thế đó chúng bao *Tứ Tánh Di Đà* rồi, trùng trùng, điệp điệp. Thế này thế, đến lúc chết họ cũng không chịu biết gì như thế đó ra, để có gắng niệm câu A-Di-Đà Phật, giúp cho *Bản Hộ Phật Tánh* này, giúp cho *Tứ Tánh Di Đà* này phóng ra họ để có các nam châm hay lực nhiếp thế của A-Di-Đà Phật hút đi về Tây Phương, mà còn tiếp tục bao thêm nữa. Bao thêm nào là: tình cảm, tín bạc, ngạo mạn, lý luận, v.v... Bao thêm để thế hết!...

Hôm trước về Việt nam, có một vị Thầy đến nói chuyện, Diêu Âm nghe mà muốn rời nơi chốn đó! Thầy nói rằng sẽ phải của Thầy lúc sắp xả báo thân... Trừ đi! Các người đi từ đến ôm, nắm, nắm, kéo... Trừ đi! Người này khóc!... Người kia khóc!... Đến nơi không đi sẽ phải nói một câu nào! Không cho sẽ phải giằng một câu nào! Vì quá thế này mà hàng đi từ vô tình đã làm hại Ngài!...

Khi còn sống Ngài không đến dò hỏi, đến lúc cuối cuối đi về tình cảm chen vào, quyến luyến chen vào... đến nơi lúc từ thế rồi, thì hàng năm-sáu người đi từ có nhào đến, người thì kéo tay, người thì kéo chân:

- Sẽ phải đi!... Sẽ phải đi!... Sẽ phải không đi!... Sẽ phải phải đi!... Tôi và chúng con. Sẽ phải đi rồi con nên đi vào ai đây?...

Kết cuối cùng rồi... Không thế này thế này thế này!...

Chính vì vậy, xin thế này và thế này, tu hành phải chuyên nhất mới đi được. Khai thế chính là làm cho người bệnh tâm vọng vàng, nhất định một câu A-Di-Đà Phật niệm thì, thì “*Bản Hộ Phật Tánh*” ngay lúc đó sẽ ng hiên. Thế ng hiên ra thì sẽ “*Nhiếp Thế*” của Phật sẽ gia trì, tiếp để người đó đi về vắng sanh về Tây Phương Cực Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà-Phật.

---o0o---

Tứ Đà 8

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

“*Hộ Ng Độ - Khai Thế*” trong pháp hộ niệm. Khai thế cho người bệnh là để giúp cho người bệnh có một cái vọng căn bản vắng sanh về Tây Phương Cực Lạc.

Để cho người bệnh có được một cái vọng căn bản, thì đầu tiên chúng ta nên có gắng hướng đến cho người bệnh niệm cái vọng căn bản vọng vàng trước. Người bệnh niệm mà vọng vàng thì sẽ thấy sẽ vọng vàng đó cho người bệnh. Nhiều người đi hộ niệm, nhưng pháp hộ niệm chính mình không vọng niệm, thì khi đi từ người bệnh sẽ lúng túng hoặc là sẽ ý để sẽ chao đảo của mình hiên ra làm cho người bệnh mất niệm tin. Thế đó người bệnh không biết đâu đến nơi thế này.

Xin thưa với chị vợ, tu pháp môn nào khi đến cái điếm cuối cùng để các chị ngồi viên mãn thì đi với một chỗ hết. Nghĩa là ngồi nhau, không khác. Nhưng với cách tu hành thì có khác. Cũng ngồi như lên một đỉnh núi, đỉnh núi thì có một, nhưng để ngồi đi lên đỉnh thì có nhiều. Người ở hướng đông đi để ngồi hướng đông, người ở hướng tây đi để ngồi hướng tây, gọi là “Đạo quy nhi thù đ”. “Đạo Quy” là cùng với một chỗ, nhưng “Thù Đ” là để ngồi đi khác nhau.

Nếu chúng ta đang ở hướng đông thì phải nghiên cứu cho thật kỹ để ngồi hướng đông. Nếu chúng ta đang ở hướng bắc có một để ngồi hướng bắc mà đi. Một để ngồi mà đi thì nhất định sẽ mau lên tới đỉnh. “Thù Đ” là khác để ngồi đi, cho nên những chỗ ngồi ngồi, những khó khăn, những thói quen thì mỗi để ngồi mỗi khác nhau, không giống nhau.

Trên với vấn đề tu hành cũng từng nghe từ như vậy. Trong Phật giáo chúng ta, nói nôm na ra, có thể chia làm hai loại tu, một loại là **Tư Lc**, một loại là **Như Lc**. Nói với sự chứng đắc rồi rồi thì loại từ từ có gọi là từ chứng đắc để thành đạo. Còn bên như từ từ, nói chung là pháp môn Tịnh-Đạo thì để có A-Di-Đà Phật nhiếp thọ, như hôm qua chúng ta có nói đến “**Phật Nhiếp Thọ Lc**”.

Nói với công phu tu hành thì cũng khác. Người tu từ từ có thì họ chú trọng với Thiền-Định, còn người tu như từ từ thì họ nhiếp tâm vào câu A-Di-Đà Phật gọi là Niệm Phật. Hay nói khác nữa, một bên là *Thiền-Định*, một bên là *Niệm Phật*.

Nói với nhu cầu hay sự thách thức, thì cái thách thức chính của người tu từ từ là phải “**Phá Nghiếp, Đạo nhiếp**”. Còn người niệm Phật để vắng sanh với Tây Phương thì sẽ đòi hỏi chính yếu của họ là “**Niệm Tin**”. Quý vị thầy có khác nhau không?

“Thù Đ” nghĩa là để ngồi đi khác nhau. Người tu từ từ có, đi theo con đường từ từ có của mình tu chứng, thì vấn đề phá nhiếp để với họ rất quan trọng. Họ nhất định phải tìm cách để cho hết “*Nhiếp Ho*” mới có thể chứng đắc “*Chân Thế*”. Để với họ vấn đề phá nhiếp là điều quan trọng hàng đầu.

Để với người niệm Phật, thì để quan trọng nhất, sự thách thức từ quan trọng của họ chính là “**Tín Tâm**”. Rõ ràng có sự khác nhau.

Nếu mình không vững để ngồi tu, thì tâm hồn rất dễ bị phân vân, chao đảo. Ví dụ đang niệm Phật, khi ra để ngồi gặp một người... họ nói rằng, nếu không đến Nghiếp Ho, thì làm sao có thể vượt qua tam giới? Làm sao có thể chứng đắc Chân Thế? Nghe lý luận như vậy, mình thấy hay quá. Đúng quá! Như vậy, bây giờ ta với cũng quyết lo để nhiếp mỗi để... Nhưng làm như vậy, thì có khác gì ta đang đi con đường hướng đông, nghe người ta nói những chứng người của để hướng tây, rồi quay ra nghiên cứu phá chứng người của để hướng tây, trong khi chân ta thì đang bước trên đường hướng đông!... Phải chăng, ta sẽ gặp không biết bao nhiêu trở ngại! Sau cùng để đến thật biết!...

Một người từ từ tu, quyết lòng để đến *Ho* để chứng *Chân*, khi nghe người niệm Phật nói rằng, như cầu cần biết để xác định con đường thành đạo là “**Niệm Tin**”, thì người ta ngơ ngàng, không cách nào có thể chấp nhận được? Đây là điều đáng tiếc. Lý do vì người ta không đi con

đồng nghiệp Phút. Không đi theo con đồng nghiệp Phút thì chắc rằng người ta không biết rõ nhu cầu của đồng nghiệp Phút là gì? Người ta không biết nên mới nghĩ rằng điều này sai rồi! Anh nói sai rồi! Họ không thể nào tin được rằng, một người không phá nghiệp mà có thể chứng được đạo? Lý do chính là vì họ chỉ biết con đồng nghiệp phá nghiệp, đốn nghiệp, gọi là “Đoan Hoạch Chứng Chân”, chỉ họ chỉ a tu đi qua con đồng nghiệp “Tín-Nguyên-Hiền” vắng sanh Tây Phương Cực Lạc. Thế thì làm sao họ có thể hiểu được chân lý của con đồng nghiệp Phút?

Chính vì vậy, ví dụ như một người đang ngày đêm niệm Phật, khi nghe một người khác nói rằng, nếu anh không được bài sám hối này, anh không phá cái nghiệp kia, thì anh không cách nào có thể thành đạo được. Anh phải lo ngày đêm, lo sám hối mới đúng. Mình nghe người ta nói đúng quá mới chột dạ vì nhà lo sám hối, bỏ một con đồng nghiệp Tín-Hiền-Nguyên của mình. Vậy suy nghĩ thì hình như đúng. Vậy đồng nghiệp đi thì sai!...

Một ví dụ đốn giận, như Hòa Thượng Tịnh-Không thường hay nói. Có một cái nhà lâu mới tịnh... Có người nói:

- Anh cứ bước theo năm thang thì hết, rồi bước lên năm thang hai, bước năm thang ba, bước năm thang tư... Bước hết thang thì hết, rồi bước lên thang hai, thang ba, thang tư, thang năm... đốn thì mới. Lúc đó anh mới lên tư thang thì mới.

Có người lại nói:

- Tôi không bước một thang nào hết, tôi cũng có thể lên tư thang thì mới.

Người ta nói:

- Làm gì có chuyện đó?

Nhưng thưa với chị với:

- Có!

- Có chỗ nào?...

- Người này không bước theo năm thang, mà bước vào thang máy. Họ không bước theo thang năm thang nào hết. Trong thang máy họ chỉ bấm nút thì lên tư liền.

Rõ ràng, người mà bước theo năm thang, theo năm thang họ không tin cái chuyện không bước tư, là tư vì người ta không biết đồng nghiệp bước vào thang máy.

Chính vì thế, khi tu hành ta phải niệm cho vững nguyên tắc tu tập, chỉ không thể nào chao đảo được. Trong đồng tu chúng ta, có những người đêm đêm thì tư đây niệm Phật, về nhà thì được hết chú này đốn chú, tụng hết pháp sám này đốn pháp sám, hết tìm cách diệt nghiệp này đốn nghiệp này... Ngài Ngẫu Ích Đệ Nhất nói:

- Thấy người ta tụng Chú, mình cũng bắt chước tụng Chú. Thấy người ta niệm Thiệu, mình cũng bắt chước niệm Thiệu. Thấy người ta tụng bình bát khất thức, mình cũng bắt chước tụng bình bát... (Ngài nói) Sao-sao không xong, vì c-vì c không thành, đốn sau cùng là c làng càng không biết đồng nghiệp nào mà thành tu c. Đây là cái đáng thất vọng nhất của người tu hành.

Thật ra đây là hàng người đi không vững!...

Chính vì vậy, để tránh cho mọi người bệnh, ta khai thố là để cho người ta chuyên nhất con đường niệm Phật vắng sanh. Ta không được đem cái tâm chao đảo, đem cái tâm hễ nghi mà gây gổ cho người bệnh. Ví dụ như hôm trước có một cuộc họp niệm mà tôi đã vắng mặt, nhiều người đã giận cho người bệnh không biết bao nhiêu thất vọng. Nào là kinh sám hối cũng biết người ta tụng, Chú cũng biết người ta đọc, Bát Nhã Tâm Kinh cũng tụng cho người ta luôn...

Tôi sao chúng ta không niệm cho vắng nguyên tắc là muốn cho người bệnh được vắng sanh với Tây phương Cực Lạc thì phải:

- Làm sao cho tâm của họ chuyên nhất một câu “Nam Mô A-Di-Đà Phật”.

- Làm sao cho ý niệm của họ chuyên nhất một thứ là: “Nguyện vắng sanh với Tây phương Cực Lạc”.

- Làm sao cho “Niệm Tin” của họ phải vắng ngay như tiếng vọng vách suốt.

- Tín Lạc mà vắng ngay thì Niệm Lạc sẽ vắng.

- Niệm Lạc vắng ngay thì nhất định Bản Hữu Phật Tánh vắng hẳn, Thế Tánh Di Đà vắng hẳn.

- Thế Tánh Di Đà vắng hẳn thì nhất định được A-Di-Đà Phật sẽ tiếp dẫn với Tây phương Cực Lạc.

Vậy thì, muốn khai thố cho người bệnh nhất định ta phải khai thố cho chính ta trước. Ta phải tự kiểm soát chính ta trước. Ta có đi tiếp loan hay không? Nếu ta đi tiếp loan thì sau cùng chính ta sẽ bất trở ngại! Ta sẽ bất khuất! Xin thưa với chị vậy, lúc đó nếu có Diêu Âm này để tụng trước chị vậy, thì Diêu Âm sẽ nói như thế này:

- Hỡi nàng linh Trăn văn Xà! Tôi sao suốt đời anh niệm Phật mà bây giờ anh còn mê mẩn, tham chấp, không chịu giác ngộ niệm câu A-Di-Đà Phật để với Tây Phương Cực Lạc? Thế lại với kiêu anh phải tự chịu lấy. Tôi đã nói hết tất cả rồi... Anh không đi thì ráng mà chịu!...

Tôi sẽ nói như vậy đó. Nghĩa là, tự mình phải chịu trách nhiệm lấy tiếp lại của chính mình.

Mong chị với hiểu được chỗ này. Nhất định càng ngày Tín Lạc càng mạnh, phải thất mạnh, chuyên nhất mà đi. Được vắng sanh nhất định ngay trước mũi bàn chân của chúng ta chứ không đâu thất.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Tựa Đàm 9

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

“Hỡi nàng Diên - Khai Thố” cho người vắng sanh với Tây Phương Cực Lạc, trong những ngày qua chúng ta có nhắc đến chuyện phát nguyện. Hôm nay chúng ta nói với khai thố hễ

đến để gặp những gút mắt của người sếp chết. Nếu còn sếp chết thì dù cho có người đến hỏi niềm, niềm Phật bên cạnh mình, mình cũng phải chết!

Ngày hôm qua chúng ta nói người sếp nghiệp thì bỏ nghiệp quyn theo cho đến mê mê mẩn không biết đến ng nào đi. Hôm nay chúng ta nói người sếp chết thì bỏ cái chết nó bao vây cho đến chết luôn, không thể nào vắng sanh được c!

Người niềm Phật là người “**Cứu sanh**” chứ không phải là người “**Cứu chết**”.

- *Cứu Sanh là sanh và Tây Phương Cực Lạc.*

- *Cứu Chết là tiếp tục lăn lộn trong cảnh sanh tử luân hồi, sáu đường khổ nạn! Mà có thể khi xấp báo thân này, chúng ta lại làm mất báo thân khác thì tiếp tục hèn! Xấu xa hèn! Đau khổ hèn!... Đó là vì chúng ta không chịu nghe lời Phật.*

Phật dạy chúng ta không chết mà chúng ta cứ nghĩ đến “**Chết Chết**” trong tâm, nên cảnh giới chết cứ hiện ra và bắt buộc chúng ta phải đi theo sếp chết. Theo sếp chết nghĩa là “**Tội**”! Tội rồi chìm đắm trong những cảnh địa ngục đau khổ “**Khổ**”! Chịu khổ rồi sinh lại, sinh lại trong cảnh “**Vô Thường**” rồi lại chết! Cứ tiếp tục chết đi rồi sanh lại trong những cảnh khổ đau bất tận mà không hay!...

Trong khi chết cảnh người đi ra mắt chút thì chúng ta không còn chết nữa. Không còn chết thì không còn sanh, gọi là “**Vô Sanh**”. Vô Sanh chính là đi vào Tây phương Cực Lạc hưởng đời an vui, sung sướng, thanh tịnh, trang nghiêm, thọ mạng vô lượng vô biên kiếp đời thành đạo Vô Thường chứ không còn chết nữa. Đây là sự thật.

Những xin tha vâng chịu, muốn khai thỏ được những lời này ta chỉ có quyền nói với những người còn đang tỉnh thức, nói với những người còn nghe được, còn hiểu được, còn đem lý trí ra để phán xét được... Chứ chúng ta không thể nào nói với những người mê man bất tỉnh, mê mê muỉ muỉ trong cảnh khổ đau mất mát!

Chính vì vậy, muốn cho người được vắng sanh và Tây Phương Cực Lạc, không phải đi cho người đó khi đã mê man bất tỉnh trong bệnh viện rồi chúng ta mới đến hỏi người đến, khai thỏ. Không phải vậy! Mà:

- *Chúng ta phải khai thỏ trước.*

- *Chúng ta phải hướng đến trước.*

- *Chúng ta phải làm cho người ta hiểu trước.*

Ví dụ như trong những ngày qua chúng ta đã nói, những người không tin niềm Phật vắng sanh thì xin nói thẳng với người đó rằng hãy mau mau tin đi. Nếu đến ngày mai mới tin, thì không chừng thì nay đã bỏ mê man bất tỉnh rồi! Không kịp nữa đâu!... Đến nên đến thẳng sau mới tin, thì coi chừng mất tuyn nữa chúng ta đã bỏ hợp hội rồi! Không kịp nữa đâu! Đến vô thường sáng còn thì mất! Nhất định phải xác định niềm tin. Vì đây là lời Phật dạy, vì đây là kinh Phật nói.

Có rất nhiều người sếp chết, nếu hiểu được ra, muốn cho khỏi chết thì phải lo niềm Phật đến

đồng c “Sanh” và Tây Phương Công Lạc. Đã sống chết mà không chịu niệm Phật thì c là chấp nhận phải chết.

Tại sao lại sống chết? Tại vì chúng nghĩ rằng mình là cái c chết này. Muốn ngủ, hãy vô nghĩa đùa mà coi. Giống như lúc ngủ rồi ta bắt mộng, ngủ rồi ta đào lên, mình nhìn thấy xem đồng ý cái mộng đó còn lại như thế gì?... *Nhiều khi mộng khúc xạ cũng không còn nữa! Ý thức mà chúng tham cái c chết này đến đến khi chết, mình phải theo cái c chết đó mà chui xuống đồng ý niệm mộng... Ba ngày sau bắt đầu nó sinh lên!... Rồi ngày sau bắt đầu nó thức ra!... Ý thức mà mình cũng róng bám theo cái thân thức đó đến mà ngủ rồi thức rồi c cái c chết thức rồi...*

Nếu ngủ đồng c ra, thì rõ rệt mình đâu phải là cái thân thức đó. Nếu mình là cái thân thức đó thì khi cái thân thức đó chết, mình cũng tiêu luôn rồi. Như thế không. Mình đâu có chết!...

- *Mình thấy cái thân mình đang hoàng mà.*

- *Mình chui theo cái thân c cái mình đang hoàng mà.*

- *Khi cái thân c cái mình nó tan đi chỉ còn lại niệm xạ cũng, thì mình vẫn bám theo cái niệm xạ cũng đó mà.*

- *Khi cái niệm xạ cũng nó tan đi, thì mình lại bám vào cái cây, mình bám vào cái bụi, mình lang thang khắp nơi. Nhiều khi quá, đành phải chịu và khóc than với con cháu!...*

Rõ ràng mình đâu có chết. Mình chấp sống khổ mà thôi! Mình sống trong như thế cũng gì khác...

Bây giờ đây mình có Niệm Phật Đương, có chiếc áo tràng đồng mộng. Khi là bắt “Chết” rồi, mình không còn chiếc áo tràng mộng nữa, đêm đêm như bụi xạ cũng phải chịu lấy bằng cái thân trần trụi! Thế mà chúng sống chết. Đó là vì chúng quá mê mộng mà chịu nên!...

Còn chúng không mê mộng thì sao? ***Ta không phải là cái c chết này. Ta chấp mộng n cái c chết này trong thì đồng ý và dùng. Chúng ta chấp sống đồng nó mà thôi.***

Vẫn vậy vô thường! Khi cái thân còn khỏe thì ta sống đồng đồng c, khi nó già yếu rồi thì bắt buộc nó phải bắt ta ra đi. Ta gì nó không đồng c. Ta gì nó không đồng c thì đồng ý gì mà bám theo nó để chịu nên! Tại sao mình không lấy cái c chết này đi, để thành mộng cái thân xác khác?...

Giống như mê mộng, mình thành mộng cái thân có bốn cái chân, có hai cái sống, có mộng cái đuôi... Mình cày bừa cho chúng rồi ta, rồi khi chúng ta thêm thức, họ đề c cái mình xuống, họ thức huyết mình, họ lột thức mình ra... Như!...

Lúc đó mình có chết không?

- *Không! Mình cũng không chết. Mình đang bám theo cái đồng mộng n c đồng mộng rồi ta đến ra mà giận, mà hận, mà thù hận như thế mộng i mộng thức mình, giận mình. Thức sống mình đâu có chết. Mình chấp chịu khổ nhiều hận nên mà thôi!...*

Cho nên, nói thế này thế ra:

- *Chính mình không chết.*

- Chính mình không tĩ.
- Chính mình không sanh...

Mình vẫn sống tĩ trong quá khứ vô thĩ cho đến tĩ ng lai vô chung.

- *Chĩ vì dĩ khứ mình tĩp tĩ c chũu khứ!*
- *Chĩ vì dĩ khứ mình tĩp tĩ c chũu dĩ a lĩ c!*

Nhũu giác ngĩ ra mình niĩm câu A-Di-Đà Phĩt dĩ vĩ Tây Phĩĩ ng thì dĩ dĩ hĩĩ ng hĩnh phúc, đâu có gì là khứ nĩ a? Đâu có gì là dĩu nĩ a?...

Chính vì vỹy, cái phĩĩ ng pháp hĩ niĩm hay vô cùng, nó là cĩ mĩt sĩ thĩu tóm cĩ a pháp môn niĩm Phĩt cĩ u ngĩĩ dĩ vãng sanh.

Vĩ a rĩĩ tôi vĩ Viĩt nam, tĩ lĩng dĩ a tôi có mĩy ngĩĩ dĩ dĩ c vãng sanh. Tôi dĩ đó chĩ mĩt tuĩn lĩ thĩi, đêm dĩn thì có mĩy chĩ c ngĩĩ tĩ cĩng tu vĩĩ nhau, cĩng tu xong thì tôi dĩ ngĩ, nhĩng ngĩĩ dĩ đó thì dĩ hĩ niĩm, ngĩĩ ta không cĩn tôi theo nĩ a, hĩ giĩĩ quá rĩĩ. Hĩ niĩm tĩĩ 11 giĩ trĩ a hôm sau thì trĩ vĩ báo cáo... Hĩn tĩĩng vãng sanh, ngĩĩ bĩnh ra dĩ dĩ lĩĩ thĩi tĩĩng tĩt bĩt khứ tĩ ngĩĩ! Mĩt tuĩn lĩ có hai ngĩĩĩ.

Tôi ra ngoài Bĩc, có mĩt vĩ đó nói rĩng, hĩĩ hôm này tôi mĩĩ tĩĩn dĩ a mĩt ngĩĩĩ vãng sanh, rĩĩ hôm kia tôi cũng tĩĩn dĩ a mĩt ngĩĩĩ vãng sanh. Có hai -ba ngĩĩĩ tĩĩ báo cáo nhĩ vỹy. Nhìn thỹ nhĩng hĩĩn tĩĩng vãng sanh mà hĩ vui mĩng không tĩĩng tĩĩng dĩĩ c. Tôi đâu có phĩĩ là ngĩĩĩ hĩ niĩm, tôi chĩ dĩĩ c hĩ tĩĩ khoe mà thĩi. Hĩn tĩĩng vãng sanh. Niĩm Phĩt vãng sanh có thĩ dĩt lên tĩĩ hàng ngàn rĩĩ, quý vĩ bĩĩt không? Dĩm không dĩĩ c nĩ a!... Đó là sĩ thĩt, tôi không dám nói láo đâu à! Ngĩĩĩ nào phát tâm dĩ... mua mĩt trăm cái máy quay phim, dĩm vĩ phát cho nhĩng ban hĩ niĩm dĩ dĩ hĩ quay lĩĩ nhĩng cuĩ c vãng sanh cho quý vĩ coi. Nhiũu vô cùng nhiũu...

Trong nhĩng thĩĩ gian gĩĩn dĩy, tôi dĩ đâu cũng nói vĩ hĩ niĩm. Tôi tích cĩ c vĩĩn dĩng nhĩng ngĩĩĩ dĩ thỹ dĩĩ c ngĩĩĩ vãng sanh, nhĩng ngĩĩĩ dĩ hĩ niĩm cho ngĩĩĩ ta vãng sanh:

- *Hĩy tĩp tĩ c vĩĩn dĩng,*
- *Hĩy tĩp tĩ c giao lĩ u,*
- *Hĩy tĩp tĩ c phĩ bĩĩn phĩĩng pháp hĩ niĩm ra.*

Hĩ chĩ nào phĩ bĩĩn rĩng rĩĩ phĩĩng pháp hĩ niĩm này, thì chĩ đó ngĩĩĩ ta vãng sanh bĩt khứ tĩ ngĩĩ. Chĩ nào không nhĩ c nhĩ tĩĩ pháp hĩ niĩm, thì năm này, năm sau, năm nĩ a... tìm hoĩi, tìm hoĩi mà tìm không bao giĩ gĩp mĩt ngĩĩĩ vãng sanh!...

Tĩĩ vì sao?

- *Tĩĩ vì khứ năng hĩ niĩm yĩu quá! Dĩng trĩĩ c mĩt ngĩĩĩ bĩnh không bĩĩt làm sao khai thĩ.*

Tĩĩ vì sao?

- Tôi vì nghĩ i bèn không biết gì về h ni m c, nên c s ch t. S ch t r i thì trong lúc mê man cái tâm s ch t đó c t p t c bám theo nh ng cái x ng cái t y ung th đó. Ch u thua r i! Không g ra đ c! Th n n, ng i ta không đ c vãng sanh!

Xin th a v i ch v, t i sao Vi t n am l i có hi n t ng vãng sanh nhi u nh v y?... Là t i vì đ ó đã có ng i:

- H v n đ ng ph ng pháp h ni m.
- H ch v ph ng pháp h ni m.
- H l u truy n ph ng pháp h ni m.
- H g i i thích t ng chú t, t ng chú t ph ng pháp h ni m trong đó...

M t l n v nh v y, tôi hô hào pháp h ni m. Mà th t ra, bây gi kh i c n hô hào n a, ng i ta đi phát nh ng tài li u v h ni m, nh ng t a đàm v h ni m, nh ng băng đĩa vãng sanh Tây Ph ng C c L c, nh ng bài v v h ni m... Ng i ta phát tâm m nh l m ch v i!...

M t l n tôi đi, phía sau xe có hàng m y ngàn đĩa VCD. Nên nh m t ngàn đĩa VCD là c m t h p l n h n cái b đoàn này. Đ y ngh t h t. Ng i ta phát tâm nh v y đó. Ng i ta ch xem và h c h i t đó thôi, y th mà ni m Ph t đầu vãng sanh đó, ni m Ph t đầu vãng sanh đó.

V y mà có nhi u ng i còn:

- Ham chi lý lu n nhi u quá!
- Ham chi tri t lý cao quá!
- Ham chi nh ng đ o lý trên mây, mà đem cái ch ng t A-Di-Đà Ph t c a mình tr ng lên đám mây đó!... Làm sao mà nó có th n ra c nh Ph t đ c?
- Hãy đem ch ng t A-Di-Đà Ph t c y vào cái ru ng “T nh” đi. C y vào cái ru ng T nh - Đ đi.

Cái ru ng T nh-Đ c th là gì? Là ph ng pháp h ni m. C th! Ch c ch n! Chính xác! Đ chi v y? Đ cho “M i i ni m t t sanh”.

Bây gi đây mình bi t đ c ph ng pháp h ni m, mình chu n b h t t c r i. Xin th a, ng i tr c m t ng i b n h mà h đã bi t h ni m r i, thì ta kh i c n khai th n a. Ta ch c n v tay hoan hô h, r i chúng ta cùng ni m Ph t tr thêm duyên cho h đi vãng sanh. Ch t i đó mà còn gi ng lên, gi ng xu ng, bày lên, bày xu ng... đó th t s là b c ph c l m r i! B c ph c l m r i! Ng i không bi t gì h t, chúng ta m i ph i khai th. Ng i không bi t gì h t, chúng ta ph i d n gi i. D n gi i mà trong tình tr ng mê man b t t nh, thì làm sao còn nghe đ c n a?!...

Bi t đ c chuy n này, xin ch v, mu n c u ng i vãng sanh không có gì khác h n là v n đ ng t i đa ph ng pháp h ni m. Bao nhiêu năm qua i m t vùng nào đó không có m t ng i vãng sanh, là t i vì vùng đó ng i ta không bi t gì về h ni m c, ho c ch a rành v pháp h ni m!... Mu n v n đ ng h ni m ph i kiên trì nhé. V n đ ng m t năm, hai năm, ba năm, m i năm... m i có c s c u ng i, ch không ph i v n đ ng hôm nay, tháng sau đ c l i n đâu. Không có đâu!...

Như vậy muốn cứu mình ta trong mười năm sau, thì bây giờ ta phải bắt đầu vận động liền đi. Có nhiều người biết học niệm thì sau cùng chính ta được nhiều người tôn trọng. Tất cả chúng ta đều có thể đi về Tây Phương thành đạo Vô Thượng.

Nam Mô A-Di-Đà-Phật.

---o0o---

Tọa Đàm 10

Nam Mô A-Di-Đà-Phật.

Kính bái bậc pháp sư cùng chư đại đức. Chúng tôi trình thưa Niệm Phật Đảnh lễ tiếp tục trong đề tài “**Học Ngự - Khai Th**” cho người vắng sanh về Tây Phương Cực Lạc. Xin phép cho phép con được tiếp tục... A-Di-Đà-Phật.

Trong mấy ngày hôm nay chúng ta bàn khá nhiều về người tu hành bỏ một phần vắng sanh, trong đó có rất nhiều lý do như:

- *Niệm tin không vững, một vắng sanh.*
- *Người có niềm tin đầy đủ nhưng thực hành không chuyên nhất cũng một vắng sanh.*

Hãy sáng này chúng ta nói:

- *Người niệm Phật mà sợ chết cũng bỏ tu niệm, một vắng sanh.*

Trong đó thì “**Sợ Chết**” là một ách nạn rất lớn đối với công cuộc vắng sanh về Tây Phương Cực Lạc. Chúng tôi hiểu hết đâu như các đức thầy này.

Ngài Thiển-Đạo Đức Sư nhắc đến hai đức thầy đức vắng sanh:

- *Thật nhất là khuyên người bỏ nh khi bỏ nh xuống đấng sư chết.*
- *Đức thầy hai là phải nhiếp tâm niệm niệm câu danh hiệu A-Di-Đà Phật để cứu tiếp đến về Tây Phương.*

Hai đức thầy chính. Một người đã đi theo pháp môn niệm Phật mà còn sợ chết thì thật sự ra cái chứng này vô cùng lớn! Như hãy sáng mình nói, người **Sợ Chết** thì nhất định phải **Chết**! Trong khi người niệm Phật là người cứu sanh, hay nói là cứu vắng sanh. **Cứu Sanh** tức là cứu **Không Chết**. Chúng ta về Tây Phương không phải là **Chết**.

Chúng tôi nói, người quyết lòng niệm Phật cứu vắng sanh, nếu niệm tin vững vàng, nếu cứu vắng sanh tha thiết. Nghĩa là cứu đức vắng sanh thật chứ không phải cứu gì! Thì người đó sợ nhiếp tâm đức trong câu A-Di-Đà Phật và bắt đầu từ đó người ta không còn chết nữa. Pháp môn niệm Phật gọi là pháp môn không có chết. Nếu thật sự mình niệm Phật, nếu thật sự mình tu hành, tức là tu thật chứ không phải tu thôi, thì bắt đầu từ đó không chết, gọi là pháp môn bất tử.

Có nhiều người sợ bệnh. Sợ bệnh thì bỏ bệnh. Bệnh nó sợ trời mình lại từ “queo râu” luôn! Cho nên người quyết lòng niệm Phật thì không còn bệnh nữa. Tại vì sao? Tại vì...

- Cái bệnh của ta thế gian mà càng nặng, thì chuyện vãng sanh của mình càng dễ.
- Cái bệnh càng nặng thì con đường đi về Tây Phương càng dễ.

Như vậy thì mình có chết đâu? Bệnh là cái chết thế này nó bệnh, chứ còn cái tâm chúng ta đâu có bệnh. Khi đi về Tây Phương là cái tâm chúng ta đi về Tây Phương, chứ đâu phải cái chết này đi về Tây Phương?

Như vậy thì rõ ràng, càng bệnh chừng nào ta thế càng không bệnh chừng đó. Vì ta đã chuần bệnh gần, nhanh chóng đi về Tây Phương thành đạo ...

- Bớt đau thế đó ta không còn thế sanh.
- Bớt đau thế đó ta có thế thông đạo.
- Bớt đau thế đó ta đi miễn phí pháp giới cứu chúng sanh. Ta đâu có chết.

Cho nên như người sợ chết thế là còn mê mê tham đắm thế gian. Phật dạy “**Nhất thiết duy tâm tạo**”. Mình nói gần gần một chút, thế cái đau do ý niệm của mình thế nào. Ý niệm của mình là muốn sống thêm một chút nữa, thế là muốn bám lấy cái thế gian này. Xin thưa, mình sinh ra trong đời này là do thế nghiệp, thế nghiệp là cái nghiệp nó định cho mình đời mình thế nào, mình không cần gì chết. Thế vì mình không phải là chết đời B-Tát. Đời B-Tát không muốn đi, không muốn đi thì thêm vài ngày nữa. Còn ta không cần gì chết. Ta hoàn toàn không định chết gì cả.

Thế là sao? Là thế mạng của mình đã định cho mình phải thế nghiệp năm chục năm hai ngày, thì đúng năm chục tuổi thêm hai ngày nữa mình phải đi. Mình hoàn toàn không cần gì chết. Chỉ khi nào mình thành B-Tát rồi thì muốn bỏ hai ngày đi trước cũng được. Nếu có duyên người ta cứu nhiều quá thì mình thêm bốn ngày nữa, thành ra thế mạng là năm chục năm sáu ngày. Sanh thế thế. Còn người đã thế nghiệp thì định nghiệp này đã định rồi, đã định rồi thì đời gì mà ta lo, đời gì mà ta sợ về căn bệnh!...

Chính vì vậy, khi hiểu được đạo giúp ta an nhiên thế thế trước thế sanh. Có nghĩa là họ coi chuyện thân này thế hay đi không có một may mắn nào sống sót. Cái tâm này chính là tâm định, chứ không phải là định thế nào khác đâu.

Mình muốn khai thế, đến giới cho một người bệnh hiểu được chuyện này, xin thưa rằng không phải đâu! Khó vô cùng! Thế sao vậy? Thế vì trong lúc mình thế khai thế cho người đó thì:

- Người đó đang chìm trong nghiệp khổ rồi!
- Người đó đang chìm trong chướng ngại oan gia trái chủ rồi!
- Nghiệp chướng của họ đã tung hoành ngang dọc rồi!
- Thế thế đã kém chừng tinh thế của người đó rồi!

Thành ra ta đến giới cho người đó khó lắm! Nếu cái đời cho đến lúc mê man bất tỉnh rồi mới đến khai thế cho người bệnh, thì hôm sáng này mình đã nói:

- Bớt phiền quá rồi!

- *Tai n n ng quá r i!*
- *Nghi p ch ng đã n quá r i!*
- *S tiêu tòng r i!*
- *Khó còn cách nào c u đ c n a r i.*

Nh v y thì làm sao đây?... Xin th a, t t c đ u ph i lo tr c... T c là chúng ta ph i khai th cho nhau khi ta còn ng i đ c đ t ng câu kinh, đ ni m câu A -Di-Đà Ph t, ch không ph i đ i lúc n m xu ng r i m i kêu ban h ni m t i h ni m. Hoàn toàn sai l m!...

Nh v y, khai th là ta khai th ngay t bây gi . Hãy t mìn h ki m đi m l i mìn h th coi, tu hành bao nhiêu năm qua bây gi mìn h còn s ch t hay không? N u mìn h còn s ch t, thì câu h i hôm tr c, “*T i sao có nhi u ng i tu su t đ i mà sau cùng không đ c vãng sanh?*”, thì bây gi đã có thêm m t câu tr l i n a r i. Đó là vì anh tu su t đ i mà anh còn s ch t. Còn s ch t thì anh còn bám theo cái thân. Bám theo cái thân thì nh t đ nh khi cái thân b b vào trong hòm còn anh thì đ ng l ng v ng đầu đó th ng ti c cái thân! Con cái đang khóc, anh cũng khóc theo! R i con cái bê cái quan tài đi, thì mìn h cũng đi theo. Khi chúng b quan tài xu ng l , thì mìn h lúng túng không bi t làm sao nên nh y xu ng theo. Ng i ta l p l i!... Ng i ta l p l i thì mìn h b đ i n n!...

N u mìn h không còn s ch t n a, thì khi g i là ch t đó rõ ràng là m t bài pháp.

Bài pháp gì? Cái thân mìn h ch t b trong hòm, nh ng mà chính mìn h còn s ng, mìn h còn nghe đ a con khóc, mìn h còn nghe, th y ng i ta đ n đi u tang... Rõ ràng là mìn h còn s ng. Mìn h còn s ng t i sao không đi theo con đ ng vô t vô sanh, con đ ng ni m câu A-Di-Đà Ph t c u vãng sanh. Nh v y, đâu ph i đ i đ n lúc b nh r i m i kêu ng i t i khai th. Hãy bi t “Khai Th” ngay t bây gi đi ch . Mìn h s đ c gi i t a h t t c .

Tr l i v n đ : “**H ng D n - Khai Th**”. Có r t nhi u ng i nói:

- *Bây gi M tôi không mu n ni m Ph t, m tôi s ch t, làm sao đây anh?*

Tôi nói:

- *Hãy v c g ng loan truy n pháp h ni m ra đi. Dem nh ng t a đàm khai th này cho ng i ta nghe đi. Dem nh ng l i T nói v khai th h ni m vãng sanh cho ng i ta nghe đi.*

- *N u bà già không nghe thì sao?...*

- *Thì mìn h nghe. Mìn h m cái băng l n lên đ t mìn h nghe. Mìn h c thành tâm nghe đi, nhi u khi bà m mìn h đi qua đi l i, đi qua đi l i thoáng nghe m t l n m t chút, m t l n m t chút... B i t ch ng đâu có d p bà ng ch ng?...*

Xin th a th t v i ch v , hãy bung cái pháp h ni m ra đi. Nhi u khi su t ngày mìn h nói chuy n v i cha mìn h, cha mìn h nhàm chán câu chuy n c a mìn h quá r i! Nói chuy n v i m mìn h, m mìn h cũng nhàm quá r i! Nh ng bi t ch ng đâu, khi đi ra ngoài ch , m t ng i nào đó vô tình nói:

- *Tr i i! Bây gi tôi th y pháp h ni m hay quá!...*

Ngô i ngoài ch ch vô tình nói, không ng l t đ c vào tai c a m mình. B t ch ng đầu m mình gi t mình tnh ng chng?...

Nhiu khi cha mình thích nh u nh t, mình nói hoài mà không nghe. Nh ng trong lúc đi ch i v i b n bè nào đó, m t ng i b n nào đó ng u h ng nói:

- *Tr i i! Tôi th y pháp h ni m hay quá đi! Th t s là b t kh t nghì! ...*

M t ng i vô tình nói nh v y bi t đầu ch ng cha mình l i ng chng?... Duyên mà!

Cho nên, h i sáng tôi nói, mu n cho có ng i vãng sanh, ph i c g ng làm sao cho đ i chúng bi t đ c r t rõ v pháp h ni m thì t nhiên mình c u đ c nhiu ng i, mình c u luôn c gia đình c a mình và sau cùng c u ngay c chính mình n a.

M i l n đi v Vi t nam, xin th a th t v i ch v, ng i ta phát tâm, xin n t ng m t ngàn đĩa vãng sanh, xin n t ng m t ngàn ph n đĩa nói chuy n này, xin n t ng m t ngàn cu c t a đàm kia... Ng i ta phát tâm n t ng t ng ngàn, t ng ngàn. M t ngàn đĩa là m t thùng, l n c chi c b đoàn này, ch không ph i là ít đâu. Kho ng ch ng năm ng i phát tâm nh v y thì đ y chi c xe r i...

Nh ph bi n r ng nh v y đó mà ng i m c a mình, ng i cha c a mình, ng i anh c a mình đi ra ngoài ch i m i có duyên ngh e đ c ng i ta nói v h ni m mà gi t mình tnh ng. Nh s tnh ng này mà mình c u đ c nhiu ng i.

S dĩ ng i Vi t nam chúng ta bây gi h ng đ c cái l i l c này, không ph i là t đ ng mà có đầu à. Vì nh ng ng i đ u tiên khi h ni m ng i ta th y đ c thành qu b t kh t nghì, ng i ta m i phát cái tâm ra v ng vàng. Có ng i khi mà nghe m t ai đó m Ni m Ph t Đ ng, thì h tìm t i y m tr . Có m t cái băng đĩa nào nói đ n h ni m là ng i ta phát tâm làm li n. Ng i ta làm nh v y nên bây gi t nhiên s ng i n i đó m i h ng đ c cái ph c l i này.

Sau g n m i năm m i có đ c thành qu đó, ch đâu ph i d dàng. Ch v có bi t không, mu n làm m t công trình gì đ u ph i đ m hôi ra, đ n c m t ra, đ y p c nh ng đ ng cay đ a đ n. Nhiu khi mình cũng đành ph i ng m đ ng nu t cay đ c u cho c u đ c ng i, ch không ph i d dàng gì đâu! Không ph i làm vi c thi n mà đ n gi n đâu! Mong ch v dũng mãnh phát tâm t bi c u đ chúng sanh.

Ngài Tnh-Không nói: **“C lo cho chúng sanh đi, thì t nhiên có Ph t, B -Tát lo cho mình. Đ ng c ch lo cho mình. Ch lo cho mình là ác. Lo cho chúng sanh là đ i thi n”.**

Đó là đnh nghĩa v Thi n-Ác c a ngài Tnh-Không. Mong cho ch v l y cái đ i thi n này đ chúng ta đi v Tây Ph ng C c L c.

Nam Mô A-Di-Đa Ph t.

---o0o---

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Pháp môn niệm Phật vì diều bặt khói thiền! Niệm mẫu bặt khói thiền! Nói vờ cao thì pháp niệm Phật cao chí thiền ng độn nôi chớ vớ Đẳng-Giác Bồ-Tát, như các ngài Phật-Hiến, Văn-Thù, Quán-Âm... đũa niệm câu A-Di-Đà Phật. *Thì thì chúng ta là phàm phu tui sao lị không quy t lòng niệm câu A-Di-Đà Phật?*...

Sở niệm mẫu cớ a câu A-Di-Đà Phật độn nôi như ng hàng phàm phu tui c tui, tui chớ ng sâu nòng, trớ c như ng giở phút lâm chung mà phát tâm tin tui ng niệm câu danh hiệu A-Di-Đà Phật cớ u vắng sanh cũng đớ c vắng sanh vớ Tây Phồ ng, cũng mớ t đớ i thành tui. Bặt khói thiền!

Có nhiều ngớ i ưa thích lý luận này, lý luận n... Đờ làm chi vớ y? Xin chớ vớ hãy mau mau thành tâm kính cớ n niệm câu A-Di-Đà Phật đớ vớ trên Tây Phồ ng thành đớ o trớ c, rớ i sau đó muớ n lý luận gì thì lý luận, lúc đó mớ i chính xác. Còn ở đây, thân phớ n là phàm phu mê muớ i mà không chớ u niệm câu A-Di-Đà Phật, thì mê muớ i chớ ng thêm mê muớ i, làm sao có ngày thoát ly sanh tui luân hớ i? Làm sao mà thành đớ o đây? ...

Chính vì thế, pháp môn niệm Phật nên cớ gớ ng loan truyền rớ ng ra, vớ n đớ ng cho nhiều lên, truyền bá cho mớ nh mớ đớ cớ u đớ chúng sanh.

Thành thớ t mà nói, trong thớ i mớ t pháp này, không có câu A-Di-Đà Phật thì nhớ t đờ nh chúng sanh mê muớ i không cách nào có thớ thành tui đớ c đớ o nghi p! Cuớ i cùng trong mớ t đớ i này khi luớ ng qua, nhiều khi mớ t ngàn lớ n không có đớ c mớ t lớ n thoát vòng sanh tui, không có mớ t lớ n thoát nớ n!

Ớ y thớ mà như câu A-Di-Đà Phật chúng ta đã nghe thớ y nhiều ngớ i đã bị u diớ n ra đi giớ ng như mớ t trò hát xiếc. Cớ hớ i này quý giá vô ngớ n! Mong chớ vớ mớ t khi đã bị t đớ c con đớ ng niệm Phật vắng sanh, thì đớ ng nên đớ bà con, thân nhân, cha mớ, anh em phớ i luớ ng qua. Tui nghi p hớ lớ m! Đây là lớ i dớ y cớ a ngài Ớ n-Quang.

Nhớ ng xin thớ a vớ i chớ vớ, Diều Âm lớ i có cái suy nghĩ hớ i lớ mớ t chút xíu nớ a, là truyền bá pháp môn niệm Phật cho chúng sanh tui vô cùng, như ng thớ t sớ khi đã đi sâu vào thớ i mớ t pháp rớ i, niệm Phật cũng chớ a chớ c gì nớ m vớ ng đớ c phớ n vắng sanh. Chớ c chớ n chớ vớ có nghe Hòa Thớ ng Tớ nh-Không nói rớ ng, **Mớ t vớ n ngớ i tu, nhiều khi có hai ba ngớ i vắng sanh mà thôi!** Như vớ y thì sớ thành tui cũng không phớ i là dớ đâu! Vì thế, Diều Âm lớ i có cái ý nghĩ rớ ng, thay vì quớ ng bá pháp môn niệm Phật, ta lớ i quớ ng bá phớ ng pháp hớ niệm. Tui vì pháp hớ niệm cớ a Tớ nh-Đờ nó Ớ ng đớ ng tui ng đớ m tui ng đớ m:

- Rớ t là cớ thớ.

- Rớ t là căn bớ n.

- Rớ t là chính xác...

- Rớ t là cớ n thớ t cho mớ t ngớ i xớ bớ báo thân đi vớ Tây Phồ ng.

Cho nên khi mà ta quớ ng bá phớ ng pháp hớ niệm là quớ ng bá toàn bớ pháp môn niệm Phật, quớ ng bá trớ n vớ n pháp môn Tớ nh-Đờ. Như ng phớ biớ n pháp hớ niệm có đớ m cớ thớ hớ n.

Nếu ta chỉ đến thuần hòng đến ngọ i ta niệm Phật, thì nhòng tròng hòng :

- Khi gặp phở i chòng ng ngọ i và bnh kh, t h không biết cách nào có th v t qua cái cnh kh c a nghi p kh.

- Khi gặp phở i chòng ng ngọ i và oan gia trái ch, t h không biết cách nào thoát đ c nhòng c m b y giăng giăng tr c m t h.

- Khi h tham luy cái gì?... T h không biết cách nào có th g ra.

H n n a, nhieu khi song song v i con đòng công phu tu hành niệm Phật, v ng tòng n i lên, nó đánh l c hòng ng ngọ i niệm Phật, làm cho h không đ c vãng sanh. Nhòng xin th a v i ch v, ng i bi t h niệm thì h bi t cách g đ c nhòng chòng n n này.

Quý v c gng xem nhòng cu c h niệm Vi t Nam. L l m ch v i!... Xin k ra đây m t câu chuy n mà Di u Âm đã đ qua.

Cô đó, t nh đến l n ch a bi t ăn chay, ch a có pháp danh, ch a bao giờ đi chùa. Cô b ung th n m trên giòng bnh h n m t năm r i. Đến lúc cu i cù ng s p s a ch t thì cô đau đ n qu n qu i, gia đình cũng không đ ti n đ ch y ch a n a và bnh vi n cũng tuyên b dù có ch y ch a n a cũng ch t thôi. y th mà g p ban h niệm c a ch Di u Thòng đến h niệm đ c kho ng hai tu n thì c may Di u Âm và Vi t Nam, ch b t Di u Âm tham gia vào cu c h niệm đó luôn...

Th t s khi đ i di n v i ng i bnh chúng ta m i th y rõ r t n u không bi t h niệm, n u không có s tr giúp c a nhòng ng ngọ i bi t đ o, bi t cách hòng đ n, bi t cách hóa gi i thì ch c ch n nhòng ng i này m t ngàn ph n không có m t ph n thoát kh i đ a l c!... Đó là cô Tr n Th Kim Ph ong. Cô đau đ n qu n qu i trên giòng, y th mà khi mình thuy t ph c, mình cng c tình th n, mình khai th t đ ng tình th n c a cô v t lên, càng đau cô càng niệm P h t, h t lòng niệm P h t.

Trong đ i c a cô ta có m t t i r t n ng! Phá thai. Thai g n b y tháng r i mà còn phá! Đến nhòng ngày tr c khi cô ra đi, thì vong thai đó nh p vào ng i c a cô, nó qu y tung lên h t. Lúc bnh thì n m ngáp không n i, mà lúc nó nh p vô thì đ vô cùng! Xé áo, xé qu n... không còn kiêng n ng i nào h t...

Gia đình có m i các v S t i gi i n n. Các ngài cũng làm h t s c mình, l p bài v, tng chú, khuyên gi i... y th mà g n m t ngày tr i không có gi i quy t đ c. Các ngài sau cùng cũng đành ph i b ra v và nói v i ng i nhà r ng:

- Ch v i! Chúng tôi đã c gng h t s c r i, nhòng không cách nào có th hóa gi i đ c...

Trong lúc hóa gi i đó, thì vô tình Di u Âm cũng có m t t i ch. Th t là đ p may m n đ ch ng ki n cnh này! Khi các v đó buông r i thì tình th t Di u Âm cũng ng ngàng không bi t làm sao?... Di u Âm ch y theo h i:

- Th y i! Ch ng nào Th y tr l i n a?...

- Xin ch v c h niệm đi, khi nào cô đi r i thì quý v đ t bài v. Ch b y gi chúng tôi

cũng không biết làm sao hơn nữa!

Xin thưa vớ i chớ vớ, khi chớ ng kiờn nhớ ng cớ nh này, mình mớ i thớ y phớ ớ ng pháp hớ niờm vì điờu bớ t khớ tờ nghi! Chính Điờu Âm tớ trớ c tớ i giớ chớ a có mớ t chút kinh nghiờm vớ ng vàng nào vớ vớ n đớ hóa giớ i chuyờn này hớ t, nhớ ng biớ t rớ ng tron g phớ ớ ng pháp hớ niờm có cách gớ i là điờu giớ i oan gia trái chớ. Lúc bớ y giớ trong tớ thớ chớ ng đớ ng đớ ng, lù i thì không đớ c, mà tiờn tớ i cũng không xong! Cho nên Điờu Âm đanh liờu mớ ng, chớ p tay thành khớ n điờu giớ i... Trong lúc điờu giớ i đó thì có chớ Điờu Thớ ớ ng cùng mớ t vài ngớ ớ i trong ban hớ niờm ớ phía sau và khoờ ng năm sáu ngớ ớ i trong gia đờnh nớ a. Tôi nói quý vớ c chớ p tay lờ i niờm Phớ t đi, đớ tôi điờu giớ i. Tôi đã thành khớ n điờu giớ i. Khi nào chúng ta tiờn tớ i chớ điờu giớ i oan gia trái chớ Điờu Âm sớ khai thác cho chớ vớ thớ y.

Điêu gì điếc mắt tiếng đờng hò, đúng mắt tiếng đờng hò, thì cái vong đó chập nhún buông ra. Lũn!... Khi hò chập nhún buông ra, nhò ng ngồ i phía sau có thể không nghe đờng c đâu, vì hò đờng xa quá, còn Điêu Âm thì đờng cách ngồ i bnh khoong chng nà thc, hay tám tc, Điêu Âm thuy hnt ttc nhng gì xy ra, (Vì chính mình điêu gì cho hò mà). Khi cái vong chập nhún buông ra và hình nh có niэм Pht đ hò niэм cho cô đó nà, thì khoong chng đâu m i lăm phút sau, khoong m i lăm phút, thì cô nhm mт nh nhàng ra đi. Lũn!

Khi cô ra đi xong, chính Diêu Âm chôn kín tất cả luôn, cái thân thể của cô biến đổi chuyển biến. Chuyển... chuyển... tất một ngày rồi biến phù thủy, sống một, sống mãi, tay chân phù lên, khó coi lắm!... Nhưng đã chuyển, chuyển, chuyển từng phút, từng phút một. Thế là rồi!... Chuyển biến như vậy, đúng một tiếng rồi lại một lần nữa sau thì khuôn mặt của cô trở nên đẹp đẽ, nhẵn nhụi khó coi đã chuyển thành một cô gái khá đẹp. Lúc đó Diêu Âm giật mình, nghĩ thầm: “*À! Cô này thật sự cũng khá đẹp, chỉ đâu đó còn hơi xấu xí thôi!*”. Trong tâm nói như vậy nhưng vẫn tiếp tục cuộc đi tìm kiếm, tiếp tục niềm Phấn đấu không ngừng.

Trong đĩa video đưa ra không có quay lúc điếu giòi này, vì chò Diều Thò ng lúc đó không có đem cái máy quay phim theo. Chò ta thòy hiên tò ng nhò vòy, mòi vò ra dùng xe Honda chòy vò nhà lòy máy trò lòi quay, thì thòi gian mọt thêm mọt tiò ng đò ng hò nò a. Hình ònh ghi lòi đò c trong phim là hai tiò ng đò ng hò sau khi cô đó tọt thò ra đi.

Một chuy n v ng sanh đi u gi i gi ng nh  m t cu c đ ng phim! Y h t nh  đ ng phim vậy! Sau đ  c  ch  v  trong ban h  ni m m i b n v i Di u  m r ng, b y gi  làm sao mình đ ng l i cu c đi u gi i đ  quay th nh phim dành làm tài liệu. T i n i, làm sao mà đ ng đ   c ? C  ai làm gi  đ   c  đ u!...

Cho nên nói với hỡi niêm, chớ thốt ra nó bao trùm cả mặt pháp niêm Phật. Đấng trước c
bình nhân mình nói, “*Cô phát lòng tin tin đi nhé*”, tức là Tín. “*Cô phát nguyện vãng sanh đi
nhé*”, tức là Nguyện. Nhưng ở đây chúng ta không phải nói khỉ khỉ đâu, mà hỡi ng d
cho
h
cách phát nguyện g
gàng, rõ ràng... Mình ở ng d
ng t
ng đi
m t
ng đi
m trong pháp niêm
Phật. “*Bây giờ Cô niêm Phật đi, Cô niêm Phật không đ
c, thì tôi niêm cho Cô nghe mà niêm
theo nhé*”... Rõ ràng ở ng d
ng t
ng đi
m, t
ng đi
m cả th
. “*R
i khi g
p nh
ng tr
ng h
p
ch
ng ng
i, chúng tôi sẽ c
g
ng giúp Cô g
i quy
t*”... Rõ r
t h
niêm là ph
ng pháp hóa g
t
ng đi
m t
ng đi
m ch
ng ng
i giúp ng
i bình vãng sanh C
c L
c.

Nếu mình chỉ hòng đến khi i khi i cho Cô đó niệm Phật, có nói “*Tín-Hộnh-Ngụyên*” đi... thì khi gặp nhòng chỉ hòng ngi nhò thò này? Thôi! Chịu thua rồi! Không cách nào có thể gỡ được!

Chúng ta tu hành với nhau như thế này, đến giây phút cuối cùng chỉ a chỉ c gì sẽ tránh được nhòng ách nạn. Phải như là oan gia trái chủ của chúng ta trùng trùng, nghiệp phàm của chúng ta trùng trùng... Không để gì phá được đâu!...

Cho nên hôm trước, có người nêu ra vấn đề phá nghiệp. Tôi nói, anh phá nghiệp đi. Chỉ tâm phá nghiệp để nghiệp chướng bao vây cho đến điên đảo quay cuồng rạo rạo mà chịu! Phải pháp hòng niệm không bày vẽ cho chúng ta pháp phá nghiệp, mà bày cho chúng ta pháp *Tín-Hộnh-Ngụyên* vắng sanh. Tôi ba đời *Tín-Hộnh-Ngụyên* này là có một đời pháp sám hối, gọi là Di-Đà Sám-Pháp đó, tại sao chúng ta không hòng đến? Chúng ta tu Tịnh-Đo Di-Đà, không hòng đến Di-Đà Sám-Pháp mà hòng cái pháp phá nghiệp là không đúng với cách hành trì của pháp môn!...

Chính vì vậy, xin thưa với chư vị:

- Một câu A-Di-Đà Phật, sám pháp cũng đó.
- Một câu A-Di-Đà Phật, thành đạo cũng đó.
- Một câu A-Di-Đà Phật, hóa giải tất cả mọi ách nạn cũng đó.
- Một câu A-Di-Đà Phật, vắng sanh bất thiện thành Phật cũng thế đó.
- Rồi có đủ chúng sanh cũng thế đó luôn.

Trong kinh Vô-Lợng-Thệ, Phật luôn luôn nhắc chúng ta, “*Nhật hòng chuyên niệm A-Di-Đà Phật*”.

Mong chư vị nghe lấy dạy của Phật, nhất định đi thỉnh một đồ thờ, nhất định ta sẽ về Tây Phương thành đạo Vô Thượng.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Ta Đà 12

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Phật dạy: “*Triêu thiên tịch vong, sát na diệt th*”. Sáng còn thì một, chỉ trong một tích tắc ta đã đi qua một thế giới khác rồi! Câu này là một tiếng kêu thỉnh thiết cho chúng ta hiểu thấu cái vô thường của một kiếp người!...

Số vô thường này nó ngay trước mắt! Nếu người hiểu đạo thì niệm theo cớnh vô thường này lo tu hành thoát nạn. Người không hiểu được cớnh vô thường này chỉ bám chặt lấy nhòng cái vô thường huyễn mộng, đến sau cùng khi buông tay không mang một cái gì theo hết.

Chắc có một cái ách nào, oán nào, khổ nào nó sẽ đến với mình một quãng thời gian dài vĩnh viễn, mà trong kinh Phật nói đến vô lượng kiếp, hàng triệu năm chắc không phải là một năm hai năm.

Ngươi biết tu khi nhìn thấy lý vô thường này mà chấp lấy những gì thời gian còn tĩnh táo để lo tu học, lo thoát nạn. Ngươi không biết đến thì một mặt một mặt, bám lấy một thời gian hết sức là ngắn để chịu một thời gian hết sức là dài trong đau khổ! Lúc đó trong kinh Phật nói: “**Khổ tức đến, vô thường đến**”. Có nghĩa là khổ cũng mình, sống cũng mình, không một người nào có thể thay thế cho mình được. Thế mà thật rằng, đến này khi mình một báo thân rồi, chắc có khổ, không có sống được đâu.

Chính vì vậy mà phải lo tu. Tu phải biết đến tu. Thời một pháp này Phật dạy chỉ còn câu A-Di-Đà Phật mới có hy vọng cho mình thoát nạn. Những tình thế, biết được câu A-Di-Đà Phật mà đến có hy vọng thoát nạn cũng chưa phải là hy vọng lắm đâu! Hôm qua mình đã nói đến chuyện này rồi. Biết được pháp niệm Phật mà còn niệm vọng kiến thế có vọng niệm, phải biết áp dụng cái pháp niệm Phật này, phải biết ngồi bên cạnh người bệnh hay niệm cho người bệnh, thì lúc đó ta mới có hy vọng thấy được hiền lành vắng sanh.

Mình nói là chỉ đến đi hay niệm cho người ta, chỉ thật ra là mình phải học hỏi pháp niệm, vì hay niệm cho người ta chính là để chuần bị áp dụng cho chính mình. Nghĩa là, khi xem báo thân mình biết phải làm gì? Bây giờ mình cần phải làm gì? Không thể trễ một ngày! Không thể chần chờ gì! Đó gọi là đã hiểu chỉ “**Vô Thường**”!

Trong pháp niệm, có cách hướng dẫn khai thị để giúp cho người bệnh biết được đến đi, giúp cho người ra đi biết phải làm như thế nào?...

- Không phải là giữ gìn giữ cho người bệnh trong những cơn hấp hối.

- Không phải là giữ gìn giữ cho người bệnh khi đã mê man bất tỉnh trong bệnh viện.

- Mà giữ gìn giữ ngay từ bây giờ cho đến cái ngày đó.

- Rồi còn tiếp tục niệm Phật cho người đó trong lúc buông xả báo thân ra đi, còn phải tiếp tục hay niệm cho người đó tám giờ, mười hai giờ sau để đem báo con đến nơi thoát khổ được an lạc.

Chính vì vậy mà pháp niệm Phật cần phải phải biết rõ ràng. Pháp niệm Phật cần phải lưu hành mạnh mẽ. Chắc có lưu hành mạnh mẽ pháp niệm Phật mới cứu được chúng sanh. Còn không chịu lưu hành mạnh mẽ pháp niệm Phật, thì ta có thể lý thuyết con đến nơi giải thoát, nhưng thực hành con đến nơi giải thoát thì thật đáng không được đâu! Muốn rõ hơn vấn đề này, chắc có thể nhìn vào quá khứ để tìm hiểu. Biết bao nhiêu người đã lý thuyết đến nơi giải thoát mà thật sự có được giải thoát hay không? Nhìn đó thì biết liền! Hiểu liền!...

Xin chắc, chúng ta cần phải hiểu sâu một chút mới được. Phật dạy, **sáng còn thì mê**, là Phật nói đến cái thân này sáng còn ngo ngoe, ngo ngoe, chiếu thì niệm im một chỗ, không còn biết gì nữa hết! Tức là chết đó!... Những câu nói “**Sát na diệt**”, nghĩa là Phật cảnh cáo cho chúng ta biết rằng, khi cái thân này chết rồi, những gì ta không chết. Tức là vì “**Đi**” là chuyện qua đời khác. Chuyện qua đời khác có nghĩa là “**Sống**” qua một cuộc đời khác một thế giới

khác...

Ngươi biết tu, biết thế nào để thoát, hãy sống thật sự giải cái ách nên sanh tử luân hồi, thoát qua sáu đòng sanh tử, giải là thoát ly sanh tử luân hồi. Ngươi không biết tu, khi là cái báo thân này thì chuyển qua một cảnh giới khác, sống trong cảnh địa ngục triền miên! “Độc sanh độc tử”, sinh ra chỉ có một mình, chết đi cũng có một mình!

- Nhưng đừng ông chớ đừng không thế nào theo mình được.

- Nhưng đừng bà đừng không thế nào theo mình được.

- Nhưng đừng đứa con không thế nào theo mình được.

- Nhưng đừng căn nhà không thế nào mình đem theo được.

- Nhưng đừng chiếc xe hơi này... Không đem theo bất cứ một cái gì.

- Mà chớ đem theo cái khổ triền miên, khổ đến nỗi mà: “**Thân bất khả ngôn**”. Nghĩa là đau đến nỗi mà nói không được!

Khi hiểu được một chút lý đạo rồi thì cái cõi này người với nhau niệm Phật này quý vô cùng. Mà quý hơn nữa là gì? Là ta biết phương pháp hành niệm. Chúng ta đang nói chuyển với hành niệm, tức là chúng ta khai thế cho chính chúng ta. Khai thế như thế nào?... Phật dạy, tức là chúng sanh không có một người nào chết hết mà chỉ là chuyển đổi, chuyển cảnh. Cũng giống như cách đây năm năm mình ở Việt Nam, bây giờ mình ở tại Úc. Nghĩa là mình rời khỏi Việt Nam đi qua ở bên Úc. Rồi khi mình chết, mình lại ở bên cõi này đi xuôi xuống một chỗ nào đó. Nếu khôn ngoan thì mình đi tới một quốc gia thật là đẹp, giàu có. Nếu dại khờ thì chui vào những cảnh giới vô cùng đau khổ đến nỗi mình chịu lấy, gọi là “**Khổ bất diệt**”. Không ai có thể giúp mình được. Phật cũng không giúp mình được. Chỉ có thể mình phải biết cách giúp mình.

Giúp như thế nào?... Đã biết mình không chết thì không được sống chết. Đây là một nỗi dung khai thế trong buổi hành niệm.

- Người ở bệnh nào mà sống chết, thì người ở bệnh đó phải chịu ách nên!

- Người ở nào mà sống chết, thì người ở đó phải chịu địa ngục!

- Người ở nào biết rằng mình không chết, thì lúc đó người ở ta đã ngã ra được một chút ...

Không chết thì phải lo con đường sống, đường nên đi khi đi theo con đường khổ. Xin nhắc lại, “**sáng còn đời mới...**” Thì bây giờ cũng có sáng cũng có tối. Ngày mai cũng có sáng có tối. Ngày một cũng có sáng có tối... Không biết là trong những ngày sáng tối này, ngày nào mình đi? Như vậy, thì từ bây giờ, mình phải lo ngay:

- Niệm câu A-Di-Đà Phật là điều thế như thế.

- Nguyên sanh Tây Phương Tịnh Đàng trung là điều thế hai.

- Niệm tin phải và nguyện vàng như thế nên được vách sống là điều thế ba.

Ba điều này là điều lo của người học Phật để được thoát nên trong điều một pháp này. Với thân thế là một phạm phu tức là chúng ta, nếu chúng ta không chịu niệm Phật, nếu chúng ta sống chết, nếu chúng ta không tin con đường vắng sanh... Thì thôi chịu thua rồi! Bây giờ

tại đây niêm Phút hàng ngày, sau cùng thì đưa lại về hoàn nguyên đưa lại...

Nói xong thì nhìn, lúc chột rồi thì về chầu cính và, chúng chầu cính chúng, “Đức sanh đức tử, đức khế đức lai...”.

- Không ai có thể đi theo mình.

- Không có một cái gia tài nào đi theo mình.

- Không có một người yêu thích nào đi theo mình.

- Mà mình chỉ đeo lấy cái nghiệp để chầu khế triền miên. Đau khổ kinh khủng lắm! Đau khổ không phải chỉ là những chuyện đau khổ thông thường gì mà như bệnh tật, mất ... thì gian này đâu!

Chính vì vậy, khi biết cuộc đời mình không chết thì trước cần đau, trước những bệnh khổ, bệnh nan y bác sĩ chữa thua... thì hãy nghĩ rằng ta chuyển bỏ thay thế một cuộc đời khác, ta chuyển bỏ linh hồn cuộc đời khác nên này để đi theo cuộc đời sống khác. Đó là nghiệp nghiệp đời. Đời chỉ có thân như đời chỉ có áo, ví dụ như trước khi ta vào Niêm Phút Đời này ta mặc cái áo tràng, sau khi ra khỏi Niêm Phút đời này ta cởi áo tràng ra, mặc chiếc áo khác vào, đi về nhà. Ta chỉ đời áo như vậy mà thôi. Mặc áo tràng thì lòng thế một chút, nằm trên nằm dưới. Mặc áo khác thì chỉ một khúc trên, còn khúc dưới ta cần thêm cái quần... Thế thôi, chỉ không có gì khác biết lắm.

Khi mình ở trước một người bệnh luôn luôn phải có lời khai thác, khuyên nên làm sao để nghiệp nghiệp bệnh đời sống chết. Chỉ Thế nói, muốn vắng sanh về Tây Phương thì bỏ nghiệp nghiệp bệnh đời sống chết. Lời khai thác này chỉ khai thác đời c:

- Về những nghiệp nghiệp còn đang thịnh vượng.

- Về những nghiệp nghiệp không được mê man.

- Về những nghiệp nghiệp còn nghe rõ ràng.

- Về những nghiệp nghiệp còn trừ lợi đức, còn lý trí đầy đủ.

Vậy thì, trong lúc chúng ta còn đầy đủ lý trí, ta phải về đúng ngay chuyển này. Những nghiệp nghiệp biết niệm Phút của về Tây Phương khi đi đến cái chết họ cảm thấy mừng vui, không sợ...

Ở bên Việt Nam có một cô kia, bệnh thế. Đến lúc bác sĩ không cách nào chữa được nữa. Em của cô là một bác sĩ chuyên về ung thư, nhưng chính nghiệp nghiệp em cũng không chữa được nữa, mới email hỏi Diêu Âm. Diêu Âm hướng dẫn buông lìa, không sợ nữa, sống chết có sự mong. Lúc phải chết thì trên đâu cũng chết. Về bệnh của cô này, bác sĩ nói sống nhiều lắm là được bốn tháng. Nếu thật sự đúng bốn tháng thì khen bác sĩ giỏi, nhưng mà nhiều khi mới ba ngày thì chết. Nhiều khi bác sĩ nói bốn tháng, nhưng có đôi lúc đến mười năm sau chữa chết!

Diêu Âm khuyên hãy buông luôn đi, đời sống nữa, niệm câu A-Di-Đà Phút của vắng sanh về Tây Phương của C của L của. Nghiệp nghiệp đó đã đến đời cùng, không còn cách nào khác để lại chữa nên quyết lòng niệm Phút của vắng sanh, khi cần thu thập gì nữa hết. Bởi tháng sau không chết mà cái bệnh ung thư tự nhiên hết. Đến nay đã sáu bảy năm qua rồi về chữa chết. Bây giờ

đã ḥt ḅnh, ḷi còn đi khuyên gịng ng̣ i ta nịm Pḥt ṇa.

Pháp môn niệm Phật tuy rất vĩ đại! Sự tuy rất vĩ đại này lại đang diễn ngay trong pháp hội niệm Phật không phải ở ngoài. Nếu nói về pháp niệm Phật thì rộng quá, mênh mông quá! Còn nói về pháp hội niệm Phật thì có sự chuyển biến từng chút, từng chút.

Chữ T nói, mặt lòng nguyện vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc, không sợ chết. Cầu mong cho chết đi, chết liền đêm nay đi cũng đâu có sao! Cầu mong vãng sanh đi thì tâm này sẽ cảm ứng với đấng nguyện của đức A-Di-Đà. Nếu thật sự cái mong của mình đã hết hèn thì mình vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc, thân xác lưu lại sẽ đứt vô cùng. Bớt đau thì đó mình an nhiên từ từ sống đời mới về Bồ-Tát bất thối trên cảnh Tây Phương.

Còn nếu cái số mình muốn năm nào mà chết, thay vì mình nằm trên giường bệnh muốn năm quàn quai khổ đau, thì bây giờ mình có thể an nhiên từ từ, đi khắp nơi, chấp hành thì bác sĩ không còn phát hiện ung thư nữa. Bệnh ung thư hình như biến mất, để muốn năm sau mình muốn ra đi!

Vậy thì đời gì mà sống chết, đời gì mà không niệm Phật, đời gì mà không tha thiết nguyện vãng sanh Tây Phương.

Nam Mô A-Di-Đà Phậ t.

---o0o---

Tĩa Đàm 13

Nam Mô A-Di-Đà Phậ t.

Pháp ḥ nịm vãng sanh bao trùm ṭt c̣ nḥ ng chi tịt căn ḅn, nḥ ng ̣ ng đ̣ ng c̣n thịt trong pháp môn nịm Pḥt, có tḥ giúp cho ṃt ng̣ i trong giai đ̣n quan tṛ ng nḥt c̣a cục đ̣i tḥ c hịn đ̣y đ̣ ba ṭ ḷ ng **“Tín-Ḥ nh-Nguỵn”** đ̣ vãng sanh ṿ Tây Pḥ ng C̣c Ḷc.

Muốn cho nhiều người được hưởng phúc phần vĩnh sanh, xin chư vị hãy phát tâm vẽ, đóng, truyền bá pháp hội niệm cho nhiều người biết. Thế nên chúng tôi nghĩ rằng việc này ít người vẽ vĩnh sanh là do pháp hội niệm chưa được phổ biến tại nơi đó.

Rất nhiều người hiểu lầm họ niệm gì ng nh cừu siêu, gì ng nh cừu an, gì ng nh chuyển họu s, ch th t ra ng i ta không biết rõ đích th t họ niệm là nh th nào! Thm chí có nh ng ng i chê bai, ph báng, cho r ng pháp họ niệm là tà pháp. Th t là m t ý niệm l lũng, sai l m!...

- Khi đi h^o ni^um, mình ng^hi c^hnh ng^ho^oi b^hnh, ni^um câu “Nam Mô A-Di-Đà Ph^ot”. Ch^hng l^o ni^um “Nam Mô A-Di-Đà Ph^ot” là tà pháp sao?...

Trong kinh Phật độy mình niệm Nam Mô A-Di-Đà Phật, A-Di-Đà Phật... Có người nào nói niệm A-Di-Đà Phật là tà pháp?!...

- *Mình học độn cho người bệnh nguy hiểm vẫn sanh với Tây Phương học. Liệu người chết thật, xác đáng. Chết là người vẫn sanh với Tây Phương học Cũng là tà pháp sao?...*

Thế mà có những người nghĩ sai lầm là Phật dạy, nói người chết với kinh Phật! Ờ y thế mà người ta cũng làm được chứ?...!

- *Mình cũng có cho người bệnh có niềm tin vào vàng, chôn vào pháp niệm Phật để họ được phước phồn vinh vẫn sanh. Chết là cũng có niềm tin cho người bệnh được vẫn sanh là tà pháp sao?!*...

Thế mà có những người tung tin lên rằng học niệm là tà pháp!?...!

Chúng ta cần phải sáng suốt nhận định. Không những vậy, mà còn phải phải biết cho thật sâu rộng pháp học niệm để cho những người chưa biết học niệm bây giờ biết định. Cần giúp cho người ta vững tâm để may ra trong thời mạt pháp này có được người nào hay người đó. Nhất là hàng phàm phu tục tử như Phật tử chúng ta trong thời mạt pháp này, với căn cơ học lý, pháp để thì mong, trí huệ thì cần, không cách nào có thể phá được vòng vây của nghiệp chướng!

Muốn được cái này có nhiều người vẫn sanh thì bắt đầu từ hôm nay xin cho với dĩ nguyện vững định. Ví dụ như Việt Nam người ta tung rất nhiều những băng đĩa học niệm, tung nhiều tài liệu học niệm, hàng ngàn, hàng ngàn đĩa như vậy. Trong khi Niệm Phật Đản chúng ta kêu gọi vững định học niệm, nhiều người đến lấy có một đĩa à!... Đưa thêm một đĩa nữa thì nói: “*Chỉ nhiều để vậy? Tôi lấy một đĩa để rồi!*”... Bây giờ phải làm sao? Có ai ép buộc được đâu? Muốn giao lưu rộng rãi thì mọi người đã cầm năm đĩa, thì sao không lấy thêm một đĩa nữa để đi phát cho người ta. Nhiều khi trong một đĩa đó sẽ có một người nghe được, rồi người đó lại tiếp tục phát ra. Như vậy mà có nhiều người biết học niệm. Tôi duyên rộng như vậy thì chúng ta mọi người học niệm được.

Trong pháp học niệm có sự “**Khai Thệ - Học Độn**”. Hôm trước thì ta nói với học độn cho người bệnh, muốn vẫn sanh thì đừng nên sợ chết. Hôm nay chúng ta nói thêm một chút xíu nữa, là học độn cho người bệnh buông xả tất cả những cái gì liên quan tới cõi đời này. Khuyến cáo tập buông ra. Ví dụ như vững tin bác, già rồi thì nên giao tiền bạc lại cho con cái, giao tài sản lại cho con cái. Mình độn mà giao đi. Những người muốn vẫn sanh mà trên cổ đeo sợi dây chuyền, ngày nào cũng đeo, coi chừng sợi dây chuyền làm mình một vẫn sanh đó...

Hồi ông già của Diêu Âm còn sống, mấy anh chị em mua một sợi dây chuyền rồi chôn ngày sinh nhật đến đeo cho ông. Tôi nói đến mấy anh chị em phải rồi nếu có một! Tôi nói rằng, thì sao lại mua sợi dây chuyền cho ông già đeo? Ông già đeo được sợi dây chuyền trong ngày sinh nhật mà cầm đến rồi nếu có một! Tôi hỏi anh chị em rằng, khi ông già ông chết, mình chôn sợi dây chuyền theo ông hay là mình lấy ra? Nếu lấy ra thì thì sao bây giờ không lấy trước đi? Mà lại bắt ông già phải đeo cái còng đó để ông tham đắm vào đó mà một phồn vinh vẫn sanh!

Khi mình đã biết được được vẫn sanh thì phải tập buông xả. Buông xả đầu tiên là tiền bạc...

Có nhiều người i thích cái nhà này, không chỉ cái nhà này. Người i con thì lài thích một cái nhà này, chỉ không muốn người i một nhà này. Cũng chỉ vì một số cố chợp như vậy mà có thể đểa một mình đến cốnh người một phần vãng sanh!...

Hiệu đểc chợ này rất thì chúng ta hãy tựp coi như đểi vềi tất cả mọi vấn đề. Coi như là chợp nhưn hiện tìnhng đó một cách tự nhiên. Đểc vậy thì khi mình ra đi sẽ như nhàng lũm, thì thì lũm. Ví dụ như con cái, mình thìng như con cái, mình tựng rừng đến lúc lâm chung mình có thể buông con cái đểc sao? Không đâu! Lũm chỉ vậy. Có nhưng người i trong cuộc đểi cả hà có một kết niệm sâu sắc nào đó, hà như mãi cái kết niệm đó, đến lúc năm xung thì tự nhiên hà cố nhưc mãi tự i kết niệm đó, không quên đểc!...

Như tựi chuyến vãng sanh cả bà Triệu Vinh Phước ng, có người i đã kết lũi rừng, bà có một sối dây chuyến, sối dây chuyến đó là một vật truyền đểi trong gia đình bà. Tực là người i một truyền lũi cho một người i con, rồi người i con phải đeo mãi sối dây chuyến đó như vật bất ly thân, rồi tực khi chết lũi truyền lũi cho một người i con cả mình. Cố truyền như vậy. Khi bà cố đã ngủ ra đểo rồi, chín mười i tuổi mười ngủ đểo, bà biết rồi, bà cối sối dây chuyến ra... Sối dây chuyến đó có ngữc hình Phật, để Phật người i làm bằng loại cát ở sông Hồng-Hà bên ở nước Đồng, quý lũm. Bà đến mấy người i con nhất đểnh đểng bao giờ để cho bà thấy lũi sối dây chuyến một lần nào a. Đó gì i là buông xả.

Nếu chúng ta không có thể c hiện số buông xả ngay từ bây giờ, thì tựi lúc mình năm xung rồi nhưng cái chợp đó nó sẽ trởi chết tâm cả mình lũi!

Xin thả rừng, buông xả không phải là ling sối dây chuyến ra ngoài cả số đâu, mà hãy cho đểa con. Không phải là ling từn ra cả số đâu, mà mình đểng có giờ từn. Không phải là tựt cố nhưng cái gì mình có đểu ling hết đâu... Nhưng buông xả là gì tâm thoải mái, không còn chợp nào a thì tự nhiên mình buông xả đểc.

Khi khai thở tực người i bình, ta có thể nói: “ *Bác ồ i! Bác cố gìng buông xả hết ngen, vấn duyên buông hết ngen*”. Thìng thìng là ta nói nhưng câu đểi ý như vậy, để giúp người i bình quyết tâm niệm Phật. Nhưng bây giờ, trong lúc còn tinh táo này mà chúng ta không lo buông xả tực, đến lúc đó dù nói gì thì nói, không để gì ta buông đểc đâu! Lũm lũm!

Ví dụ như trong đểi này mình ghét một người i nào. Xin thả vềi chợ vậy, khi đã biết đểng vãng sanh về Tây Phước ng, thì nhất đểnh phải buông ling số ganh ghét này đi...

Hôm tực có một vật bên Thầy Sĩ nói một câu hay vô cùng, vật đó nói:

- Trở i ồ i! Hà i nào tự i gì tôi ghét người i này không thể tựng tựng đểc. Tôi thì không bao giờ nhìn tự i một. Nhưng sau này tôi biết đểc đểng vãng sanh Tịnh-Đồng cốn phải buông xả, tôi đã tự i gòp và chào người i đó. Tôi quỳ xung ôm tay bà ta, tôi hôn tay bà ta và tôi xin lũi. Tự tực tự i gì tôi không bao giờ nghĩ mình sẽ làm đểc như vậy... Nhưng khi làm đểc rồi, bất đểu tự đó tự nhiên tâm hàn tôi mở rộng ra và tôi cốm thấy thoải mái không thể nào tự đểc...

Đó là buông xả. Nếu không buông xả, thì nhưng vấn đề này nó trởi mình lũi, nó trởi chết cống! Dù số lũm chợ vềi i!... Khi đi hà niệm, mình mởi thấy vấn đề này.

Cũng có chuyện mà cớ gì làm! Tôi gặp có nhiều người, tu thì cũng có tu, tu siêng làm, mà họ thấy một người nào làm một cái gì đó họ lại nói một chút thì bắt đầu tìm cách gièm pha. Thấy một người nào làm việc gì hay hay một chút thì nói xấu liển. Thế rồi, không biết người đó là xấu hay tốt, nhưng họ thấy người ta làm được cái gì cũng nói tâm tính tranh giành tui!... Thì đây chính là tui đây! Nếu không xử lý kịp thời này ra, nhất định đến lúc năm xưa người này sẽ bắt trả người! Nếu gì sẽ như mình tui họ nói cho người đó, chúng ta sẽ thấy... Lạ lắm?!... Mình thì khuyên: “Bác ơi! Bác niệm đi”. Nhưng người đó cứ thêm thêm chửi bới, giận dữ... Hình như đang có liên với người nào đó. Mà thật sự đời này người đó không có một tui đó. Hoàn toàn không có! Phải chăng, oan gia trái chủ đã đang hiện đời phá đám, mà hoàn toàn người đó không hay!

Chính vì vậy mà hôm trước Diêu Âm có nói rằng, người niệm Phật thì:

- Nếu sẽ ánh sáng! Nay không được sẽ như a.
- Sẽ bóng tối! Nay không được sẽ như a.
- Ghét một người! Nay không được ghét như a.
- Chửi một người khác! Nay không được chửi như a.

Nhất định phải buông bỏ. Mình buông như vậy thì tự nhiên lúc năm xưa, oan gia trái chủ có muốn trá hình ra đời mà gặp gỡ mình, muốn trá hình ra đời hãm hại mình, nhiều khi các ngài đó cũng đành chịu thua, khó có cách nào hại mình được.

Ví dụ như những người sẽ “Ma”! Một khi sẽ “Ma” thì nhất định oan gia trái chủ sẽ tìm cách ngăn chặn thành “Ma”, thành “Quỷ”, họ dọa mình sẽ chết luôn! Kỳ thực, những người đang bị ngăn chặn những công hạnh “Ma”, đang bị ma chướng vây hãm, những người khi họ phát tâm vào ngẫm nghĩ, buông bỏ, không còn e sợ nữa, niệm câu A-Di-Đà Phật một ngày, hai ngày, ba ngày có thể gì thì ta ách nên một cách trở về.

Tất cả những công hạnh gì đó đều ngăn chặn tâm mình, chứ không phải ngoài.

Muốn vắng sanh với Tây Phương mong chờ với công hạnh phân phát những tài liệu với họ niệm, truyền bá những tài liệu họ niệm cho người thân của mình, cho người bạn của mình... Cứ phát ra đi, đừng sợ tốn kém. Cứ công hạnh phân phát ra đi thì nói chắc đó sẽ có nhiều người biết họ niệm, như vậy mà ta đi họ niệm cho người cũng dễ thành công. Thời gian vào đời này phải cần ít ra một năm, hai năm sau nó mới có thành quả. Chứ đâu có phải mới phát ra bỏ a trả c thì bỏ a sau có người vắng sanh liền. Không phải như vậy đâu!...

Phải cần có thời gian dài như vậy thì tự nhiên chúng ta mới có người được, mà cứ người được thì ta cũng được cứ luôn. Cứ người chính là cứ ta đó.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

“**Hồ Ng D - Khai Th**”, đi đầu tiên là làm sao cho mắt ng i phát kh i “**Tín Tâm**”. Muốn phát kh i tín tâm này không th nào đ i cho t i lúc mê man b t tnh, hay n m thoi thóp ch t ng gi ra đi mà có th phát kh i tín tâm đ c.

Cho nên t t c đ u ph i lo tr c. Muốn cho mắt ng i vãng sanh thì nh t đnh làm sao giúp cho ng i ta bi t đ c ph ng pháp h ni m càng s m càng t t. T i vì khi bi t tr c nh v y, n u h ch a phát kh i tín tâm thì ta m i tìm cách, g i là thi n x o ph n g ti n, đ d n d , khuyên b o h phát tín tâm. R i t tín tâm này h m i ni m câu A-Di-Đà Phật và sau cùng ta h ni m m i đ c.

Nói v “**Tín Tâm**”, có mắt l n Hòa Th ng Tnh-Không nói nh th này, lúc đó Ngài đã đi xu t gia r i, nh ng khi đ n g p ngài Lý-Bnh-Nam, ngài Lý-Bnh-Nam nói v i Ngài: “**Th y ph i tin Ph t nghe**”.

Mắt ng i c sĩ mà nh c nh ng i xu t gia: “**Th y ph i tin Ph t nghe**”. Hòa Th ng c m th y ng c nhiên! Nh ng sau cùng Ngài m i hi u ra đ i u chí lý. Không đ g i có ng i tin đ c kinh Ph t đâu! Có nhi u ng i tu hành nh ng không tin i Ph t nói. Nh chuy n ni m Ph t vãng sanh, có nhi u ng i không tin. Mắt ng i không tu thì thôi không nói làm chi, ta tìm thi n x o ph n g ti n đ d n d t h . Có nh ng ng i có tu hành nh ng mà không tin!...

Ví d nh Hòa Th ng Tnh-Không, Ngài luôn luôn nh n m nh đ n ph ng pháp h ni m. Ngài long tr ng tuyên b r ng h ni m công đ c vô l ng, vô biên, b t kh t nghì. y th mà có nhi u ng i th ng nghe pháp c a Hòa Th ng, cũng l y pháp Hòa Th ng đ tu t p mà l i không tin chuy n h ni m, l i đi ra tuyên truy n r ng, không có cái chuy n h ni m vãng sanh, mà còn dám nói h ni m là tà pháp n a. Cho nên, ch “**Tín**” khó l m, không đ đâu!

T i sao nh v y?... Hòa Th ng nói:

- *Mắt ng i, đ n gi phút cu i cùng mà g p đ c nh ng ng i h ni m, g p đ c ban h ni m, có mắt s ng i v y quanh mình h ni m là do cái ph c đ c c a h l n l m m i có, ch không đ đâu!*

Đ ng nghĩ r ng ta tu nh th này r i sau cùng ta s đ c ng i h ni m đâu. N u lòng tin c a mình không có. N u mình có cái tâm ch ng đ i vi c h ni m, t c là mình không ch p nh n s h ni m, thì lúc mình n m xu ng nh ng ng i đ n “**H Ni m**” cho mình chính là nh ng v oan gia trái ch t i đ a ta xu ng tam ác đ o đó! T i vì ta đã có ý t ng bài tr chuy n h ni m, thì nh ng ng i t i ni m Ph t s làm cho ta nh c đ u, khó ch u, phi n n o. Còn oan gia trái ch đ n thì h không ni m Ph t, mà đ a theo cái tâm nghi ng c a mình đ g t mình. Ch u b g t đ h n là tin vào chánh pháp!

Ni m tin v i đ i l m! Không đ g i mà đ đ c ni m tin đâu!

Cho nên có ng i không hi u vì lý do gì mà l i không tin? Trong khi S Ph thì tuyên đ ng pháp h ni m, còn mình thì l i nói: “*Làm gì có chuy n h ni m vãng sanh!*”. Tuyên b nh v y l m t mai S Ph nghe đ c, r i khi mình đ i di n v i S Ph , bi t nói làm sao đây?

Khó lắm đó chứ vớ!

“**Y Giáo Phụng Hành**” là điếu cấn thiệt. Ta là người phạm phu tục tử, thì mình nghĩ ra cách tu hành, nghĩ ra pháp tu riêng cho mình làm đúng! Tất nhất là chúng ta giữ cái tâm “*Chí Thành - Chí Kính*” vững lỏi. Học kinh Phật thì y giáo kinh Phật, học Sớ Phụng thì y giáo Sớ Phụng. Ngài Trần-Quang nói: “**Một phụng thành kính thì một phụng lỏi ích, hai phụng thành kính thì hai phụng lỏi ích**”. Người thành kính thì ông ta là người y giáo phụng hành. Thật sự, chuyên vững lỏi, chuyên y giáo phụng hành không phải dễ! Tin tưởng vào Phật pháp không phải dễ! Nhất định không phải dễ đâu! Người đã tin tưởng thì không bao giờ làm sai. Mà đã làm sai thì:

- Một là mê muội!

- Hai là phạm c báo quá!

- Ba là vì lòng cao ngạo mạn, vì đố kỵ hay sao đó mà thì mình không chịu làm theo kinh Phật, không chịu y theo giáo pháp của Phật Thích mà theo cách hành.

Muốn vắng sanh với Tây Phụng ng Cổ C Lạc với pháp môn niệm Phật, đức Bồ Tát Thích - Ca luôn nhắc nhở người niệm Phật phải lấy một môn mà đi, phải lấy sự chuyên tu mà hành, giữ một câu A-Di-Đà Phật mà trì, thì đức Phật vắng sanh với ng vàng.

Chỉ y thôi mà nhiều người không chịu thực hành. Sớ Phụng dạy phải buông xả, mình không chịu buông xả. Sớ Phụng dạy đừng có ganh tỵ, mình không chịu vắng lỏi, cứ giữ cái tâm đố kỵ càng ngày càng phát triển! Như vậy rõ ràng học thì nhiều mà làm chẳng có bao nhiêu. Thật là không tốt!...

Có nhiều người thì ông ta ra vẻ như:

- Tôi sao người này tu cách bảy tám chục năm mà không đức Phật vắng sanh?

- Tôi sao người kia tu suốt đời mà không đức Phật vắng sanh?

- Tôi sao người này giữ quá mà không đức Phật vắng sanh?

Xin trả lời rằng:

- Tôi vì thật sự học không chịu y giáo phụng hành!

- Tôi vì thật sự bên ngoài thì tưởng là y giáo phụng hành, nhưng bên trong học lỏi đi lỏi c đức Phật!

Ví dụ như một người nói, tôi quyết tâm tha thiết đi với Tây Phụng ng, Tán-Hồnh-Nguyễn dạy dỗ ... chỉ y thôi, tôi niệm Phật Đấng thì niệm Phật, ra khỏi niệm Phật Đấng không còn niệm Phật mà niệm cái gì khác. Ở đây thì niệm Phật, với nhà không chịu niệm Phật. Thấy cái này hay quá cũng tu, thấy cái kia hay quá cũng tu. Tất cả là hay, nhưng quên rằng:

- “**Di-Đà giáo ngã niệm Di-Đà**”. Đức Di-Đà dạy ta niệm Di-Đà. Sáng cũng phải niệm A-Di-Đà Phật, trưa cũng phải niệm A-Di-Đà Phật, chiều cũng phải niệm A-Di-Đà Phật, tối cũng phải niệm A-Di-Đà Phật, giờ là nhất học chuyên niệm A -Di-Đà Phật.

- “**Khu nim Di-Đà, thính Di-Đà**”. Ming mình nim Di-Đà, tại mình long nghe tiong Di-Đà đo tâm mình nhop vào trong chong to A-Di-Đà Phot thì mình moi có tho vong sanh đoc . Tho mà mình không chou nghe loi! Mình không chou vong loi toc là: Mot là mình đong cao ngo mon, nghĩ rong là mình gioi hon thoy! Nghĩ rong là mình gioi hon Phot!... Thot ra trong khi đó thì bao nhiêu chong ngoi trùng trùng đang cho troc mot. Phot dành cho chúng ta con đong đi thong bong đo thoát non mà không chou thoc hành.

- “**Di-Đà Di-Đà troc nim kho**”, nghĩa là đo câu A-Di-Đà Phot, A-Di-Đà Phot... thong bong nho voy mà nim đi, goi là “**Troc nim kho**”. Co thong bong nho voy mà nim đi. Sáng cũng Di-Đà, troa cũng Di-Đà, chiou cũng Di-Đà, toi cũng Di-Đà. “**Di-Đà Di-Đà troc nim kho**”. Troc là thong bong, nghĩa là đo mot câu Di -Đà thong bong nho voy mà nim toi.

- “**Nguyên lai Di-Đà nim Di-Đà**”. Lúc đó moi thoy tho nào goi là **Nim Phot Là Nhân - Thành Phot Là Quo - Nim Phot Thành Phot**. Cho nou không chou “**Troc nim kho**”, mot đong nho voy mà đi, thì nhot đonh tâm này là tâm xen top! Pháp môn nim Phot rot toi ko vo xen top!

Chính vì voy, đo tro loi toi sao ngoi này tu ba bon choc năm mà không đoc vong sanh?...

- Là toi vì anh không chou y giáo phong hành.

- Toi vì anh choa có trí huo mà không chou nghe loi Phot đoy.

- Toi vì anh không thoy đoc nhong com boy trên đong tu hành, mà co to loy tâm ý coa mình nghĩ sao làm voy.

Xin thoa voi cho vo, đo đây là Nim Phot Đong tha thiot muon đoa ngoi vong sanh vo Tây Phong. Nhong cho vo phoi nho cho thot ko là phoi y giáo phong hành, đúng moc mà đi. Nou không đúng moc thì đong bao gio trách rong toi sao tôi tu ba bon choc năm mà không đoc vong sanh?...

Câu tro loi chung quy chính là vì anh đã xen top roi! Vì anh đã mot nim tin roi! Ngoi Mong-Đong nói:

- Toi sao xen top?... **Nim tin đo quá đi Co i!...**

- Toi sao bo gián đon?... **Nim tin đo quá đi Co i!...**

- Toi sao tôi tu nhiou tho?... **Toi vì nim tin vào câu A-Di-Đà Phot không có!...**

Khi chúng ta đi ho nim, thoy mot bà Co quyot lòng nim A-Di-Đà Phot, ta đoán thong bà Co đoc chín moi phon trăm vong sanh. Nou bà Co nói: “**Chú i! Tôi muon tong bài này, tôi con tong bài no...**”, thì ta đoán rong bà Co đã mot toi boy moi phon trăm roi. Toi vì von pháp đou đo trong câu A-Di-Đà Phot hot mà ngoi ta không hay!...

Muon báo hiou cho cha mo, phoi nim câu A-Di-Đà Phot. Nim câu A-Di-Đà Phot hoi hong cho cha mo, thì cha mo mình đoc siêu sanh Tonh -Đo. Cha mo còn song thì mình biot hong đon cha mo nim câu A-Di-Đà Phot, đo mot câu A-Di-Đà Phot đong hion trong tâm.

- “**Nguyên Lai Di-Đà niệm Di-Đà**”. Niệm Phật là nhân thành Phật là quả. Nếu lúc mình niệm xuống mà mình không biết câu A -Di-Đà Phật để niệm thì “**Phật Tánh Lơ c**” đâu có nà! Dù có làm lành, làm phước thì lúc đó cái “**Phước Lơ c**” thì có, cái “**Thiện Lơ c**” thì có, cái “**Tam Thiện Đáo Lơ c**” thì có, chỉ còn cái “**Phật Tánh Lơ c**” làm sao xuất hiện được. Nghĩa là Phật tánh A-Di-Đà không mong hiện được. Không mong hiện được thì yếu gì để mình được tiếp được với Tây Phương?!

Ngài Lý-Binh-Nam nói, “**Mình nói A-Di-Đà Phật tiếp để mình với Tây Phương, chỉ thật ra là chúng ta A-Di-Đà Phật trong tâm của mình hiện ra mà tiếp đến mình đi với Tây Phương**”. Lý đó là như vậy. Hôm trước mình có nói, lúc nhiếp thọ của A-Di-Đà Phật ví như một cốc nam châm. Cốc nam châm dù mình từ đâu đi nà cũng chỉ hút được chúng loài nam châm mà thôi. Cùng chúng loài mà hút được, khác chúng loài không hút được. Lúc lâm chung mình có nghĩ đến làm thiện? Nghĩ đến làm thiện thì trong thiện đó đó muốn đi sao đi, chỉ làm sao trở với Tây Phương được? Chỉ có một chút lý đó thôi này mà nhiều người không hiểu! Muốn với Tây Phương thành đạo mà chỉ chấp chận, chao đảo! Giêng nói thì còn lý mà không chịu nghe!

Càng tiếp liền càng dễ bỏ một phần vắng sanh! Càng tiếp liền càng dễ bỏ một phần vắng sanh!...

Ví dụ như người thích tu pháp Sám Hối. Sám Hối có Lộng-Hoàng-Sám Hối, có Tỳ-Bì-Thuyết-Sám Hối, có Di-Đà Sám Hối, v.v... Mình tu Di-Đà thì sao không niệm Di-Đà để sám hối, mà lại đi sám hối như người khác để bỏ một câu: “**Nhật hạnh chuyên niệm A-Di-Đà Phật của sanh bố quả**”! Đang đi đường hạnh Tây, lại lo lắng chuyên trở ngại của đường hạnh Bồ... Sai lầm vô cùng!

Vấn đề hạnh niệm, khai thọ nó còn rất nhiều. Mong chúng ta nên nhớ. Xin nhắc lại, nhất định một đường đi thẳng, đó gọi là đi tốt, đó gọi là đi chánh.

“**Trí Chánh-Định Từ nhất định chúng ta A-Nú-Đa-La Tam-Miệu Tam-Bồ-Đề. Như c Tà-Định Từ cấp Bồ-t-Định Từ bất năng liễu tri kiến lập bất nhân c**”. Chánh-Định-Từ là niệm câu A-Di-Đà Phật suốt được chúng đức Vô-Thuyết Bồ-Đề. Nếu không niệm Phật hoặc tu xen tiếp thì nhất định khó có khả năng vắng sanh với Tây Phương Cốc Lơ c. Đây là Phật dạy trong kinh Vô-Lộng-Th.

“**Tà-Định Từ**” là không chịu niệm câu A-Di-Đà Phật, đi xéo xéo. “**Bồ-t-Định Từ**” là chỉ thấy cái gì hay hay cũng tăng hột, thấy cái nào hay hay cũng tu hột, tức là tu tiếp.

Mong chúng ta chấp lấy cái hạnh này mà đi thẳng với Tây Phương Cốc Lơ c gặp A-Di-Đà Phật để thành đạo trong một báo thân này.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Trong ngày hôm nay Diêu Âm có điên thoại qua bên Perth để hỏi ngỏ cho một người bạn bình thường thôi cũng sắp sửa ra đi trong ngày một ngày hai. Đó gọi là “ Khai Thở - Hít Ngủ ”. Trong mấy phút nói chuyện cũng gọi là nhàn nhàn đi cho người bạn bình thường đã quyệt lòng nguyện vãng sanh, chuẩn bị đi về Tây Phương Cực Lạc, không có sự chết!

Trong cuộc điếu gọi này đã gọi là để cho một vị bạn mà người ta tưởng rằng không thể gọi quyệt được, đó là một sự xích mích rồi để đi đến tình trạng giận hờn với một người thân nào đó bên chúng và người bạn bình thường đã thôi lên thôi xuống rồi nhút nhát đến nỗi không thể tha thứ. Khi nói chuyện xong thì người đó đã quyệt tâm tha thứ, quyệt buông xả. Diêu Âm có nói:

- Bây giờ kêu người đó đến đây, chờ quỳ xuống xin lỗi người đó. Không nhúng là không trách người ta mà còn xin lỗi người ta. Chờ chờ không?...

- Chờ!...

Rồi tôi nói với ông chồng:

- Bây giờ chờ đã sắp chết rồi, anh đi kêu người đó tới đây, rồi bắt người đó rồi, vì một người sắp chết mà quỳ xuống trước mặt người bạn bình thường, rồi cũng xin lỗi để hóa giải mọi sự giận hờn. Anh chờ không?...

- Chờ!...

Tôi nói, vậy là được rồi! Khai thở hít ngủ là vậy đó, không phải là gì pháp, gì kinh gì đâu. Mình nói hết sự thật là tình cảm, vui vẻ, không có gì phải lo sợ hết. Cách nói cũng gì ng ng đang trò chuyện với nhau, khuyên giải để xả bỏ cho được nhẹ nhàng hết...!

Chờ đó là người sắp phải chết rồi. Trước khi đến, tôi đã để ban hỏi niềm cho biết rằng chờ vẫn còn chờ, vì một sự giận hờn nào đó mà không chờ buông tha. Đây là điểm cần phải chú ý. Để hóa giải vị bạn này, khi nói chuyện tôi tìm cách khuây chuyện này ra. Tôi nói:

- Bây giờ chờ phải bắt hỏi nghe không? Không lo lắng, không buồn phiền, không giận hờn ai, không thù ghét ai hết nhé... Ông xã này cũng phải bắt luôn nhé...

Tôi tìm cách khéo khéo cho ra chuyện này mà. Chờ đó mới thú rằng:

- Nhúng có một người tôi ghét quá, không thể nào tha được!

Tôi nói:

- Nếu chờ muốn đi về Tây Phương làm Bồ-Tát. Bồ-Tát thì phải có tâm để đi để bi, tâm quở ng để đi, không được ghét một người nào cả. Muốn làm Bồ-Tát mà lại ghét người ta thì làm sao được?... Chờ căm ghét người ta, chờ không tha thứ cho người ta, thì làm sao oan gia trái chủ có thể tha thứ cho chờ?...

Chờ nghĩ thôi, người chờ ghét đó dù có là như thế nào đi nữa thì cũng chờ nói sự thật một chút xíu thôi, chờ để đi cái móng tay của chờ, mà chờ thôi lên thôi xuống giận hờn, căm ghét như vậy! Bây giờ nhúng chúng sanh mà chờ cứ thế, mà ruột, nhúng lòng, xả hết người ta ra để chờ ăn... thì cái mối thù này làm sao người ta có thể tha cho chờ?...

Cho nên, chớ tha cho người ta thì oan gia trái chủ mới tha cho chớ. Chớ có tha cho người ta thì chớ mới xui ng đáng với cái tâm Bồ-Tát, chớ mới có thể với Tây Phương thành Phật thành Bồ-Tát được chớ !...

Nghe nói thém quá chớ mới chịu tha. Sau đó, chớ đó là người ý tha thì tôi muốn tôi đến hỏi niệm cho chớ. Tôi nói rằng, ở bên đó có ban hỏi niệm, có theo ý hết như vậy mà làm đâu còn phải có tôi? Chớ đó nói:

- Như ng mà tôi không an tâm!...

Vì lòng tha thì có cả người bệnh và gia đình, cho nên có thể ngày mai hay ngày mốt Diêu Âm phải bay qua đó mới chuyển, có thể khoảng hai, ba ngày gì đó để cho người ta an tâm...

Đây là vấn đề tâm lý mà thôi, chớ thật ra tôi không có năng lực để biết gì đâu! Người là đôi khi dễ nói chuyện hơn. Vì người ta tin tưởng vào tôi thì tôi nên đến. Tôi đến cũng nói như bao nhiêu người khác vậy thôi, nhưng vì lòng tin cả họ vào tôi mà tôi có thể để làm cho người bệnh an tâm. Như mới chút an tâm như vậy mà có thể người ta được vắng sanh...

Thưa với Sư Cô cùng chớ với, chớ trình bày những điều niệm cho người bệnh đến nay có thể từng kết được rồi để bệnh qua phần khác. Nhưng đi tìm mình cần chú ý trong cách “*Khai Thở - Hít Ng Deep*” là:

- Thứ nhất là người bệnh phải tỉnh táo. Ví dụ như bà chớ đó còn tỉnh táo. Dù rằng mới chớ đã sống lên rồi, đây là triệu chứng báo cho biết là chuẩn bị sắp chết rồi, nhưng vẫn còn tỉnh táo, vẫn còn nói chuyện được. Nếu người bệnh bị mê man bất tỉnh thì thôi chịu thua, không có cách nào có thể hướng dẫn được.

Hiểu được chớ này, muốn được hỏi niệm, gia đình người bệnh phải liên lạc với ban hỏi niệm càng sớm càng tốt, phải mời ban hỏi niệm trong lúc người bệnh còn khỏe, còn tỉnh. Còn tỉnh thì mình mới để hướng dẫn người ta được.

Nói đến đây cũng như để nhắc nhở chúng ta biết rằng, khai thớ cho người bệnh chính là khai thớ cho chính mình. Tất cả những gì cần thì tốt với hỏi niệm mình biết hết, thì lúc đến phiên mình hỏi cần phải khai thớ nữa.

- Mới đi tìm cần phải chú ý nữa là làm sao cho người bệnh phát khởi niềm tin. Hãy vấn đề ng tốt cả những gì khôn khéo cả mình ra để giúp cho người bệnh tin tưởng. Có nhiều khi mình muốn khuyên tấn người bệnh, nhưng người bệnh không phát khởi lòng tin, nhưng khi như đến người khác giúp đỡ, như như mới ng chú, người bác, người anh, người em thì nói thì họ là nghe. Đó là vì có duyên với nhau. Nhiều khi chính mình không có duyên nhưng người khác lại có duyên. Cần nên chú ý đi tìm này.

Mấy hôm nay Diêu Âm thỉnh thoảng hay nói rằng, chúng ta cần phải biến pháp hỏi niệm, vấn đề ng cho rằng ra. Vì nhiều khi trong gia đình chúng ta nói hoài mà người không nghe, nhưng biết chớ ng đâu khi ra ngoài chớ, đi ra ngoài để ng gặp mới ng người nào đó nói:

- Trừ gì! Bây giờ già rồi! Trừ c sau gì cũng phải ra đi, mình phải cần thì hỏi niệm. Hỏi niệm hay không!

Chỉ cần một người ngoài nói một lời như vậy mà làm người mình có mình giết mình, làm người cha có mình giết mình, làm người không tin đó giết mình... Như duyên này mà người ta tin. Khi khi phát niềm tin rồi thì tự nhiên thì cần phải có đức này nọ lên, như đó mình hãy niệm mới được.

Đi thuyết cho người ta tin, thì chính mình phải tin. Đã tin thì phải đi cho vững, đừng có đi chập choạng. **Pháp môn niệm Phật rất dễ học chuyên tập tu.** Đó là sự thật. Ví dụ như chỗ ở Perth, thuộc một gia đình có con theo Thiên Chúa Giáo, còn chỗ thì theo Phật Giáo. Thuyết ra thì lâu lắm mới đi chùa thăm một lần chỗ đâu có đi chùa hoài. Như vậy thì đâu có tu hành gì! Nhưng cuối đời, nghe người họ nói rằng vẫn sanh, tự nhiên phát lòng tin tưởng, quyết một đời mà đi, có câu A-Di-Đà Phật mà niệm. Tôi hy vọng rất nhiều rằng chỗ sẽ ra đi để rồi thoả lòng bất kể khi thì nghĩ cho chỗ vui coi...

Còn nếu chúng ta tu như thế này mà không vững lòng tin vào câu A-Di-Đà Phật, có tưởng rằng câu A-Di-Đà Phật là yếu, câu A-Di-Đà Phật là dễ, nên thì nghĩ vậy cái này một chút, vậy cái kia một chút! Không nên chuyên vậy mà nay đã xác định rằng chính cái tâm của mình không vững vàng niềm tin. Không vững vàng niềm tin thì việc niệm Phật không mạnh, làm cho sau cùng chúng ta A-Di-Đà Phật không xong hẳn được. Đây là điều rất quan trọng, xin nhắc đi nhắc lại thật kỹ cho chúng ta nhé, đến khi chúng ta đi hãy niệm phải làm sao cho người bình thường rằng một câu A-Di-Đà Phật là hết cả. Muốn được vậy, đầu tiên chính người hãy niệm phải vững cái tâm niệm này trước.

Một người tu càng tập chúng nào thì chúng ta niệm tin vào câu A-Di-Đà Phật của người đó càng yếu chúng đó!

Sở dĩ đây xin nói thêm một điều nữa. Một pháp môn có một tông yếu riêng, có một pháp hành riêng. Chúng ta không nên phạm đến quy luật của pháp môn đó, thì sẽ tu tập của mình sẽ được nhiều thì nên rồi.

Ví dụ như tu theo một pháp môn với việc nào, thì chỗ yếu của họ là phải đi tìm cho sạch nghiệp chướng. Vì vậy, tâm tâm nguyện nguyện của người tu việc nào là đi tìm nghiệp, gọi là “*Đoan Hoạch Chơn Chân*”.

Còn pháp môn niệm Phật không phải lấy việc đi tìm nghiệp làm chính, mà lấy **Tín-Nguyện-Hành** làm chính. Trong câu A-Di-Đà Phật với **Tín-Nguyện-Hành** đây đây thì nó phá nghiệp, thì nó hóa giải chướng ngại. Giống như hóa giải chướng ngại không được, thì A-Di-Đà Phật cũng cho ta “*Đi nghiệp vẫn sanh*”, nghĩa là mang nghiệp đi với Tây Phương.

Người tu pháp môn niệm Phật được thành tựu chính là nhờ sự tiếp xúc của A-Di-Đà Phật. Còn đến với các pháp môn khác thành tựu chính là việc tu chúng, nghĩa là phải đi tìm cho hết nghiệp chướng. Nghiệp chướng sạch, tình chướng không thì nhất định không có phần thoát vòng sanh tử. Còn ở đây chúng ta hãy lòng chân thành niệm Phật cầu vẫn sanh mà được cứu nguyện việc được A-Di-Đà Phật tiếp dẫn với Tây Phương. Xin nhắc cho vững nguyên tắc này.

Khi vững nguyên tắc này rồi, thì ngày ngày đêm đêm lo chuyên tâm niệm Phật. Đến khi

vậy? Gì sao như một cái thùng lô-tô, chớ a đang rất nhiều con số, số này, số nọ, hàng trăm hàng ngàn con số, mình muốn được con số nào? A-Li-Da thực cả chúng ta giống như một cái thùng lô-tô vô đáy. Chúng tôi ác, chúng tôi thiện, chúng tôi Phật, chúng tôi Ma, chúng tôi Quỷ,... để cho chúng tôi chớ a đang bên trong cái A-Li-Da thực này. Có vô lượng vô biên chúng tôi trong đó.

Đã biết rằng vô lượng vô biên chúng tôi mình đã tạo ra tôi trong vô lượng kiếp đâu chớ a trong đó rồi, mà bây giờ chúng ta còn sợ ý thì như thế nào chúng tôi đó có thể nó đang hiện ra, đang hiện cái nào mình biết cái đó.

Như vậy bây giờ làm sao đây?... Bây giờ phải ngày ngày đêm đêm tranh thủ từng giờ từng phút mà niệm chúng tôi A-Di-Đà Phật vào trong A-Li-Da thực, để chúng tôi A-Di-Đà Phật càng ngày càng nhiều trong tâm, nó bao trùm cả những chúng tôi khác nữa. Niệm Phật thì:

- Tâm của mình luôn luôn hướng về Tây Phương.
- Tâm của mình luôn luôn nghĩ tới Phật.
- Tâm của mình lúc nào cũng đắm trong câu A-Di-Đà Phật, gọi là “**Tâm trú niệm Phật trung**”.

Đúng chi vậy?... Đúng cho khi mình niệm xong, tất cả những chúng tôi dù cho vô lượng vô biên tràn ngập tôi vô lượng kiếp vẫn còn nguyên đó, nhưng tâm chúng ta đang duyên đến chúng tôi A-Di-Đà Phật, để sau cùng ta vẫn như và niệm một câu A-Di-Đà Phật. Chính cái niệm cuối cùng này là cái duyên đưa chúng tôi A-Di-Đà Phật của chúng ta xuất hiện ra, gọi là “**Phật Tánh Lực**” của ta đang hiện lên, thì A-Di-Đà Phật phóng quang đến tiếp đỡ đưa chúng ta đi về Tây Phương.

Còn nếu như không ngó i cả sợ nghĩ! Bây giờ sợ nghĩ thì khi niệm xong chắc chắn hễ cũng sợ tới nghĩ! Mà tâm sợ nghĩ thì tâm duyên tới nghĩ. Tâm duyên tới nghĩ thì hàng vẫn cái nghĩ sợ đang hiện trong tâm, nó sẽ chìm chúng tôi A-Di-Đà Phật xuống. Chịu thua rồi!...

A-Di-Đà Phật chỉ có tiếp đỡ Tánh Di Đà, nghĩa là chỉ tiếp đỡ chúng tôi A-Di-Đà của chúng ta, cho A-Di-Đà Phật không tiếp đỡ cái nghĩ sợ của chúng ta. Nhưng ngó i tu hành càng xen tiếp chúng nào, thì sau cùng càng khó vắng sanh chúng đó, nguyên do chính là sợ cho này.

Mong cho vui hiểu được lý do này, mới biết rằng những ngó i nào tu xen tiếp sẽ rất khó vắng sanh! Muốn vắng sanh Tây Phương Cực Lạc mà tu xen tiếp là một điều chắc chắn ngó i cho hỡi! Dù ngó i đó tu hành có gì hỡi cái bà ở trên thành phố Perth, nhưng chớ a chắc đã hỡi được bà! Chúng ta thấy rõ ràng bà ở thành phố Perth đâu có tu hành gì! Khi bà đó biết được niệm Phật là lúc đã bùng nổ sắp chết rồi. Gặp ngó i hỡi niệm như một việc vắng sanh, bà mới phát lòng tin và chắc chắn tôi đây niệm Phật. Hỡi như vậy, bà phải như Phật nghe, niệm Phật nghe, nghĩ tới Phật nghe, không sợ chết nữa nghe... Bà làm được như vậy thì tự nhiên Tánh Di Đà đang hiện, dù có thể bà niệm Phật một ngày thôi, chúng tôi A-Di-Đà Phật chỉ thăm nhập có một i chúng tôi thôi, nhưng mà biết đâu tôi lúc có cái chúng tôi A-Di-Đà Phật đó, thì bà:

- Luôn luôn nhớ tới A-Di-Đà Phật.
- Luôn luôn nghĩ tới A-Di-Đà Phật.

- Luôn luôn nhớ với Tây Phồn ng.

Thì cái niềm vui cùng này nó duyên đến chúng tôi A-Di-Đà Phật, vô tình chân tâm từ tánh của bà đó sẽ vượt tất cả những nghi ngờ chúng, vượt tất cả những đám mây mù mà ngai lên. Đấng A-Di-Đà Phật phóng quang tiếp dẫn với Tây Phồn ng Cúc Lúc.

Chính vì vậy chúng ta với Tây Phồn ng là nhớ Phật tiếp dẫn chứ không phải là từ lòng tu chúng. Xin nhớ với niềm vui lý do này cho thật rõ ràng.

Ngài Tôn Quang Đới Sĩ nói “**Chí Thành - Chí Kính là đạo nhiệm mầu đến ta với Tây Phồn ng, chứ không phải là từ chúng đến**”.

Mong cho chúng với hiểu được như vậy để chúng ta đi với Tây Phồn ng không bị chướng ngại.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Tọa Đàm 16

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Trong mấy ngày hôm nay, chúng ta nói với “**Khai Thê - Hư ng Dơn**” cho người vắng sanh trong pháp hội niềm, thì mai này Diêu Âm phải đi qua bên tây Úc, để làm công việc này. Thốt ra thì với này đã có duyên, cách đây hai tháng trong lúc đi qua bên tây Úc đã gặp được chủ. Chủ bình bình ung thư đang nằm chờ chết, thì duyên may gặp được những người hội niềm hội ng đến, khai thê và chủ đã phát lòng tin tưởng để đi với Tây Phồn ng. Bản thân là tu học Phật, những gia đình thì Thiên Chúa giáo. Diêu này cũng có một chút ít chướng ngại! Nhưng mấy ngày qua Diêu Âm có đi đến thăm tôi khuyên bảo, thì tất cả gia đình đều đồng ý giúp cho chủ này được vắng sanh.

Như vậy “**Hư ng Dơn - Khai Thê**” hội niềm chúng ta đã làm. Khi một người còn tỉnh táo thì mới thể hiện được sự khuyên bảo này, chứ đến lúc hợp hội, lâm chung thì không còn cách nào hội ng đến được nữa. Chính vì vậy, xin nhắc lại là nếu trong đời tu chúng ta có bà con, thân nhân, anh em... muốn được hội niềm thì phải thông báo trước, phải cho biết trước. Gia đình phải khuyên nhắc trước để cho người bình thường chấp nhận sự hội niềm. Gia đình cũng phải thông hiểu việc hội niềm và hỗ trợ tích cực vào việc này thì ban hội niềm mới có thể hội niềm được.

Ví dụ như cách đây hơn một tuần, có một người bình thường gần đây, nhưng chúng ta không cách nào nhận được hội niềm được! Tôi vì trong lúc còn tỉnh táo thì không chịu kêu, khuyên tu thì người đó không chịu tu, đến lúc đã mê man bất tỉnh trong bệnh viện rồi người thân mới kêu. Đã quá trễ! Chúng ta có đến cũng như không!...

Hôm nay chúng ta tiến thêm một bước nữa, là đang hội niềm mà người bình thường hợp hội thì khai thê làm sao? Ví dụ khi tôi đi qua bên tây Úc, nếu với đó ra đi trong dịp này thì chắc chắn rằng Diêu Âm phải làm công chuyện đó. Tôi nghĩ từ nay coi trong các cuốn phim, các video hội

niệm vãng sanh, quý vị thọ hưởng thọ hưởng thọ hưởng i trượng ban hạnh niệm đức bên cạnh ngài hốt hốt i sắp sắp a ra đi, hãy nói rõ tên tôi này:

- *Bác Trĩn văn X òi! Giĩ phút này Bác đã sĩp sĩ a buồng báo thân rĩi. Mau mau nhĩp tâm òi nhĩm câu A-Dĩ-Đà Phĩt đĩ theo A-Dĩ-Đà Phĩt vĩng sanh vĩ Tây Phĩng Cĩ c Lĩ c. Đây là cái giĩy phút hĩt sĩ c quan trĩng, đĩng phân tâm, đĩng chao đĩo, cĩ gĩng nhĩm theo chúng tĩi, chĩ A-Dĩ-Đà Phĩt đĩn, theo A-Dĩ-Đà Phĩt vĩng sanh vĩ Tây Phĩng Cĩ c Lĩ c.*

Thầy ng thầy ng nói câu đó. Xin nh c l i, hãy nh c nh cho ng i b nh bi t r ng gi phút x b báo thân đã đ n.

- *Bác Tròn vẫn Xìi! Bao nhiêu năm qua Bác chờ đợi cái gì phút này đây theo A-Di-Đà Phật vắng sanh và Tây Phương thành đạo. Thì giờ phút này sắp đến rồi. Hãy vui vẻ lên! Nhịp tâm niệm niệm A-Di-Đà Phật để cho giờ phút này mình được vắng sanh thành đạo. Nhịp đến giờ phút có phân tâm nhé.*

Nói chậm rãi, rõ ràng...

- Trong giây phút này tất cả mọi người cùng giơ cờ là huy hiệu mình!... Là cờ!... Xin bác Trưởng văn X đừng vì công việc tâm niệm A-Di-Đà Phật, theo A-Di-Đà Phật. Tuy thế đừng không theo một vị nào khác...

Quý và hày nghe thàt khi nhà ng lời nói này. Mình phải nhàc hai-ba lần, cho khong phải cho nhàc một lần. Mà i lần nhàc một chút thôi.

- Bác Trưn vẫn X ìi! M t đ i mình tu hành là ch đ n cái giây phút này đ x b báo thân, x b nh ng th vô th ng c a cu c đ i, đi v Tây Ph ng thành đ o. Thì đây là c h i thù th ng, Bác ph i vui m ng lên, v ng vàng, theo A-Di-Đà Ph t. Nh ni m theo chúng con nhé...

Rồi bắt đầu niệm: “*A-Di-Đà-Phật... A-Di-Đà Phật...*”. Rõ ràng từng tiếng, từng tiếng. Lúc hợp hai có thể mình sẽ thấy ngay là bình thường thì tiếng hai mới rất là khó khăn. Chúng ta có thể niệm theo hai thể của hai mà niệm: “**A... Di... Đà... Phật...**”. (Niệm theo hai thể: Thể một hai niệm **A**, thể một hai niệm **Di**, v.v...).

Số dĩ nhúng ngườì sếp sếp a xấp báo thân thường hay há cái miệng ra thườ và thườ hườ hườ lên, vì lúc đó các cườ bườ đườ muườn ngườ ngườ rườ. Các cườ ngườ ngườ thì máu cũng theo đó mà chườ chườ lườ, ngườì bườnh cườm thườy ngườp, khó thườ, cho nên phườn ường tườ nhiên đườ là đườ mườ miệng cho thông cườ ra, mườ cho thông đường khí quườn ra, và hườ chườ còn thườ đườc tường hườ i thườ mườt. Nườu hườ thườ tường hườ i khá chườm, chúng ta cũng có thườ nường theo tường hườ i thườ đó mà niườm: **“A-Di-Đà Phườt”**. Thườ mườt hườ i nườa: **“A-Di-Đà Phườt”**... Trong lúc ngườì ta xấp báo thân thì niườm mườt trong hai cách này là tườt nhườt. Niườm nhườ vườy đườ giúp cho ngườì bườnh nghe tường niườm cườa mình mà niườm theo. Mườt lườn ngườì ta hườt hườ i vô thườ ra mườt cái, thì nường theo tường cườa mình hườ niườm mườt tường... Phườ i niườm thườt rõ ràng.

Trong giờ phút này rồi còn ngói i trong gia đình, con cháu quỳ xuống trước bàn thờ Phật, lấy Phật, cầu Phật tiếp đỡ. Nếu gia đình thành tâm thì trong nháy mắt này hãy cầu mong lấy Phật, lấy đức đấng mầu nhiệm hay! Có lấy như vậy mới có thể thành tâm cầu Phật gia trì, thành

tâm cầu viên chớ vớ pháp gì i chúng sanh hớ ni m cho ng ời i đó, thì t nhiên s có c m ng r t là m nh.

Trong nh ng giây phút này r t là căng th ng, không đ c đ m t ng ời i nào không bi t pháp h ni m đi vào trong phòng h ni m.

T i vì n u mà ng ời i ta s ý, nh t là nh ng ng ời i bà con thân thu c xa, nghe nói ng ời i b nh s p ch t thì th ơng c đ i n tho i, nh n tin tr v là đ i u không t t! T t nh t mình c im ơng h ni m khi nào viên mãn xong r i, t c là t tám gi đ ng h m i b t đ u đ i n tho i k u. Nh v y ng ời i ta mu n đi t i thăm thì ít nh t cũng hai ho c ba ti ng đ ng h n a. Th i gian này đ cho mình h ni m viên mãn...

Có nhi u ng ời i không bi t h ni m, g n nh ng lúc ng ời i b nh s p ch t thì c k u thân nhân v cho nhi u. Nh ng ng ời i đang b ên c nh ng ời i b nh thì đã bi t v h ni m, đã t ng h c h i qua khai th h ơng đ n, thì h có th giúp ích ng ời i b nh ni m Ph t. Còn nh ng ng ời i thân khác t xa bay v , th ơng ng ời i ta nhào vô qu y r i lên. Ng ời i ta ôm, n m, n u, khóc... s làm cho ng ời i b nh b tr ng ời i, không th đ nh tâm ni m Ph t, nh t đ nh khó đ c v ơng sanh v Tây Ph ơng C c L c.

Chính vì v y, giây phút này ta ph i h t s c chú tr ng. T t c con cái n u có th m c áo tràng đ ng ời i h ni m thì r t t t. N u không có áo tràng cũng không sao. C g ng nhi p tâm ni m đ u đ u câu A-Di-Đà Ph t. Hãy phát tâm qu y ơy Ph t cho nhi u. Ng ời i tr ơng ban h ni m lúc này luôn luôn ph i t i hi n tr ơng, lâu lâu thì nh c nh m t n:

- *Bác Tr n v n X i! V ơng vàng, vui v ni m A-Di-Đà Ph t, theo A-Di-Đà Ph t. Nh t đ nh trong c h i này v ơng sanh v Tây Ph ơng C c L c.*

Nói ng n g n. Lúc h p h i, có ng ời i khai th cũng h i gi ng nh v y, nh ng nói nh th này:

- *Bác Tr n v n X i! Ni m Ph t đi theo Ph t... Theo Ph t nghe Bác.*

Xin h i ch v , câu này có gì sai không?...

- *Ráng ni m Ph t nghe Bác! Ni m Ph t đ đi v v i Ph t nghe Bác! Đ ng đi theo ai h t.*

Quý v nghe th câu này có gì sai không?...

- **Có!... Ph i nói là: “Đi theo A-Di-Đà Ph t”. Không đ c nói “Đi theo Ph t”. Không đ c nói “Đi theo Ph t” m t cách tr ng tr ng! “M t đ i mình tu, b y gi ph i theo Ph t, v v i Ph t nghe”!** Nói tr ng tr ng nh v y r t đ h ơng đ n ng ời i ta đi sai đ ng! Mà ph i nói rõ ràng:

- **Đi theo A-Di-Đà Ph t, ni m A-Di-Đà Ph t, theo A-Di-Đà Ph t đ v Tây Ph ơng v i A-Di-Đà Ph t.**

Nh c đi nh c i, nh c lên nh c xu ng câu “A-Di-Đà Ph t”, đ tâm ng ời i b nh xác đ nh là ch đ c quy n đi theo “A-Di-Đà Ph t”.

Có nhiều người niêm, nhưng vì còn thiếu kinh nghiệm, thường nói: “Đi theo Phật, không được đi theo ai hết”. Đây là những lời họ nói đến vô cùng sợ hãi, để làm cho người bệnh bớt phần vắng sanh! Vì xin thưa rằng, trong pháp giới này có nhiều cảnh giới mà mình không thể lường trước được. Trong vấn đề nhân quả của chính mình, mình phải chịu lấy. Mình giới hạn chúng sanh, mình ghét, mình ghét, mình ghét, mình làm gì đó, ... tạo ra không biết bao nhiêu nghiệp sát. Nghiệp sát thì tạo ra oán thân trái chủ. Oán thân trái chủ thường thường hay theo sát bên cạnh mình để chờ đợi phút giây là buông xả báo thân, sẽ tìm mọi cách để trả thù. Người niêm có đi đâu giới, nhưng chưa chắc gì đã đi đâu giới hết được.

Ví dụ như có một ngàn người, mình đi đâu giới được bảy trăm người, nhưng còn đến ba trăm, người ta không chịu tha thứ... Bên cạnh đó cũng có thể có những chúng sanh khác, họ không muốn người bệnh này đi về Tây Phương. Nếu sợ hãi mình nói: “Đi về về Phật, đi về về Phật”. Nghe nói vậy, họ có thể ra hình tượng một vị Phật liên, họ giới được ra liên, cũng được, xanh xanh, trắng trắng, họ họ họ... bay phật phật. Người bệnh thích quá, tưởng là Phật đi theo liên!...

Thành ra, vì sợ hãi một chút như vậy mà làm cho người bệnh bớt được đau. Xin nhắc lại, mình phải nói:

- *Bác Trưởng văn Xà! Phật tử Y... gì đó à! Niệm A-Di-Đà Phật về chúng con, đi theo A-Di-Đà Phật, nhất định không được đi theo một người nào hết. Có chúng con đang niệm Phật tại đây, quang minh của Phật đang phủ chiếu ở tại đây. Hãy nhiếp tâm niệm niệm A-Di-Đà Phật, chớ A-Di-Đà Phật đến, đi theo Ngài vắng sanh về Tây Phương Cực Lạc. Nhất định không thể lạc đường.*

Nói rõ ràng!

Nói vậy thì người bệnh đó đã xác định, còn mình phải nhắc nhở, luôn luôn phải nhắc nhở đến tiếng “A-Di-Đà Phật” để cho người bệnh vững tâm.

- *Bác Trưởng văn Xà! Tất cả mọi cảnh giới đều là huyễn! Là giả! Dù có thấy gì cũng không sao hết. Có chăng về Phật tử đang sát bên cạnh họ niệm cho Bác đây. Có quang minh của Phật đang che chở cho Bác đây. Bác hãy yên chí, không sợ gì cả!*

Nói rõ ràng! Nhất định ngoài những câu nói này không được làm gì khác hết. Không được tụng niệm một câu Chú, không được tụng niệm một câu Kinh, không được tụng niệm một cái gì khác. Hãy nhắc nhở, rồi niệm A.. Di.. Đà.. Phật để thanh niệm đều, niệm minh, niệm tụng niệm A.. Di.. Đà.. Phật, A.. Di.. Đà.. Phật. Có nhiều người thiếu kinh nghiệm họ niệm, trong lúc này lại được Chú này, được Chú nọ, có thể làm họ bớt phần vắng sanh!

Mong cho về khi biết được những chuyện này, ví dụ sau này người nhà của mình ra đi, thì áp dụng vàng như vậy. Chắc chắn rồi sau khi đi bên tây Úc về chúng tôi sẽ nói thêm về vấn đề “Đi về Giới - Khai Thở” oan gia trái chủ. Đây là những điểm hết sức quan trọng. Sau khi đã họ đến người bệnh, chúng ta cần nói về oan gia trái chủ. Xin cho về nên cố gắng lắng nghe, để chúng ta có thêm chút ít năng khiếu họ đến một người biết được đi thong về Tây Phương khi họ bớt...
Phật họ họ họ...

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Tọa Đàm 17

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Trong mấy ngày qua Diêu Âm đi qua tây Úc. Chuyến đi này có liên quan đến vấn đề “**Khai Thố - Hối ng Dối**” hỡi nịm. Hôm nay trở về đây xin báo cáo với chị về tình hình ở bên tây Úc.

Trong ba ngày qua đó hỡi nịm cho về Phật tử này, dù rằng hiện tại bây giờ về này chưa ra đi, tức là vẫn còn nằm trên giường bệnh, nhưng thốt ra thì kết quả cũng bớt khổ tâm nghĩ! Phải nói rằng, hỡi nịm thốt bớt khổ tâm nghĩ! Khó có thể mà diễn tả nên lắm!

Trong ba ngày hỡi ng đến cho về đó, vô tình đã hỡi ng đến cho cả gia đình về đó luôn. Tại vì cả gia đình là một đại gia đình Thiên-Chúa giáo, hoàn toàn là Thiên-Chúa giáo, chứ có một người bệnh đó là còn giữ được ít nét về đạo Phật mà thôi, chứ thốt ra không có tu gì nhiều hết. Đến khi phát hiện bệnh thì hoảng kinh hồn vía, chửi tìm người cứu cứu, may mắn gặp được ban hỡi nịm. Bây giờ thì đang trong giờ phút hỡi nguy kịch, toàn thân thì đã phù lên rồi, nhưng riêng về đó đã thốt sự quy phục tâm vắng sanh. Có nhiều lần giờ ng ngủ đang sắp sửa sắp hỡi, làm cho cả gia đình quánh lên!... Nhưng sau ba ngày hỡi ng đến khai giãi, thì mọi người không còn luynes quánh nữa.

Tình thần của về đó khá vững và đã tin tưởng một cách mạnh mẽ, có thể nói là tin tưởng tại chín mươi chín trăm chín mươi chín phần trăm (99.9%) và sự quy phục lòng vắng sanh có thể lên tại chín mươi chín trăm chín mươi chín phần trăm. Đầu tiên thì gia đình của về đó không tin. Người chị ng trở về đây có làm việc trong công đường, nên quen thân rất rất, toàn là bác sĩ, nhà văn, luật sư, ... Con cái hỡi hết cũng đều được đi đi.

Sau ba ngày hỡi nịm, trong những lúc giờ là “*Khai Thố*” đó thì Diêu Âm này có lắm hỡi lo mép, về a khai cho người bệnh lắm về a khai cho gia đình luôn. Hỡi ng đến ba ngày thì gia đình bớt đau tin tưởng. Nhưng ngày hôm qua đây mọi người đều bớt đau phát tâm lấy Phật, có người lấy đến xâu luôn! Ông chửi ng lấy Phật tại xâu luôn. Một người Thiên-Chúa giáo mà lấy Phật! Ông phát nguyện và nói với người về như vậy:

- Ngày hôm nay anh sự lấy Phật cho em một trăm lấy...

Không biết ông lấy đã được chưa, mà giờ a chửi ng thì thấy xâu rồi! Còn các con cũng cùng nhau lấy, đến nào đến này cũng thấy trở về giờ hết trở nên. Điều này chửi ng tử rằng hỡi đã phát tâm tin tưởng rồi đó...

Vấn đề những người quen thân tại thăm, ngày đầu thì vẫn còn vào nói chuyện lung tung!... Vì thân nhân, bên bè quen biết nhiều quá, nào là bác sĩ, luật sư, nhà văn, ... cả tại thăm hoài. Một khi tại thăm thì đem toàn chuyện tình cảm của thế gian ra bàn tán. Đến ngày thứ hai, chính người bệnh đó đã nói như thế này:

- Quý vị tôi đây niềm Phật, thì tôi cho vào. Còn tôi đây hời hợt, thì thôi đừng hời hợt. Lo niềm Phật đi...

Vàng vàng lắm rồi, phải không nào?... Rồi là vàng vàng! Nói chung, hầu hết những gút mắt của gia đình, của người bệnh hình như đã được hóa giải trên vụn. Gia đình của chúng tôi cũng có mấy người ở bên Mẹ qua, ở bên Việt-Nam qua. Bây giờ mấy vị đó cũng đã lấy Phật của rồi, lấy sự thật này, nhất là những lúc người bệnh giận người sắp sửa ra đi. Nên nhớ, người Thiên-Chúa giáo làm sao họ biết lấy Phật, tôi mới mới các vị đừng tu của ban họ niềm làm gì ngoài lấy trên c. Lấy làm mau. Sau cùng có thể nói là cả một gia đình đều lấy hết. Khá hay!

Những người thân ở bên Mẹ thường gọi qua hỏi thăm, thì chính người bệnh “Khai Th” cho những người ở bên Mẹ luôn. Hay không? Chúng tôi nói:

- Bây giờ tôi đã quyết lòng tôi với Tây Phật bằng rồi. Nói “Hé-lô” một tiếng rồi niềm A-Di-Đà Phật đi. Niềm Phật trên máy. Niềm Phật đi thì tôi nói chuyện, không niềm thì tôi không nói chuyện...

Người bệnh nói ngon lành vậy đó! Thấy vậy, trước khi ra với tôi nói rằng, với tình thần này mà giờ vậy, đều đều như vậy đó, thì tôi có thể đoán tôi chín mươi lăm phần trăm (95%) thành công. Tôi không dám nói tôi một trăm phần trăm. Tôi cũng đến dò hỏi mấy người trong gia đình phải có giọng họ niềm. Để đừng viên tinh thần mấy người, tôi nói, tôi đoán tôi chín mươi lăm phần trăm khi chờ ra đi sẽ có hiện tượng bất kỳ gì, trước một chỗ với để cho chờ với cùng thấy. Còn năm phần trăm nữa thì tôi phải chờ cái ngõ thoát!... Nghĩa là, có gì trở ngại thì tôi “Đi Thưa!”... Chờ biết làm sao họ?

Tôi đến người nhà phải “Y giáo phụng hành”, nhất định đúng mực như vậy mà thi hành, không được làm điều gì khác hết. Toàn bộ ban họ niềm cũng phải đúng mực như vậy mà họ niềm, không được thêm bớt gì hết... Nếu được vậy, tôi nói, có thể báo đem đến tôi chín mươi lăm phần trăm thành công.

Ngày đầu tiên thì còn người này vô, người kia vô. Tôi nói với gia đình, vì ngày đầu tiên hoàn chỉnh rất tốt, tinh thần vàng, nên tôi dám đoán sẽ thành công tôi chín mươi phần trăm. Nhưng ngày thứ hai tôi thấy có sự lộn xộn, không hợp với việc họ niềm, tôi xin đoán là xác suất được vắng sanh chỉ còn ba mươi phần trăm là cùng! Tại sao vậy? Vì người bệnh đã tiếp xúc quá nhiều người thân quen bên ngoài...

Mình thấy rõ rồi, nên để “Hàng đợi” cho người bệnh vắng sanh quan trọng vô cùng, tình thật vô cùng, chỉ không phải họ niềm là chỉ đến niềm: “A-Di-Đà Phật! A-Di-Đà Phật!...” Nếu giờ sẽ như những lời khai thố cho với đó mà không vậy, thì cả gia đình đến hôm nay chờ chờ gì có một người nào chết rồi niềm Phật đâu. Nhưng bây giờ thì người chờ người sự bên cạnh người với, niềm Phật ra tiếng đàn hoàng. Tất cả con cái đều niềm ra tiếng đàn hoàng. Mấy người con đến bên mẹ thỉnh thoảng đến dò:

- Mẹ ơi! Mẹ quyết lòng niềm A-Di-Đà Phật đi với Tây Phật bằng nhé.

Tôi biết đây là một gia đình Thiên-Chúa giáo, nên khi khai thố cho người bệnh, tôi thường dùng những lời có tính hòa đồng tôn giáo mà nói. Tình thật tôi không có tâm phân biệt đối

giáo nào hết. Phải có tâm hòa đồng. Phải có thiện xảo phàm tục. Sau cùng mới nghe qua hình như thầy rằng A-Di-Đà Phật chính là Thích ng-đ, Thích ng-đ chính là A-Di-Đà Phật. Tôi nói với mọi người, bây giờ quý vị niệm A-Di-Đà Phật chính là niệm Thích ng-đ. Khi vào nhà thờ tôi sẽ lấy Thích ng-đ tức là tôi lấy A-Di-Đà Phật. Nói đến đây thì mọi người chùng có lẽ ngơ ra và nói rằng, “Nay tôi hiểu được cái lý đó này”. Các người con hình như cũng thông cảm ra được chỗ này. Tôi nói:

- Vậy thì, bây giờ chúng ta cùng thành tâm niệm A-Di-Đà Phật đi. A-Di-Đà Phật đã đưa ra quy luật niệm Phật để vãng sanh. Khi chỗi vãng sanh với Tây Phương ng r, lúc đó chỗ nói: “À! Thích ng-đ cũng ở đó, Bồ-Tát cũng ở đó, mà Phật cũng ở đó luôn”.

Tôi nói tiếp:

- Nếu chỗ này đi với Tây Phương ng r, bây giờ muốn cùng đi chúng sanh. Giữ sẽ như có một số thân nhân ở bên nam Phi, thì chỗ sẽ ở ng hiện với Nam Phi để cùng đi. Lúc đó có thể chỗi ng ra không phải là A-Di-Đà Phật, không phải là Bồ-Tát, mà ở ng hiện với một cái tên hay một hình tượng thích hợp nào đó... Chỗ với mà thôi.

Tôi nói đến đây thì tất cả các chỗ với cùng thầy hoan hỷ, và kết quả là đến ngày tháng ba thì cả gia đình cùng nhau lấy Phật. Mọi người chỗi ng lấy đến nơi muốn xuôi luôn. Đây là một thành quả rất là tốt.

Thưa chỗ với, bắt đầu ngày mai thì mình tiếp tục chỗi ng trình: “Đieu Giỏi Oan Gia”. Trong suốt ba ngày qua, tôi đã điếu giỏi oan gia rất là nhiều. Trước khi đến thì bà chỗi đau dữ dội lắm! Chỗi đau đến nỗi có nhiều lúc quẫn quỗi, méo miệng, méo mắt! Nhưng sau ba ngày thì tự nhiên chỗi niệm mánh h. Chỗi niệm Phật luôn ba tiếng đng h. Mình niệm mà thầy một, muốn xin nghe, còn chỗ đó thì nói, “Thôi nghe một vài phút rồi niệm tiếp”. Tức là mọi người bình đó niệm mánh h mình. Hình như có một số gia đình nào đó. Mặc dù đôi lúc chỗi cũng bị đau, nhưng chỗi niệm Phật suốt bắt đầu từ ngày! Phải nói rằng, đó là một người có nghị lực kiên cường. Đây quả là một số khuyến tấn cho chúng ta. Hãy vững vàng lên! Hãy mạnh mẽ lên!...

Chỗ này đã không chỗi dùng thuốc Morphine nữa. Quyết lòng! Vững vàng! Chỗi viết ra một tờ di chúc đàng hoàng, trong đó có đến không đi vào bệnh viện nữa. Bệnh viện cho mình cái gì cũng đem với nhà để niệm. Chỗi niệm Phật suốt đêm. Một ngày tôi từ đó, không có đêm nào mà chỗi ng hết. Niệm Phật suốt đêm. Mình chỗi niệm có ba tiếng đng h rồi với, còn chỗ thì niệm Phật suốt đêm như vậy. Nhưng mọi người con thì ng ở bên cạnh niệm Phật với mình. Chỗi niệm Phật liên tục một ngày nay rồi.

Đây là một cái gì cũng với tình thân quyết khỡi mánh mẽ. Khuôn mặt của chỗi càng ngày càng sáng ra. Lòng lắm! Cái môi của chỗi ở ng hng lên, dù rằng chỗi chỗi a ra đi, nhưng trông chỗi đẹp hơn lúc tôi gặp chỗi cách đây mấy tháng. Tất cả, chỗi rất kiên cường và rất sáng suốt. Tôi không biết từ lúc ra đi, chỗi còn giữ vững được sự sáng suốt này nữa hay không?...

Tổ chuyện này, cũng là một tác động rất mạnh mẽ với vấn đề tâm lý. Khi mình đi h niệm, khai thỷ vững vàng cho mọi người ta. Riêng tôi thì lúc nào tôi cũng nói rằng lợi ích của. Điềm này rất quan trọng. Trước đó các vị trong ban h niệm cũng có khai thỷ, nhưng vì gia đình quen biết nên quá, toàn là bác sĩ, luật sư, nhưng mọi người tiêng tắm trong lòng đng từ thăm không à, làm

ban h^o ni^m lu^unh qu^unh l^un, không khai th^o đ^uc. Qu^unh qu^ung l^un thì tinh th^un b^o chao đ^uo!...

Còn g^op t^oi thì t^oi c^ong r^un h^un, g^op các v^o bác sĩ đang đ^ung nhìn không ni^m, thì t^oi m^oi các v^o bác sĩ đó h^uy vì th^ung kính ng^u i b^onh mà ch^op tay cùng ni^m Ph^ut. T^oi không có b^o sót m^ot ng^u i nào h^ut. L^ui nói c^oa t^oi thành tâm, nh^ung cũng r^ut v^ung vàng. M^unh ph^ui v^ung vàng nh^u v^uy đó thì ng^u i ch^ung m^ui v^ung vàng. Nh^ung ng^u i con c^oa ng^u i này đang làm đ^un ch^uc tr^ung phòng trong nh^ung công ty r^ut l^un trên c^o toàn th^u gi^ui n^ua. H^u toàn là ng^u i h^uc th^uc.

V^un đ^u tâm lý h^ut s^uc quan tr^ung, c^un nên chú ý. Cũng là câu nói: “Ch^u i! Ch^u ni^m Ph^ut đi”. Nh^ung m^unh nói m^up m^u! M^unh nói “X^uu-x^uu”! Thì t^u nhiên tâm ý c^ua ch^u cũng x^uu xu^ung. Còn m^unh nói cho m^unh l^un...

- Ch^u bi^ut không? Ch^u đi v^u Tây ph^ung đ^uc là ch^u thành đ^uo, thành đ^uo r^ui ch^u giác ng^u cho ch^ung ch^u, ch^u giác ng^u cho con ch^u, ch^u giác ng^u cho nh^ung ng^u i chung quanh. T^ui vì nh^ung ng^u i chung quanh đang c^un s^u ch^ung m^unh c^ua ch^u. Ch^u ph^ui ra đi an nhiên t^u t^ui... Làm sao an nhiên t^u t^ui?... T^un ch^u đã v^ung r^ui. Nguy^un ch^u đã v^ung r^ui. Ni^m ch^u v^ung vàng n^ua thì...

- Nh^ut đ^unh ch^u c^um ^ung v^ui A-Di-Đà Ph^ut.

- Nh^ut đ^unh ch^u ph^ui đ^u l^ui tho^ui t^ung b^ut kh^u t^u nghi ...

- Thì nh^ung ng^u i còn h^u nghi nh^ut đ^unh h^u s^u không còn h^u nghi n^ua...

- Nh^ung ng^u i ch^ung, ng^u i con, h^um nay t^ui không có ch^uu ni^m Ph^ut, thì ch^u ph^ui v^ung vàng nh^u. Trong nh^ung c^un đau ch^u v^ung vàng ni^m Ph^ut l^un thì ch^u h^ut đau. H^ut đau thì nh^ung ng^u i chung quanh này m^ui gi^ut m^unh t^unh ng^u, t^u h^ui: T^ui sao không dùng thu^uc mà l^ui h^ut đau?...

M^unh c^un ph^ui ^ung h^u tinh th^un cho ng^u i b^onh. Nh^u v^uy t^u nhiên ch^u đó ni^m ào ào l^un. Trong nh^ung ngày sau không c^un dùng thu^uc Morphine n^ua. Hay vô cùng, ph^ui không nào!

Ch^u đó cũng y^uu c^uu là không dùng thu^uc dùng thang g^ui n^ua h^ut tr^un. Ph^ui nói là m^ut tinh th^un kiên c^ung. B^ut kh^u t^u nghi!

Sau cùng r^ui thì t^ut c^u m^ui ng^u i trong gia đ^unh đ^uu phát tâm ni^m Ph^ut và ngày đêm túc tr^uc bên c^unh đ^u ni^m Ph^ut. H^u đ^uu thành kh^un ch^up tay. Tr^uc đó, m^uy ngày đ^uu h^u không bao gi^u ch^up tay, nh^ung mà nh^ung ngày sau lúc nào h^ui h^ung công đ^uc đ^uu ch^up tay đ^ung hoàng, l^uy Ph^ut đ^ung hoàng.

Đ^uy là m^ut ngu^un vui s^u kh^ui. Dù r^ung ng^u i b^onh ch^ua ra đi, nh^ung th^uy cái hy v^ung c^ua m^ut hi^un t^ung v^ung sanh t^ui đó có v^u rõ r^ut. Th^uy v^uy t^ui đoán t^ui chín m^u i l^um ph^un trăm thành công, còn năm ph^un trăm n^ua thì không bi^ut sao? Xin quý v^u h^uy ch^u coi...

Xin báo cáo v^ui ch^u v^u ch^ung tr^ung b^un ^uy là nh^u v^uy, ch^u không ph^ui hi^un t^ui đã đ^uc v^ung sanh.

A Di Đà Phật.

---o0o---

Tọa Đàm 18

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Đêm nay, sau khi c̣ng tu xong thì chúng ta ṣ đi thăm ṃt ng̣i ḅnh, cḥ ṿ nào có mụn đi thì đi, có liên quan đ̣n ṿn đ̣ địu gịi cḥ ṿ trong pháp gịi chúng sanh. Nói chung là có tṛ ng̣i chút ít ṿ ṿn đ̣ liên ḥ ṿi cḥ ṿ trong pháp gịi. Ṣn đây Dịu Âm cũng xin tḥa qua chuỵn địu gịi oan gia trái cḥ, vì hai chuỵn này có liên ḥ ṿi nhau.

Thành tḥt ra Dịu Âm không pḥi có nhịu kinh nghịm ḷm trong chuỵn này đâu, nḥng khi đi ḥ nịm thì tḥng xuyên trong cục ḥ nịm nào chúng ta cũng pḥi lo địu gịi cḥ ṿ ḥu duyên trong pháp gịi, duyên lành hay duyên cḥng lành học là vô duyên không có liên ḥ gì ḥt, chúng ta cũng đ̣ng nên quên ḥ. Hãy c̣ g̣ng địu gịi.

Không bịt cái duyên nḥ tḥ nào, trên Internet ng̣i ta tḥng email tḥ ḷ cho Dịu Âm nḥng chuỵn gịng nḥ liên quan đ̣n ṿn đ̣ tâm linh, nḥp thân,... nhịu ḷm. Ng̣i ta tḥ ḷ nhịu nên mình bịt nhịu. Bịt đ̣c ṃi đ̣m ṃt chút kinh nghịm này ra tḥa tḥnh, cḥ cḥa cḥc gì Dịu Âm đã ḷch ḷm chuỵn này ḷm đâu.

Đ̣u tiên đ̣ tránh ṿng pḥi tình tṛng này, xin cḥ ṿ c̣ g̣ng phòng ḅnh ḥn tṛ ḅnh. Ḥu ḥt nḥng ṿn đ̣ có liên quan đ̣n chuỵn này, pḥi nói ṛng, kḥi đ̣u ḥn chín ṃi i pḥn trăm là do chính ng̣i đang ḅ ṿng đó làm sai ḷm tṛc. Ḥ ṭ đ̣n đ̣ mình đ̣n ṿi tṛng n̄y.

Chúng ta nên bịt, hàng ngàn ng̣i tu hành không pḥi ng̣i nào cũng ḅ nḥ ṿy đâu. Cḥ có ṃt ng̣i, học ṃt vài ng̣i thôi. Không nhịu! Nḥng khi tìm hịu ḳ, thì ḥu ḥt ṿn đ̣ x̣y ra có pḥn gịng nhau. Có pḥn ḥi gịng nhau, cḥ không pḥi là toàn ḅ gịng nhau.

Địm tḥ nḥt c̣n nên chú ý là chính ṃi cá nhân chúng ta đ̣u là pḥm phu ṭc ṭ ḥt. Căn trí c̣a chúng ta tḥt ṣ tḥp ḷm cḥ ṿi i! Không có cao đâu! Trí hụ c̣a chúng ta không có bao gị đ̣ dàng khai ṃ gịng nḥ ng̣i ta tḥng lý lụn đâu.

Có câu nói nḥ tḥ này: **“Tam tâm ḅt kḥ đ̣c, ṿn pháp nhân duyên sanh”**. Câu này hay ḷm! “Đ̣c” có nghĩa là cḥng đ̣c. “Tam Tâm” là chân tâm c̣a chúng ta tṛi qua trong quá kḥ, hịn ṭi, ṿ lai. Cái chân tâm c̣a chúng ta không đ̣ gì ṭ cḥng đ̣c đ̣c đâu! Khó ḷm!... Cḥ có nḥng ṿ đ̣i Ḅ-Tát, nḥng ṿ đã “Minh Tâm - Ḳn Tánh” ṃi đ̣c. Tḥt ra toàn ḅ cḥ ṿ đ̣u là Phật, Ḅ-Tát tái lai không à, ṃi có tḥ đ̣c.

Còn chính chúng ta không đ̣c đâu! Không đ̣c mà chúng ta c̣u cho đ̣c, thành ra do “Duyên Kḥi” mà sinh ra nḥng chuỵn này. “Ṿn Pháp” là ṭt c̣ nḥng hịn ṭng mà mình g̣p đ̣n. Ṿn ṣ ṿn ṿt g̣i là ṿn pháp, trong đó có nḥng hịn ṭng c̣a chính mình. Do ḅi

chính cái tâm của mình duyên đến mà sinh ra như vậy!

Có nhiều người hỏi tôi gì về pháp, khi có cái duyên thọ tam quy, thì tự nhiên họ có cảm ứng này, có cảm ứng nọ. Sau một vài năm tu tập thì thấy hình như có đức này, đức nọ!... Về pháp do duyên khởi mà sanh ra hết, chứ không phải chúng ta đi cầu cầu như vậy đâu! Hết do cái tâm của chúng ta quá mạnh! Bên cạnh đó, chúng ta gặp ai khai giải giúp mình biết rằng trình độ hiểu biết, trí huệ của mình đã bị vùi lấp trong khởi nghiệp chấp ngã nên lắm!

Nghiệp chấp ngã có hai phần, trong đó có cái phần gọi là oan gia trái chủ. Đây là do sự liên hệ với chúng sanh trong pháp giới đã bị xâu đi, do trong lúc chúng ta tu hành học không biết đến đã suy ra cái duyên chúng sanh lành với họ. Cái mối bắt lành nó âm thầm theo sát bên mình. Nếu cái tâm của mình **vui vẻ, thoải mái, khiêm nhường, chí thành**,... thì thọ hưởng thọ hưởng có chỗ Thiển-Thiền làm bạn. Nếu người niệm Phật mà có tâm chân thành, chí thành thì trong kinh Phật nói có hai mối lành với Bồ-Tát gia trì cho chúng ta. Cho nên người hành giới niệm Phật thọ hưởng thọ hưởng ít bị trở ngại.

Tuy nhiên, vì có nhiều người không hiểu được lý căn bản này: **“Chí Thành - Chí Kính là đạo niệm mầu”** để với người phạm phu tục tử, nên thọ hưởng hay móng tâm của chúng ta. Móng tâm của là thọ **“Duyên”**, hay gọi là **“Tâm Duyên”**. Tự mình duyên lấy tất cả. Khi móng tâm của chúng ta thì thọ hưởng thọ hưởng sự chúng ta có thể đến liền! Lắm lắm!... Chúng ta tin quý và làm theo coi. Hãy niệm một lời, rồi nghĩ tiếp... Á! Ví dụ, nghĩ tiếp người Mẹ, nghĩ tiếp người Cha... Rồi làm theo đi, chú tâm nghĩ cứ chúng ta năm phút, thì tự nhiên mình thấy hình như người Mẹ của mình đang chửi mình, chửi mình hiện ra trước mắt. Bây giờ mình nghĩ tiếp một con bọ m chửi mình. Hãy niệm một lời rồi nghĩ tiếp con bọ m một phút... hai phút... ba phút sau, nhiều khi mình thấy có con bọ m nó bay bay, bay bay... Nếu cái tâm của mình tiếp tục duyên theo nó, thì tự nhiên con bọ m hiện ra càng rõ!... **“Về Pháp Nhân Duyên Sanh”** là như vậy. Bây giờ hãy mở mắt ra đi, hãy xoa xoa cái đầu đi... Hiện tượng trên liền biến mất.

Hay nói rõ hơn, tất cả đều do ý nghĩ của mình mà có. Khi mình thọ hưởng đến, mình mở đến một sự việc, thì tự nhiên sự việc đó nó sinh ra! Chứ chúng ta như vậy. Ví dụ, quý vị niệm người, niệm mình nghĩ... Á! **Mình đang niệm Phật. Niệm Phật thì bên cạnh mình có người với Bồ-Tát gia trì**, thì chúng ta tiếng gió reo, chúng ta tiếng động bên ngoài không làm cho mình giật mình. Mình không sợ! Nhưng giờ sợ như chúng ta người sợ “Ma”, thọ hưởng nghĩ tiếp “Ma”, khi nghe một tiếng gió reo thì họ giật mình sợ hãi, thấy rợn rợn tóc gáy liền! Họ cảm thấy hình như đang có một hiện tượng bất thường nào đó hiện ra làm cho họ sợ hãi, bất an! Tất cả đều do chính cái tâm của mình nghĩ hiện ra đó thôi!

Trên với trên đó chúng ta người thọ hưởng bị hiện tượng này. Nếu là chúng ta người không tu thì thọ hưởng đó là chúng ta người sợ hãi, hoang đường, ngờ nghệch, không có tính khiêm nhường! Nếu là người có tu hành, thì thọ hưởng thọ hưởng tiếp vì không có cái tâm khiêm nhường, hay chúng ta mong chúng ta đức, ham thích chúng ta đi cầu cầu... Để với họ người này, Hòa Thượng Tịnh-Không nói khéo lắm, **“Trong thọ hưởng pháp này, đừng nên đóng cửa tâm”**.

Vì thế, khi tôi gặp một người nào cứ muốn đóng cửa tâm, thì tôi luôn khuyên rằng: **“Đừng nên đóng cửa tâm mình, nhất là người tu tịnh”**.

Hòa Thích Ng nói rằng, khi đóng cửa a tu, tức là từ chối tất cả mình chỉ dành cho những người gọi là đã “**Khai Ng**”. “**Đi Khai Ng**” rồi mới được quyên làm vậy. Chúng ta chưa khai nguyện gì cả thì chưa được quyên đóng cửa a tu. Còn đừng thấy hai nhà, sợ dĩ nguyện ta phải đóng cửa là vì những người này có thể nghĩ tình quá, bao nhiêu người cả thôi làm phiền họ hoài, đành rằng người ta phải đóng cửa trốn đi. Còn những người bình thường, Ngài nói, “**Thật là pháp này nên kết nhóm cùng tu với nhau, phải luôn luôn khiêm nhường, chí thành, chí kính...**”

Nghe đến những lời khai thì cả ngài Tôn-Quang Đức Sĩ, ta thấy Ngài nói rõ từng chút, từng chút. Không có một lời nào Ngài lý luận cao siêu bóng bẩy trong đó cả, những thứ sự đây là những lời pháp thật vì đời, rất sắc bén, vô cùng quý giá cho những người phạm phu tức thì nên chúng ta dùng làm kim chỉ nam tu hành.

Đến bắt đầu mở ra chương trình nói về chuyện này, đầu tiên kính xin cả mọi hãy tự xác nhận cho rõ ràng rằng mình là hàng phạm phu tức thì. Quý vị cả đừng ý coi, những người tự nhận mình là hàng phạm phu tức thì không bao giờ, hoặc hình như chưa bao giờ nghe qua là bị phải tình trạng này. Còn những người mà cả cho rằng mình được này, được n... Trong mười người tự khoe mình được, hết chín người rơi vào bần rã! Sau hai tháng, ba tháng, nhiều lắm một năm sau là bị trở ngại liên!

Thì người mà chúng ta sắp đi thăm đây, cách đây hơn một năm tôi đã khuyên rồi:

- **Đừng nên đóng cửa a tu ghen! Đừng nên hiểu kỳ nhé! Nên đến kết hợp với đạo tràng Niệm Phật, tụng kinh, vui vẻ,... cùng tu với người ta.**

Nhưng vị này không chịu nghe!...

Xin thưa với cả mọi, tôi cũng biết có những vị rất quen muốn từ bỏ những đức gì đó, nhưng mình không dám khuyên nhiều! Hòa Thích Ng Tịnh không nói, “**Không được quyên khuyên người ta từ bỏ ba lần**”. Có một lần pháp sư Ng -Thị nói, riêng Thị không bao giờ khuyên ai quá hai lần. Nghĩa là, khuyên từ hai lần thì không dám khuyên nữa. Còn Diêu Âm thì mình đến hơn một chút, sau khi khuyên từ hai lần rồi, mà còn nói lên nói xuống, nói xa nói gần, gặp nhau là nói, đến cả gặp tịnh nguyện nhau, cả cũng không dám trực tiếp khuyên. Cả gắng làm vậy đó, nhưng nhiều lúc người ta không chịu nghe, nên cũng đành nhìn họ chịu đi nên thôi! Đến lúc đó rồi, nhiều khi có thể cứu được, nhiều khi cũng đành chịu thua! Không còn cách nào có thể cứu được nữa!

Hiểu được như vậy, mong cả mọi nhớ cho, những người cùng tu với nhau trong đạo tràng này vô cùng có giá trị. Ngay trong một đạo tràng, ta cũng không được quyên đóng cửa a tu. Nghĩa là, những người cùng tu ta phải tu chung với đi cùng. Tuy nhiên đi cùng bao giờ sẽ hết! Tuy vì tâm cả cả chúng ta yêu vô cùng! Cùng tu cả chúng ta yêu vô cùng! Công đức cả chúng ta chưa được hóa giải tất cả mọi oán hận cả cả chúng sanh trong pháp giới nghịch duyên với chúng ta đâu!...

Chúng ta phải **Thành Tâm, Chí Thành, Chí Kính** nương theo tất cả cả Phật, cả cả đi Bồ-Tát, cả cả Thiên-Long Hộ-Pháp gia trì cho mình. Càng được gia trì mình phải càng khiêm nhường. Càng gia trì thì mình càng có công đức. Ngày ngày hồi hướng công đức cho họ.

- *Bu i chi u chúng ta h i h ng công đ c cho pháp gi i chúng sanh.*

Nam Mô A-Di-Đà Phậ t.

Ti ả Đàm 19

Quý ṿ tḥy ṣ kịn x̣y ngày hôm qua không? Lúc ṃi ṭi, ṿ đó làm ḍ ṿi mình!

Nhưng họ làm gì làm, chúng ta cũng đừng chấp tay niệm Phật. Nhiều khi gặp những trường hợp người ta muốn lẫn xỏ vô mình để sinh sự nữa là khác! Trước đây tôi đã gặp vài lần như vậy, thì mình hãy chấp tay niệm Phật lên. Mình vòng vàng nhìn họ, trong ánh mắt của mình chúng ta cho họ biết rằng:

- Tôi không chấp nhận anh họ nói với tôi... Tôi không họ nói với anh, nhưng anh cũng đừng họ nói với tôi!...

Mình không chấp nhận sự thách thức! Qua mắt của tôi thách đấu tiên, thì có lẽ họ biết rồi, mình không phải là người có tình huống đấu với họ. Cũng có đôi lúc, khi mình đến điếu giấy, mà họ xông xông vào tôi như muốn đánh mình vậy! Quý vị đừng có sợ! Không sao đâu! Chúng ta có hai ba người, người chấp tay, người chấp chân là xong, chứ không có gì đáng ngại đâu. Đừng có sợ! Nhưng chuyện xảy ra hôm qua đây, theo tôi nghĩ rằng không phải là oan gia trái chủ, tôi vì người đó hiền, biết tu, cũng biết nghe lời khuyên.

Thường thì người muốn điếu giấy những chuyện này, chúng ta cần ít ra cũng phải hai đêm, ba đêm liền. Mỗi đêm khuyên giấy họ sẽ giảm xuống một chút, một đêm họ giảm xuống một chút. Thường thì những người hiền hiền như vậy, có thể khuyên giấy chừng hai-ba hôm thì biết đâu họ vui vẻ. Khi họ vui vẻ chấp nhận rồi, ta mới biết đâu tâm số, mới khuyên can. Đem Phật pháp ra, lý luận ra, đem nhân quả ra khuyên can, khuyên dần, khuyên dần... Thì đến một lúc nào đó có thể họ sẽ chấp nhận...

Tôi vì bấy lâu nay họ ở trong cảnh giới luân hồi, cô đơn, khổ sở... Bây giờ muốn cái thân này họ cảm thấy ấm áp, sống họ nên họ cần bám theo hoài thôi. Họ nhập vào để sống, để họ nghĩ lý công đức của mình, chứ chưa có gì họ cần tình họ mình đâu.

Cho nên mình phải có tâm từ bi. Xin thưa với chúng ta, mình nên lấy cái tâm từ bi, họ sẽ ra để cảm thông với niềm khó khăn của họ, thì tự nhiên họ cũng để cảm thông với mình. Khi ra đi đôi lúc họ cũng buồn rầu một chút, vì hiện giờ đang an ổn quá, còn khi rời ra rồi thì họ không còn cách nào muốn để cảm thấy cái thân an ổn nữa. Đang an ổn nhưng họ đành phải ra đi, vì họ đã hiểu được rằng, muốn thân của người khác để sống là họ tạo nghiệp!

Lấy ngay chuyện hôm qua ra để mình rút kinh nghiệm. Trong những cuộc điếu giấy, thường khi họ đang sống dưới cái thân họ là đang trở thù như vậy, tức là họ tha mà vẫn nhớ, họ không muốn ai từ phá đám chuyện của họ. Thành ra, thường trong lần đầu tiên gặp phải, họ sợ là họ hay làm đổ vỡ với mình. Còn về hôm qua không có gì là quá đáng, không có gì quá đáng hết! Tôi cũng cảm thấy an ổn. Đôi khi gặp phải những trường hợp họ sợ, mình cần chấp tay rồi, niệm Phật thật lên. Nếu chung quanh mình có nhiều người cùng họ niệm nữa, cùng niệm Phật nữa thì họ không làm được gì mình đâu.

Khi tôi điếu giấy oan gia của cô Trần Thị Kim Phượng, có trường hợp họ đi giấy như vậy. Nhưng cô Trần Thị Kim Phượng thì do họ nói một chút. Cô xé áo, xé quần, liêng ném... do họ nói một chút, chứ không hiền như thế này đâu. Cô cũng muốn nhào nhào tôi, nhưng tôi cũng cần để niệm A-Di-Đà Phật... A-Di-Đà Phật. Niệm thật lên!... Khi họ xui xuống một chút, thì mình khuyên liền, khuyên mạnh... vì lúc đó không còn nhiều thời giờ nữa. Sau khi họ đuối lý xong rồi, mình mới năn nỉ, khuyên họ những vấn đề thường họ. Mình thường hoàn cảnh của họ mà

muốn rời đi vậy đó! Cái tình thế này sẽ biến ra làm cho họ cảm thấy mà biến ra đi ...

Cũng có những trường hợp mình điếu gì, những họ không biết, thì thôi, mình cũng đành chịu thua!

Có nhiều người đã có những ý nghĩ sai lầm trong cách điếu gì với chế độ chúng sanh trong pháp giới! Ví dụ như dùng cái năng lực của mình, dùng chú, dùng bùa hoặc là vận công lực gì đó để quy phục lòng người chế độ oán thân trái chủ ... Khi gặp những trường hợp này, thì Di Đà Âm luôn luôn khuyên rằng không được làm như vậy. Chư tôn Nhân-Quán của họ thì điếu họ thì giới quy phục. Mình chỉ nên đem pháp Phật ra mà khuyên gì điếu họ ý thức rằng, **nhân lành thì quả lành, làm điếu thì nhân thì điếu c họ không phạm c, làm ác thì gặp nạn**... Trong cái nhân quả đó thì niệm câu A-Di-Đà Phật là điếu nhân thiện lành có thể giúp cho chế độ và trên Tây Phương họ cũng cảm nhận được. Khuyên họ hãy niệm theo câu họ này điếu gì thoát. Có duyên gặp được câu A-Di-Đà Phật thì khuyên họ cùng nhau buông xả oán thù ra điếu niệm Phật, thì công đức của họ sẽ rất lớn. Thành tâm khuyên họ mau mau họ điếu niệm Phật tu hành.

Xin thưa với chế độ, nói vậy chế độ khi điếu điếu với vận điếu đôi lúc cũng khó lắm! Muốn điếu gì mà nói không quen, nhiều khi mình quên hết, nói không nên điếu! Ngày hôm qua tôi khai thệ rất nhiều trong đó mà có thể chế độ không hay, vì chế độ có lo niệm Phật, còn tôi thì điếu sát bên cảm nhận vậy đó, tôi phải nói, tôi năn nỉ họ điếu cho họ họ cảm nhận gì xuống. Muốn điếu gì, mình nên tiếp nói cho quen miệng, thuận lý, nói cho tha thiết thì điếu làm cho họ cảm thông.

Khi họ niệm, thế họ trong lòng họ niệm điếu tiên, dù rằng không có hiện tượng oan gia trái chủ hay nhập thân, những mình cũng nên có điếu điếu gì oan gia trái chủ, điếu nên sẽ ý quên chướng này, cũng điếu nên chế độ hôm sau mới điếu gì.

Tốt nhất là hãy điếu gì oan gia trái chủ ngay trong lòng họ niệm điếu tiên.

Bình thường mình nên khuyên người bệnh trước, điếu cho người bệnh niệm Phật, rời chúng ta cùng niệm Phật điếu tạo khung cảnh trang nghiêm, có lực niệm, có quang minh của Phật gia trì. Tiếp theo chúng ta có thể bắt đầu điếu gì. Trong phần điếu gì này, thế họ nên nên nhắc cho người bệnh ý thức và nhiếp chế độ của mình. Ví dụ nói:

- *Bác ơi! Chế độ ơi! Bây giờ chế độ đang bệnh! Bệnh này chính là do nghiệp chế độ sinh ra. Vì nhiều điếu nhiều kiếp, cũng như trước khi bắt tu, bắt niệm Phật mình đã sẽ ý làm điếu sai lầm. Có thể mình tạo ra chướng duyên, nghiệp ác với chế độ pháp giới chúng sanh... Vì thế, bây giờ chế độ, anh, bác hãy thành tâm sám hối nhé.*

Phải khuyên cáo người bệnh nhận rõ rằng mình có điếu.

Nếu người bệnh bệnh bệnh, nói rằng: *Tôi không có làm điếu gì có điếu!* ... Thì nhất định cuộc điếu gì không bao giờ thành công! Nhất định, người đó khó có thể tránh khỏi bệnh tật! Cho nên, trước khi điếu gì mình phải nói làm sao cho người bệnh nhận ra điếu c điếu c của mình...

- *Chế độ phải thấy, là rõ ràng chế độ có làm sai, phải không? Vậy nay chế độ xin sám hối đi nhé. Hãy chế độ tay điếu điếu sám hối.*

Người đó nói:

- Dì! Con xin sám hối...

Chị còn ngượng bính thành tâm nói một câu như vậy là đủ rồi... Chị vẫn nên nhớ, pháp giới chúng sanh chung quanh đó ngượng bính ta đều biết hết. Đừng nên nghĩ rằng, mình không thấy hối thì họ không có đó. Ví dụ hôm qua có quá nhiều bính cần xẩy ra, nhưng mình có thấy các vị đó đâu? Vậy đã nhập vào ngượng bính đó, mình có thấy đủ đâu, phải không? Nhưng họ đã phẫn nộ ngượng bính khi biết mình đến vì họ...

Hình thức điếu giải oan gia trái chủ khác với sự khuyến tấn ngượng bính. Chúng ta phải luôn luôn chấp tay lễ, thành kính...

- Chúng tôi đi điếu cho gia đình, đi điếu cho ngượng bính, đi điếu cho bần đốn tu, hôm nay cúi đầu khấn nguyện, (Họ nói cúi đầu van xin chị vậy, cúi đầu tha thiết...) ngượng bính mong chị suy xét. Bà Trần thị X dù thế nào cũng là một phạm phu tục tử, nên nhiều lúc mê muội đã tỏ ra những nghi ngờ nhân chúng lành với chị vậy. Nhưng giờ đây bà Trần thị X đã thành tâm sám hối. Gia đình cũng thành tâm sám hối và chúng tôi cũng đang niệm Phật hồi niệm, bà chị này cũng đang niệm Phật cầu vãng sanh với Tây Phương. Khi với Tây Phương rồi thì bà chị này mới có năng lực để với đây giúp đỡ chị vậy, chị chị với để đến trợ giúp những gì sai lầm với chị vậy. Nếu theo chị họ này xin chị với buông xả oán thù cùng nhau niệm Phật đi với Tây Phương.

Mình nói nhưng lời hết sức thành kính, hết sức khiêm nhường. Đừng bao giờ tự vị tự cao, tự đềi. Nếu mình tự cao, tự đềi dễ gây nên nghịch ý, oán thù... Không hay!

Thường thì chúng ta nói nhưng lời dung hòa nhẹ nhàng. Ngày hôm qua tôi đã tha thiết nói nhưng lời này:

- Chị với ơi! Tôi biết chị với là ngượng bính hiền lành, nhưng đang khổ đau trong những cơn giận dữ rất mãnh liệt! Rồi thế nào khi! Chị với niệm Phật theo cái thân xác của anh này là chị với có một chị niệm Phật thật hiền. Nhưng chị với làm như vậy thì gia đình của anh này bất an! Anh này cũng bất an! Tôi nghi ngờ cho họ. Thế thì sự niệm Phật này cũng không với đến đâu!... Chị với hãy buông ra đi để cùng với chúng tôi niệm Phật. Chị với nhớ rằng, A-Di-Đà Phật có khả năng cầu được chị với, còn chúng tôi thì không cầu được. Chúng tôi không dám xen vào chuyện Nhân-Quả của chị với. Chúng tôi đến đây chỉ khuyến khích chị với...

Mình nói nhưng lời như vậy, cũng họ giận nhưng lời điếu giải oan gia trái chủ, nhưng thấy ra họ không phải là oan gia trái chủ của ngượng bính đâu. Mình thấy rõ ràng, ngượng bính hôm qua không phải là oan gia trái chủ, mà vấn đề là tại vì chính ngượng bính luyến công một cách sai lầm! Tâm ý hiêu kỳ, thích thán thông, thích làm nhưng điếu lễ, ... vô tình nó nhập duyên, đã mắc của cho nhưng vị đó đi vào giúp anh thậta mãi mãi nghĩ ý đó...

Ví dụ, nhưng ngượng bính thích luyến nhưng thế công năng!... Muốn nhận được nhưng năng lực phi thường... Vì tâm ý này mà nhập với nhưng vị có năng lực đó, họ đến giúp cho anh được cái năng lực đó...

Có nhiều ngượng bính tu hành mà không giữ tâm khiêm nhường, thanh tịnh... khi với a tu thì tự nhiên thấy mình có năng lực này, có năng lực nọ, vui sướng quá! Mà thật ra vì hiêu kỳ mà b

đưa. Họ đưa vào để lấy đi công đức của mình. Người thích thản thông thì họ cho thản thông, năng lực họ tìm đâu thì họ cho mình được chút đó. Đây cũng là một kinh nghiệm đáng giá giúp cho chúng ta hiểu thêm rằng, pháp giới chúng sanh cũng giống giống như chúng ta chỉ không có gì khác lắm.

Chúng ta tu hành thì cần lo tu hành, đừng nên quá háo kỳ! Đi qua các nơi họ đang thí cúng gì đó, chúng ta cũng không nên nói nhảm lung tung. Cũng không nên thấy người kia tu luyện được “Chứng đắc” gì đó hay quá mà mong cầu làm theo. Thấy người kia thản thông hay quá, cũng thèm muốn có được chút thản thông...

Nhưng điều này sẽ không tốt cho được tu hành đâu!

Mong cho chư vị công đồng quy tụ tâm *Chí Thành - Chí Kính* niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ và hui họ cho pháp giới chúng sanh, thì tất cả chư vị đó sẽ cùng chúng ta trở thành bậc lớn trên đường siêu sanh Tịnh-Độ.

Nam Mô A-Di-Đà Phật!

---o0o---

Tựa Đàm 20

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Kính bạch Sư Cô cùng đồng chúng. Điều gì oan gia trái chủ tác là ta hòa giải những chướng ngại vọng niệm mà giải ta và pháp giới chúng sanh. Đi học niệm, sẽ điều gì oan gia trái chủ là hóa giải những mối thù hận, những sự trừng phạt gì ta chịu đựng trong pháp giới với những bần.

Vấn đề điều gì oan gia trái chủ có liên quan rất nhiều đến những sự nhập thân, những việc chúng sanh đến gây trừng phạt cho mình. Đầu tiên mình phải nói rằng tất cả đều do chính cái tâm của mình tạo ra. Phật dạy là tất cả đều do tâm mình tạo ra hết.

- Khi tu hành, mình thốt thà thì được cả *Thiên-Long Hư-Pháp* gia trì.

- Khi mình hung dữ thì bị *Quỷ* nhiếp.

- Khi mình khiêm nhường thì được cả *Bồ-Tát* gia trì.

- Khi mình công cao ngã mạn thì bị *Ma* đưa.

- Mình tu hành nếu bị buông xả thì lực đạo luân hồi không vọng niệm.

- Nếu mình chấp hạp hoi, chấp tranh, ganh tị... thì tất cả những nghiệp tam đồ lực đạo sẽ bám sát theo mình... Bây giờ đây chúng ta thành *Ma*, thì khi chết đi mình cũng lang thang trong cảnh giới *Ngạ Quỷ*!

Điều tất nhất, muốn điều gì oan gia trái chủ, trước tiên mình nên điều cái tâm của mình trước, tác là trừ cái nguyên nhân trước. Phòng bệnh hơn chữa bệnh, đó mới là điều hay! Chỉ còn khi niệm xong rồi, oan gia trái chủ trùng trùng, tam ác đạo trùng trùng bao vây mình thì nhiều

khi điếu giũ cũng không thành công!

Chính vì vậy mà chúng ta nên “**Khiêm Nhượng**”, nên “**Thật Thà**”, nên “**Chí Thành - Chí Kính**” để tu hành, thì tự nhiên đức hạnh ta đi êm xuôi phụng dưỡng.

Ngài Tôn Quang Đỗi Sãi dạy: “**Chí Thành - Chí Kính**”. Ngài nói, mình phải đức Tây Phương là do lòng chí thành chí kính này mà cảm thông với chư Phật, với A-Di-Đà Phật tiếp độ với Tây Phương, chứ không phải ta đức cớ chớ đức cớ.

Ngài Tịnh Không dạy: *Tu hành cần phải giữ tâm thanh tịnh mà tu, đức nên khi tâm ngỗ mồm, cần cao.* Ngài nói: *Tu hành không lo gìn giữ cái tâm thanh tịnh của mình, mà cứ nghĩ tới chuyện chớ đức cớ.* Khi đã nghĩ đến chớ đức cớ thì không thể nào thanh tịnh cái tâm đức cớ... Khi mà quý vị thấy mình chớ đức cớ mất cái gì, thì lúc đó quý vị đã bỏ đi u hạp mà rơi!...

Nghe pháp của Ngài, mình phải cố gắng niệm bực cho đức hạnh điếm quan trọng. Hạnh cái điếm này chính các Ngài nói cho hàng căn cứ hỗ trợ của mình. Thế nên chúng ta Diệu Âm hay nói, khi nghe pháp chúng ta phải có tinh thần tuyn trọng. Nghĩa là không phải pháp nào cũng nghe. Nhiều khi chúng ta cứ muyn tiếp thu tất cả mọi pháp, nhưng nhưng lại Ngài nhắc nhở cho chính hàng phàm phu thì mình lại không bực giữ, mà cứ chớ bực như lại mà các Ngài giảng cho hàng căn cứ cao thượng, thì coi chớ mình bực hạnh chân!... Không hạnh chân đi nữa, thì coi chớ cái tâm cao ngỗ cũng đức cớ đức cớ lên. Mất khi cái tâm cao ngỗ đức cớ đức cớ lên thì rất dễ rơi cớ hỷ cho “Ma” nhập vào, làm cho phát cuồng, thần kinh tê liệt! Hôm nay chúng ta đi điếu giũ mất ách niệm hạnh thân, đây là mất sự chớ hạnh mình hỷ sự cớ cớ.

Ngài Hộ-Liên-Cổ chúng ta dặn dò rằng: “**Niệm Phật không đức cớ cớ u nhứt tâm bực lo n**”. Cớ u nhứt tâm bực lo n tức là cớ u chớ đức cớ. Nếu ta sự ý niệm Phật mà móng tâm cớ u chớ đức cớ, thì nhứt định cái tâm này không thể nào thu cớ vào hàng thanh tịnh đức cớ. Tâm không thanh tịnh thì nhưng với chúng ta hỷ hỷ mồm mồm thâm nhập mất chút, thâm nhập mất chút... Đến mất lúc nào đó nó vớt qua cái gì hỷ kiểm soát của mất phạm phu tức!... Nghĩa là hình như ta thấy chớ đức cớ thế... Nhưng mà “**Thật trong Giũ**”!!!!...

Theo ngài Tịnh-Không nói: *Khi mà chớ với thấy mình chớ đức cớ điếu gì, thì đã bỏ đi u hạp mà nhập mà rơi!* Nhưng thật sự, nhiều khi đã bỏ đi u hạp mà nhập mà rơi mà không hay!...

Nếu tình trạng như vậy đưa vào trong bệnh viện thì tiêu diệt rồi! Làm sao còn có cớ hỷ tiếp lại làm ngỗ hạnh bình thường nữa?!

Cho nên, muyn điếu giũ oan gia trái chủ, thì bây giờ chúng ta hãy điếu giũ chính cái tâm của mình trước đi. Thế nên chúng ta Diệu Âm hay nhắc lại lại nói của Hòa Thượng Tịnh-Không, “**Tu hành cần phải giữ tâm thanh tịnh**”.

- Nếu mà mình thượng hay niệm gì, khi mình niệm gì tức là “Đưa Ngốc” đã nhập vào tâm của mình. Nếu hàng ngày ta thượng niệm gì, thì “Đưa Ngốc” trong tâm của ta càng ngày càng lớn. Đưa ngốc trọng đức cớ thì cái tâm Phật của chúng ta sẽ bị chìm xuống đức cớ ách niệm đó! Ta sự hạnh cớ đức cớ đưa ngốc trọng!...

- Tu hành mà tâm tham lam, cội tiếp tục tham lam... thì cội nh gi i c a “Ng Qu” c tiếp tục thâm nhập vào tâm chúng ta. Ta tiếp tục đang tỉnh táo, nhưng “Ng Qu” đã nhập sâu vào tâm rồi mà không hay! Đến một lúc nào đó thân thì sống trong cội nhân gian, nhưng chính cái tâm cội a mình đang sống trong hàng Ng Qu! Thân kinh bị phân liệt là như vậy...

- Mình tu hành mà cội cội ch ng đ c này, ch ng đ c n , cội nh ng cái gì th n kỳ, di u lý... Tự nhiên cái tâm hi u kỳ này sẽ m c a cho nh ng th th l c g i là “Oán Thân Trái Ch” đ a vào. H đ a vào phá nh ng ng i tu hành khác với cách đ a phá đ i với nh ng ng i không tu hành. Nh ng ng i không tu hành dù có phá cũng u ng công! Tại vì sao?... Vì nh t đ nh nh ng ng i không tu hành thì “*Thi t Sàng tinh Đ ng Tr*” đã chu n b s n rồi, đâu c n chi ph i phá? Khi h ch t đi, h t nguy n chui vào đó rồi! Ch có nh ng ng i tu hành m i có cái cội duyên đ c thoát n n. Muốn phá nh ng ng i tu thì đâu ph i dùng nh ng đòn th đ n gi n có tính ch t thô k ch nh nh ng ng i không tu đ c...

Khi chúng ta tu hành mà kh i cái tâm r ng mình đã ch ng đ c, nghĩ r ng mình sẽ có m t công năng hay th n thông gì đó... thì ng i ta sẽ đ n giúp mình th a m n nh ng cái th đó. Đây chính là cách phá h i ng i tu!...

Ngài T nh-Không th ng nh c nh r ng, trong th i m t pháp này đ ng nên đóng c a t ki t th t tu hành tinh t n. Ngài th ng nh c nh , mà nhi u ng i không ch u nghe nên đã b n n. Thì hôm nay chính chúng ta đã đ n ch ng ki n m t c nh tr ng i có liên quan đ n v n đ này. Th t s đây là m t bài pháp r t hay, là m t bài khai th r t tuy t với đ cho chúng ta rút kinh nghiệm đ tránh nh ng ách n n đó.

Có nhi u ng i Di u Âm g p qua, có quen bi t, th y h có móng cái tâm đó mà khuyên không đ c! Thành th t nhi u khi mình tha thi t mu n c u h . Nh ng kh m t n i, “*Nói nhi u sanh s*”! Hòa Th ng nói, s a sai m t ng i nào không đ c s a quá ba l n. Còn các hàng đ t c a Ngài nói r ng, không đ c s a sai ng i ta quá hai l n. Nghĩa là nhi u l m s a t i hai l n thì ng ng, không đ c s a n a. N u s a n a, h ng đ n n a, thì chính mình t g y ra nhi u khó khăn cho mình!...

Trên b c đ ng đi đây đi đó, Di u Âm đã g p quá nhi u, quá nhi u chuy n này. Quý v có th nghe l i nh ng cu c t a đàm “*Kh C - Kh Lý*”, “*H Ni m Là M t Pháp Tu*”, h c là nh ng l i t a đàm khác, c hai-ba bu i t a đàm thì Di u Âm l i nh c t i đi m này. Luôn luôn nh c nh v y. S dĩ nh c nhi u l n vì th y s tr ng i này đã x y ra nhi u quá, mu n l i đ ng c h i t a đàm này nh c nh ng i h u duyên, ch không có gì khác h n!

Trong tu n qua v a đi u gi i ở đây, mà ph i v a đi u gi i ch khác n a, cũng tr ng h p nh p thân t ng t nh v y. Thành th t xin th a r ng, t i vì ng i ta b t mình, nh mình đi u gi i nh ng chuy n này, ch l c c a mình không đ kh năng đi u gi i. Nhi u lúc Di u Âm đành ph i nói r ng, ch v h y nghe cho nhi u nh ng l i gi ng c a Hòa Th ng T nh-Không đi, cũng có th nghe nh ng lúc Di u Âm nh c l i nh ng l i gi ng c a các Ngài đi. H y t ng ra, đ ng tham đ m n a, đ ng hi u kỳ n a. Còn không nghe thì nhi u lúc đành ch u thua!...

- *Th ng th ng nh ng ng i t tu “Tinh T n”.*

- *Th ng th ng nh ng ng i ch e bai s sinh ho t c a các đ o tràng.*

- *Thiền ng thiền ng nhiền ng ngiền i không chừa niền nhiền ciền ciền tu quá điền giiền ciền các nhóm ciền tu Niệm Phết... miền i tách riền i ra với nhà đóng ciền a tiền liền p công phu tu tiền p riêng.*

Nhiệm ngày tháng điền tiên thiền hiền tu hành, mình cũng riền kính phiền ciền ý chí ciền a hiền. Nhiệm thiền ng thiền ng ciền chiền ng sáu tháng triền với sau, hãy điền thăm hiền miền tiền niền a, mình thiền hình nhiền siền ciền thiền ng ciền a hiền đã biiền riền i! Xin thiền a riền ng, khoiền ng chiền ng niền a năm sau miền i điền thăm hiền, thì lúc đó nhiền u khi chúng ta cũng không còn cách nào có thiền khuyên giiền i gì điền ciền niền a riền i! Khi niền biền tiền điền chính vì chiền khó khăn này đây!...

Thiền a với i chiền với, Phết điền y, “**Nhiệt Thiệt Duy Tâm Tiền o**”. Tiền ciền điền do chính cái tâm ciền a chúng ta tiền o ra. **Ma cũng tiền i tâm ta, Phết cũng tiền i tâm ta!** Không phiền iiền ngoài.

- *Khi ta chí thành niệm câu A-Di-Đà Phết, ta siền với Tây Phiền ng thành Phết. A-Di-Đà Phết tiền p điền ta với đó điền thành tiền u.*

- *Khi ta ciền ng cao ngiền miền niền niệm câu A-Di-Đà Phết. Câu A-Di-Đà Phết là Chánh Pháp, nhiền ng tâm ta là Tà, tâm Tà niệm câu A-Di-Đà Phết, thì niệm câu A-Di-Đà Phết cũng biiền thành Tà Pháp luôn!*

Chính vì vậy, Tà hay Chánh không phiền iiền ngoài, mà chính là iiền tiền i Tâm này. Hiiền u điền ciền với y, chúng ta phiền i nhiền tiền tu siền a liền y. Ví điền, niền u bây giiền chúng ta còn ghét miền tiền ngiền i nào, thì hãy mau mau biền cái ghét đi. Tiền i vì điền kiền là Tà. Thiền ng yêu miền i là Chánh. Hòa Thiền ng Tiền nh- Không nói, **còn điền kiền miền tiền ngiền i nào thì mình không thiền triền với Tây Phiền ng điền ciền**.

Mình bây giiền không nghĩ điền “*Chí Thành - Chí Kính*” điền hiền i nhiền p với i chiền Thiền ng Thiiền Nhân trên cõi Tây Phiền ng, mà nghĩ riền ng mình có khiền năng chiền ng điền ciền, vô tình mình riền i khiền i cái điền i nguyiền ciền a điền ciền A-Di-Đà. Niệm Phết là nhiền liền ciền, mình đã dùng câu Phết hiiền u giiền ng nhiền miền tiền thiền “*Thoiền i Điền u*”. Đây là cách tiền liền ciền mà đi, biền điền i nguyiền ciền a Ngiền. Biền điền i nguyiền ciền a Ngiền thì không iiền trong quang minh tiền p điền ciền a Ngiền.

Nhiệm hôm triền ciền mình nói, chính cái tâm ciền a mình là miền tiền cái tiền miền ngăn, cái tiền miền vách, cái tiền miền chiền n... Mình không tin điền i nguyiền ciền a Ngiền thì tiền nhiên cái tâm ciền a mình đã chiền n, đã ngăn tiền tiền ciền quang minh ciền a Phết. Mà ngăn ciền n quang minh ciền a Phết thì quang minh ciền a chiền với Ma Viền ng tiền do phiền triền kéo mình với con điền ng tà đó.

Phết điền y “**Tiền ciền do tâm tiền o**”. Tà hay Chánh iiền tiền i tâm mình. Mong chiền với hiiền u chiền này điền chúng ta an nhiên thành tiền u điền o quiền ...

Nam Mô A-Di-Đà Phết.

---o0o---

Tiền a Đàm 21

Nam Mô A-Di-Đà Phết.

Ngày hôm qua chúng ta nói điền khai thiền oan gia trái chiền, điền u hay nhiền tiền là chúng ta nên điền u giiền i chính cái tâm ciền a mình, vì tiền tiền ciền điền do cái tâm ciền a mình tiền o ra. Cho nên thay vì điền i

cho đến lúc số việc đã xảy ra rồi mình thì đi đâu gì, thì không hay bằng chính mình lo đi đâu gì cái tâm của mình trống.

Rõ ràng pháp môn niệm Phật vắng sanh Tây Phương rồi đến giờ, dờ dàng, chảnh chảnh... Nhưng ta cần phải chí thành chí kính tu hành thì được vắng sanh mới an toàn vĩnh viễn vàng hân.

- Ta khi lên mặt tâm cao ngạo thì Ma nhập vào! ...
- Ta khi lên mặt cần giờ dờ thì Quỷ nhập vào! ...
- Ta khi lên mặt ý niệm tham lam thì Ngạ - Quỷ chen vào!...

Rõ ràng ba được vắng ác đạo vẫn kèm sát bên người tu hành mà nhiều khi chúng ta không hay. Chính vì vậy mà các vị Cao Tăng, Đại Đức, chư Tôn Sư luôn luôn nhắc nhở chúng ta cần phải giữ tâm thanh tịnh mới là đi đâu thì đi. Được nên đi vắng đi quá trở rồi như đến số đi đâu gì. Cần thì đi thì cần thì đi đó, nhưng có nhiều lúc cũng trở thành quá trở!

Hôm nay muốn đi sâu vào chuyện đi đâu gì, thì xin được đề cập đi đâu gì oan gia trái chủ của Hòa Thượng ng Tịnh-Không, Ngài soạn ra để làm cái mẫu cho chúng ta tham khảo. Đây cũng là đi đâu gì ng tịnh ng rồi coi trở ng việc học niệm vắng sanh. Chỗ này cần ngưng niệm theo cái mẫu này để học tập rồi đi đâu gì oan gia trái chủ vậy.

Bài khai thố oan gia trái chủ của Hòa Thượng ng Tịnh-Không:

Phật nói, đời người ở thế gian, như là gia đình quyên thu, là quây gia dân tộc đều không ngoài báo ân, báo oán, đời nay, trở nay. Do bản thân duyên này mà thế gian học, học chỉ là tập khí và nghiệp chủng của chúng sanh sâu nặng. Sống thì ân thì nghĩa, báo thì đức hu thì ít, kết oán thì nhiều, do đó mà luân hồi trong lục đạo thì vô lượng kiếp đến nay trong oan oan thế gian báo, khi không khi xiết! Chúng ta như nhiều đời vun trồng thiện căn, nên nay gặp được chánh pháp, cho nên phải mặt lòng quy y Tam Bảo, nghe lời Phật dạy đạo ác tu thiện. Phật dạy: “**Tất cả pháp vô sở hữu, tất cả cánh không, bất khả đắc**”. Cho nên phải từ hết tất cả như oán kết của như gì đã qua, như là đời với như ng oán thù của ta khi học suy yếu bần khổ, chúng ta có thể học thù học, giữ tâm ý tịnh, học từ giúp đỡ học, lấy học báo oán, biến oán thành thân, dù sống trong biển nghiệp mê mờ chúng ta vẫn bước lên con đường quang minh rồi học rồi là học được vui.

Nguyện thỉnh nghe kinh, niệm Phật không gián đoạn, như tâm của sanh Tịnh-Đức, tất số được chớ Phật học niệm, viên mãn Vô-Thiền ng Báo-Đức. Duy nguyện chớ nhân gì, y giáo pháp hành, hãy luôn nghĩ như như vậy!

Hòa Thượng ng Tịnh-Không chớ ng mình.

Kính thưa chớ, đây là cái đi đâu gì của Hòa Thượng ng Tịnh-Không làm mẫu. Khi chớ được trở c mặt ng bần nhân, nhiều khi chúng ta muốn mở ra mặt rồi khi nguyện được xin chớ trong pháp giữ buông học oán thù, cùng với chúng ta niệm Phật học niệm cho bần nhân, mà xin thưa thốt rồi, nếu không quen hay chớ có kinh nghiệm làm thì khi đi trở c mặt số việc cớ thế có thể thì nhiên chúng ta quên hết, trong tâm của ta thì nhiên trở ng rồi, có nhiều lúc nó trở ng rồi, ta muốn cớ lên mặt rồi năm nay cũng không biết rồi nào để mà nói! Thì như bài mẫu này rồi là quan trở ng để cho chúng ta được lên. Chúng ta có thể cùng chớ tay rồi khi

nguyên nhân chỉ có trong pháp giới, rồi mình giới thiệu cho họ: “**Đây là lời dạy của Hòa Thượng Tịnh-Không**”, rồi mình trang nghiêm cùng nhau chấp tay đảnh lễ rõ ràng từng chữ từng chữ cho chữ viết trong pháp giới có duyên nghe được. Khi họ biết rằng đây là lời của Hòa Thượng Tịnh-Không, là một việc có uy đức thì tự nhiên họ có cảm ứng rất tốt. Nhờ cái uy đức của Ngài mà các việc trong pháp giới có thể cảm động và họ giác ngộ ra được ngay tu hành. Đây cũng là cái lý tự nhiên.

Khi điếu giới oan gia trái chủ, thì ông thầy có những người điếu giới rất hiệu quả, cũng có những người điếu giới hoài mà oan gia trái chủ không nghe. Lạ lắm!... Ví dụ, cũng là một lời nói ý hết như vậy: “**Chào vâng i, xin chào vâng hãy bắt oán thù đi cùng nhau niệm Phật**”, mà mình nói cả chục lần, nhưng các việc oan gia trái chủ không nghe theo. Ý thì, mà một vị Cao Tăng có đức độ, Ngài nói: “**Chào vâng i hãy bắt oán thù đi cùng nhau niệm Phật**”. Ngài vừa nói dứt câu thì chào vâng nhân giới trong pháp giới là im rằm rồi nghe theo. Đây là sự thật chứ không phải là ngoa.

Chính vì vậy, khi đi niệm, cái điểm quan trọng là chính người niệm phải có tâm chí thành chí kính, phải có công phu tu học chánh pháp và cũng có cái tâm Bồ-Đề rồi niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, thì mới nói của mình nói ra sự có mặt cái cảm ứng minh. Trong những lần trước Diệu Âm thầy nói rằng, một người bệnh mù nể đức vắng sanh với Tây Phương thì phải có duyên đức Tín-Nguyên-Hạnh, vì có Tín-Nguyên-Hạnh thì lúc đó họ mới có tâm thành sám hối thì tất cả những nghiệp nhân xấu ác của mình làm ra. Nếu một người không có đức Tín-Nguyên-Hạnh, thì thầy nói rằng:

- *Hỡi niệm Phật chỉ là niệm thôi. Niệm thôi thì không có công đức!*...
- *Hỡi nguyên là nguyên cho lý có, chào tâm không chí thành.*
- *Hỡi tin thì tin lý lý, nên thì cần phải có đức của họ không khi lên đức.*

Tín-Nguyên-Hạnh không khi lên đức thì đi với oan gia trái chủ họ điếu biết trước hết tất cả rồi, dù lúc đó người đó có chấp tay nói rằng, “**Chào vâng i! Xin tha cho tôi**”, thì nói này thật ra là trơ ngơ rằng! Họ không có lòng thành sám hối! Không có lòng thành sám hối nên rất khó hóa giới! Bên cạnh đó những người niệm cũng không đức Tín-Hạnh-Nguyên nữa, thì việc điếu giới cũng không có hiệu quả gì đâu!

Cho nên nếu mình thấy rằng chính mình không đức đức nào đức cảm hóa đến cho việc oan gia trái chủ, thì tốt nhất là mình cảm cái bài khai thị của Hòa Thượng lên rồi trang trọng giới thiệu cho chúng sanh biết: “**Kính xin chào vâng đây là lời nói của Hòa Thượng Tịnh-Không, đây là lời dạy của chư Phật, đây là lời dạy của Phật, v.v ...**”

Mình hãy lý lời của các Ngài ra và trang nghiêm đức cho chúng sanh nghe. Khi nghe đến, họ biết đây không phải là lời của ông Diệu Âm này nói đâu, mà lý này là của Hòa Thượng Tịnh-Không nói. Nghe từ danh của Hòa Thượng Tịnh-Không thì tự nhiên các ngài có thể rung động liền, nhiều khi các ngài phải cúi đầu xuống đảnh lễ và nguyện y giáo phụng hành.

Cũng có nhiều khi mình muốn hóa giới oan gia trái chủ, nhưng không biết mình liệu có đức đức đức khai thị cho người ta nghe theo hay không, mà mình cũng không có mặt tài liệu nào bên cạnh hết, thì mình nên nói:

Chị vui vẻ! A-Di-Đà Phật đã dạy như thế này, A-Di-Đà Phật đã phát thệ rằng... nếu chị vui nghe danh hiệu của Ngài, tức là A-Di-Đà Phật, mà quý vị thành tâm niệm danh hiệu Ngài, nguyện vãng sanh với nương Ngài, buông xả tất cả thế trần ra, chị thế là buông xả oán hận nghiệp khác rồi niệm danh hiệu Ngài để cứu vãng sanh với Tây-Phật-ng-Cổ-Lạc, thì chị vui sẽ được A-Di-Đà Phật tiếp độ với Tây Phật ng hàng độ đi an vui cõi Lạc. Đây là Phật dạy!

Quý vị thấy đó, rõ ràng mình là một người thiêu đốt, nhưng mà mình nói cho họ biết rằng đây là Phật dạy, thì họ nghe đó là Phật dạy, làm cho họ có cảm ứng minh họ, nhiều khi họ phải rúng động! Cái âm hưởng của Phật sẽ cảm động đến họ và từ đó họ đổi giác ngộ họ.

Như vậy, để điếu giãi oan gia trái chủ, rồi còn đến Tâm Chân Thành, Tâm Thành Kính, Tâm Khiêm Nhẫn ng... Có thể mà điếu giãi được.

Có nhiều người lý luận rằng, muốn điếu giãi oan gia trái chủ thì ta phải tu cho đến một lúc nào ta thật sự có năng lực rồi mới được, vì có năng lực rồi nên ta nói một câu thì các vị đó phải rúng động, phải sợ oai mà thi hành! Chuyện này hôm qua chúng ta đã có khuyên cáo qua rồi. Khuyên cáo như thế nào?...

Khi xác nhận ta có năng lực gì đó, thì coi chừng ta đã bỏ tu hờ a nhộp ma rồi!...

Có nhiều người nói rằng, còn phải có năng lực, giảng như một vị tiếng ra giọng chính trực ng hét lên một tiếng làm quân địch phải khiếp sợ! Khi mà nghĩ rằng ta có năng lực như một vị tiếng, còn coi oan gia trái chủ giảng như hàng binh quân, thì nhất định chính ta đã bỏ nản rồi!...

Mong chị vui hiệu được chị này. Trong pháp điếu giãi của Tịnh-Đức Tông là luôn luôn Khiêm Nhẫn ng - Kính Cổn, từ nhận tất cả những lỗi lầm và phần mình. Phải thành tâm sám hối, năn nỉ, cúi xin chị vui trong pháp giãi thế tình, từ bỏ từ nguyện buông xả oán thù ra thì chúng ta mới kết được duyên lành với tất cả pháp giãi chúng sanh, với người bệnh và ngay với oan gia trái chủ nữa. Đó là điếu mà chúng ta nên làm. Ngoài ra không nên đi con đường gì là đi tranh để dành thế ng rồi.

Xin chị vui nhớ cho, chúng ta “Điếu Giãi” trong hòa bình, chị không phải là “Đấu Tranh” để dành phần thế ng rồi.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Tạ Đàm 22

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

“Khai Thệ - Hưởng Dấn” điếu giãi oan gia trái chủ cho người bệnh là để cho người bệnh được rồi, mà chị vui oan gia trái chủ cũng được rồi luôn, chị không phải điếu giãi oan gia trái chủ là để cho người bệnh được rồi mà các vị oan gia trái chủ bỏ rồi. Không phải như vậy!...

Rất nhiều người đã có cái tâm ý không đúng công bằng. Khi đi từ công mọt người bình bịch nên và nhập thân, và vì các bực các thù hận trong pháp giới đang x lý vận đời... Người họ niệm niệm nghĩ rằng là làm sao cho người bình thoát nên là đúng, không để ý gì đến tình trạng của chúng và giới là oan gia trái chủ. Điều này suy cho cùng lý thì không đúng với chánh pháp mầu! Vì thế sẽ như họ sáng mình để khai thị mầu của Hòa Thượng Tịnh-Không, Ngài nói là: “*Tất cả đều không ngoài báo ân, báo oán, đời này, đời kia*”. Đó là bản cái duyên tình họ mà nó sinh ra hiện tượng này ...

Mình nói hôm nay cho để hiểu hơn thì tất cả đều có nhân có quả, chứ không thể đúng ngay nhiên mà sinh ra như vậy. Từ công mọt vận đời, nếu chúng nghĩ có một chiếu thì nhiều khi chúng ta tưởng rằng đang làm việc nghĩa, tưởng rằng có tâm từ bi, tưởng rằng giúp đỡ chúng sanh, nhưng coi chừng chúng ta đang làm những việc hình như tốt nghĩa, một số công bằng, không có lòng từ bi!...

Ví dụ như một người bình đang bị chúng oan gia trái chủ đánh phá. Truy nguyên ra thì họ đến đời báo oán. Tại sao họ báo oán?... Là tại vì trong quá khứ chính người bình đã tạo ra oán nghiệp này, đã tạo ra cái nhân ác đời trước, đã làm cho họ đau khổ!... Số đau khổ của họ không phải là một năm, hai năm, một tháng, hai tháng. Nhưng nhiều khi đã trải qua đời đời khác, nhiều khi họ chịu trong cảnh tam đồ ác đạo trải qua thời gian rất dài!

Mình sống trong nhân gian này thấy khổ, nhưng so với cái khổ của họ thì không thấm thía vào đâu hết. Như vậy thì người ta đến đời, báo oán đó là họ đòi lại cái quyền lợi của họ, nói với nhân gian thế họ lấy lại số công bằng cho chính họ. Nguyên nhân vì người bình giới họ, họ họ, làm cho họ phải tan gia bại sản, một cái sinh mạng, làm cho họ phải chịu đau khổ triền miên như vậy!

Bây giờ chúng ta đến điếu giới mà chúng nghĩ chúng làm sao cho người bình thoát khỏi cái ách nên này, mà không chịu nghĩ là làm sao phải bị đáp lại số công bằng cho chính những oan gia trái chủ. Chính vì ý nghĩ thiên lệch, nên có nhiều người giới là điếu giới oan gia trái chủ, chứ thật ra họ lại dùng những thủ đoạn mánh để áp đảo chúng và thù nghịch.

Trong suốt thời gian nghiên cứu và pháp điếu giới trong Tịnh-Đức Tông, Diếu Âm của bao giờ thấy cái vận đời là dùng đến vũ lực để mà áp đảo hoặc bắt buộc những oan gia trái chủ phải cúi đầu. Không có như vậy. Chúng tôi bây giờ quý với đức lại những khai thị nên của Hòa Thượng Tịnh-Không trong các băng giảng hoặc là những bài mầu của Ngài đưa ra coi. Từ từ từ từ nay Diếu Âm của thầy một nội dung là bắt buộc các chúng đó phải cúi đầu. Không có!

Trong bài điếu giới oan gia trái chủ của Hoà Thượng, sau cùng Ngài có nói một câu như thế này: “***Duy nguyện chúng nhân giới y giáo phụng hành***”. Đây là câu mình nên để ý. Ngài giới các oan gia trái chủ là “***Nhân Giới***”, thì cũng giảng như mình thường giới là: ***Chúng ta, các Ngài. Kính thưa các Ngài... Tôi xin các Ngài...*** Đây là cách nói có ý nghĩa tượng trưng.

Ngài không bao giờ nói là: “*Tôi muốn bắt buộc các người phải bỏ hết chuyện này đi*”. Không bao giờ!... Mà giới là “***Duy nguyện***”, là với lòng thành tôi thành kính, cúi xuống, cầu nguyện, xin chúng và nhân giới... Ngài tôn trọng người ta đến mức như vậy. Còn “***Y giáo phụng hành***” là sao? “*Y Giáo*” là y theo lại Phật dạy, vì từ đó Ngài có nói Phật dạy rằng: “*Đi*

ngồi i thì gian nh là qu c gia, gia đình, quy n thu c ...”. Ngài nói đó là i Ph t d y. T c là rõ r t r ng t ng i, t ng i Hòa Th ng d y là lúc nào chúng ta cũng ph i luôn luôn kính c n h , khuyên r n h , đem Ph t pháp ra gi ng cho h bi t, đ h hi u mà quay đ u, b đi oán thù tr v v i Ph t pháp, ni m Ph t c u sanh T nh-Đ ...

Chúng ta đi đ u gi i oan gia trái ch ph i l y đúng tinh th n đó mà làm. Không bao gi s ý gây oán nghi p v i ch v oán thân trái ch . Đ c v y, chúng ta càng h ni m, càng đ u gi i, chúng ta càng có thêm âm đ c, có thêm lòng t bi, có thêm c m tình đ i v i kh p pháp gi i chúng sanh. Chúng ta kh i s cái n n gi i là oán thù riêng v i cá nhân chúng ta. V m t t bi thì chúng ta làm tr n v n, vì th t s chúng ta mu n c u ng i b nh mà cũng thành tâm tha thi t mu n c u đ c ch v trong pháp gi i đang kh vì ng i b nh này. Hai bên đ u l ng i . Đó là tinh th n c a Ph t giáo!...

Chính vì v y, trong m y ngày hôm nay tôi có nghe ch v đ ng tu k l i nh ng chuy n “Đ i u Gi i” oan gia trái ch h i l đ u đó! Nào là b t vong linh nh t, hay dùng hình th c c ng ép gì đó... Có ng i dùng nh ng th n l c gì c a h tra t n vong linh, h ép bu c, h nh t vong linh! Thì xin th a v i ch v, có th các v đó có đ năng l c, có đ uy đ c hay sao mình không bi t! Nh ng riêng chính chúng ta đang ni m Ph t thì không th làm v y. Theo pháp nào ph i theo m t pháp. Chúng ta tu T nh-Đ , tinh th n c a ng i T nh-Đ là luôn luôn s ng trong an đ nh, hòa hài, hòa bình, thân ái... Không bao gi đ c quy n b cái ch thân ái, thanh t nh đ đi vào con đ ng gi i là đ u tranh kiên c . Hai cái v n đ này khác nhau.

Gi s nh khi chúng ta đ u gi i m t chuy n oán thân mà các v oán thân đó quy t lòng không tha, quy t lòng không b thì đó :

- M t là do cái đ c c a chúng ta y u quá, chúng ta không có đ đ c đ làm cho h tin t ng vào l i nói c a chúng ta. Nh h i sáng mình nói là vì công phu tu hành c a mình còn quá y u, l i nói c a mình không đ cho ng i ta tin t ng ...

- Th hai là do vì h quá ch p, h không k gì đ n chuy n đ a l c, h không k gì h u qu vì s tr thù này. Đó cũng là Nhân-Qu c a chính h ... H k t trong cái nhân qu đó thì chúng ta cũng đành ph i thu n theo cái nghi p nhân qu báo c a h , ch không th nào c ng ch đ c.

Cho nên, xin th a v i ch v, khai th cho oan gia trái ch đ ng bao gi đ quá ch m, quá tr . Th ng th ng nh ng ng i mà đ b nh nhân đ n cái lúc quá nguy k ch r i, t c là mê man b t t nh trong b nh vi n, ho c là s p s a h p h i r i m i kêu ban h ni m, m i nh t i s đ u gi i... Thì nhi u khi m t trăm ph n mình tìm ch a ra đ c m t ph n thành công... Lúc đó tâm c a ng i b nh không còn nghe đ c n a, ng i b nh đó không bi t làm sao đ c t lên l i sám h i. Trong c nh đ u tranh h n thù v i nhau, chính ng i b nh đang n m trong đau kh và cũng n m trong s thù h n luôn... Thù h n đang kèm theo thù h n! Thành ra chúng ta cũng đành ch u thua!...

Nói tóm l i, **khi đ i u gi i ta không đ c quy n có ý t ng b t bu c ng i b nh ph i đ c thu n l i, b t bu c oan gia trái ch ph i ch u thi t h i!...**

N u chúng ta làm v y, n u đ c thì có th ng i b nh đ c chút l i gì đó! Nh ng coi

chúng cái lỗi này chỉ có một, còn cái hại có thể lên tới mức nào!... Nên nhớ, oan gia trái chủ mà đòi nể ngợi bệnh không được, số oán thù có thể truy n qua ngợi ép buộc họ phải bắt tội hại, và số oán thù có thể kéo luôn tới con cái và sau cả ngợi bệnh nữa... Điều này thể hiện ra trước mắt thì mình thấy rõ ràng là lỗi, nhưng mà sau cùng hình như không được lỗi lầm!

Cho nên, thành tâm thành kính điếu giãi, đem tất cả cái lòng từ bi của mình ra giãi giãi, khuyến hóa, giải lặn, giải lặn... Tìm mọi cách hóa giải trong hòa bình, ví dụ có thể như: Phóng sanh, làm thiện, làm lành, bớt ngợi bệnh phải sám hối, bớt gia đình phải sám hối, rồi chúng ta nương theo Phật pháp mà hóa giải mọi oán thù của họ. Khi mà tất cả đều chấp nhận số điếu giãi thì tất cả đều vui vẻ. Làm vậy chúng ta luôn luôn có công đức trong việc điếu giãi này.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Tọa Đàm 23

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Chúng ta đang nói về cách khai thố, hóa giải oan gia trái chủ ...

Khi đi học niệm cho bệnh nhân rồi gặp chuyện oan gia khuỷu đường, rồi ít ngợi chú ý phát tâm thọ hưởng hại, cứu giúp, giải nạn cho oan gia trái chủ. Hậu hết là cứ tìm cách giải nạn cho ngợi bệnh mà quên đi cái nạn của họ và họ mà bị ngợi bệnh đó làm hại hại, tạo cho họ phải sống trong những cơn giận rồi là đau khổ! Có nhiều khi họ sống với đó trải qua nhiều đời nhiều kiếp khổ sở vì chính ngợi bệnh này gieo cho họ.

Cho nên không phải cứ cứu được ngợi bệnh thoát được cái nạn oán thân trái chủ là chánh pháp đâu. Không phải! Mà ta phải có cái tâm vì cả cứu được ngợi bệnh, mà còn cứu được cái ngợi đang hại ngợi bệnh đó nữa. Bởi vì oan gia trái chủ họ chấp đến đòi hỏi số công bằng cho họ. Nguyên nhân vì số sai lầm của ngợi bệnh mà họ đã chịu qua nhiều đời nhiều kiếp trong những cơn giận rồi là khổ đau!...

Đạo Phật chúng ta có tâm từ ái từ ái, thọ hưởng chúng sanh một cách bình đẳng. Ta học theo pháp của Phật thì ta cũng phải có cái tâm từ ái thọ hưởng chúng sanh một cách bình đẳng. Chúng ta đang dựa theo lỗi khai thố oan gia trái chủ của Hòa Thượng Tịnh-Không để mình thấy rõ ràng từng lỗi, từng ý của các Ngài đều có mục đích rõ rệt và trong đó đã lồng ra đạo lý từ ái bình đẳng. Các Ngài không có ép buộc ai hết.

Ví dụ như trong lỗi khai thố oan gia trái chủ thì Hòa Thượng có nói một câu này: “**Phật dạy tất cả pháp vô sở hại, tất cả cánh không, bớt khổ đau**”. Ngài lấy câu này để dạy cho oan gia trái chủ. Câu này đạo lý hay lắm! Cũng giống như hôm trước chúng ta có nói là: “**Tam tâm bớt khổ đau, và pháp nhân duyên sanh**”. Nhưng câu này có ý nghĩa từng từ với nhau. Có câu khác như: “**Vô pháp giai không, nhân quả bớt khổ**”, cũng giống giống như vậy.

Bởi vì trước khi mở đầu hóa giải cho oan gia trái chủ, Hòa Thượng có nói là: “Tất cả

không ngoài báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ”. Nếu mà đem câu: “*Nhất thì pháp vô sở hủ, tất cánh không, bất khả đắc*”, cũng với câu: “*Báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ*”, thì đúng là nói đúng câu: “*Văn pháp giai không, nhân quả bất không*”.

Ý nghĩa hàm chứa, bày giãi nêu mà quý vị có trở thù, có quyết lòng hãm hại người bần thì thì sự chẳng cũng không được gì cả, gọi là “*Tất cánh không*”. Sau cùng rồi quý vị cũng không hiểu được một sự lý lẽ nào cho chính quý vị, mà tiếp theo đó: “*Nhân quả bất không*”!... Cho nên Ngài mới nói là “*Oan oan tương báo đêi đêi kiếp kiếp không có thể thoát nên được*”. Đó là vào những lý lẽ của Ngài mà mình đi khai thác cho chỗ vướng gia trái chướng.

Thường thì khi đến trước mặt bần nhân còn tỉnh táo, mình chưa thấy có một hiện tượng gì gọi là oan gia trái chướng báo hại, nhưng hôm trước mình cũng có đi nghĩ qua, là ngay trong buổi hôm niêm đầu tiên lúc nào ta cũng nên đi nghĩ gì về chỗ vướng duyên với người bần hạnh. Không nên quên chuyện này. Thì thường thì Diu Âm mới tiếp cận chỗ vướng tu chấp tay rồi, rồi thành nên tha như vậy:

- *Chúng tôi xin thành khẩn cúi đầu khấn nguyện chỗ vướng, xin tha chỗ vướng là trong đời này chỗ vướng có duyên với ông Trần Văn X, dù là lành hay là ác cũng là duyên. Nếu là lành thì xin chỗ vướng tiếp tục hỗ trợ để cho ông Trần Văn X được thuận buồm xuôi gió vãng sanh. Nếu là duyên ác thì xin tha vướng chỗ vướng, ông Trần Văn X dù thế nào cũng là phạm phu tục tử, đã là phạm phu tục tử thì ai cũng có lúc mê mẩn làm điều sai trái, kể nên nhân chúng lành vướng chỗ vướng. Nhưng bây giờ ông Trần Văn X đã thành tâm sám hối, đang niêm Phật cầu nguyện Tây Phương, nguyện mong chỗ vướng tha thứ, buông xả oán thù để cho chúng ta cùng nhau kết thành bạn lành đi Tây Phương...*

Đôi khái như vậy...

Cái điếm quan trọng trong câu nói này là ông Trần Văn X đã phát tâm sám hối, đang thành tâm sám hối, đang kết thành sám hối và đang niêm Phật cầu nguyện Tây Phương để thành đạo cầu được chỗ vướng... Nếu trước khi mình đi niêm cho một người đã bệch man bất tỉnh thì mình nói câu này không được! Vì người ta mê man bất tỉnh làm sao biết ông đó có sám hối hay không? Mà chính sự sám hối của người bần hạnh là điếm quan trọng nhất để giúp cho ta đi nghĩ gì để chuyển oán thân trái chướng.

Nếu người bần hạnh mà không có cái tâm sám hối, thì xin tha thân gia thân riêng, ta dùng cái tà pháp, ta dùng cái nói lý, ta dùng cái chướng lý gì đó để đánh phá người ta, bắt họ phải bỏ đi thì được!... Chẳng còn nói đi nghĩ gì thì khó nói cho thuận lý! Mà một khi dùng đến cái lý gì của mình để đánh phá họ, bắt buộc họ phải ra khỏi cái vướng này, thì sự ép buộc này không thể nói là chánh pháp, dễ gây oán thù truyện đời không tốt về sau!...

Cho nên quý vị cần để ý coi, nhưng người có cái pháp thuật gì đó để “*Trần Ma Yếm Quả*”, hay là có những đạo lý gì đó liên quan đến vấn đề này thì cứ đi thì thường thì bần nhân rất dễ sợ! Nghĩa là người ta bệch phá không phải là đời này mà còn bệch phá đời con, đời cháu, đời chút nữa... Nhưng khi bắt đi tiếp tục luôn chẳng không phải là chuyện thường!...

Vậy thì, là người học Phật tuy rằng đời mình không nên có tâm ý dùng cái lý gì đó để đàn áp họ.

Nhưng người hèn nếm mà học tập không kỹ thì ông thầy cũng có thể vắng chuyên này. Tôi vì mất ban hèn nếm như vậy có thể đồng đến mất trăm người. Mất trăm người đang người trẻ bệch nhân đến nếm Phết. Nếu mất trăm người đến phát cái lỗi nguy hiểm lên “*Quý vâng, quý vâng PHẾT ra đi*”, thì người oan gia trái chủ cũng phải chịu thua, cũng phải ra đi vì áp lực của những người hèn nếm mạnh quá. Vì lực của người hèn nếm mạnh quá nên không cần điếu gì mà oan gia trái chủ đã chịu rồi!...

Có nhiều người không để ý chuyện này, chỉ nghĩ như vậy là mình ngon, như vậy là mình có năng lực!... Có một lần Diêu Âm đi với Việt Nam, đến lòng nghe xem người ta hèn nếm như thế nào? Thì người hèn nếm đã điếu gì mà nói đến đến quá!...

- Tôi nói mất là mất, hai là hai ... Quý vâng có nghe hay không?

Có một lần khác, một vị đó nói:

- *Bây giờ tôi nói mà không ra hèn? Nếu không ra thì chính tôi không xong, tôi dùng đến quân số, chỉ tôi số à!...*

Có những chuyên đã xảy ra như vậy! Diêu Âm cảnh cáo mất cách thế ông thầy rùng, bây giờ chỉ có năng lực như thế nào đi nữa tôi không biết!... Nhưng làm như vậy thì đây không phải là cuộc điếu gì, mà gọi là áp lực, bắt buộc, chỉ đành, ra lệnh... thì đúng hơn, chỉ không thể nói là điếu gì đến đến. Điếu gì hay là hòa giải tức là làm cho hai bên đều thông cảm với nhau, đều tự nguyện buông xả thì mới gọi là điếu gì.

Có một lần có một vị tôi điếu gì oan gia trái chủ đang nhập thân vào người bệch đó, mà người bệch đó cũng sắp chết rồi. Điếu gì chỉ sáng đến chiếu như không thành công. Vì nhập thân đó có vẻ dữ quá, hèn hào quá, không nể nang gì hết trơn. Người hèn nếm đó nói:

- *Chính ta nói mà cũng không nghe nữa hèn? Bây giờ có ra hay không?... Không ra thì đem tôi chùa đó cho ta. Ta có cách trả ra!...*

Cuộc hèn nếm này tôi không có chuyện kiện tôi chỉ, nhưng người ta kẻ lừa rùng, khi nghe nói vậy, vẻ oan gia trái chủ đang nhập thân đã giận trả con mất lên!... Người hèn nếm đó nói:

- *Đừng cười bây giờ ta chuồn bệch trả...*

Nói xong người đó ra vẻ để chuồn bệch trả gì đó? Khi người hèn nếm đó vờ ra vẻ, thì người bệch đó chết!... Sau đó người ta cũng nếm Phết đến hèn nếm, nhưng người chết không có mất hiên tượng nào mà gọi là tức đến hết!...

Người bệch bệch này trước đó chỉ ng bệch năm tháng Diêu Âm có gặp qua, có nói chuyện khuyên nhủ và người bệch đó đã bắt đến phát tâm nếm Phết cũng khá tốt. Nhưng khi vờ đó ra đi thì Diêu Âm đã vờ lừa bên Úc rồi.

Hèn nếm mà điếu gì như vậy là mất điếu hết sức sai lầm! Sau này, có lần chính Diêu Âm đi hèn nếm và cũng gặp một trường hợp rất giống như vậy, nghĩa là vẻ oan gia trái chủ nhập thân, cũng khá dữ đến, cũng không chịu nghe lời, còn lý luận, cãi lại nữa... Nhưng mà Diêu Âm chỉ mất lòng chấp tay thành khấn nắn nỉ, nghĩa là hèn la gì la, mình cũng chỉ thành tâm nói:

- A-Di-Đà Phật! Chúng tôi xin thành tâm nguyện cầu cho anh xét suy. Bà này đang thành tâm sám hối rồi rồi. Chúng tôi cũng không dám xen vào chuyện nhân quả của anh. Chúng tôi chỉ muốn thành tâm cầu giúp anh thôi, nguyện mà thôi. Cầu của chúng tôi anh không được. Xin anh hãy nghe rồi chúng tôi niệm A-Di-Đà Phật thì anh sẽ được quang minh của Phật cầu được. Bây giờ anh hãy buông oán thù này xuống đi thì anh sẽ được cái oán thù này biến thành phước đức, biến thành thiện lành, biến thành đi từ đi từ đi từ... Anh sẽ nguyện theo lòng đi từ đi từ đi từ của A-Di-Đà Phật mà từ từ Tây Phương Cực Lạc, liệu đời sanh tử hay hơn là từ từ thù nhau đi từ đi từ đi từ nguyện oán, từ từ nguyện thù mà cùng chung nhau...

Nghe rồi ta làm gì làm mình cũng phải nản lòng. Tôi nói tiếp:

- Nhưng mà anh sẽ không tha thì đây là chuyện nhân quả của anh. Tôi đã hết rồi, quyết không dám nói nữa. Nhưng tôi không ép buộc anh, nguyện anh hãy nghĩ coi, báo thù với nhau rồi ích gì?...

Nói theo Hòa Thượng Thích Nhất Hạnh-Không là:

- Xin anh hãy nghe rồi Phật dạy, quy y Tam Bảo, đời này ác tu thì....

Rõ ràng nguyện rồi nói của Ngài thêm thía thêm! Mình nên nguyện theo đó nói nguyện rồi có nên dùng từ nguyện thì anh vậy.

Tôi đi xuống giữa họ nên mới tiếp nguyện được họ thì thành công. Các anh họ niệm nói:

- Trời ơi! Hay quá!... Bây giờ xin Anh làm sao cho chúng tôi hết khổ.

Tôi nói:

- Chỉ nhìn đó mà làm theo đi.

Có nhiều người nói:

- Tôi nay sẽ sau tôi biết cách rồi, gặp trường hợp này tôi làm y như anh vậy thì có thể thành công.

Tôi nói:

- Đúng đó! Phải thành khẩn, phải tha thiết, là phải cúi xuống mà cầu xin, anh sẽ được có nghĩ là mình có cái năng lực nào đó mà đàn áp người ta.

Khi tôi nói đến chuyện này, thì có nhiều bạn họ niệm giữ mình! Tôi vì cũng có bạn họ niệm nguyện phải sai lầm! Nhiều khi vì lòng mong cầu của bạn họ niệm đó mạnh quá, bảy tám chục người, họ từ ra từ ra áp... Đây là điều không hay! Thốt ra, với oan gia trái chủ, thì hai người ba người là có thể kìm chế họ được rồi chứ còn gì nữa, tám chục người. Nhưng với oan gia trái chủ đó không phải mạnh lắm đâu. Chỉ vì họ quá khổ sở, họ quá căm thù, họ quá đau đớn mà họ phải làm như vậy. Họ là họ từ từ thù, chứ thốt ra là họ không có mạnh lắm.

Ta đã mạnh rồi, ta đã sung sướng rồi mà không thoải mái thì còn chèn ép họ nữa, thì đây thốt là điều không nên! Cho nên nếu ta suy nghĩ trong việc khai thị, đi xuống giữa họ, dùng cái năng lực nào đó ép xuống họ, thì có thể gây ra oán thù không hay!...

Hiếu đức cha này rồi, mình hãy nghe lời các vị Đức Sĩ trong Tinh-Tông, là luôn luôn lấy lòng chí thành, chí kính cha mình mà năn nỉ họ. Muốn khuyên giáo họ đức thì người bần phật còn tinh táo và phải nói lên lời này:

- Nam Mô A-Di-Đà Phật! Tôi xin thành tâm sám hối tội lỗi lầm của mình.

Lấy lời này, đưa vào cái cha này, mình mới khuyên đức oan gia trái chủ.

Cho nên khi muốn đức họ niệm, người bần không nên đợi đến lúc mê man bất tỉnh rồi mới niệm ban họ niệm. Trừ rồi! Trừ quá nhiều khi chúng ta có điếu giáo đi nữa cũng khó thành công! Điếu giáo oan gia trái chủ không đức cảm thông, còn vị phẫn người bần thì không còn nghe đức nữa, thành ra cuộc họ niệm coi như thất bại!...

Mong cho tất cả cha vị hiếu đức cha này, chúng ta sẽ chuần bệ phát tâm họ niệm cho nhiều người đức phẫn phẫn vãng sanh Tây Phương Ng Cực Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Tựa Đàm 24

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Niệm Phật Đấng chúng ta đang nói vị họ niệm, thất sự là đức nhắc nhắc cho chúng ta biết cuộc đời này quá sự vô thường. Vô thường đến nỗi mình chưa kịp nghĩ tới mà vô thường đã đến rồi!...

Ở bên tây Úc có một vị kia gia đình cũng rất là khá giả, mới có năm mười mấy tuổi đang rất là khỏe mạnh, dùng một cái cảm thấy bần bần trong người, vào bần viện bác sĩ phát hiện ra ung thư không còn cứu đức nữa. Thế gian chóng vánh mới đây thì hôm nay đã ra đi rồi. Quá sự là vô thường. Chả Chín mười tuổi trẻ còn đi niệm Phật, thì ngày hôm nay cũng khá nể trong bần viện rồi không biết là sự như thế nào?... Quá sự là vô thường. Ở bên Darra bà bác kia tám mươi mấy tuổi bần xuống, mình tới năn nỉ:

- Bác ơi, niệm Phật đi bác, niệm đức bao nhiêu thì niệm.

Bà bác nói:

- Tôi bần ba mươi mấy năm nay chả chết, bây giờ không sao đâu, thế ng thế ng đã ...

Hèn!... Niệm Phật mà hèn! Chúng ta chưa kịp đến thăm lần thứ hai thì bà đã vào nhà quản niệm rồi. Quá sự là vô thường!

Thấy như vậy mà khuyên người ta niệm Phật, nhiều người còn cha nói: “Đó coi đã?”. Không biết họ muốn đợi coi cái gì đây? Chẳng lẽ cha coi nghĩp chẳng nó ng hiên như thế nào sao?... Chẳng lẽ đợi coi oan gia trái chủ hành đức như thế nào sao?... Và lúc đó, khi vô trong bần viện niệm mê man bất tỉnh rồi, thì chúng ta tới đó cũng đợi coi thế cái xác đó chẳng

nào rồi đây? Chỗ còn biết cách nào khác nữa!...

Sau khi liêng báo thân nhứt định không có con đường thoát nữa!... Y thức mà việc tu hành thì còn hơn “Đạo coi thân!”... Đạo coi thân mất vài hôm rồi vì nấp sau:

- Ai coi cho mình?...

- Ai thức cho mình?...

- Ai than cho mình trong cái cảnh khổ a lìa triền miên trong tam ác đạo?...

Ngài Huệ-Dàm Đàm Sĩ nói rằng, **niệm Phật pháp niệm miên mật, niệm Phật pháp đánh chết với câu A-Di-Đà Phật**. Nghĩa là:

- Lúc buồn pháp niệm Phật.

- Lúc vui pháp niệm Phật.

- Lúc ở nhà pháp niệm Phật.

- Lúc đi đường pháp niệm Phật.

- Lúc nhấc đầu pháp niệm Phật.

- Lúc buồn ngủ thì ta chết pháp niệm Phật.

- Lúc ngủ thì ta khen pháp niệm Phật...

Pháp niệm Phật bất cứ giờ phút nào. Có nhứt vậy mới mong cầu được cái huân mạng của mình.

Cái chết thật này là vô thường, thì nhứt định phải trở về cho vô thường. Hòa Thường Tịnh-Không khai thị cho oan gia trái chủ, Ngài nói câu này:

- “**Phật dạy nhứt thiết pháp vô sở hữu!**”.

Có nghĩa là mình không chiếm được mất cái gì hết, ngay cái thân này mình chiếm hữu cũng không được luôn. Mình chỉ mượn tạm nó thôi, rồi đến lúc liêng phải liêng, giờ không được.

- “**Tất cả không!**” Nhứt định nó số là zero. Chạy theo zero làm chi?...

- “**Bất khả đắc!**” Không có cái gì mà mình được hết, chỉ có mất cái là cái nhân quả, là cái nghiệp chủng nó số đi theo mình, nó đi theo đến cùng luôn, liêng không được!...

Y thức mà mất câu A-Di-Đà Phật có thể khai trừ được, phá tan được trùng trùng nghiệp chủng trong vô lượng kiếp, để sau khi liêng cái báo thân tứ hỷ này mình về Tây Phương thành đạo Vô-Thường lìa khổ về. Thế mà tại sao không ngộ ra?...

Hôm trước đi về Việt Nam có mất vì cảm mạo nên mời Diêu Âm lên làm đờn biếu trong mất cái khóa diên đàn về Phật pháp. Khi gặp đến thì Thầy không có nói gì đến việc làm đờn biếu hết. Mình vô tình đi đến mà bắt “Vọng Ngộ”, bắt bắt phải nghĩ hàng giờ đờn biếu! Trong khi nghĩ đó thì... Trôi đi! Các vị khác lên nói thao thao, diên tứ hết đề tài này đến đề tài nọ, còn

Diêu Âm thì ngẫm cảm thấy sáng cho đến chiếu. Vì đó đến nói:

- Có lẽ Diêu Âm nói đến tài gì?...

- Dù biết Thuyết, con không có đến tài gì đến nói hết.

Biết đến tài gì mà nói bây giờ? Đành phải làm thỉnh! Nhưng vô tình im lặng vậy cũng hay, chỉ nói nhiều làm chi?... Còn niệm Phật miền mặt:

- Lúc ngẫm lại ta nói mình niệm Phật.

- Lúc ngẫm lại ta chỉ mình niệm Phật.

- Lúc ngẫm lại ta khen mình niệm Phật.

- Lúc nhớ đến mình niệm Phật.

- Lúc vui với mình niệm Phật...

Lo niệm Phật không kịp thì làm sao mà nói? Nếu mình nói lên thì làm sao mình niệm Phật? Nếu mình suy nghĩ chuyện này, suy nghĩ chuyện khác thì làm sao niệm Phật?... Bởi vì vô thường quá chóng vánh! Chóng vánh đến nỗi mà bà bác kia nói:

- Tu hành, tôi biết chứ! Mất trái cà tôi không lấy, mất trái ớt tôi không lấy, đó không phải là tu rồi hay sao?

Vô cùng sai lầm! Tu cái kiểu gì là vậy!... Trái cà mình không lấy, trái ớt mình không lấy, nhưng mà cái sinh mạng ngẫm lại ta mình lấy. Mình không nghĩ chuyện đó sao?... Xem bằng ngẫm lại ta ra đến ăn thịt trong khi ngẫm lại ta đang sống. Nhưng vậy mà mình không nghĩ đến sao?...

Cho nên, “Đừng coi đã!”... Phải chăng oan gia trái chủ khuyên mình “Đừng coi đã” đó! “Đừng chút chút”... Oan gia trái chủ dấy cho mình chút chút đó. Đến chi?... Mất sớm mất muộn chiếu khi niệm xong rồi thì sẽ thấy, bên sẽ chỉ tôi vô lượng kiếp nữa chưa chắc gì thoát khỏi địa ngục! Kinh khủng vô cùng!...

Chúng ta đang nói với họ niệm, thật ra là đến chúng ta biết cách làm sao cứu cho kịp mất ngẫm lại sắp sẽ xuống địa ngục đến cứu với Tây Phương Cực Lạc. Biết đến cứu họ niệm trước mất ngày là ta lo mất ngày niệm Phật. Ta biết đến cứu phải nên pháp điếu gì mất ngày, là ta có thể cứu đến cứu biết bao nhiêu chúng sanh có duyên với ta từ ngày đó. Cho nên cứu ngẫm lại là cứu ta. Không phải họ niệm là chỉ đến đi cứu ngẫm lại khác, mà thật sự chính là đến từ cứu lấy mình.

Hôm trước Diêu Âm nói rằng, điếu gì oan gia trái chủ, điếu gì ma chướng, điếu gì vọng linh nhập thân... Nhưng thật ra tất cả đều là chính tôi tâm mình chứ không phải ngoài. Thành ra, muốn điếu gì họ thì phải điếu gì cái tâm mình trước.

- **Cái tâm mình giữ mãi! Điếu gì chứ a?** Chưa điếu gì thì đến bao giờ nghĩ tôi chuyện thoát nạn.

- **Mình cần tranh giành từ ngẫm lại ta! Điếu gì chứ a?** Chưa điếu gì thì ngày ngày có tu hành, nhưng mà chướng ngấm vào trong tâm mình. Rõ ràng Ma tôi tâm chứ đâu phải Ma ngoài.

Nhất thì pháp, vô sở hữu, tất cánh không, bất khả đắc.

Đã biết không có đức gì hết! Mà cứ móng tâm cầu đức cái này, đức cái nọ... Đức rồi đến nọ “Ma” nhập luôn! Thì sư Phật dạy chúng ta không có đức đức gì hết, tất vì tất cả đều ở tất trong tâm chúng ta thôi. Chúng ta mà trừ bỏ đức đức và bỏ chân tâm thì tánh của chúng ta là chúng ta đức đức tất cả. Như vậy đức đức tất cả đức đức là đức đức cái chân tâm của chính ta. Chân tâm ở nơi nào ta chỗ đâu phải ở ngoài mà cứ chạy tìm “Chẳng đức”?...

Trong pháp niệm Phật, Phật dạy khuyên chúng ta là “**Nguyện vãng sanh**” và Tây Phương Ngự Cốc Lạc chơn không phải nguyện chơn đức, tất vì ở Tây Phương Ngự Cốc Lạc là pháp tánh đức, là nơi A-Di-Đà Phật đã ứng hóa ra, để cho chân tâm chúng ta ứng hiện ra. Ta cứ vô đó đi, thì nhiên không đức cũng đức. Còn ở đây mà cứ chạy đức cái này đức cái nọ, đức cái này đức cái nọ... Thì rõ ràng là “**Vô khả đắc**”, nghĩa là không thể đức đức gì cả! “**Tất cánh không**” là không có gì cả! Nếu cứ chạy tìm nhằng cái hảo huyền, đến sau cùng bỏ đi lạc! Đi lạc mất cách trông chừng trông đức mất mà không chịu lo, không chịu tu!...

Lời ngài Huệ-Dàm Đàm Di Sư nói có ý nghĩa rằng:

- Con cái hèn hào!... Ta niệm Phật...
- Chẳng ta là rầy!... Ta niệm Phật...
- Với ta kình cãi!... Ta niệm Phật...
- Ta bất mạt vi!... Ta niệm Phật...
- Ta đức đức vi!... Ta niệm Phật...

Ngài nói không biết bao nhiêu thế để cho chúng ta niệm Phật... Cứ mất và phía trước đức ra, phía sau Ngài nói: “**Ta niệm Phật**”.

- Ta giàu có!... Ta niệm Phật...
- Ta nghèo nàn!... Ta niệm Phật...

Quý vị triền khai tiếp đi... triền khai cho đến bao nhiêu cũng đức đức hết. Đó là lời dạy của ngài Huệ-Dàm. Ngài nói rằng:

Tất vì nọ mà không dính chặt vào câu A-Di-Đà Phật thì nhất định lạc đạo luân hồi nó sẽ tiếm vào trong tâm chúng ta.

Chỗ đâu phải tìm vài phút rảnh rỗi để niệm vài câu Phật hiệu gì là tu!... Tu kiểu gì lòng vậy?...

Cho nên mình nói với họ niệm, nói với điếu gì oan gia trái chơn, chơn thốt ra thì oan gia trái chơn không phải chơn là nhằng ngộn vô hình đâu à, mà là nhằng ngộn hữu hình nọ. Khả vậy đó!

- Mình ra ngoài shop, ở đó ngộn ta nói: Trộn i i!... Đi này mà tu làm chi? Thì là mình bắt tu luôn. Đây là oan gia trái chơn!

- Mình có đức a con, đức a con nói: Trộn i i!... Con hèn, con biết đức đức bây giờ ngộn ta lên

đến cung trăng rồi, má tu làm chi? Nghe con mình nói có lý, mình bỏ tu. Con mình là oan gia trái chủ!

- Mình đang tu, ông chớ ng mình la mồm tâng: Tôi sao không ngủ còm? Tu cái gì mà tu? Mình sẽ làm buồn ông xã, thôi bỏ tu đi theo ông xã đánh Casino. Ông xã mình là oan gia trái chủ!...

Trùng trùng điệp điệp nhặng cái chớ nhặng ngời nó ngăn cản chúng ta mà không hay. Chính vì vậy mà chủ vợ Tôi Sẽ nói rằng, *Ma chính tôi tâm này chớ không phải Ma ở ngoài đâu à!...*

- *Giời dãi là Ma!*

- *Giời dè là Ma!*

- *Đồ kẻ là Ma!*

- *Buồn rồi là Ma!*

-

Khi biết được chủ vợ rồi, xin chủ vợ hãy ráng tập buông cho nhiều. Hòa Thân ngậy ta là buông cho nhiều, cứ tập buông, tập buông, tập buông đi...

Mọi lần có điều gì khó chịu mồm chút là mau mau tìm cách bỏ liến, mau mau học theo ngài u-Đàm Đới Sĩ niệm Phật liến.

- *Lúc buồn niệm Phật,*

- *Lúc giận niệm Phật,*

- *Lúc vui niệm Phật,*

- *Lúc sợ hãi niệm Phật,*

- *Lúc khờ niệm Phật,*

- *Lúc tím niệm Phật,*

- *Lúc ngủ niệm Phật...*

Thì tự nhiên câu A-Di-Đà Phật hiện trong tâm chúng ta, ta sẽ vợ Tây Phật thành đạo Vô Thân.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Ta Đàm 25

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

“**Khai Th**” trong pháp niệm đóng mồm vai trò rất là quan trọng. Mồm cuốc h niệm thành công hay không là nhặng ngời hặng đến khéo léo, uyển chuyển, pháp niệm tiến đợ đợ chủ nhặng điều khó khăn hay chớ nhặng ngời đang hiện hành cho ngời bệnh hay không!...

Trong ngày hôm qua ở đây chúng ta có một cuộc họp niềm, đúng thì ở bên tây Úc cũng có một cuộc họp niềm. Bên tây Úc thì một vị đó đã ra đi, ở đây thì vị đứng tu chức bèn mà thôi. Trong khi cuộc họp niềm ở bên tây Úc thì Diêu Âm đã đến đó tham gia qua ba ngày và trở về đây đã minh minh nói rằng, vị này có cái xác suất thành công đến chín mươi lăm phần trăm. Dù rằng là vị đó hơi gì tình thật là một câu kinh cũng không biết, một tiếng niềm Phật cũng chưa niềm qua. Khi bác sĩ phát hiện bệnh ung thư mới hoang kinh hồn vía chấy lung tung hết, vô tình lại gặp được như ng ng ở trong ban họp niềm chứ đến khuyên khích niềm Phật. Vị này đã phát tâm niềm Phật một cách hết sức dũng mãnh. Thật là ban đầu không biết gì hết trơn, khi gặp lại gặp ngay vô câu A-Di-Đà Phật...

Ở đây thôi mà thôi hôm qua đi họp niềm về thì mới nghe một cái tin làm choáng váng một mảy. Họ báo tin cho biết là vị này không được vãng sanh. Trong khi đó, lúc đang họp niềm cho vị ở đây thì Diêu Âm đã nói rằng, bây giờ đây dù là chưa biết kết quả ở đó như thế nào, nhưng tôi vẫn giữ lại nói là chín mươi lăm phần trăm ng ở đó được thành công.

Xin thưa thật với chị về, khi mà nghe tin đó làm cho Diêu Âm thấy quá ng ngàng!...

Kỳ thật ra là khi họp niềm cho vị đó Diêu Âm đã hứa ng đến hết sức là cẩn thận. Trong ba ngày họp niềm đó, Diêu Âm đưa ra vài câu trực nghiệm gì ng như bài thi, “*Bài thi vãng sanh!*”, để coi thử là vị này có còn vướng cái gì không? Thì hoàn toàn là ba lần trực nghiệm như vậy thì đều chưa là một trăm phần trăm được vãng sanh, không có một cái gì gì là trở ngại hết. Trở về khi ra về, vị đó còn hỏi là nhất định tôi phải đi về Tây Phương ng: “*Tôi phải làm gì ng cho cả gia đình tôi biết...*”, vì cả gia đình cả nhà đó là ng ở Thiên-Chúa giáo.

Ở đây thôi mà khi nghe cái tin là sau khi họp niềm hồn tám tiếng đứng họp thân tâm ng không tỉnh mà nóng trời bừng, làm cho Diêu Âm giật mình, ng ngàng, mới liền đi đến thoai qua đi tra thì mới biết đã xảy ra một sự việc như thế này:

Một ngày trước khi tỉnh thôi, ng ở anh chị em gì đó trong gia đình đã bắt bu c ng ở bệnh phải thay đổi đi di chúc, trong đó có liên quan về tiền bạc.

Quý vị nghĩ thử coi, một ng ở sắp chết nằm trên giường bệnh cả tay lên không nổi, làm sao mà viết bút xu ng ký vào đi di chúc, trong khi đi di chúc xóa đi thì lu t s không chịu. Họ nói rằng nếu xóa bỏ, sẽ chưa thì không có giá trị, nên phải đánh lại cái đi di chúc khác, rồi ng ở làm ch ng ký vô, rồi ép bu c ng ở bệnh ký vào. Sự ép bu c này đã làm cho quá bức xúc mà thành ra b tr ng ở!...

Khi biết được tình trạng như vậy!... Thật sự hơi hôm tôi đi đến thoai qua bên đó tôi làm d ! Làm d không kiên nhẫn, đến nỗi tôi là cả như ng ng ở họp niềm, tôi trách luôn ng ở đứng tu đứng ra làm ch ng, rồi tôi trách luôn ông ch ng. Tôi nói c ng l m! Tất cả mới ng ở thấy tôi làm d quá, cho nên ai cũng đành nhún vai hết, không ai dám cãi lại. Rồi cuối cùng tôi nói với ng ở ch ng, bây giờ hãy để tôi nói với họ ng linh. Tôi nói, hãy lấy cái đi đến thoai mà cho l n ra, trong khi ở đó thì đang có mười mấy ng ở họp niềm đứng chung quanh. Tôi mới bắt đầu khai th cho ng ở bệnh.

Bây giờ đây kể lại thì tôi quên rồi. Nhưng mà lúc đó mà chúng ta có ở đây đó, thì tôi nghĩ

rõng tiếng điên thoai dù như như ng chớ vớ có thể nghe tiếng nói của tôi vang ra có thể tiếng luôn cả cái phòng hờ niêm! Tôi vì tôi nói rất mạnh. Tôi biết rằng, qua lối khai thác này nếu mà không có tác động gì đến cái vớ đang nằm xuống hờn tám giờ đồng hồ đó, thì sau đó vĩnh viễn không còn cách nào có thể cứu được nó cả. Chắc chắn sau đó không còn ai đồng ý ra khai thác hờn ng đến nó đâu. Nghĩ vậy, nên tôi bắt buộc phải nói như ng lối rất mạnh! Tôi nói:

- Tôi là Diêu Âm, không phải là sát bên chớ. Như ng mà trước khi tôi đi vớ chớ đã hứa với tôi là chờ ra đi theo A-Di-Đà Phật và chớ đã hứa là chớ sẽ làm gì ng cho tôi cả gia đình của chớ và pháp Phật nhiệm mầu. Tôi sao bây giờ đây chớ đã xớ bớ báo thân hờn tám tiếng đồng hồ rồi mà còn vớ ng nữa?... Mốt đi này gặp được câu A-Di-Đà Phật, nói rằng rờng là trong vô lượng kiếp qua chớ chớ a bao giờ gặp được trước ng hờp này đâu. Nó quý giá như vậy đó, hy hờu như vậy đó, thì tôi sao... lý do gì mà không chớu theo A-Di-Đà Phật để vớ Tây Phật ng, mà bây giờ còn ở lối đây?... Có phải vì mốt ít tiền bớ vô thờng mà chớ đành đoan chớp như n vô lượng kiếp nữa trong khổ đau? Có đáng không?... Chớ hứa là chớ sẽ vớ Tây Phật ng để cứu cả ông bà, cha mẹ, cứu huyến thớ tở. Bây giờ chớ hứa là thì ai cứu chớ đây?... Chớ muốn làm gì ng cho cả chớng con, như ng ngớ i thân vớ Phật pháp nhiệm mầu. Chớ không vắng sanh thì ai thay cho chớ làm gì ng bây giờ đây?...

Tôi nói rất là mạnh! Nói mạnh lắm!... Tôi nói tiếp:

- Mau mau tỉnh ngộ kịp thời... Như tởnh niệm A-Di-Đà Phật vớ Tây Phật ng Cờ Cờ Lờ, không được chớ n chớ mốt phút giây nào hờ t.

Tôi nói rất mạnh!... Không biết làm sao lúc đó tôi không kịp được, tôi nói mạnh lắm! Rồi tôi mới chớ vớ đồng tu tiếp tở niệm Phật hờ niệm cho chớ thêm bớ n tiếng đồng hồ nữa.

Thớ tở ra thì ngay cả đêm hờ i hôm tôi nằm mà thớ y bớ xúc quá! Tôi không ngờ rằng mốt ngớ i đã phát tâm rất là vớng vàng, rất là mạnh mẽ, kiên cường đến nỗi mà tôi nghĩ không có sự kiên cường nào qua được sự phát tâm dũng mãnh của chớ, ờy thớ tôi sao lối bớ vớ ng như vậy?...

Suốt đêm hờ i hôm tôi nằm trờn trờ c, không ngờ được. Tôi đành chớ sáng ra tôi sẽ bắt điên thoai giờ tiếp... Như ng nghĩ lối, lúc này ngớ i ta đang bớ rờ i rờ i, mà mình la mốt lờn nó thì thớ tở là không nên! Cho nên tôi cứ gờng dờu lối, chớ thêm tin mới thớ coi?...

Thì mốt chuyờn đã xớ y ra bớ tở khớ tở nghĩ! Sau bớ n tiếng đồng hồ niệm Phật tiếp, chớ đó lối chuyờn đờ i mốt trăm phờn trăm. Thân tở ng hờng hào mớ mớ i và hờ i ờm thoát ra tởi đờnh đờu... Mốt hiờn tở ng đã xớ y ra thớ tở khớ tở nghĩ! Ngớ i chớng là mốt ngớ i Thiên-Chúa giáo mà cũng quá cảm kích, phớ xuờng quỳ lờy ban hờ niệm...

Cho nên, mình thớ rõ rờ t, pháp hờ niệm bắt khớ tở nghĩ! Quý vớ cả tở ng tở ng đi. Phật dạy: “**Vớ n pháp nhân duyên sanh**”. Có nhân, có duyên sanh ra vớ n pháp. Chớ đó tở mốt ngớ i không biết tu, gặp cái duyên bớ bớnh, phát khớ i tu, đây chớ có lối là do trong nhiếu đờ i nhiếu kiếp đã tu, có nhân rồi, gặp cái duyên là bớ bớnh, hoờng kinh hờn vớa, chớ y cứu cứu lung tung... Gặp như ng ngớ i hờ niệm ngớ i ta chớ câu A-Di-Đà Phật. Rờ ràng là duyên. Như cái duyên này mà phát khớ i niệm Phật, quyẻt lòng đi vớ Tây Phật ng. Đờ ng đi vớ Tây Phật ng đã gặp như ng ngớ i hờ niệm hờng đờn cả thớ. Trước như ng giờ phút nằm trên giờng bớnh chớ chớ t, có vài

trở ngại với gia đình không thể hóa giải được, nhưng mà nhờ chúng tôi tôi khuyên giải đã giúp chuyển hóa gỡ bỏ hoàn toàn, nghĩa là coi như là buông bỏ hết không còn vướng mắc nữa.

Rõ ràng đang thuôn buồm xuôi gió đi với Tây Phàm ng, đúng ra nghiệp này rồi là thuôn duyên để thành tựu, không có trở ngại. Tuy thế mà trở ngại nhưng giờ phút tất cả lại bị cái chướng ngại nên do nghiệp trong gia đình ép buộc phải đi tiếp di chúc làm cho bức xúc. Vì sự bức xúc này mà đành bỏ con đường Tây Phàm ng không chịu vãng sanh, làm cho bạn hiền niệm đó hỏng kinh nghiệm, không biết làm sao mà giải quyết!...

Rõ ràng cũng lúc cũng trong niệm, mà đưa lúc cũng trong niệm.

Giải sự như trong cảnh đưa lúc, hiện tượng thân xác nóng thì bằng thế là đang cảm ứng thì nhưng cảnh giải rồi xử trong tam ác đạo, nếu không có niệm nghiệp nào vướng vàng, biết bạn hiền hướng dẫn khai thị rồi thì làm sao mà vướng cái tâm của nghiệp đó dấy động khắp hai đầu đi với Tây Phàm ng?...

Rõ ràng... **Một niệm giác ngộ đi với Tây Phàm ng. Một niệm mê mờ đành phải chấp nhận thì đau khổ và khiếp!**...

Cho nên xin thưa với chị, pháp hạnh niệm quá là tuyệt vời! Vì điều không tưởng tưởng được!

Một vướng đó bây giờ dù có phát tâm như thế nào đi nữa, có giải như thế nào đi nữa, nhưng gặp phải những cảnh nghịch duyên, bức xúc trở ngại khi ra đi thì làm sao mà thành đạo đây?... Làm sao mà giải thoát đây?... Vậy mà, chỉ cần một câu khai giải, chỉ cần một niệm nghiệp vướng có thể cởi bỏ vẫn vẹn đủ. Phàm pháp hạnh niệm đã cởi nghiệp này vãng sanh Tây Phàm ng Cực Lạc.

Tổ sư Quang nói: **“Cứu một niệm nghiệp vãng sanh Tây Phàm ng công đức vô lượng vô biên, hơn hẳn gieo duyên cho vạn niệm nghiệp tu hành”**.

Cho nên ở đây đã gặp được cái cửa hạnh niệm Phật, chúng ta đã biết giải quyết với nhau với pháp hạnh niệm, với cách khai thị. Xin chị trân quý cửa hạnh này để chúng ta cứu nhau, cứu bà con chúng ta, cứu anh em chúng ta, cứu đồng tu chúng ta, mà sau cùng cứu chính mình nữa.

Gặp một buổi hạnh niệm xin đừng bỏ qua. Bởi một dịp hạnh niệm cứu nghiệp vãng sanh thành đạo ứng nghiệm! Sau này nghe nghiệp ta kể lại, dù kể rằng mình đến đâu đi nữa thì mình không thể nào cảm nhận được một được đâu! Mà chỉ cần tham gia, có cảnh huống kiện sự việc thì tự nhiên mình biết, mình hiểu, tự nhiên mình thực hành một cách đúng đắn, hạnh niệm thật vướng vàng, chính xác, cứu nghiệp thoát nạn trong tầm tay.

Nguyện mong chị vướng lòng niệm Phật cứu nghiệp vãng sanh.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Trong chương trình nói về “**Khai Th - H ng D n**” cho bnh nhn, chúng ta đã đi đ c m t n a đ n đ ng. M i l n chúng ta nghe đ c m t tin vng sanh, t nhiên mình th y có m t ngu n an vui, sung s ng! H n n a chuy n vng sanh này chúng ta có đóng góp công s c vào đó, dù nh hay l n cũng làm cho mình th y vui và ni m tin vng sanh càng đ c vun b i...

Có m t đi u đáng nói trong cu c vng sanh ngày hôm kia là m t đi u h i b t c n c a Di u Âm! Bi t rõ r ng ng i bnh đó h i nào t i gi c a bi t tu, gia đình l i là Thiên-Chúa giáo, y th mà dám tuyên b tr c r ng xác su t c a v này đ c vng sanh lên t i chín m i lăm ph n trăm.

Rõ ràng đây là m t đi u h i b t c n! Nh ng cũng r t may m n là sau cùng k t qu v này đã vng sanh th t, đ l i nh ng tho i t ng b t kh t nghi! Nh v y mình đoán mò nh ng v n đúng, k t qu n m trong s chín m i lăm ph n trăm đó, còn ch a l i năm ph n trăm là dành cho nh ng gì s su t!...

T i sao Di u Âm l i dám m nh mi ng nói ng i này có xác su t chín m i lăm ph n trăm vng sanh?
Xin th a, vì “**Tín-Nguy n-H nh**”.

Th ng th ng thì ng i ta chú ý nhi u v th i gian tu t p lâu, v công phu hành trì t t, v ki n th c Ph t h c cao... Trong khi đó thì ng i v a m i vng sanh cách đây hai ngày l i hoàn toàn không có nh ng chuy n đó!

M t ng i đi theo h c Ph t ch đâu kho ng ba tháng. Su t c m t cu c đ i s ng trong m t gia đình Thiên-Chúa giáo, y th mà cu i đ i l i g p đ c c may, đã phát tâm ni m Ph t c u v Tây Ph ng, và Di u Âm dám m nh mi ng đoán r ng ng i này có th chín m i lăm ph n trăm s đ c vng sanh...

T i sao v y?... Xin th a th t, t i vì ng i này đã có đ “**Tín**”, đ “**Nguy n**”, đ “**H nh**”. Dù r ng tr c đó ng i này s ng nh th nào mình không bi t, nh ng cu i đ i có c duyên g p đ c ng i khuyên nh , h t nhiên đã phát tâm ni m Ph t v i “**Tín-Nguy n-H nh**” m t cách đ y đ , v ng vàng.

Nh v y, mu n vng sanh v Tây Ph ng C c L c, thì m t ng i ph i b o đ m ba đ m “**Tín-Nguy n-H nh**” đ y đ . Đây là y u t đ c vng sanh, ch không th khoe công phu gi i nh th này, ki n th c t t nh th kia... mà dành ph n ch c ch n vng sanh đ c đ u! Không ph i! Có nhi u ng i tu r t gi i, tu r t lâu... Nh ng h i r ng, có đ c vng sanh hay không? Nhi u khi th t s không dám tr l i! Vì sao v y? Vì xét k , ng i này không có đ Tín, không có đ Nguy n, không có đ H nh!

Ví d , chúng ta đang ni m Ph t c u vng sanh T nh-Đ . Tôn ch c a Pháp môn ni m Ph t là **Tin t ng, Nguy n vng sanh** và **Ni m câu A-Di-Đà Ph t**. N u mình th y r ng, pháp môn ni m Ph t này quá đ n gi n, không x ng đáng v i cái trí tu thông minh c a mình, thì xin tùy duyên!... Có ng i i đây thì gi v ni m Ph t, v nhà thì thêm cái này m t chút, thêm cái kia m t chút... T i sao thêm v y? T i vì lòng tin vào câu A -Di-Đà Ph t quá y u!

Khi biết mặt người không dám nhìn mặt tin tưởng vào câu A -Di-Đà Phật! Nếu hỏi rằng, người này xác suất vắng sanh đấng bao nhiêu? Xin thưa rằng, không dám đoán!...

Phật chuyên nói như. Đi đấng nào Phật chuyên mặt đấng thì mới đi thành đạo đấng.

Đi hỏi, “**Hỏi Ng D - Khai Th**” chính là Phật:

- *Làm sao cho người bệnh đó phát khởi niềm tin vững vàng.*
- *Làm sao cho người bệnh quy phục lòng tha thiết vắng sanh.*
- *Làm sao cho người bệnh chuyên nhứt niệm mặt câu A-Di-Đà Phật.*

Mình muốn cho người bệnh có niềm tin vững vàng mà chính mình không có niềm tin vững vàng, xin nói thẳng rằng, dù chỉ viết vài khai th, điểm nói mặt thẳng đi nữa cũng không gì có cảm ứng đâu! Nhất định! Người hỏi niềm tin không vững, thì làm cho người bệnh cũng khó phát khởi niềm tin đấng! Tại sao? Tại vì chính niềm tin của mình không vững, thì thái của mình cũng không vững! Sức mặt của mình cũng không vững! Lại nói của mình cũng không vững!...

Đã không vững, dù có nói gì đi nữa thì tự tưởng của sự hành vi nên thưa ra và hành động không tốt đến người bệnh, làm cho người bệnh hành vi luôn! Đã hành vi rồi thì thôi chịu thua, không có thể nào phát khởi tín tâm đấng! Phát khởi tín tâm không đấng, thì không có cái nhân để hành vi đấng thì cần phải đấng... Chính vì thế, mình nói vài khai th hành động nên cho người bệnh, chỉ thẳng ra là đấng của chính mình vậy.

Thì, nếu chỉ có “**Tin**” thì Phật tin cho vững. Tin rằng Phật dạy không bao giờ sai.

- *Chỉ có là chúng ta nghĩ sai!*
- *Chúng ta hiểu sai!*
- *Chúng ta thực hành sai!*
- *Mình có cái sai trong đó mà không thấy đó thôi!*

Ví dụ như hôm trước, chúng ta nói rằng, mặt người đi theo con đường “**Tư Lực**”, thì nhu cầu tiên quyết của hành là phải phá nghiệp, phải đoạn cho hết nghiệp, phải diệt cho sạch nghiệp gọi là “**Đoan Hoan, Chấn Chấn**”. Nếu mà người đó không đoạn nghiệp hoàn, tức là nghiệp mà không sạch, tình mà không trừ đi, thì nhất định hành vi vững lòng trong đạo luân hồi. Vì thế, để vững hành cái nhu cầu đầu tiên là phải diệt cho hết nghiệp. Chắc chắn phải tận diệt nghiệp chúng!...

Còn chúng ta đi con đường “**Như Lực**”, (Tức là niệm Phật, cầu Phật tiếp độ vắng sanh Cực Lạc), nếu vừa nghe như vậy đó đưa ra vấn đề phải tận diệt nghiệp chúng, ta thấy lý luận đó quá đúng, ta cũng biết chắc theo để tìm cách quy phục diệt cho hết nghiệp chúng, thì chúng ta đi lạc đường rồi! Tại sao vậy? Vì nhu cầu chính của người niệm Phật là “**Tín-Nguyên-Hành**” chứ không phải đoạn nghiệp.

Ví dụ cho dễ hiểu, muốn đi từ Hà Nội vào Sài Gòn, có người nói rằng phải bắt đầu đi từ

bồ c, tưng bồ c,... Có nhỡ vậy thì đờn đờn ng sỡ ng n l i, và sau cùng ta m i có th t i đích. Đúng không? Đúng!...

Bồ c đi nhỡ vậy, ta phải tránh h này, đờn đờn ng n... Phải phá t t c nh ng h m h chông gai. Ta phải san b ng h t nh ng ch ng ng i trên đờn ng đi. Đúng không? Đúng!...

Còn đ i v i tôi, tôi nói, tôi không bồ c m t bồ c nào theo con đờn ng đó h t, mà tôi s mua m t chi c vé máy bay. Tôi ng i trên máy bay, tôi ng a ra trên chi c gh n m đ ngh. Anh tr i qua nào là núi này sông n , h m này h n , anh phải t san b ng h t t t c nh ng th đó, còn tôi thì không c n. Tôi đang đờn mây, l t gió, tôi không g p phải nh ng ch ng ng i nh anh. Anh t bồ c đi thì anh phải gi i quy t t t c nh ng h m h , chông gai đó. Còn đây tôi đã leo lên chi c máy bay r i, tôi không c n san b ng nh ng th đó làm chi. T t c đ u s đi đ n Sài Gòn, là m t đ i m, nh ng rõ ràng ph ng ti n khác nhau.

Cái ph c báo c a ng i t l c đi b chính là trí hu s c bén, đ u óc thông minh, ý chí kiên c ng. Cái ph c báo c a ng i đi trên máy bay, chính là có chút ti n b c. Có ti n b c, đó là ph c báo c a tôi. Anh mu n đi b là do s c kh e c a anh t t, đó là ph c báo c a anh. Anh kh e m nh, anh m i đi đ c nh v y. Anh có th t i đích đó, nh ng anh cũng nên coi ch ng!... Đờn ng đi quá dài, nhi u khi anh đành phải ng a qu trong m t lùm cây nào đó đèo H i Vân !... Anh ng a qu khi ch a t i đích!

Còn tôi thì sao?... Dù s c kh e tôi y u, nh ng tôi mua m t chi c vé máy bay. Tôi lên máy bay, tôi ng i đàng hoàng... Chi c máy bay s ch tôi t i đó.

Ng i nào mu n đi máy bay thì hãy mua vé máy bay. Chúng ta ch c n b ti n ra là đ , không c gì phải lo san b ng nh ng h m này h n làm chi! Rõ ràng chúng ta bay qua trên nh ng h m h đó. Còn ng i nào mu n đi b , thì b t bu c h phải toan tính c n th n đ san b ng t t c nh ng ch ng ng i trên đờn ng đi!...

Nh v y, xin h i r ng m t ng i đ i đ t đang đi tưng bồ c, tưng bồ c thì làm sao h th y đ c nh ng c nh thù th ng đ trên mây. Còn m t ng i bay trên mây thì t i sao b t h phải xóa tan nh ng th gai góc đ i đ t làm chi? Rõ ràng là nh v y. Đúng là nh v y.

Xin th a v i ch v , “**Th i n C n - Ph c Đ c - Nhân Duyên**” t t c ai cũng có c , ti n b c chúng ta cũng đ u có c , nh ng ng i nào khôn khéo bi t dùng ni m tin sâu s c đ gom h t t t c nh ng thi n c n, ph c đ c trong nhi u đ i nhi u ki p l i mà mua m t chi c vé máy bay. Có chi c vé máy bay thì hãy lên máy bay mà đi. Còn n u ni m tin c n c t thì không gom t đ c thi n c n, ph c đ c đâu. Nhi u khi ti n b c v n có nhi u quá r i, nh ng nó đang n m r i rác kh p n i. Oan u ng h n n a, nhi u khi đã gom đ ti n, nh ng l i lý lu n r ng, m t v t b ng s t làm sao có th bay lên không đ c? S suy t này nghe qua có v v ng ch c quá, nên quy t đ nh dùng s ti n đó mua s m l ng th c đ tr đ t l c bồ c đi... Thôi! Cũng đành ch u kh v y!...

Hôm qua mình nói chuy n “**V n Pháp Nhân Duyên Sanh**” có liên quan đ n v n đ này. Nh t đ nh chúng ta phải sáng su t bi t l a con đờn ng nào đ thành t u mà đi!...

Tr l i chuy n t i sao m t v đó h i gi ch a bi t tu hành gì nhi u, nh ng khi g p l i

khuyên, người đó quyết lòng đi, nhất định đi, họ không còn tha thiết gì hơn nữa cả, mình dám đoán trước chắc sẽ vắng sanh lên đến chín mươi lăm phần trăm?

Đó hiểu thôi! Vì họ có Tín-Ngụy-n-Hồ nhẩy đi. Trong đó niềm tin là khi đi đầu tất cả.

Như vậy, chúng ta có tu hành, tu nhiều hơn họ, ngày nào cũng có đi tu... Nhưng có chắc chắn đi vắng sanh không? Xin thôi mình hỏi lại rằng, niềm tin đã vắng vàng chưa?

Nếu niềm tin đã vắng vàng, thì mất câu A-Di-Đà Phật hoàn thành tâm nguyện đi về Tây Phương Cực Lạc.

Nếu tin không vắng, thì thôi ng phải thêm cái này mất chút, thêm cái kia mất chút... Có nghĩa là chúng ta thôi thêm chấp ng ngụy cho chính mình, làm cho đi ng về Tây Phương Cực Lạc sẽ còn xa vời vợi! ...

Vì niềm tin không đi, nên phát khi thì n căn phước đi không đi. Thế đó tâm họ n cứ chấp chấp, chấp chấp n n a n a đi, làm cho đi ng đi o t nhiên b nhiều tr ngụy! Tr ngụy chính vì thôi tâm này đã thôi họ n niềm tin!...

Nam Mô A-Di-Đà Phật

---o0o---

Ta Đàm 27

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Hồ ng d n về Tây Phương, thốt ra có ít ít cả chúng ta đây đi u n m vắng rời. Hôm nay Di u Âm xin thôi ng k t lại nh ng đi m chính trong cách h ng d n b nh nhân.

Thốt ra, mình nói h ng d n b nh nhân, chỉ đúng ra là h ng d n đi ng tu, thôi vì đi ng bao giờ đi cho đến khi b nh rời m i h ng d n, đây là đi m đi u tiên chúng ta xin nh c nh. Tuyt đi đi ng bao giờ đi cho đến lúc sắp lâm chung rời m i m i ban họ ni m, lúc đó mu n h ng d n cũng không h ng d n đi c. Phải lo càng sớm càng tốt.

Trong lúc chúng ta tu nh vậy phải lo chu n b tr c. Về “Tín”, về “Ngụy n”, về l p “H nh” phải lo tr c. Nhưng chuy n liên quan đến t n b c, tài s n cũng nên lo tr c đi. Đi ng đi nh tr ng h p c a ch trên Perth, t t c đi u đã s p s n, khá g n gàng, nh ng sau cùng chỉ m t chút s ý, vì người nhà không biết đi u phi n nã mà suýt n a là chỉ phải ch u đi a c. Cho nên phải lo li u tr c, đi u này r t quan tr ng.

Trong phần “Khai Th” cho người b nh, mấy ngày qua chúng ta có đi họ ni m mấy lần, mình thấy rõ r t r ng, nói là “Khai Th”, chỉ th t ra là thôi tâm s, nói chuy n với người b nh m t cách h t s c t nhiên. Có nhiều lúc mình nói r t bình th ng, vui v, thoải mái, c m tay, về vai nh tâm s với nhau. Đó là cách khai th t nhiên, gi ng nh nói chuy n cho vui. Thế thôi c a người họ ni m lúc nào cũng nên vui v, thoải mái.

Như hôm qua mình nói, đi m quan tr ng nh t chính là “Ni m Tin” c a người họ ni m

phíi vớ ng. Khi mà có lòng tin vớ ng vàng, tín tâm của mình vớ ng vàng, thì tự nhiên nhợ ng lợ i nói của mình sớ vớ ng vàng. Tự tợ ng và lợ i nói của ngợ i hợ niợm vớ ng vàng đợ xóa tan đi nhợ ng mợ i nghi ngợ và sớ khợ đau của ngợ i bợ nh.

Ví dợ nhợ thợ y ngợ i bợ nh đang trong cợ n đau đợ n, thì mình hãy làm sao biợ n sớ đau đợ n thành cái hợ nh phúc cho hợ mợ i là hay. Chợ không nên đợ n nói nhợ thợ này:

- *Chợ đau lợ m phíi không? Thợi ráng lên, ráng niợm Phợ t nhợ Phợ t gia trợ là hợ t đau nghe chợ.*

Nợu mình nói mợ t câu nhợ vợ y, thì vô tình mình đã làm sai nguyên tợ c hợ niợm. Dù ngợ i đó có bợ t đợ u niợm Phợ t, nhợ ng hợ cợ cợ u A-Di-Đà Phợ t giúp cho hợ t đau, cái tâm của hợ cợ chìm vào trong nhợ ng cợ n đau đó... Nghĩ tợ i cợ n đau thì không cách nào hợ t đau đợ c! Mà khi tâm hợ đã lợ c vào trong cợ n đau rợ i, không còn cách nào có thợ văng sanh Tây Phợ ng đợ c!

Do đó, thay vì nói vợ y, thì mình nên nói:

- *Chợ đau lợ m phíi không? Đây thợ t ra là mợ t bài pháp hợ t sớ c quý giá đó chợ. Phợ t nói đợ i là khợ! Cái khợ đau này chợ a thợ m thợa gì đâu chợ! Nợu trong cợ n đau này mà chợ không vợ Tây Phợ ng đợ c, lợ bợ đợ a lợ c thì chợ sớ còn đau đợ n nhiợu hợ n gợ p vợ n lợ n! Xuợ ng đợ i cợ nh đợ a ngợ c mình bợ tra tợ n thợ ng khợ không thợ tợ đợ c đâu! Bậy gì, đau đợ n này là Phợ t đợ i mợ chợ cho chợ đó. Hãy quyợ t lòng lên, càng đau chợ ng tợ là mình sớ p buợng xợ báo thân, mình sớ p vợ vợ i Phợ t rợ i. Mợ ng lên chợ! Càng đau càng niợm Phợ t. Quyợ t lòng đi vợ Tây Phợ ng.*

Mình nói nhợ ng lợ i vớ ng vàng nhợ vợ y thì tự nhiên ngợ i bợ nh đợ c vợ c lên. Càng đau ngợ i ta thợ y càng phíi vớ ng.

- *À! Đau nhợ vợ y mà mình chợu không nợ i. Nợu gì sớ nhợ qua cợ n đau này mà mình không vợ Tây Phợ ng đợ c, thì mình sớ còn bợ đau đợ n gợ p bợ i, chợu sao nợ i!*

Nghĩ vợ y, tợ cợ n đau đợ n này hợ vợ c khợ i lên niợm Phợ t. Quý vợ đợ ý coi, nợu mợ t ngợ i biợ t khai thợ giợ i, mợ t ngợ i biợ t hợ niợm giợ i, làm cho nhợ ng ngợ i bợ nh đau quợ n quợ i trên giợ ng, nhợ ng hợ không có than đâu à. Hợ đau đợ n đợ n quợ n ngợ i lợ i, đau đợ n uợ n ngợ i lợ i, nhợ ng miợ ng hợ vợ n niợm “A... Di... Đà... Phợ t”. Lợ lợ m! Nghĩa là hợ đã quyợ t lòng đi văng sanh. Khi tâm của hợ đã mợ nh nhợ vợ y rợ i, mình mợ ng vô cùng. Đây là nhợ ng ngợ i rợ t đợ đợ c văng sanh vợ Tây Phợ ng Cợ c Lợ c.

Trong nhợ ng băng đĩa hợ niợm, quý vợ có thợ nghiên cợ u nhợ ng cách đợ u giợ i, cách khai thợ của chợ Thu Hợ ng ợ ngoài Đà Nợ ng. Chợ đó có phợ ng pháp hợ niợm khá hay, có cách khai thợ rợ t vợ ng. Xin thợ a thợ t rợ ng, tôi cũng hợ c tợ p ợ chợ đó, chợ không phíi là tôi giợ i lợ m đâu. Tôi hợ ng đợ n cho chợ hợ niợm, nhợ ng mà tôi hợ c cách khai thợ của chợ. Cách khai thợ của chợ mợ nh. Nhợ mợ nh và vợ ng nhợ vợ y mợ i vợ c cái tâm ngợ i ta lên đợ c.

Khi khai thợ cho ngợ i bợ nh, chợ nên hợ i ngợ i bợ n hợ nhiợu quá. Nhợ ng trong lúc nói chuyợ n vợ i nhau, đôi khi ta cũng cợ n phíi hợ i. Nhợ ng phíi nhợ mợ t đợ u này, lợ mình hợ i qua mà chợ cợ n mợ t giây sau, hai giây sau mà ngợ i bợ nh trợ lợ i không đợ c, thì ngợ i hợ niợm phíi

lo trỏ lỏ i cho ngỏ i bỏnh liỏn, phỏ i giỏ i quyỏt liỏn cho hỏ , đỏ ng đỏ hỏ bỏ lủng tủng. Nỏu làm cho hỏ lủng tủng, thì mỏt là có thỏ ngỏ i ta mỏc cỏ , buỏn phiỏn; hai là làm cho tâm ngỏ i ta bỏ rỏ i trong nhỏ ng vỏn đỏ đỏ.

Mong chỏ vỏ khi hỏ ng đỏn cho ngỏ i bỏnh đỏ ng nên đỏt ra quá nhiỏu vỏn đỏ . Đỏ ng nên hỏ i bỏnh nhân quá nhiỏu. Thỏ nhỏt vì sỏ c khỏ e cỏ a hỏ yỏu lỏm, hỏ cỏt tiỏng trỏ lỏ i mình không phỏ i đỏ đỏu! Giỏ sỏ nhiỏu khi mình sỏ ý buỏng mỏt câu hỏ i mà vỏ a thỏy ngỏ i bỏnh ỏp a, ỏp úng... thì ngay ỏp tỏ c mình phỏ i trỏ lỏ i cho hỏ liỏn. Chú ý đỏ ng bao giỏ đỏ cho hỏ vỏ ng mỏc bỏt cỏ mỏt cái gì hỏt.

Ví đỏ nhỏ trỏ c đỏy, tỏi đỏ gỏp mỏt ban hỏ niỏm đỏng hỏ niỏm cho mỏt ông già. Ông già đỏ thỏ ng quên, ngay tuỏ i tác cỏ a mình ông cũng quên luôn. Ban hỏ niỏm thỏy vỏy cỏ gỏp ông thì hỏ i: *Bác ỏ i! Tuỏ i bác bao nhiỏu?... Hỏ i thỏ cho vui! Bỏ a thì ông nói bỏy mỏ i tám, bỏ a sau thì ông nói năm mỏ i tám... Hỏ i cho vui đỏ cùng cỏ i đỏ mà! Thỏy vỏy, tỏi ý kiỏn liỏn. Tỏi nói:*

- Chỏ vỏ không đỏ c đỏa giỏ n nhỏ vỏy! Nỏu mà ông cỏ đỏ quên cái tuỏ i cỏ a mình, thì cỏ đỏ ông cỏ quên luôn đỏ! Tỏi sao phỏ i nhỏ c cho ông cỏ nhỏ đỏn cái tuỏ i làm chi?... Phỏ i giúp cho ông cỏ nhỏ câu A-Di-Đỏ Phỏt mỏ i tỏt.

Cỏ nhỏ c hoỏi tỏ i chỏ yỏu tỏ c là làm cho ông cỏ mỏc cỏ ! Thỏt ra, vì tâm trí cỏ a ông đỏ bỏ mỏt rỏ i, đỏ mê rỏ i. Thành ra, khi vỏ a gỏp mình thì ông đỏ mỏc cỏ rỏ i! Mỏ i lỏn gỏp nhau thì ban hỏ niỏm hỏ i tỏ i tuỏ i ông ta. Mỏt lỏn hỏ i là mỏt lỏn ông nói sai! Mỏ i lỏn trỏ lỏ i sai thì bỏ cỏ i. Bỏ cỏ i thì mỏc cỏ ! Thỏ mà ngỏ i hỏ niỏm cỏ hỏ i hoỏi. Tỏi nói:

- Không bao giỏ đỏ c quyỏn làm nhỏ vỏy! Làm nhỏ vỏy, vô tình làm cho ông cỏ đỏ bỏ vỏ ng trong vỏn đỏ này, làm cho ông cỏ nghĩ mãi đỏn cái tuỏ i cỏ a mình. Nghĩ mà không nhỏ nỏ i, không biỏt là tuỏ i gì?... Tuỏ i gì?... Tuỏ i gì?... Kỏt vào đỏy, sau cùng rỏt khó vắng sanh vỏ Tây Phỏ ng Cỏ c Lỏ c.

Trong vỏn đỏ khai thỏ, nhiỏu khi mình nỏm tay ngỏ i bỏnh rỏt có tác đỏ ng, nhỏt là nhỏ ng ngỏ i thỏ ng bỏ chìm trong nhỏ ng cỏnh mỏng mỏ, nhỏ ng cỏn ác mỏng. Nói chung, có thỏ là do oan gia trái chỏ , hay bỏ đỏu đỏn, hoỏc thỏy này thỏy nỏ , nhỏ ng ngỏ i thỏ ng bỏ giỏt mình... mình nên nỏm tay ngỏ i bỏnh làm cho hỏ tỏnh tỏo, tin tỏ ng. Nên nhỏ , lúc đỏ hỏ còn tỏnh mà, còn đỏng bỏnh, chỏ a phỏ i là chỏt đỏu. Mình nỏm tay ngỏ i bỏnh đỏ niỏm Phỏt giỏ ng nhỏ “Truyỏn đỏn” vỏy mà! Thỏt ra là truyỏn cái niỏm tin, truyỏn cái ý chí vỏ ng vàng đỏ cho hỏ an tâm. Chúng ta có thỏ làm nhỏ vỏy.

Nhỏ c vỏ i gia đờnh, nỏu nhỏ ngỏ i bỏnh nỏm lâu quá thì cũng nên thỏ ng xuyên thay đỏ i tỏ thỏ nỏm cho ngỏ i bỏnh. Nên thỏ ng nhỏ nhỏng xoa bóp, xoa cỏ , xoa vùng vai, bóp tay, bóp chân... Làm vỏy ngỏ i bỏnh thích lỏm, vỏ a đỏ tránh lỏ lỏ ng khi nỏm lâu, vỏ a giúp cho máu huyỏt lỏu thông, vỏ a giúp ngỏ i bỏnh tỏnh tỏo.

Có thỏ cho ngỏ i bỏnh uỏ ng thuỏ c bỏ , hoỏc nhỏ ng gì bỏ đỏ đỏ ng. Nên theo lỏ i khuyỏn cỏ a bác sĩ mà ỏp đỏ ng. Nói chung nhỏ ng gì có thỏ giúp cho ngỏ i bỏnh khỏ e lên, đỏu có thỏ cho ngỏ i bỏnh dỏng. Bóp tay, bóp chân, xoa đỏu, xoa huyỏt, v.v... đỏu có thỏ ỏp đỏ ng đỏ c đỏ giúp cho ngỏ i bỏnh đỏ c tỏnh tỏo, thoỏ i mái.

Nên nhé, ngày gì ra đi c̣a ṃi ng̣̣i đã có ṣn, chúng ta không tḥ nào ḅt ng̣̣i ta pḥi cḥt đ̣i, ḅt ng̣̣i ta pḥi cḥt khát! Không nḥ ng nḥ ṿy, ṇu bác sĩ nói, tḥ thục này ḅ đ̣ng giúp cho ng̣̣i ḅnh kḥe lên, thì nên cho ụng. Ṇu ng̣̣i ḅnh còn ụng đ̣̣c thì c̣ cho ụng. Ụng thục đó làm cho ṣc khọ ng̣̣i ḅnh ṭt ḥn, nḥ tḥ ng̣̣i ḅnh ṃi nịm Pḥt đ̣̣c, nḥ cḥt thục đó ng̣̣i ḅnh không ḅ nḥ c̣ đ̣u, không ḅ chóng ṃt... Ng̣̣i ta ṣ nịm Pḥt ṭt ḥn. Chuỵn này không có gì pḥi e ng̣̣i!...

Khi ḥ nịm, nên có ṃt ly ṇ̣c ̣ sát bên c̣nh. Khi tḥy ng̣̣i ḅnh lịm lịm môi thì bịt là ḥ đang khát ṇ̣c, pḥi nḥ ṃt chút ṇ̣c lịn. Khi nào ng̣̣i ḅnh không ụng đ̣̣c ṇ̣c thì thôi. Đôi lúc ng̣̣i ḅnh vì quá ỵu không tḥ ụng đ̣̣c, nḥ ng ḥ ṿn ḅ khát, ta nên dùng mịng bông cḥm ṇ̣c quét quét lên môi. Ṇu đ̣ ý mình có tḥ tḥy đ̣̣c ng̣̣i ḅnh đang c̣ g̣ng ng̣mút ng̣mút gịt ṇ̣c đó, nghĩa là ḥ ḅ khát ṇ̣c!

Kính nghịm quan tṛng ḷm. Ṃt ḷn đi ḥ nịm chúng ta ḥc thêm ṃt kính nghịm. Ví đ̣ nḥ hôm tṛ̣c cḥ Chín nói, có lúc cḥ tḥy tṛi đ̣t ṭi mù ṃt ḥt tṛn làm cho cḥ ṣ! Thì đây là nḥ ng đ̣̣u mình c̣n pḥi chú ý. Tḥy ng̣̣i ḅnh lo ṣ đ̣̣u gì, mình gịi đ̣̣u đó ra cho ḥ.

Có nhịu ng̣̣i ṣ con ṛn, có nhịu ng̣̣i ṣ con giun, có nhịu ng̣̣i ṣ bóng đèn đ̣, v.v... mình cũng c̣n pḥi chú ý tránh nḥ ng hình ṭ̣ng đó, đ̣ng đ̣ ḥ g̣p pḥi. Bên c̣nh đó, hay nḥt là đ̣ đ̣, khuỵn ṭn, đ̣ng viên tinh tḥn ḥ ṿng lên, đ̣ng nên ṣ nḥ ng chuỵn đó ṇ̣c.

Xin tḥa ṛng, ṇu ṃt ng̣̣i ṣ bóng ṭi cḥng ḥn, nhịu khi trong phòng thì đèn ṃ sáng tṛng, nḥ ng riêng ng̣̣i đó thì ṣng trong bóng ṭi! Ḷ ḷm!... Ṃt ng̣̣i ṣ con ṛn thì đ̣n nḥ ng giây phút ṣp ṣa lâm chung tḥ̣ng tḥy ṛn hịn ra! Nḥ ng ng̣̣i ganh ghét ṃt ng̣̣i nào, thì khi ṣp ṣa ṇm xụng tḥ̣ng hay tḥy nḥ ng ng̣̣i đó ̣ng hịn ṿ tṛ̣c ṃt!... Nḥ ng chuỵn này, ngày mai chúng ta ṣ ṃ x̣ thêm cho ṭ̣ng ṭn ḥn.

Ṭt nḥt là bây gị pḥi c̣ g̣ng ṭp có nḥ ng ḷi khai tḥ **Vui ṿ! Ṿng vàng! Ḍt khoát!**

Có nhịu ng̣̣i khai tḥ cho ng̣̣i ḅnh mà nói nhanh quá! Nói gịng nḥ cái máy ṿy! Không hay ḷm! Hãy nói cḥm rãi. Nói nḥ nhàng. Lâu lâu nên pha trò vui ṃt chút, c̣m tay chút... Ṛi khi ng̣̣i ḅnh đó phát tâm ṿng vàng thì mình nên ṿ tay khen tḥ̣ng ḥ. Đây cḥ là nḥ ng pḥ̣ng tịn thịn x̣o, tḥt ra là nḥ ng tḥ thụt thôi cḥ không có gì là đ̣̣c bịt ḥt, nḥm giúp cho ng̣̣i ḅnh vui ṿ lên, giúp cho ḥ tḥy cái cḥt nḥ là ṃt ân hụ. Nḥ ṿy ṃi thoát đ̣̣c ṣ kḥng ḅ mà an lành nịm Pḥt c̣u nguỵn ṿng sanh, gịi thoát.

Tóm ḷi, ṭt c̣ chúng ta ̣ đây ai cũng có kḥ năng khai tḥ đ̣̣c ṛi. Trong nḥ ng ḷn ḥ nịm ṭi mong cḥ ṿ ḷn ḷ̣t đ̣ng ra đ̣m trách đ̣̣u hành các cục ḥ nịm, đ̣ khi chính trong gia đình mình ṇu g̣p ṃt tṛ̣ng ḥp pḥi ḥ nịm, mình có tḥ đ̣ng ra x̣ lý ṃt cách g̣n gḥ, đ̣ng đ̣ ṣ sụt mà chính ng̣̣i thân c̣a mình ḅ thịt ḥi vì ṣ ṣ ý trong ṿn đ̣ khai tḥ này.

Mong cḥ ṿ phát tâm c̣u đ̣ chúng sanh.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Tọa Đàm 28

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Cái điếm thì quan trọng mà chúng ta cần lưu ý về “**Khai Th**” trong pháp hội niệm là làm sao gây được “**Tín Tâm**” về ng vàng cho bñh nhân. Gây được cái tín tâm về ng vàng cho hñ thì coi nhñ thì t cñ nhñ ng gút mñt sau đó sẽ được hóa giải dñ dàng.

Ngày hôm qua, trên Internet có mñt về hñi nhñ thñ này:

- “Cha tôi đã già rồi, bây giờ tñg kinh nào để cho mñt ngññi già được vñg sanh về Tây Phññng Cñc Lñc?”...

Diệu Âm trả lời rằng, không có tñg kinh nào để cho mñt ngññi được vñg sanh về Tây Phññng Cñc Lñc hết, **chñ có niệm câu A-Di-Đà, về i Tín-Nguyñn-Hñnh đểy để thì được vñg sanh về Tây Phññng Cñc Lñc**.

Cách đây gần bốn tháng, khi Diệu Âm đi qua tây Úc, thì có duyên gặp mñt về bñng thñ, chính là Phñt tñ Đñng Hñng Khanh. Nhñ chñ về giải thìu, Diệu Âm thì thăm, gặp chñ này đang ngñi trên cái ghế bành, ôm chiếc gối, mñt thì xanh mét, nói không ra lời, và đang trong cơn đau đớn! Chñ bñng thñ! Chñ đó cũng có hñi:

- Bây giờ tôi phải trì tñg kinh nào để được vñg sanh về Tây Phññng Cñc Lñc?

Thì Diệu Âm cũng nói là:

- **Chñ có mñt câu A-Di-Đà Phật niệm ngay từ bây giờ, cho đến ngày chñ thì t hñi ra đi, thì chñ có hy vọng vñg sanh về Tây Phññng Cñc Lñc, chñ không có kinh nào giúp cho chñ vñg sanh về Tây Phññng Cñc Lñc hết.**

Chñ đó, nhñ mình đã biết qua, là mñt gia đình Thiên -Chúa giáo, nhñng chính chñ còn giữ được niềm tin Phật giáo. Nhñ vậy nên có cñ may gặp ngññi khuyên nhñ, chñ phát khñi lòng tin về ng vàng và quyết thì niệm mñt câu A-Di-Đà Phật để vñg sanh. Xin thña thñt, nếu lúc đó mà chñ đó còn đòi hỏi tñg cái này, tñg cái nñ, niệm cái này, niệm cái nñ... thì chñc rằng sau đó Diệu Âm không dám can đảm bốn năm ngày công phu ở đây đi qua bên đó, cách xa bốn ngàn cây số để hñ niệm cho chñ ta đâu.

Khi đi hñ niệm cho chñ, mình mới thấy cái lòng tin của chñ về ng nhñ tñng đñng, vách sñt. Mình thì nói qua đó khai thñ cho chñ, nhñng thñt ra chính chñ đó đã khai thñ cho mình. Nhñ niệm tin về ng vàng nên chñ ta chuyên nhñt... Hỏi gì chña biết tu, bây giờ gặp phải mñt câu A-Di-Đà Phật, chñcñ vậy mà niệm, quyết lòng đi. Chính chñ đã đểt được mñt thành quả biết khñ tñng! Đây chính là mñt lời khai thñ sñc bén cho chúng ta.

Không biết là khi nghe đến nhñng chuyện này, trong đñg tu chúng ta có vñ nào phát khñi

niềm tin vững vàng vào câu A-Di-Đà Phật hay không? Vì đây là cái mấu chốt để cho chúng ta san bằng tất cả những ách nạn mà mình có thể gặp phải.

Thầy ông thầy ng cái tâm của chúng ta nó nhậy lảnh xảnh gì ng nhứt mọt con khỉ! Cái ý của chúng ta nó chậy khộp nùi gì ng nhứt con ngựa! Phết gỏi là “**Tâm Viên Ý Mã**”. Sợ dĩ tâm viên ý mã là vì ta thiêu mọt niêm tin! Thiêu niêm tin thì cái tâm của chúng ta không có chổ đứng, cái ý của chúng ta không có chổ dựa, tâm ý thầy ông phân vân, chao đảo!

Ngài Liên-Trì Đệ I Sĩ khi nghe ra tiếng cồng chiêng đồng, Ngài nói như vậy: “**Tam tịnh thập nhứt bích, ai muỗn nghe cồng chiêng. Tám vịn thì thiên hạnh, ai muỗn hành công hạnh. Còn ta thì mọt câu A-Di-Đà Phật**”. Ngài đã nói như vậy. Ba tiếng kinh điển, mười hai phụng giáo, ai muỗn nghe thì công nghiệp công mà nghe đi. Tám mươi vịn ngàn pháp môn tu, ai muỗn tu thì công tu đi. Còn Ngài thì mọt câu A-Di-Đà Phật, bốn chữ, Ngài thành đấng Tỳ Sĩ.

Không biết rằng khi nghe lời khuyên định của Ngài, chúng tôi có nghe ra tiếng văng vẳng sanh Tây Phương Cực Lạc chưa?

Có nhiều người tu ...

- Thấy người ta niệm Phật, mình cũng niệm Phật.
- Thấy vua kia tu Thiền, thì mình cũng lo kiếm một câu thơ để đố vua đố trả gì.
- Thấy vua nói chuyện Chú, thì mình cũng nhào vào chuyện Chú.
- Thấy người ta nói chuyện Khổng Tử, thì mình cũng bắt chuyện chuyện ôm bình bát...

Ngài Ngưu-Ích Đồi Sĩ nói: “**Việc viếc không xong, sớ sớ không thành.** Đây là điều đáng thối ng nhứt của người học Phái!” Nhứt là thối mọt pháp này.

Ngài nói môt câu A-Di-Đà Phôt...

- Bao g₀ m ba t₀ ng kinh đi₀n trong đó.
- Bao nhiêu t₀ h₀ nh cũng bao g₀ m trong đó.
- Hàng ngàn công án cũng bao g₀ m trong đó.
- Tất cả tông phái cũng bao g₀ m trong đó luôn.

Một vị đấng Tôn S nói như vậy đó. Khi nghe Ngài nói vậy, không biết mình gì vậy ng ni m tin vào câu Ph t hi u A-Di-Đà hay ch a?...

Ngài Tánh-Không nói: Có nhiều người ưa lý luận, có nhiều người ưa nói cao siêu, có nhiều người thích nghiên cứu để các pháp. Dùng gì thì hay lắm! Nhưng chúng ta biết rằng nếu không phá được chấp niệm hay không. Mà không phá được chấp niệm hay không, thì không phải theo nghĩa thật báo. Bởi vì đây thì nói hay lắm, được nhiều người khen, nhưng coi chừng sẽ thua một bà già lão lão thật thật niệm Phật. Bà già đó mới đi vắng sanh về Tây Phương thành đạo. Khi thành đạo rồi thì bà đó mới trở về đây, cứu độ những người ưa nghiên cứu, tâm ý mê lung, đi không có đường. Ngài nói như vậy!...

Khi chúng ta nghe nhĩ vỹ, không biết là nghe được cái gì? Nếu còn cái gì nghe, thì hãy lấy

cái gì đang có ở đây? Ông Hoàng Khanh ở bên Perth mới về vắng sanh đây. Chắc đó thật sự là một người hoàn toàn không biết gì cả, chắc biết rằng mình bùng nổ, đã đến con đường cùng rồi, chắc khi nghe một câu A-Di-Đà Phật, không còn tha thiết cái gì khác nữa, lão lão thật thật niệm câu A-Di-Đà Phật. Nhất định như vậy. Sau cùng chắc vắng sanh biết khi nào thôi!

Tất cả những chuyện này là bài pháp tuyệt vời, là một sự khai thị tuyệt vời để cho chúng ta không đành lòng đi, để cho chúng ta nhất định được vắng sanh với Tây Phương Cực Lạc. Một là tất cả. Tất cả là một.

Nhiều người có nghiên cứu khắp nơi, muốn tìm hiểu để thoát, muốn tất cả những thứ gì nào cũng đều hiểu cho thấu đáo... Nhưng tôi sao không hiểu được một câu hết sự cần phải niệm mà Phật đã nói cho chúng ta: “**Một là tất cả. Tất cả là một**”.

Tôi sao không chịu hiểu câu này? Nếu muốn nghe, hãy nghe ngay câu này đi, thì tự nhiên ta thấy được thành tựu đang ở ngay trước mắt. Không xa!...

“**Một**” là sao?... Là chuyên nhất một đường mà đi. Một câu danh hiệu A-Di-Đà Phật mà niệm thì sau cùng chắc chắn có “**Tất Cả**”. Còn nếu sự ý đi theo đường “**Tất Cả**” để trở về “**Một**”, thì xin thưa rằng, nhiều khi mình tu suốt đời, tu đến vô lượng kiếp nữa cũng chưa có gì được một phần ngàn của cái “**Tất Cả**” mà Phật đã nói đâu!... Xin hỏi, muốn được tất cả, mà không được tất cả, thì mình sẽ được cái gì?... Chắc chắc sẽ tiếp tục trong vô lượng kiếp nữa để tu hành! Mà phải tinh tấn tu hành nhé, chứ không phải tỉn-lụi, tỉn-lụi... mà được đâu!...

Tất cả đều có đạo lý của nó. Nếu chúng ta quyết định một câu A-Di-Đà Phật mà đi, tức là chúng ta đi con đường “**Một**” để được “**Tất Cả**”. Làm sao để được?... Niệm một câu A-Di-Đà Phật thì ta vắng sanh với Tây Phương Cực Lạc. Vắng sanh với Tây Phương Cực Lạc thì ta thành đạo. Thành đạo thì ta có tất cả. Nếu bây giờ ta muốn có “**Tất Cả**”, thì tôi coi ta bà này nhất định cái tất cả mà chúng ta tìm được đó, xin thưa rằng: **Huyền Môn! Vô Thập nhị! Không có gì là thật cả!** Vậy xin hỏi rằng, làm sao chúng ta có thể trở về được cái “**Một**” để thành tựu?...

Cho nên, “**Một**” chính là một câu “**A-Di-Đà Phật**”. Thành tựu tôi coi Tây Phương là trở về cái Chân Tâm Tối Tánh của mình. “*Hà kỳ tịch, bất lai cực túc*”. Đúng là trở về được cái Chân Tâm thì ta có “**Tất Cả**”.

Một câu A-Di-Đà Phật mà đi. Thành tựu Vãng Sanh thì sẽ có tất cả vậy.

Nam Mô A Di Đà Phật.

---o0o---

Ta Đàm 28

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Hôm nay tiếp tục tiếp nối chuyện hôm nay. Hôm trước chúng ta có nói đến chuyện bình

đang trong cơn hấp hối. Thấy ông thấy ông trong cơn hấp hối, thì người bệnh thấy đau, tức là người ta không thể bình mũi nữa, mà phải há miệng ra để thở. Người ta thấy rằng cơn, tức cơn mất, chứ không thể liên tục đều đặn như chúng ta và mặt lên hơi thở như vậy có vẻ khó lắm! Nhìn thấy mình biết liền.

Trong lúc người ta thấy như vậy, có nhiều người kéo dài khoảng chừng vài phút, có nhiều người ba bốn chục phút, cũng có nhiều người phải trải qua ba bốn giờ ...

Người hay niệm chúng ta thấy như vậy là biết đâu phải khai thố, hãy ông dặn cho họ biết liền. Thấy ông thấy ông là người trải ông ban họ niệm nên nhắc nhở cho người bệnh biết là họ sắp sắp ra rồi phải báo thân rồi, nên nói với họ:

- *Bác hãy bình tĩnh, vui vẻ, mừng lên, vì đây là cơ duyên mà bác đã chờ trong bao nhiêu ngày tháng qua, bây giờ về ng vàng, tin tưởng, nhiếp tâm rồi, niệm Phật theo đúng tu.*

Nhắc nhở cho họ là luôn luôn nghĩ đến A-Di-Đà Phật, niệm A-Di-Đà Phật, tất cả những cảnh gì gì hiện ra trong lúc đó, cứ thế nhiên, không cần để ý đến, cứ lo niệm Phật.

Trong lúc này, nếu thấy người bệnh nằm sát mé giường quá, thì mình lo sắp giùm cái thân người ta trở về đi. Như nhàng. Nếu về cái giường của bệnh viện cho mình thì đến gần lắm, không sao. Còn nằm cái giường riêng nhà, nếu mà họ nằm sát mé quá, thì lúc tới giờ ra đi có thể họ quên mình hay sao đó, đôi lúc lơ lửng xuống dưới giường, thì cũng kết lắm! Cho nên, trong giờ phút này, nếu mình nghĩ rằng người bệnh có thể sắp ra đi, thì nên nhắc nhở nhàng chuyển họ vô giường giường. Trong lúc chuyển nên nhắc nhở cho họ quyệt tâm tranh thủ từng hơi thở để niệm Phật. Có thể khai thố như vậy:

- *Bác Trọn vẹn Xả! Cứ gắng niệm Phật theo chúng con nhé.*

Lúc này chúng ta không nên niệm Phật theo âm điệu nữa, mà nên niệm từng tiếng, từng tiếng tiếng thật rõ ràng. Điều Âm điệu nghe có hai cách niệm có thể nghe được trong lúc đó:

Một là nếu họ thấy quá chậm, thì cứ một chu kỳ họ hít vô rồi thở ra thì ta niệm “**A.. Di.. Đà.. Phật**”. Rõ ràng. Để nên niệm nhanh quá, cũng để nên niệm theo âm điệu “**A-Dí-Đà Phật. Á-Dí-Đà Phật**” nữa. Không tới lắm.

Có những người hít hơi ra mà nhanh hơn một chút, thì ta có thể niệm như vậy: Mỗi một câu hít hơi niệm một tiếng “**A**”, rồi một câu hít hơi niệm một tiếng “**Di**”, một câu hít hơi niệm một tiếng “**Đà**”, một câu hít hơi niệm một tiếng “**Phật**”... Nghe theo hơi thở người ta. Hai cách này là hay nhất vì người bệnh có thể nghe theo mình mà niệm theo được.

Ví dụ như, nếu họ thấy hơi ra: “Hà-à... Hà-à...” (Cứ hai giây một cái hít hơi ra) thì cứ một lần hít hơi mình niệm cho họ một tiếng “**A..**”, rồi một tiếng “**Di..**”, rồi một tiếng “**Đà..**”, rồi một tiếng “**Phật..**”. Tất cả đều niệm thật là đều, thật là mình như vậy, để cho người đó niệm theo.

Cũng có những người bệnh, người ta thấy chậm lắm, thì mình cũng nên nghe theo hơi thở mà niệm trên câu. Người ta hít vô rồi thở ra một cái, ta niệm “**A.. Di.. Đà.. Phật**”, “**A.. Di.. Đà.. Phật**”. Tuy vì chậm nên thời gian để cho người ta niệm bốn chữ. Có thể lấy hai cách này

mà ñ ng ð ñ ng.

Trong khi ð ñ ng tu ti p t ñ c ni m m ñ nh, thì ng ñ ñ i tr ñ ñ ng ban h ñ ni m ch ñ p tay l ñ i thành tâm kh ñ n nguy ñ n, c ñ u xin ch ñ v ñ h ñ u duyên trong pháp gi ñ i. Nói chung, n ñ u là nh ñ ng v ñ thu ñ n duyên, thì mình kh ñ n nguy ñ n, khuyên h ñ nên thành tâm ni m Ph ñ t ð ñ tr ñ duyên cho Ph ñ t t ñ Tr ñ n văn X... N ñ u là ch ñ v ñ oan gia trái ch ñ, nói chung là nh ñ ng v ñ ngh ñ ch duyên, thì mình cũng kh ñ n nguy ñ n v ñ i ch ñ v ñ:

- C ñ u xin ch ñ v ñ ð ñ ng nên c ñ n tr ñ con ð ñ ñ ng v ñ ng sanh c ñ a Ph ñ t t ñ này. Ng ñ ñ ng mong ch ñ v ñ xóa b ñ t ñ t c ñ h ñ n thù, cùng nhau k ñ t duyên lành v ñ i ng ñ ñ i này, giúp ð ñ cho ng ñ ñ i này v ñ ng sanh v ñ Tây Ph ñ ñ ng C ñ c L ñ c. Thì đây là công ð ñ c vô l ñ ñ ng vô biên ð ñ cho ch ñ v ñ ð ñ c an lành, nh ñ công ð ñ c này mà ch ñ v ñ cũng ð ñ c thi ñ n l ñ i sau này.

T ñ ng quát, trong gi ñ phút này c ñ n khuyên nh ñ c ng ñ ñ i b ñ nh ni m Ph ñ t. C ñ ch ñ ng m ñ ñ i lắm hay hai m ñ ñ i phút thì ng ñ ñ i tr ñ ñ ng ban h ñ ni m nên nh ñ c cho ng ñ ñ i b ñ nh:

- *Bác Sáu ñ i! C ñ g ñ ng tranh th ñ t ñ ng giây ni m Ph ñ t. Kiên c ñ ñ ng, v ñ ng m ñ nh nhé. Có ð i con ð ang ñ chung quanh Bác h ñ ni m đây. V ñ ng vàng!... Có quang minh ch ñ Ph ñ t ð ang ph ñ chi ñ u ð i đây. Mau mau nhi ñ p tâm ni m ni m Ph ñ t ð ñ theo A-Di-Ðà Ph ñ t v ñ Tây Ph ñ ñ ng C ñ c L ñ c.*

Nên nh ñ cho k ñ là ph ñ i luôn luôn nh ñ c ð ñ n câu “**A-Di-Ðà Ph ñ t**”, ð ñ ng nên nói ch ñ Ph ñ t không. Nói tr ñ ng tr ñ ng s ñ không t ñ t! Ng ñ ñ i h ñ ni m th ñ ñ ng ch ñ p tay, kh ñ n c ñ u A-Di-Ðà Ph ñ t phóng quang ti p ð ñ. Khi kh ñ n c ñ u Ph ñ t ti p ð ñ xong, thì li ñ n sau ð ó nên kh ñ n c ñ u ch ñ v ñ pháp gi ñ i cùng h ñ ni m. Đây là nhi m v ñ c ñ a ng ñ ñ i tr ñ ñ ng ban h ñ ni m.

Trong nh ñ ng gi ñ phút này, nên khuyên con cháu, thân nhân trong gia ð ñ nh ñ ñ y Ph ñ t. Nên dành m ñ t ch ñ nh ñ nh ñ ð ñ ñ y Ph ñ t. N ñ u phòng ch ñ t quá thì có th ñ ra phòng ngoài ñ y cũng ð ñ c, không sao. Ví ð ñ nh ñ mình h ñ ni m trong phòng này, và ng ñ ñ i nhà ñ y Ph ñ t ñ phòng k ñ bên cũng ð ñ c, không sao. Nói v ñ i t ñ t c ñ ng ñ ñ i trong gia ð ñ nh ñ cùng ñ y Ph ñ t, c ñ u Ph ñ t phóng quang ti p ð ñ. Đây là nh ñ ng ð i ñ u nên làm.

Ng ñ ñ i tr ñ ñ ng ban h ñ ni m trong nh ñ ng giây phút này ph ñ i chú tâm theo ð ñ ð ñ ng m ñ ch c ñ c ñ a ng ñ ñ i b ñ nh, vì có th ñ ng ñ ñ i ta ng ñ ng h ñ i th ñ b ñ t c ñ lúc nào. N ñ u mà ng ñ ñ i ta ng ñ ng th ñ, ví ð ñ nh ñ h ñ ð ang th ñ h ñ t h ñ i... h ñ t h ñ i nh ñ v ñ y, r ñ i ng ñ ñ i ta ng ñ ng l ñ i kho ñ ng ch ñ ng m ñ t phút, mình ch ñ a v ñ i g ñ quy ñ t ð ñ nh, vì nhi u khi ng ñ ñ i ta ng ñ ng th ñ ba m ñ ñ i giây, r ñ i h ñ ti p t ñ c th ñ ñ i, l ñ l ñ m! Lúc ð ó mình v ñ n ti p t ñ c nh ñ c:

- *Bác Sáu ñ i! Bác Chín ñ i!... Gi ñ phút ra ð ð ð ñ s ñ p t ñ i r ñ i. Hãy kiên c ñ ñ ng, ð ñ ng m ñ nh, vui v ñ l ñ n, ni m Ph ñ t theo chúng con. Quy ñ t ð ñ theo A-Di-Ðà Ph ñ t. Nh ñ nhé! Gi ñ đây ch ñ còn ni m A-Di-Ðà Ph ñ t. Quy ñ t buông h ñ t t ñ t c ñ.*

Nói nh ñ ng l ñ i ð ñ i ý gi ñ ng gi ñ ng nh ñ v ñ y. Khi th ñ y ng ñ ñ i ð ó ng ñ ng h ñ i th ñ, c ñ ch ñ ng hai phút, t ñ c là bi ñ t ch ñ c ð ñ buông báo thân r ñ i, thì lúc ð ó ng ñ ñ i tr ñ ñ ng ban ph ñ i khai th ñ cho h ñ, nói l ñ n m ñ t chút:

- *Bác Tr ñ n văn X... (Hay là) Ph ñ t t ñ Tr ñ n văn X, pháp danh Y, gi ñ phút x ñ b ñ báo thân ð ñ ð ñ n r ñ i. Thân xác vô th ñ ñ ng th ñ t s ñ ð ñ b ñ r ñ i, gi ñ phút này là t ñ i quan tr ñ ng ð ñ ð ñ v ñ Tây*

Phong Công Lạc, nhất định tất cả mọi hiện tượng gì xảy ra trong lúc này đều dự tính. Nhiệm vụ của A-Di-Đà Phật, theo quang minh của A-Di-Đà Phật và Tây Phương. Phật từ nhìn đây là một hiện tượng của A-Di-Đà. Chắc chắn theo A-Di-Đà Phật, và gì nên như một hiện tượng này đều về Tây Phương. Ngoài ra không được theo bất cứ một việc nào khác nào hết.

Mình nói rõ ràng. Lúc đó hãy niệm “A.. Di.. Đà.. Phật” mạnh lên. Tất cả niệm niệm đều đều như vậy. Niệm mạnh lên! Có thể trong giây phút này mà có được khoảng chừng hai mươi giây, ba mươi giây cùng nhau niệm Phật rất là tốt.

Khai thọ xong rồi, thì đều lên như nhàn chuyển cái ghế ra xa một chút. Còn thọ đều đều gây ra tiếng đều đều. Thở ra, khi ngồi bèn bắt đầu thọ đều đều, thì mình đã chuyển biến chuyển như cái ghế ra xa một chút, chỉ còn có một ngón tay để đi đến đều đều gần hết khai thọ như một mà thôi. Như chỉ cách ghế cách xa ngón tay lâm chung cả hai thọ đều đều, hay một thọ đều đều cũng đều đều, tùy theo cái phòng. Nên nên ngồi sát bên thân xác quá không tốt. Còn giờ một khoảng cách thì thiêu và chúng ta thành tâm bắt đầu niệm Phật.

Trong như giây phút này, như ngồi hai niệm niệm có thể đều lên chấp tay niệm Phật cho có lực mạnh hơn. Cả chừng mười lăm phút, thì ngồi trong ban hai niệm niệm lại tiến đến gần bên một chút, cúi xuống như lại thêm một lần nữa, nói không còn lần nữa.

- Phật tử Trần Văn X, nên như rằng, tất cả đã buông xả báo thân rồi. Nhất định không được lưu luyến cái thân. Nhất định không được lưu luyến gia đình con cháu. Nhất định phải nhiếp tâm lại niệm câu A-Di-Đà Phật. Giai đoạn này vô cùng quan trọng. Nên suy nghĩ, đều phân tâm mà lưu luyến qua cả hai này thì ngàn vạn kiếp sau sẽ khó khăn! Quyết tâm đi về Tây Phương. A-Di-Đà Phật đang phóng quang từ đây, mau mau theo A-Di-Đà Phật về Tây Phương Công Lạc nhé.

Nói rõ ràng như vậy rồi tiếp tục niệm Phật. Khi niệm Phật khoảng chừng ba mươi giây, thì ra đều tất cả mọi người ngồi ngồi lại một chút để mình khai thọ như một tiếp. Sau lần như một này mình có thể đổi cách niệm theo tông điếu thọ niệm để mọi người cảm thấy thoải mái hơn, để nhiếp tâm hơn, vì niệm mạnh như khi vừa tất cả bèn tiến sát nhau, niệm lâu không nghỉ.

Ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục nói thêm về việc phải làm gì trong khoảng thời gian hai giờ và tất cả, chuyển tình khai thọ sẽ đi vào cả thọ hơn, để chúng ta giúp người vắng sanh Tây Phương Công Lạc.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Ta Đàm 30

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Hai sáng này, Diêu Âm có được một ngón tay bên Đắc điếu thọ qua, Diêu Âm có hai thọ bên đó mấy giây rồi? Vì đó nói bây giờ là mười hai giờ khuya. Diêu Âm mười hai, thì sao anh

thức khuya vậy? Thì anh đó nói rằng, hàng đêm, tôi phải thức đến mắt già sáng để chờ nghe nhòm bài nói chuyện và hôm niếm của anh gửi lên Internet.

Nghe nói như vậy làm cho Diêu Âm rất là cảm động! Vậy đó là một người phát tâm học niếm khắp Âu Châu. Anh ta đã có nhòm thành tựu rất đáng kể trong nhòm năm qua. Tình thân của anh khá khiêm nhường và đã học hỏi và học niếm rất cần kíp. Diêu Âm nghĩ rằng vậy này chắc hẳn là một người học niếm lòng danh trong tương lai. Tất cả những người học niếm gửi về Việt Nam nói tiếng hiến giáo, học hết đều có cái đức hạnh này. Thật sự là đáng quý.

Học niếm để cầu học mong của một người, không phải là đến gần. Nhiêu người sợ ý tương là đến nên vô tình cầu vấp phải những lỗi hết sức là đến gần những người và vì phạm pháp học niếm lỗi là tội quan trọng, vì cầu một lần sẽ suốt như vậy là một người một phần vãng sanh. Nếu không thay đổi mà tiếp tục như vậy thì chắc rằng sẽ còn có người bỏ nản vì sợ sẽ suốt của mình.

Cho nên khi học niếm, xin chờ và cầu gắng chú tâm vì đây là pháp cầu học mong của một người chứ không phải cầu cầu một người hết bệnh. Cầu học mong rất là quan trọng!...

Trở lại chuyện khai thỏ cho những người trong những lúc hợp học, tất cả. Khi mà mình thấy một người đang trong cơn hợp học, tức là họ có thể ra đi bất cứ giây phút nào, thì người trông ban học niếm cũng cần phải chú ý như vậy bên đến điếm này, là coi thể người thân trong gia đình, có người nào đến rồi không có mặt hay không? Có người nào đến cảm động hay không?

Trong lúc học niếm, nếu thấy có người nào khóc, hoặc mà lòng thì chúng ta phải chú ý, trong những giây phút đó phải cầu gắng tìm cách kéo người đó ra khỏi hiến trường. Nên nhớ cho, ban đầu thì người ta học và vì mình là học viên học, những khi thấy người thân và tất cả, nhiều khi học cảm lòng không được. Vì quá đau khổ, có thể học nhào vô ôm lấy cái thân, hoặc là kêu khóc lên... Đây là điều tối kỵ trong pháp học niếm.

Mình đã biết rằng trong những giây phút hợp học, tất cả, điều tối kỵ cho người ra đi là bị động chạm vào thân thể, bị con cái khóc la kêu réo, làm cho tâm thân của người ra đi bị dao động. Nếu một người chưa biết tu, chưa từng đến học học qua học niếm, gặp phải những cảnh ngộ này thì chắc hẳn rất khó có thể cầu được học.

Một ví dụ như ở bên Perth, người đó đã đến khai thỏ, đến học học đến rất cần, rất vâng, dù rằng người đó học gì chưa biết tu. Thật ra là Diêu Âm đã gặp trước vậy này trong những ngày qua bên Perth, có nói chuyện qua và cũng gửi về nhà rất nhiều, tình thân chứ đó cũng rất vâng. Những trước những giây phút ra đi, chắc hẳn mắt sẽ phẫn não xảy ra, như mình đã thấy, một chút nữa là chắc có thể phải chịu cảnh đau đớn! Khi đến lúc rồi... Chắc hẳn thôi mà cũng muợn rồi tóc gáy!... Vì thế, khi học niếm, chúng ta phải hết sức sáng suốt và như vậy bên trong vấn đề này.

Những người học niếm mà có tâm tư bị quá cao, quá lớn, nhiều khi cũng không tốt! Ví dụ như có người học niếm cho bệnh nhân, khi thấy bệnh nhân có những chứng ngộ, một vãng sanh, thì chính người học niếm lại khóc, lại than, lại có những động tác tỏ ra vô cùng bối xúc, đau khổ!... Xin thưa rằng, hiến tương này cũng không tốt! Tất cả vì tâm trạng này có thể ảnh

hàng độn ngói ra đi, mà sau cùng cũng có thể như hàng độn chính mình nữa. Đây là điều không tốt!

Khi đi học niệm, một người được vắng sanh là do phước phần của họ, mà không được vắng sanh cũng là do phước phần của họ. Riêng niệm và của mình là nghiệp cho tất cả, áp dụng cho tất cả đúng, được có được xảy ra sự sống, đó là tròn niệm và của mình rồi, chứ không phải là học niệm cho bất cứ một người nào thì người đó cũng được vắng sanh hết.

Nên nhớ, chỉ khi người bệnh có đầy đủ *Tín-Nguyên-Hạnh* thì mới được vắng sanh. Nếu người bệnh mà không có “*Tín*”, không có “*Nguyên*”, không có “*Hạnh*” đầy đủ thì đó là do phước phần của họ. Thiển cận phước đức của họ không đủ đó là duyên phần của họ, chứ không phải mình. Mong chỉ và chú ý chỉ này để tránh những chuyện không tốt xảy ra cho người bệnh và làm cho tâm hồn của mình bị phiền não, âu sầu. Đây là điều cũng không hay.

Trước và đến khi khai thố, hàng độn cho người bệnh trong những giây phút buông xả báo thân. Hôm qua thì mình nói tôi chỉ là trong ba mươi phút sau khi người bệnh buông bỏ báo thân, tức là lúc đó mình nói tất cả mọi người nghe rồi để mình khai thố cho người bệnh một chút. Thì những người nghe Diêu Âm hay nói như thế này:

- *Phật tử Trần Văn X..., pháp danh Y... bây giờ đã ba mươi phút xả bỏ báo thân. Trong giây phút này thật sự là một bài pháp rất là thấm thía cho Phật tử. Rõ ràng là mình đã bỏ cái báo thân, là mình đã bỏ cái cái chết như bên vô thường của thế gian, những chính Phật tử còn đang sống, còn đang nghe... Như vậy rõ ràng Phật tử không có chết. Trong giây phút này mà còn ở đây đây tức là bất ngờ ư! Hãy mau mau nhiếp tâm lại, một câu A-Di-Đà Phật mà niệm, quyết lòng theo A-Di-Đà Phật...*

Khi nói tới đó, mình thường chỉ tay và hàng ngũ như thế để cho A-Di-Đà.

- *Phật tử phải nhiếp tâm lại niệm Phật đi theo A-Di-Đà và Tây Phương Cực Lạc. Nhớ rằng đừng chao đảo, đừng luyến lưu, đừng phân tâm, đừng để bất cứ một điều gì chi phối mà quên lãng con đường và Tây Phương.*

Nói cho rõ ràng, sau đó thì mình nói:

- *Bây giờ xin Phật tử nhiếp tâm lại, niệm Phật đi theo A-Di-Đà Phật.*

Nói rồi khái quát vậy...

Từ lúc tất cả hàng độn giây phút này mình niệm “*A.. Di.. Đà.. Phật*” khá mạnh. Thường những cách niệm này dễ làm cho người học niệm bị cạn kiệt nên niệm lâu không được. Cho nên mình trình bày cách niệm bình thường, ví dụ như cách niệm bốn chữ năm câu, (cách niệm và đi chung), cách này rất là hay, nó có cái lợi mà tất cả mọi người đều niệm nhanh và niệm mạnh được. Vậy thì mình có thể bắt lại cách niệm này: “*A-Di-Đà Phật... A-Di-Đà Phật...*”, bắt mạnh lên, chậm một chút những mạnh lên, thì tất cả mọi người đều hòa nhau cùng niệm theo rất là mạnh.

Thường những vòng khoanh chỉ hai tiếng đầu tiên khi tất cả, nếu là những người mà trước đó đã được khai thố và vàng rồi thì chúng ta không cần phải khai thố nữa, cứ

chẳng ba mươi phút mình nhấc măt chút là đỡ c. Nhưng với măt ngườ i h i gi ả ch ả bi ết h ư ni ệm, ít đ ể c khai th ố, thì có th ể là t ừ m ười l ăm hay hai m ười phút, ngườ i tr ờ ng ban nên h ớ ng đ ến m ăt l ờn. Trong lúc h ớ ng đ ến nh ư v ậy thì mình m ỉ các v ớ đ ể ng tu c ờ ni ệm Ph ết đ ầu đ ầu, còn mình thì ch ộp tay l ờ i khai gi ờ i v ớ i b ờ nh nhân.

Ví d ờ nh ư Di ầu Âm đ ờ ả ra nh ư ng cách khai th ố m ườ :

- Nam Mô A-Di-Đà Ph ết, h ớ ng linh Tr ờ n v ẫn X... Đ ờ i này vô th ờ ng, s ờ ng t ờ m, ta l ầ báo thân thì v ớ Tây Ph ồ ng thành đ ờ o. Ph ết đ ờ y: Chân tâm t ờ tánh c ờ ả ta là Ph ết, là Ph ết thì mau mau gi ả ng ờ, b ớ h ớ t t ờ t c ờ nh ư ng cái gì vô th ờ ng, theo A-Di-Đà Ph ết đ ể thành đ ờ o. N ừ ngay t ờ bây gi ờ mà không ng ờ ra, còn luy ờ n l ờ u chuy ờ n này, luy ờ n l ờ u chuy ờ n n ờ, thì vô l ờ ng ki ếp ph ớ i ch ờ u tr ờ m luân. Đây là m ăt c ờ h ớ i vô cùng quý giá quy ết đ ờ nh v ớ n ki ếp trong t ờ ng lai, nh ớ t đ ờ nh ph ớ i sáng su ố t, nh ớ t đ ờ nh ph ớ i buông v ớ n duyên xu ờ ng đ ờ ni ệm câu A-Di-Đà Ph ết đi v ớ Tây Ph ồ ng. Trong nh ư ng giây phút này, tuy ết đ ờ i không đ ờ ý gì đ ến nh ư ng c ờ nh gi ờ i chung quanh. Nh ớ p tâm l ờ i, đ ờ ng có ng ờ i, có chúng t ờ i b ờ o v ớ đây, có chúng t ờ i ni ệm Ph ết, có quang minh c ờ ả Ph ết t ờ i đây, ni ệm A-Di-Đà Ph ết, t ờ t c ờ đ ầu đ ể c an toàn theo A-Di-Đà Ph ết v ớ Tây Ph ồ ng.

C ờ nh ư c nh ư đ ờ i khái nh ư v ớ y. C ờ ch ờ ng hai m ười phút, mình ph ớ i nh ư c l ờ i n ờ ả. Ngườ i khai th ố là ngườ i tr ờ ng ban luôn luôn theo d ờ i t ờ ng chút t ờ ng chút s ờ chuy ờ n bi ờ n trên khuôn m ăt ngườ i ra đi. N ừ m ăt ngườ i đ ờ ng v ớ ng cái gì đó mà khai th ố đ úng ch ờ, thì có th ể mình th ờ y ngay hi ờ n t ờ ng là nét m ăt c ờ ả h ớ chuy ờ n li ờ n, chuy ờ n l ờ l ờ m. Có nhi ờ u tr ờ ng h ớ p chuy ờ n r ờ t nhanh.

Khi th ờ y nh ư ng tr ờ ng h ớ p chuy ờ n nhanh nh ư v ớ y thì mình m ờ ng, an tâm h ờ n, vì mình đã khai đ úng ch ờ. Còn khi th ờ y hi ờ n t ờ ng x ờ u, mình khai gi ờ i mà không chuy ờ n bi ờ n nhi ờ u l ờ m, thì có th ể c ờ đ ờ m ớ i ngườ i h ớ ni ệm ti ếp t ờ c ni ệm Ph ết, còn mình l ờ ng l ờ g ớ i ngườ i thân nhân ra ch ờ xa xa đ ờ h ớ i thêm, nhi ờ u khi có th ể phát hi ờ n thêm nh ư ng ch ờ ng ng ờ i khác.

Th ờ i gian cũng đã h ớ t r ờ i. Ngày mai, chúng ta s ờ ti ếp t ờ c nói v ớ giai đ ờ n này, r ờ t là quan tr ờ ng đ ờ c ờ u ngườ i. Mong ch ờ v ớ c ờ g ờ ng l ờ ng nghe đ ờ khi đ ờ i đi ờ n v ớ i th ờ c t ờ, chúng ta sáng su ố t c ờ u ngườ i v ớ ng sanh v ớ Tây Ph ồ ng C ờ c L ờ c.

Nam Mô A-Di-Đà Ph ết.

---o0o---

T ờ ả Đ ờ m 31

Nam Mô A-Di-Đà Ph ết.

Mình b ớ m ăt cái thân thì gi ờ ng nh ư mình li ờ ng m ăt chi ờ c áo, r ờ i mình th ờ m ăt cái thân khác cũng gi ờ ng nh ư mình mua m ăt chi ờ c áo m ớ i. N ừ hi ờ u đ ờ c chút đ ờ o ra thì rõ ràng ch ờ là nh ư v ớ y, ch ờ không có gì khác m ớ y...

Ngườ i không hi ờ u đ ờ o khi b ớ m ăt cái thân thì h ớ ti ờ c r ờ, đau bu ờ n!... Vô tình chi ờ c áo rách nó g ớ i c ờ cái hu ớ m ờ nh c ờ ả mình, mình ph ớ i ch ờ u đau kh ớ ! Mình m ờ nh đ ờ n li ờ ng cái áo cũ

đeo lấy cái áo mới, thì mình không làm con rệp núp trong cái áo cũ đó, mà mình hãy sống thoải mái trong một cái áo mới tốt hơn...

Nếu chúng ta biết tu thì mới đời ta có mới cái thân tốt đẹp hơn. Nếu không biết tu, đời này ta làm người, nhưng khi bước chiếc áo người này ta lại mặc chiếc áo thú vật, chiếc áo người quạ, chiếc áo đũa người... vô cùng đau khổ! Người biết niệm Phật thì sẽ khi liêng chiếc áo của loài người luân hồi này ta đi làm chiếc áo của chư Thánh Chúng, của chư Phật, màu sắc óng ánh, có quang minh, có trí huệ. Tốt hơn nhiều.

Cho nên người mà biết đeo một chút thì đừng trộm cái chết hoàn nhiên từ đời. Vì an nhiên đời này nhờ vậy nên họ thành đạo được.

Ngày hôm qua chúng ta nói về hồi niệm, thì hồi niệm là một cái pháp cứu độ huân mạng của chúng ta, chứ không phải là giữ quy tắc cái chuyện bệnh hoạn hay nhấm vá chấp chiếc áo cũ. Mình biết hồi niệm thì mình thấy được con đường vắng sanh tử của mình, mình thấy hiện đời đang. Người thân của mình mà biết hồi niệm thì mình hồi niệm cho người thân của mình rồi đi. Nếu người thân của mình không biết hồi niệm, thì xin thưa thật, khi mà sẽ có đã xảy ra cho người thân, mình hồi niệm cho họ cũng khó khăn vô cùng!

Chính vì vậy mà trong những thời gian qua Diệu Âm tha thiết rằng, làm sao chúng ta phải vận dụng pháp hồi niệm cho rằng rồi để nhiều người biết cách hồi niệm, có được vậy thì ta sẽ cứu được nhiều người vắng sanh tử Tây Phương Cực Lạc.

Một bằng chứng cụ thể là cách đây chưa tới hai tuần một vị thầy tây Úc, trước đó không biết gì cả, lại là một gia đình Thiên-Chúa giáo, kỳ lạ mà khi gặp phải bệnh ung thư mới hoảng kinh hồn vía lên! Trong lúc than thở buồn như vậy, vô tình lại gặp được những người hồi niệm, người ta hướng dẫn cho niệm Phật. Khi Diệu Âm thầy đó cũng may mắn gặp được và khuyên bảo. Chứ đó đã quyệt lòng niệm Phật, bốn tháng trôi, một câu A-Di-Đà Phật mà đi, ngày ngày thêm muộn được vắng sanh tử Tây Phương Cực Lạc, vậy mà được thành tựu khá tốt... Dù cho trong lúc sơ bộ báo thân vì gia đình sợ ý đã tạo ra một cảnh oan uổng làm cho chướng ngại! Nhưng có lẽ nhờ thời gian bốn tháng huân tu câu A-Di-Đà Phật, quyệt lòng vắng sanh, nên trước cái ách nạn như vậy chứ còn mình nhắc một câu thì tự nhiên người đó giật mình, nhớ lại niệm câu A-Di-Đà Phật... kỳ lạ mà ra đi được lại thân thể không bị khổ.

Vắng sanh có nghĩa là người đó đã liêng một chiếc áo cũ, chiếc áo cũ ung thư tàn đời! Rồi làm một chiếc áo mới, chiếc áo mới của chư Phật Thánh Chúng trên cõi Tây Phương Cực Lạc.

Thưa thật với chị vậy, **đưa lòng hay lòng nó niệm ngay đời cái tâm này.** “Nghe!” Ta đi về Tây Phương. “**Mê!**” Thì chị vậy cứ kiên trì coi, nhất định đời này sẽ cái thân này rồi, làm lại cái thân người không được đâu!... Chớ chớ!... Cho nên chúng ta cần phải nghe! Nghe cấp thời để kịp thời cứu lấy ta và cứu lấy người thân của ta.

Hôm nay xin tiếp tục chương trình của ngày hôm qua, chúng ta khai thác những cho người đã tốt hơn được một tiếng đồng hồ. Những những thì trong một tiếng đồng hồ, như cứu nên khai thác hướng dẫn cho họ từng một vài phút một. Hôm qua chúng ta đã nói về cái gì đó, cái kho tàng chương mới vài phút thì ít ra gì người trong ban hồi niệm nên nhắc nhở thân

thì c c a ng i ra đi m t l n n a:

- *H ng linh Tr n Văn X i! Mau mau đnh tâm i, đng phân vân n a, ni m A-Di-Đà Ph t nhé, nh t đnh theo A-Di-Đà Ph t v Tây Ph ng C c L c.*

Nói rõ, nói ch m, nói ng n trong khi m i ng i đang tiếp t c ni m Ph t. T c là mình đã nh c nh nhi u r i nh ng v n s ng i đó còn chao đ o, còn phân vân, còn do d đi u gì đó. H còn m t ni m do d thì không đ c vãng sanh. Mình c g ng làm sao cho ng i ch t đó gi t mình ng ra m t cái, h nh p tâm i ni m Ph t thì t nhiên li n c m ng đ n quang minh c a A-Di-Đà Ph t.

Ch v nên nh cho, trong nh ng lúc đó nh ng v h ni m chung quanh h đang ni m Ph t m nh l m. Nh ni m Ph t m nh nh v y nên quang minh c a A-Di-Đà Ph t đang ph tràn n i đó, sát bên c nh ng i b nh ch không đâu xa h t, ch c n gi phút nào ng i ch t gi t mình tnh ng, nh p tâm ni m câu A-Di-Đà Ph t thì t nhiên tiếp xúc v i quang minh c a A-Di-Đà Ph t, nh t đnh m t ni m t t sanh.

Nh ng n u h ch n v n, h so đo, h phân vân, h c lo nghĩ: “*T i sao ta nh th này? T i sao ta nh th n ?... T i sao ta l i đây?*”... Ng i ta trong cái c m giác hình nh không bi t là th t hay là h ? Cho nên ta c n ph i xác đnh là:

- *H ng linh Tr n Văn X i! Đã b báo thân r i, không còn lý do gì đ mà ch n ch do d . Ph i đnh cái tâm i đng phân đ n a. Ni m A-Di-Đà Ph t v i đ i chúng, theo A-Di-Đà Ph t v Tây Ph ng C c L c...*

Nói m nh m t câu này. Nhi u khi ch c n m t l i khai th nh v y mà h đ c vãng sanh. Vãng sanh thì t nhiên tho i t ng chuy n bi n li n.

Đ n kho ng ch ng m t t i ng đng h thì có th mình cho đ i chúng ng ng l i m t vài phút, ta b t đ u nh c nh n a. Đó là cái kho ng th i gian m t t i ng đ u:

- *Nam Mô A-Di-Đà Ph t. H ng linh Tr n Văn X i! Gi phút này nh t đnh h ng linh ph i nh cho rõ, đã x b báo thân m t t i ng đng h r i. Thân xác này không còn l thu c vào Ph t t Tr n Văn X n a đâu. Mau mau tnh ng. Gi này nh t đnh ph i ni m câu A-Di-Đà Ph t c p kỳ, không đ c ch n ch n a! M t ni m giác ng ni m câu A-Di-Đà Ph t, theo A-Di-Đà Ph t thành đ o Vô Th ng. Còn n u mê m tham ch p thân xác, còn mê m nghĩ đ n đ a con, còn mê m nghĩ đ n gia đình, t i n b c... thì v n đ i v n ki p s b đ a l c, kh đau! Trong bao nhiêu ngày tháng qua ta ch cái gi phút này đ đi v Tây Ph ng, thì không c gì mà bây gi ph i ch n ch , lo nghĩ. Ni m A-Di-Đà Ph t, quy t lòng theo A-Di-Đà Ph t đi v Tây Ph ng.*

Nói nh v y! Th t m nh! Sau đó có th t t c ch v cùng ch p tay l i nguy n c u Ph t tiếp đ . (Nên đ c t ng b n ch m t cho đ c đ u):

Đ t chúng con,

Thành tâm c u nguy n.

A-Di-Đà-Ph t,

Quán-Âm Tḥ-Chí.

Đ̣i ṭ đ̣i bi,

Phóng quang tịp đ̣.

Ḥng linh Tṛn Văn X

Pháp danh là Y.

Vãng sanh Tây Pḥng C̣c Ḷc.

Mình có tḥ cùng đ̣c câu đó cũng đ̣c ṛi ḅt đ̣u nịm: “**A-Di-Đà Pḥt...**” Nḥng cũng nên nḥ là sau nḥng lúc khai tḥ cho ng̣i ḅnh thì ng̣i tṛng ban luôn luôn pḥi cḥp tay ḷi tḥm kḥn nguỵn cḥ oan gia trái cḥ lịn:

- *Nam Mô A-Di-Đà Pḥt. Ng̣ng mong cḥ ṿ trong pháp gịi hịn ḥu ṇi đây đ̣ng nên cḥng phá ḥng linh Tṛn Văn X, mà nên ḳt duyên lành ṿi ḥng linh đ̣ ḥ nịm cho ḥng linh Tṛn Văn X ṣm đ̣c vãng sanh ṿ Tây Pḥng C̣c Ḷc, công đ̣c này vô ḷng vô biên. Xin cḥ ṿ vì ṿn đ̣ lịu đ̣n sanh ṭ, mong cḥ ṿ phát tâm Ḅ-Đ̣ cùng ṿi chúng tôi nịm A-Di-Đà Pḥt, ḥ nịm cho ḥng linh ṣm vãng sanh ṿ Tây-Pḥng-C̣c-Ḷc, nḥ công đ̣c này cḥ ṿ cũng đ̣c vãng sanh ṿ Tây-Pḥng.*

Cũng xin nḥc nḥ ṛng, bịt ḥ nịm thì cũng bịt ṭ ḥ nịm. Chúng ta nên ḍ phòng ḥt. Nghĩa là đ̣t mình vào trong tṛng ḥp đ̣n ngày x̣ ḅ báo thân. Ṇu tḥng ngày mà mình nghe đ̣c nḥng ḷi khai tḥ ḥng đ̣n ṿ ḥ nịm này, thì đ̣n lúc đó cḥ c̣n nḥc ṣ: “*Anh Tṛn Văn X̣i!... Mau mau nịm Pḥt*”. Ṿa nghe đ̣n thì mình gịt mình lịn, mình ṭnh ng̣ lịn, mình nịm Pḥt nhanh ḷm. Còn gị ṣ nḥ khi lâm chung mà không đ̣c khai tḥ, thì nḥ trong đ̣i đã đ̣c ṣ khai tḥ tṛc mà có kinh nghịm ṣn, nên khi x̣ ḅ báo thân, mình cũng ḍ bịt đ̣c đ̣o lý, ḍ gịt mình ṭnh ng̣. Mình không còn cḥn ṿn, không c̣i gió đi mây ṇa. Tḥn tḥc c̣a mình không còn ḷng ṿng ḷng ṿng, không còn ḅng ng̣ng ṇa. Cái tâm mình đã đ̣nh ḷi ṛi...

Vì tḥ, thông tḥng ṃt ng̣i đã bịt ḥ nịm tṛc, thì ta ḥ nịm cho ng̣i đó đ̣c đ̣c vãng sanh ḷm. Còn ng̣i không bịt gì ṿ ḥ nịm, thì khi ḥ lâm chung ta ḥ nịm cho ḥ ṛt là khó!

Quý ṿ đ̣ng nên nghĩ ṛng, chúng ta c̣ nịm Pḥt nḥ tḥ này ṛi sau cùng đ̣ vãng sanh. Không có đâu! Cḥc cḥn không đ̣ nḥ ṿy! Chính Dịu Âm này đã có ṃt ṣ kinh nghịm ṿ ḥ nịm cho nḥng ng̣i đã tu qua nhịu Pḥt Tḥt, ṃi ṃy cái Pḥt Tḥt, hai cḥc cái Pḥt Tḥt ṿy đó, tu đ̣c ṃy cḥc năm qua, có ăn chay tṛng... nḥng sau cùng ṛi không đ̣c vãng sanh. Lý do có ḷ vì trong sụt tḥi gian nịm Pḥt đó, không có ng̣i nào gịng gịi cho ḥ cái đ̣o lý vãng sanh, ḥ không bịt qua pḥng pháp ḥ nịm vãng sanh!...

Ṿn đ̣ thịu sót là: Ḥ không bao gị đ̣c gịng gịi ṿ Nịm Pḥt - Ḥ Nịm - Vãng Sanh là nḥ tḥ nào?... Lúc x̣ ḅ báo thân c̣n đ̣c tṛ duyên nḥ tḥ nào?...

Cho nên trong lúc tu hành tḥng tḥng có nḥng cái ṿng tâm kḥi ra nhịu quá! Có ng̣i thì ham lý này lụn ṇ! Có ng̣i thì nghiên c̣u sách này sách ṇ! Có ng̣i thì c̣u mong cḥng đ̣c này cḥng đ̣c ṇ!... Nḥng cái ý nịm này nó ṣ bịn thành nḥng cḥng ṭ

tiêm vào trong đầu óc của họ. Khi mà niềm xuống thì nào là buồn khổ, rồi nỗi oan gia trái chủ, nào là những cảnh giới chấp chận thay đổi liên tục... làm cho tâm họ rối đi, không cách nào định được! Trong khi đó những người biết họ niệm thì họ đã đoán biết trước những chuyện này, người ta gieo rắc vào cái chổ này.

Ví dụ, trước khi mình chửa bệnh thì họ đã dặn là khi ra đi phải theo A-Di-Đà Phật nhé. Lúc bệnh xuống họ dặn phải niệm A-Di-Đà Phật cầu vãng sanh Tây Phương Cực Lạc, đừng bao giờ niệm A-Di-Đà Phật mà cầu hết bệnh nhé. Vì sao vậy? Vì niệm A-Di-Đà Phật để cầu cho hết bệnh thì cái chổ ngườ “Hết Bệnh” nó nhập vào trong tâm của mình. Lúc đó mình sẽ nghĩ rằng mình hết bệnh sẽ thôi, chửa chửa phải là chết đâu. Tâm mình cứ nghĩ đến cái may hết bệnh. Oan gia trái chủ trùng trùng điệp điệp, sẽ nương theo cái tâm sẽ chết của mình, mà cái mình vào những cảm bệnh làm cho mình lúc đó ng!

Chính vì thế, tại sao những người biết họ niệm lại được vãng sanh dễ dàng?... Người ta có thể vãng sanh dễ dàng hơn những người tu giới nĩa là khác. Tại vì từng đi, từng đi quan trọng trong pháp họ niệm họ đã niệm vậy, rõ ràng, cứ thế rồi... gieo rắc một vài mọt là hai, hai vài hai là bốn vậy. Pháp họ niệm đã họ ng đến họ vậy vàng như vậy, như thế khi ông đến họ được vãng sanh bất kể khi thế nghĩ. Thế sẽ như vậy.

Mong chửa quyết lòng cầu cầu vớ kiên nhẫn họ niệm, vậy niệm họ niệm, vậy phải ng họ niệm cho vậy để chúng ta cầu người vãng sanh, cầu chính chúng ta vãng sanh về Tây Phương thành đạo Vô Thượng.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Ta Đàm 32

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Buổi chiều hôm nay Diu Âm có liên lạc với một người bệnh ung thư cũng sắp ra đi Tuy Hòa. Sau một vài phút nói chuyện thì người bệnh này đã quyết thế niệm một câu A-Di-Đà Phật để vãng sanh.

Ở đây đó chửa có ban họ niệm, những nghe nói hôm nay có họ Diu Âm gọi về nói chuyện về Hộ Niệm, nên có khoảng mười mấy người tới nghe. Sau khi nói chuyện xong, Diu Âm mời các vị đó mời tuôn bày ra một vài buổi tại niệm Phật họ niệm cho người bệnh được không? Tất cả mời người đó nói: “Được! Chúng tôi sẵn sàng”. Sẵn cả hai đó tôi kêu gọi thành lập một Ban Hộ Niệm tại chổ luôn. Quý vị mừng quá, vậy tay. ỷ thế mà mấy năm qua tôi nĩa đó muến thành lập ban họ niệm mà thành lập không được.

Tôi có hai người bệnh:

- Trong thế gian qua chửa nghe kinh nào?

Chửa nói:

- Tôi không có nghe kinh nào hết. Nhưng có một vài đồ họ hai tuấn này đem biếu bạn tôi a đàm “Hỏi Niệm Là Một Pháp Tu” của Diệu Âm. Tôi đang nghe cái đĩa đó.

Tôi nói:

- Ồ! Nhưng bạn tôi hôm nay chắc nên giao cái đĩa đó cho chúng của chúng, con của chúng và bạn họ niệm họ nghe, riêng chúng không nên nghe, tôi vì nếu chúng nghe như vậy thì tôi sợ rằng chúng không có đủ thì giờ để niệm câu A-Di-Đà Phật.

Chúng nó nói:

- Nhưng mà cái băng này hay quá.

Tôi nói:

- Vì hay cho nên chúng tôi thích. Vì thích nên chúng tôi tham. Vì tham nên chúng tôi mê như người đi trên băng này mà coi chúng ta câu A-Di-Đà Phật bằng họ không nhập vào tâm được. Tôi nói đĩa đàm này là để cho chúng ta nghe để không biết họ niệm, chúng ta tin vào pháp pháp họ niệm họ nghe. Nhưng tôi ta nghe để biết cách họ niệm cho chúng. Chúng bây giờ chúng đang niệm trên giấy nghe, bác sĩ nói còn một vài tháng nữa là chết, thì còn thì gian đâu nữa mà chúng ta nghe như người này. Chính chúng ta tôi nói mà tôi cũng cảm chúng ta nghe. Chúng ta có quyết tâm vì tôi là chúng ta niệm một câu A-Di-Đà Phật, nếu đêm thì cố gắng đau mình, chúng ta cũng phải niệm câu A-Di-Đà Phật, không than không thối chí hết, quyết lòng nguyện vãng sanh.

Tôi nói chuyện với chúng xong, rồi tôi khuyên tôi tôi, chúng tôi sắp sửa được về Tây Phương ng gập A-Di-Đà Phật rồi, hãy niệm đi, và tay lên... Chúng tôi tay. Nhưng chúng ta cũng đang họ trong tình thế đó.

Tôi nói tiếp:

- Được rồi! Bạn họ niệm của quý vị khi cần thì tôi họ nghe được. Tôi sẽ giúp tôi thì chúng ta Thu Hối họ ngoài Đà Nẵng vào trên tiếp họ họ được cho chúng tôi.

Sau đó tôi biết đến thời giờ tôi Thu Hối họ... Chúng Thu Hối họ là người họ niệm rồi là tuy nhiên với tôi Việt Nam. Chúng đã họ niệm được trên một trăm người đã vãng sanh biết khi tôi nghĩ, có nhiều người còn người được để vãng sanh, có người họ niệm Phật thì giờ phút chót vãng sanh nữa. Chúng là người rồi chúng ta trong đời họ niệm. Giờ sẽ như vậy ung thì đó mà tham cái này, tham cái nọ, còn nghiên cứu cái này nghiên cứu cái nọ, còn muốn được này được nọ... Khi chúng tôi họ một vài tiếng mà người họ bình không buông bỏ thì có thể chúng rút lui liên tiếp. Tính tình của chúng ta cũng vậy. Trải qua hàng trăm cuộc họ niệm rồi, chúng đã niệm khá vững như người nào được vãng sanh, người nào sẽ biết rồi.

Chính vì vậy, chúng ta tôi đĩa đàm của Diệu Âm này chúng ta qua là nói với chúng ta người có niệm tin yêu với chuyện vãng sanh, nói với chúng ta người mà niệm tin không vững rằng pháp họ niệm có thể giúp người vãng sanh. Cho nên chúng ta của đĩa đàm này là mong cho nhiều người có duyên nghe được như người này mà giữ mình tỉnh ngộ. Còn chúng ta người đã quyết lòng vãng sanh về Tây Phương Ng Cúc Lạc thì còn thì giờ đâu mà nghiên cứu, còn thì giờ đâu mà nghe cái này nghe cái nọ, còn thì giờ đâu mà được cái này được cái nọ! Được một cái gì là một chúng ta đi vào trong tâm của mình. Được nhiều thì quá thì câu A-Di-Đà Phật như thể như không sáng suốt

trong tâm của mình để lại.

Nên nhé, bây giờ đây mình có thể lý luận. Nhưng khi nắm xu hướng rồi quý vị mới thấy rằng không còn lý luận để nói đâu. Chúng tôi A-Di-Đà Phật mà yếu thì nhất định chúng ta không thể khác số mệnh, nó sẽ lên hết tất cả. Bên cạnh đó, nghiệp chúng ta, oan gia trái chủ sẽ thả a chúng ta vào thì chịu thua! Lúc đó không có cách nào có thể cứu vãn được!

Cho nên, nếu người bị bệnh ở Tuy Hòa chúng ta cũng tâm nhậy, tôi có thể dám mạnh dạn báo động rằng chín mươi lăm phần trăm vắng sanh. Còn bây giờ mà không chịu nghe, đi với chú Thu Hoàng, thì vấn đề này chỉ xử lý bằng lòng. Chúng ta gặp bệnh nhân chỉ hỏi rằng: “Có thể với tôi là trị gì mất câu A-Di-Đà Phật không?”. Không quyết định thì chỉ rút vớ lộn, chỉ thông thối nhậy. Vì cái kinh nghiệm của chúng ta người học niệm quý giá vô cùng, còn mình nghĩ đây nói chúng ta qua là số lý luận theo sách vở, hoàn toàn chúng ta chỉ nghĩ đến mất cái gì hết.

Hiểu được như vậy, mình muốn đi với Tây Phương Công Lạc thì cần phải “**Tinh niệm tin ng k, tin đức tâm khai**”. Tâm mình tin nó sẽ khai ra... Nhất định như vậy. Đây mới chính là số hiểu biết đúng đắn của mình đó, còn tất cả những gì ở ngoài đời vô chúng ta qua là thì đi rồi với những người không tin mà thôi.

Ba điểm “**Tín-Nguyện-Hành**” là tông chủ. Muốn vắng sanh với Tây Phương Công Lạc mà của tôi “**Tin**” này chỉ chấp chúng ta chấp chúng ta thì...

- Làm sao có thể thâm nhập vào đức Phật đó?...
- Làm sao mà phát nguyện đức Phật tha thiết?...
- Làm sao mà niệm câu A-Di-Đà Phật đức Phật chí thành?...

Chính vì thế, nghiệp chúng ta phá không nên! Mà muốn phá, phá cũng không xong!

Hôm nay chúng ta nói thêm với “**Khai Thệ - Hư Niệm**”. Thệ ra là chỉ để khai thệ cho những người có niềm tin quá bậc chúng ta! Vì người sắp chết đó niềm tin không đủ, nghiệp chúng ta sâu nặng, nên mình phải tìm phương tiện gì lên, gọi lên, gọi lên cho hết. Chúng ta nếu niềm tin đã vững vàng, thì chúng ta chỉ mất câu A-Di-Đà Phật mà niệm, không còn xen cái gì khác. Báo động lúc đó khi cần khai thệ nữa, chúng ta nói, “**Anh Hai ơi! Niệm Phật đi**”, là tự nhiên người bị bệnh niệm leo lẻo. “**Quyết tâm nghe anh Hai...**”. Thế thôi, khi cần gì khác.

Chỉ còn người mà khuôn mặt chấp chúng ta chấp chúng ta, nói a đời nói a xanh, mong này mới... Thành ra mình đành phải cứ khai, khai, khai hoài là vì vậy. Mong rằng ai muốn vắng sanh với Tây Phương Công Lạc thì “**Tín-Nguyện-Hành**” phải nhập vào tâm, để ngấm tâm hồn chấp chúng ta bên ngoài. Tất cả những căn phước đức nó nằm ở ngay tại chữ “**Tín**” đó. Mình tin không vững chúng ta thì căn mình không đủ! Thì căn không đủ mà còn không vững tin nữa, thì nhất định thì căn sẽ bị tổn mất không, nhất là đi với những người tu hành, oan gia trái chủ sẽ có cách phá tinh vi vô cùng!

Mong cho vị nào muốn vắng sanh thì nhất định nên nghe những người học niệm, vì họ đã tụng hàng trăm ngàn lần rồi, họ đã niệm vững rồi thì nhiều yếu tố để thành công rồi. Chúng ta

đang nói đến “*Khai Thở - Hơi ng Dồn*” đây chính là để công cộng niềm tin cho những người còn chấp nhận đó thôi, chứ không có gì khác. Mình đâu có thể đi tới lúc hợp hợp xu hướng mới công cộng niềm tin. Xin hỏi rằng, là bạn đã a l c r i thì làm sao đây?... Cho nên phải công cộng niềm tin trước. Để chi vậy?... Để lúc đó chúng ta không cần phải khai thở với nhau nữa.

Hôm qua chúng ta nói đến thì đi m m t tiếng để ng h sau khi tắt thở. Bây giờ chúng ta nói đến chỉ hai tiếng để ng h. Thì gian thì m t tiếng đến hai tiếng thì chúng ta kéo cái thì gian khai thở giãn ra. Trong vòng m t tiếng sau khi tắt thở thì chúng ta nên khai thở công không m m i lắm phút m t n. M t tiếng đến hai tiếng thì kéo ra, ba m m i phút m t n. Làm vậy thì t ra là để ng a r ng ng i đó còn m c n n. Còn gì s nữa bây giờ chúng ta đã nghe, đã hiểu hết trên r i, thì t m t tiếng đến hai tiếng khi c n phải khai thở nữa, nh c s m t chút là niềm t i.

Trong những không gian thì gian này luôn luôn nh c nh ng i b nh là phải nhiếp tâm l i niềm Ph t để ng có phân vân. Hãy nói cho h biết rằng, trong vòng bốn m m i chín ngày bác Tr n Văn X cũng có thể để c vắng sanh. Tuy nhiên càng v sau càng khó khăn. Đến giai đoạn này mà còn chấp ch n đây...

- Là t i vì niềm tin đã b chao đổ o!

- Là t i vì tâm đã phân vân!

- Là t i vì còn tham chấp cái này, còn tham chấp cái n ...

Mau mau h i thúc h nhiếp tâm l i niềm Ph t để đi v Tây ph ng, không có thể nào còn s ý n a. Có những người vì quy n luy n tình thân, ví dụ như th ng con như cháu, những chuyện này mình nên h i gia đình để biết rõ h n.

Có nhiều người nói rằng, nếu người b nh th ng để a cháu quá thì để ng có cho để a cháu đến trước m t. S vì c này trong các ban h niềm ng i ta ng để ng thì có nhiều lúc đúng, cũng có nhiều lúc không để c đúng m y!

Đúng là khi người chết đó đã để c h ng d n, h quy t lòng h a là không còn tha thiết gì đến để a cháu nữa, thì lúc đó mình hãy nói với để a cháu đó để ng t i, vì nó t i nhiều khi làm cho người b nh sanh tâm luy n l u.

Còn có h ng người khác h quy t lòng nh , h quy t lòng th ng, h quy t lòng mu n c m cho để c tay c a để a cháu... Để i với những người này thì tắt nh t là mình nên kêu để a cháu đó t i, những phải đến dò trước. Nhiều khi chính để a cháu đó m i thì t là ngu n khai thở quý giá vô cùng cho người sắp chết. Mình nói:

- Cháu i! Cháu th ng bà n i, bà n i th ng cháu. Nếu bây giờ mà bà n i t p t c th ng nh cháu thì bà n i s b để a l c, đau kh l m! Bây giờ cháu th ng bà n i thì cháu t i c u bà n i đi nhé. Cháu t i nói với bà n i nh v y: **Bà n i i! Cháu t i đây niềm Ph t cho bà n i nè. Bà n i th ng cháu, bây giờ bà n i hãy niềm Ph t đi. Bà n i niềm Ph t t c là bà n i th ng cháu. Nếu bà n i không niềm Ph t, bà n i không để c v Tây Ph ng là bà n i không th ng cháu. Cháu đang h niềm cho bà n i vắng sanh đây.**

Nếu d y để c để a cháu nói m t câu nh v y t c là mình có thể g để c ách n n cho người b nh. Oan u ng thay, nếu để a cháu đó không chịu nói v y! Người l i, để a cháu đó nói:

“Bà n*h*i đ*o*ng có ch*u*t nh*é*”, thì thôi r*u*i!... Ng*o*i i đó s*ẽ* b*o*n n*h*i r*u*i! Dù cho ban h*o* ni*m* có g*i*i cho m*y* đi n*a*, ng*o*i i đó cũng khó tránh kh*i* đ*o*a l*o*c!

Bi*t*t đ*o*i c v*y*, nh*o*ng chuy*ên* này chúng ta c*ũ*n ph*i* lo bu*o*ng x*o* tr*u*c. Nh*o*t đ*o*nh nh*o*ng chuy*ên* này nó s*ẽ* tr*o*i chúng ta, đ*o*n lúc lâm chung nó càng tr*o*i m*o*nh đ*o*n ngàn l*o*n h*o*n b*ây* g*i*i ch*u* không ph*i* là th*o*o ng đ*au*. L*o* l*o*m!...

Vì th*o*, khi h*o* ni*m*, t*u*i sao chúng ta th*o*y có nhi*eu* ng*o*i i b*o*nh c*ũ* nh*o*c m*ãi* m*o*t chuy*ên* g*i* đ*o*, h*o* c*ũ* nh*o*c ho*ai*... Nhi*eu* khi mình hóa g*i*i đ*o*n năm l*o*n m*o*i i l*o*t mà g*i*i cũng không đ*o*i c?... Là t*u*i vì chuy*ên* này nó đã nh*o*p... nh*o*p... nh*o*p sâu trong tâm h*o* r*u*i. Đ*o*n lúc lâm chung xu*o*ng nó b*o*t h*o* ph*i* nh*o* t*u*i. L*o* vô cùng!...

M*o*t l*o*n khai th*o* cho ng*o*i i b*o*nh, hay m*o*i m*o*t l*o*n mình ng*o* ng l*o*i nói chuy*ên*, s*o*n đ*o*p đó, chúng ta nên nh*o* kh*o*n nguy*ên* v*o*i ch*u* v*o* trong pháp g*i*i h*o* tha th*o* l*o*i l*o*m cho n g*o*i i b*o*nh. Th*o*o ng th*o*o ng trong kho*o*ng m*o*t t*u*ng đ*o*ng h*o* là mình h*o*i h*o*o ng công đ*o*c m*o*t l*o*n, nên nh*o* là ph*i* h*o*i h*o*o ng công đ*o*c cho ng*o*i i b*o*nh và h*o*i h*o*o ng công đ*o*c luôn cho oan gia trái ch*u* n*a*. Đ*o*ng bao g*i* quên. Đây là đ*o*m h*o*t s*o*c là quan tr*o*ng.

T*u* hai t*u*ng đ*o*ng h*o* tr*o* v*o* sau, chúng ta h*o*y kéo dài kho*o*ng cách th*o*i gian khai th*o*. C*ũ* c*ũ* m*o*t t*u*ng đ*o*ng h*o* thì nh*o*c nh*o* m*o*t l*o*n, h*o*y l*o*i đ*o*ng lúc h*o*i h*o*o ng công đ*o*c đ*o* nh*o*c nh*o* là đ*o*i c r*u*i. Nh*o*c nh*o* cho đ*o*n b*o*n t*u*ng đ*o*ng h*o*. Th*o*o ng th*o*o ng sau b*o*n t*u*ng cho đ*o*n tám t*u*ng là chúng ta có th*o* ch*u* ni*m* Ph*o*t và h*o*i h*o*o ng công đ*o*c, kh*i* c*ũ*n nh*o*c nh*o* n*a*.

Trong kho*o*ng th*o*i gian t*u* b*o*t đ*o*u t*u*t h*o*i cho đ*o*n hai t*u*ng là giai đ*o*n khá căng th*o*ng, r*u*t là quan tr*o*ng. Chúng ta c*ũ* g*o*ng làm sao g*o* cho đ*o*i c s*ẽ* v*o*o ng m*o*c c*ũ*a ng*o*i i b*o*nh trong kho*o*ng th*o*i gian này.

N*h*u nh*o* chính chúng ta b*ây* g*i* đã b*o*t đ*o*u bu*o*ng x*o* tr*u*c. Ng*o*i i bu*o*ng x*o* đ*o*i c thì khi ra đi h*o* s*ẽ* đi luôn v*o* Tây Ph*o*o ng. H*o* ni*m* Ph*o*t t*u*i g*i* phút ch*o*t, h*o* m*o*m c*ũ*i i r*u*i có nhi*eu* ng*o*i i ráng... ráng... ráng đ*o*a cái tay lên chào và ngh*o*o cái đ*o*u c*ũ*i i m*o*t cái là đi. L*o* l*o*m!... H*o* c*ũ*i i c*ũ*i i v*y* đó, cái tay t*u* t*u* đ*o*a xu*o*ng... Minh th*o*y v*y* là c*ũ*m th*o*y v*o*ng vàng. V*o*ng r*u*i nh*o*ng cũng ph*i* c*ũ* g*o*ng tr*o* duyên. G*o*p tr*o* ng h*o*p này mình th*o*y v*o*ng tâm r*u*i đó.

Có nh*o*ng ng*o*i i khi h*o* ra đi kho*o*ng ch*u* ng m*o*i i l*ăm* phút sau là thân t*u*o ng c*ũ*a h*o* b*o*t đ*o*u chuy*ên*... chuy*ên*... chuy*ên*... Thân th*o* chuy*ên* t*u*ng ch*u*t t*u*ng ch*u*t. Th*o*y v*y* là mình v*o*ng tâm l*o*m r*u*i. Còn nh*o*ng ng*o*i i đ*o* m*o*i i m*y* t*u*ng đ*o*ng h*o* m*o*i chuy*ên* là đã y*o*u l*o*m r*u*i đó!

Mong cho t*u*t c*ũ* chúng ta đ*o*u hi*eu* đ*o*i c đ*o*u này. T*u*p bu*o*ng x*o* là y*o*u t*u* quan tr*o*ng. Nhi*o*p tâm l*o*i ni*m* m*o*t câu A-Di-Đà Ph*o*t s*ẽ* đ*o*i c “**T*u* Đ*o*c Tâm Khai**”.

Nam Mô A-Di-Đà Ph*o*t.

---o0o---

T*u*a Đàm 33

Nam Mô A-Di-Đà Ph*o*t.

Ngày hôm qua Diêu Âm có kìa câu chuyện mới nghe i đang bẻ bẻnh i Tuy Hòa đã sắp chết mà cớ mà bằng “**Hồ Niêm Là Mọt Pháp Tu**” ra nghe. Diêu Âm mới khuyên cô ta không được nghe bằng đó nữa, vì cái bằng đó chứng qua là đến giới cho nghe i bẻnh niệm câu A -Di-Đà Phật để vắng sanh. Mọt nghe i bẻnh sắp chết mà không chịu niệm Phật là nghe cái bằng đó thì không cách nào có thể vắng sanh với Tây Phương Ng Cực Lạc được.

Tu hành có nhiều nghe i tham vọng hay làm lớn gì a phải nghe tiền và chịu cảnh. Nhưng là nói khai thì này chứng qua là giúp cho nghe i bẻnh biết được cách thức hành để vắng sanh. Cách thức hành đó chính là niệm câu A-Di-Đà Phật chứ không phải là nghe nghe i pháp nói ra. Đã đến trước cái chết rồi thì không còn còn được suy nghĩ nữa. Phải niệm mới câu A -Di-Đà Phật mới thành tựu!...

Cách đây hai năm khi đi qua bên Âu Châu, mới chuyện đi rớt nghe nghe i nghe Diêu Âm đã gặp mới chuyện rớt trên tầng. Trên tầng rớt là sâu sắc! Có mới với đó bằng thì phải đang nằm trong viện dưỡng lão, vì không có nhà thờ nào nhận hết, nên viện dưỡng lão thì tình mới nhận cho với đó thì nằm để chờ chết. Diêu Âm được nghe i ta đến thì gặp với đó. Với đó hoàn toàn không có vợ, không có con, không anh em gia đình gì hết, nghĩa là sống mới mình. Khi đến thăm thì thấy rõ ràng đúng là mới nghe i đang bằng thì trong tình trạng chờ đợi ngày mới để chết.

Thì thì đó Diêu Âm có nghe nghe i khuyên anh ta niệm Phật và anh ta cũng đã quy tâm là nhận định niệm Phật để với Tây Phương Ng. Trên bàn của anh ta có mới quyển kinh A-Di-Đà và mới quyển sách nữa, đó chính là tập “*Khuyến Nghe i Niêm Phật*” số mới, quyển đã nhận trên bên Âu Châu, ngoài bìa có in hình đức Quán-Thế Âm.

Diêu Âm hỏi anh:

- *Hôm nay anh tập kinh A-Di-Đà phải không?*

Anh nói:

- *Thầy có tập.*

- *Rồi cuốn sách này là để làm gì? ...*

- *Ngày nào tôi cũng đọc cuốn sách này hết, vì nhận tập sách này mà tôi biết được niệm Phật vắng sanh Tây Phương Ng Cực Lạc. Tôi mừng lắm! ...*

Trước sau tôi nói chuyện với anh ta cũng khá lâu. Tôi cũng đã làm được thì tích gì nghe mới cuốn học niệm, làm nghe nghe i không có nhiều. Tôi nói:

- *Anh biết con được với Tây phương rồi và anh quy tâm lòng đi như vậy thì là tốt. Bây giờ tôi hỏi anh nhé, anh có cái mừng gì cuốn cùng nữa không? Anh cho tôi biết, thì coi tôi có cách gì giúp được cho anh không? ...*

Anh ta nói rằng:

- *Tôi muốn cuốn để của tôi, trước khi chết được gặp với Diêu Âm.*

Tôi mới mới cớ quá!... Tôi nói:

- Dì! Tôi xin giới thiệu với anh tôi chính là chị Sĩ Diễm Âm tại bên Úc Châu qua đây, chị còn mấy ngày nữa là tôi về quê Úc rồi.

Anh ta mừng quá! Tôi nói:

- Anh muốn gặp tôi, vậy tôi xin bắt tay với anh để kết thành anh em.

Rồi tôi nói tiếp:

- Bây giờ anh đã gặp được chị Sĩ Diễm Âm rồi. Đúng không?... Như vậy thì tôi nói sao anh nghe vậy, được không?...

- Được!

- Bây giờ, điểu trước tiên, quý sách “**Khuyến Ngộ Niệm Phật**” tiếp mặt này là do tôi viết, như ng bắt đầu từ giờ phút này tôi không muốn anh cầm quyển sách này lên để đọc nữa, anh có chớ không?

Anh ta trở mặt lên nhìn! ... Tôi nói tiếp:

- Thật sự cuốn sách này dù thế nào đi nữa thì cũng là do mặt người phạm phu viết ra, và quyển sách này là “**Khuyến Ngộ Niệm Phật**”, tức là khuyến anh niệm Phật phải không? Bây giờ trước giây phút sắp chết rồi, rõ ràng là anh đang niệm chớ thì ngay đi ra đi mà anh không chớ niệm Phật rồi để cuốn sách này, dù anh để cho tôi thu về lòng như ng câu văn hay trong đó, thì khi tôi hỏi anh sẽ đi đâu?... Cho nên, anh muốn vắng sanh với Tây Phật hay Cõi Lạc mà bây giờ đây anh còn cầm cuốn sách này lên để thì như thế anh không để vắng sanh. Anh hãy mau buông nó ra để niệm câu A-Di-Đà Phật. Quý sách này chỉ là phàm ngôn trần đời anh tôi câu A-Di-Đà Phật. Bây giờ trước lúc chết rồi mà anh không chớ niệm Phật, rồi để cuốn sách này để làm chi? ...

Tôi nói làm cho anh cảm thấy thấm thía quá và hãy làm theo... Rồi tôi cầm quyển kinh A-Di-Đà lên và nói:

- Đây là quyển kinh Cõi Phật đời. Trong kinh A-Di-Đà Phật cũng dạy anh niệm câu A-Di-Đà Phật nguyện vắng sanh Tây Phật hay Cõi Lạc. Phật dạy bọn tôi trong này đúng không?

- Đúng!...

- Như vậy bây giờ mà anh còn cầm quyển kinh này tiếp tục để đọc nữa thì anh cũng có thể mặt phàm vắng sanh. Anh mau mau buông kinh này xuống để niệm câu A-Di-Đà Phật, nguyện vắng sanh Tây Phật hay Cõi Lạc. Làm vậy tức là anh đã để kinh này rồi. Nói chung, hai quyển này không còn ích lợi gì cho anh nữa cả. Đó chính qua là phàm ngôn trần đời đời anh qua bề giác. Anh biết rồi thì bây giờ anh phải buông tất cả như ng cái này xuống để anh đi thành Phật. Niệm câu A-Di-Đà Phật là anh đi qua bề giác đó. Anh không để quyển cảm quyển kinh này, cầm quyển sách này lên để đọc nữa. Nếu anh nghe rồi tôi thì anh với Tây Phật hay trước, rồi với đây cõi tôi với. Còn nếu anh không nghe rồi tôi, thì sau mặt tiếp đến ng hãy nữa tôi sẽ đi rồi. Anh phải đi mau làm sao đó thì làm! ...

Thật sự là thấm thía! Trước khi chia tay ra về, tôi còn như mặt rồi nói với anh: “**Chúng ta đã đi mặt niệm cảm quý tiếp với!... Nhưng cảm đi với Tây Phật hay**”.

Tôi có nhón nhó với các vỹ tá tui đó rờng, khi mà anh ta chết, thì xin chớ với chớ cấn đóng tít cớ các thớ ờng không khí, nớ cớ biớ n... gờ đó lờ i, rờ i đờ nguyên cái thân nhó vỹ và liên lờ c lờ n các vớ đờng tu đờ hớ tui “Cờu Nguyờn” giùm cho anh ta. Các vỹ tá cũng chớ nhón và hớ a sớ làm đúng nhó vỹ.

Khi Diờu Âm đi vớ rờ i thì mớ t tuờn sau anh ta chết. Trong cái ngày chết đó, anh yêu cớu các vỹ tá không truyờn thuớ c gờ hớ t, cũng không cớ n thớ oxy nớ a, đờ cho anh ta ra đi. Các vỹ tá cũng chớ nhón sớ yêu cớu này. Khi anh ta đi rờ i thì hớ mớ i gờ i các vớ đờng tu tui hớ niớ m. Các vớ đờng tu có ngớ i i gờ n nhớ t vớ i anh cũng cách xa hớ n hai trăm cây sớ, thành ra khi anh chết rờ i thì hớ n hai tờng đờng hớ sau các vớ đó mớ i tui hớ niớ m đờ c. Tình thớ t mà nói, khi đó tình thớ n hớ niớ m ở bên Âu Châu không vớ ng lờ m, không biớ t rờ lờ m. Tôi chớ hớ ng đờ n sớ qua mà thôi.

Khi hớ hớ niớ m khoờng chớ ng chớ a tui năm tờng đờng hớ, thì y tá lờ i thông báo phớ i ngớ ng đờ hớ chuyờn cái xác đi. Nhó vỹ tui lúc chết cho đờ n lúc chuyờn thân xác đi cớ chớ ng bớ y tờng đờng hớ, ngớ i ta phát hiớ n ra có mớ t hiớ n tờ ng lờ là toàn thân xác cớ a anh ta mớ m mớ i. Ngớ i ta đờ t xác trong mớ t cái cuờ n gờ đó, bớ ng xác anh lên... mớ y vỹ tá đó mớ i giớ t mình và hớ i rờ ng, mớ y ngớ i cớu nguyờn cách nào mà hay vỹ! Hớ n bớ y tờng đờng hớ tui sao thân xác còn mớ m mớ i, thớ t quá hay. Ngớ i ta chớ biớ t nhó vỹ mà thôi.

Thành thớ t khi nghe kớ lờ i câu chuyờn này thì tôi nhó cái ờ n tờ ng sâu sớ c đó, chớ chính Diờu Âm cũng không xác đờnh là ngớ i đó có đờ c vớng sanh hay không, vì lúc đó mình không có tui chớ đó, và nhó ng ngớ i hớ niớ m đó cũng không có kinh nghiớ m lờ m! Nhó ng chớ biớ t rờ mớ t điờu là vớ đó chớ tui khi đờ c đờ c mớ t cuờ n “Khuyờn Ngớ i Niớ m Phớ t” sớ mớ t, rờ i phát tâm niớ m Phớ t. Đờ n khi đã bớ ung thớ phớ i, ngớ i nhà không có ai hớ t, hớ chuyờn anh đờ n nớ m trong mớ t cái phòng riêng ở viớ n đờ ng lờ đờ chớ chớ t.

Anh ta niớ m Phớ t không biớ t bao lâu, nhó ng trớ c nhó ng giớ phút ra đi anh đã hớ quyớ t tâm. Anh nói: “Nhó vỹ là tôi biớ t rờ i. Tôi sớ giớ mớ t câu A-Di-Đà Phớ t mà niớ m tui cùng”. Diờu Âm có đờ n dò tít cớ nhó ng gờ cớ n thớ t đờ cho anh ta ra đi. Khi đi xong, vớ c hớ niớ m cho anh cũng không đờ c hoàn toàn, vì hai tờng đờng hớ sau mớ i có ngớ i t tui hớ niớ m, và lúc đó nhó ng ngớ i đó thớ t ra cũng còn mớ p mớ, hớ tui chớ có niớ m “A-Di-Đà Phớ t, A-Di-Đà Phớ t” là cùng. Vỹ mà khi ra đi đờ lờ i mớ t thoớ i tờ ng tít bớ t khớ tui nghiờ nhó vỹ, làm cho tôi có cái ờ n tờ ng rờ ng, hình nhó anh ta đã đờ c vớng sanh chớ không phớ i là chuyờn bình thớ ng. Anh ta thớ t sớ đã có “Tín-Nguyờn-Hớ nh” đờ y đờ.

Câu chuyờn này nó hàm chớ a mớ t lờ i khai thớ rớ t sâu sớ c rờ ng muờ n vớng sanh vớ Tây Phớ ng Cớ c Lờ c không trớ c thì sau, không sau thì trớ c cũng phớ i thớ c hiớ n cho đờ c câu A-Di-Đà Phớ t trong tâm cớ a mình. Nớu bây giớ mình vớ n còn chớ p chớ n, còn lo nghiờ, tít toán, còn tìm hiớ u, còn thêm cái này thêm cái nớ ... thì xin thớ a rờ ng, nhó ng vớ c tìm hiớ u cớ a mình nó sớ nhớ p vào trong tâm cớ a mình nhó ng chớ ng tui khác, coi chớ ng nó đờ i câu A-Di-Đà Phớ t ra khớ i tâm mà mình không hay!...

Ví đờ, nớu nhó anh đó vớ n tít p tui đờ c quyờn sách “Khuyờn Ngớ i Niớ m Phớ t” hàng ngày, tôi nghiờ rờ ng khi anh nớ m xuờ ng rờ i, tui cớ là trớ c phút lâm chung, anh vớ n cớ nhó nhó ng câu vớ n, nhó ng lờ i nói rờ t hay rờ t thớ m thớ a trong tít p sách, thớ m thớ a đờ n nớ i phớ i rờ i nớ c mớ t,

thì nhứt đờnh anh ta khó có th nào ni m Ph t đ c. Ch u thua!...

T i sao anh ta quy t lòng buông b?... T i vì đã đ i tr c cái ch t r i. Còn chúng ta t i sao không dám buông b? ***T i vì nghĩ r ng ta ch a t i lúc ch t!***

Th t ra cái ch t nó đ n b t c lúc nào. Nhi u khi n m m t đêm sáng ra, trong khi m t tr i ch a k p m c mà ta đã đi h i nào không hay! ...

Ngài n-Quang Đ i S nói: ***Hãy y ch ch t mà dán trên trán, thì t nhiên mình s quy t tâm ni m Ph t, quy t lòng không còn tham cái gì n a c.***

Ngài n-Quang là m t đ i tôn s , đ c bi t đã nói ra m t l i nh th này: ***L p m t đ o tràng không c n g ng pháp. Ni m m t câu A-Di-Đà Ph t mà đi t i cùng.***

Có nhi u ng i h i: ***T i sao là Hoà Th ng ch tr ng g ng pháp, còn ngài n-Quang thì l i nói không?...***

Tôi nói r ng, Hoà Th ng T nh-Không gi ng cho nh ng ng i không tin, gi ng cho nh ng ng i ch a bi t câu A-Di-Đà Ph t. Ngài là v không có tr x . Vì không có tr x cho nên Ngài ph i đ a cái pháp này đ n kh p n i đ cho nh ng ng i ch a bi t ni m Ph t quay đ u v câu A-Di-Đà Ph t. Khi đã quay đ u v v i câu A-Di-Đà Ph t r i, thì Ngài l i nói t t c ph i buông xu ng h t, ***“Pháp th ng ng x”***, đ mà ni m câu A-Di-Đà Ph t. N u ng i nào ch p ch n ch p ch n thì coi ch ng b tr ng i!

Th a v i ch v , n u mà trong quá kh không có gì tr ng i thì chính tôi là m t trong b y ng i Vi t Nam tham gia cái khoá tu h c đ c bi t t i Toowoomba (Úc Châu) trong chín năm. L i r n đ y đ u tiên c a Ngài là, quý v vào đây không đ c nghe pháp lung tung. Ch đ c nghe pháp nào m t pháp mà thôi, có v y thì quý v m i thành công. Còn pháp nào quý v cũng mu n nghe, thì coi ch ng sau cùng l c gi a đ ng, không thành đ t đ c gì c . Lý do là nh t đ nh làm sao cho câu A-Di-Đà Ph t nh p vào tâm quý v tr c đã r i quý v m i đ c đi ra gi ng pháp. N u câu A-Di-Đà Ph t ch a nh p vào tâm mà đi ra gi ng pháp, thì coi ch ng toàn là th ***“T Đ i n”*** gi ng, ch không ph i ***“T Tâm”*** gi ng đâu!...

Nh ng l i nói c a Ngài tuy t v i vô cùng! Chúng ta ở đây không ai là th y c a ai, nh ng chúng ta nên nghe theo l i c a Ngài, hãy làm sao đ u tiên ph i đ câu A-Di-Đà Ph t nh p vào tâm mình tr c đã. Khi câu A-Di-Đà Ph t nh p vào tâm mình r i, thì t câu A-Di-Đà Ph t phát quang, lúc đó t nhiên ta s ng đ i đ c.

À!... Thì ra tâm này là pháp, ch không ph i pháp ở t bên ngoài. Tình th t là nh v y!...

Cho nên chúng ta đang nói v khai th , ch th t ra là đ c ng c ni m tin, c ng c câu A-Di-Đà Ph t cho v ng trong tâm, đ mình cùng đi v Tây Ph ng. Không có gì khác h n v y...

Nam Mô A-Di-Đà Ph t.

Tọa Đàm 34

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Vì “**Khai Thập - Hộ Niệm**” hôm nay có một câu hỏi liên quan đến vấn đề Hộ Niệm. Câu hỏi như thế này:

- Khi thăm hỏi niệm thì làm như thế nào?

Muốn thăm hỏi niệm cần một người ra đi thì phải thực hiện ít ra là tám giờ đồng hồ sau khi tắt thở. Sau mười hai tiếng đồng hồ thì càng hay. Trước thời gian này không được thăm.

Có nhiều người nói rằng hộ niệm không cần thăm cũng được. Nhưng mà trải qua nhiều kinh nghiệm rồi thì thấy rằng nên thăm, nhưng mà chỉ cảm là không được quyên đồng cho vào thân thể của người chết trong vòng tám tiếng đồng hồ từ khi tắt thở.

Nếu vấn đề dễ mà phải đồng cho thì xin chỉ với phải khai thác trước và phải làm rất nhẹ nhàng, vì trong khoảng thời gian này có thể thân thể chưa xuất ra khỏi thân xác. Lúc khi gặp người hợp thân thể chưa xuất ra mà chúng ta đồng cho thì làm cho họ giật mình, và họ bị những cảm giác rất là đau đớn, thậm chí đau đớn đó họ đâm ra hoảng kinh, khiếp đảm, rồi bị biến qua giới đời. Thế chỉ đó mà họ có thể bỏ đi vào cảnh giới rất là kinh khủng trong ba đời ác!

Xưa nay vì nhiều người không biết hộ niệm cần thay một người với a chết xong thì nhào tới ôm niệm, tắm rửa, cắt tay cắt chân, thay áo thay quần, v.v... Thì đây thật sự chúng khác gì là một hình thức tra tấn người chết để cho họ bỏ đi vào những cảnh rất là đau đớn!... Mong chỉ với hiểu thấu chăng.

Chỉ được đồng cho vào thân thể của người chết ít ra là sau tám tiếng, sau mười hai tiếng thì càng hay.

Trước khi thăm niệm mà đang hộ niệm thì chúng ta hãy hướng công đức cho họ về linh, hãy hướng công đức cho chỉ với trong pháp giới họ duyên nhất là chỉ với oan gia trái chủ. Xong rồi thì ta cũng phải có một vài lời với người ra đi đằng hoàng, tức là khai thị đó, và thời gian thì chúng ta chấp tay lời nói:

- Bác Trưởng Thọ X à!... (Học là hướng linh cũng được, lúc đó mình kêu hướng linh cũng được). **Đến giờ phút này đã tám giờ sau khi xả báo thân, trong thời gian qua hướng linh đã được niệm Phật hộ niệm thì chắc giờ này đã theo A-Di-Đà Phật vắng sanh Tây Phương.** Nếu mà giờ phút này còn tại đây thì thật sự đã bị ràng buộc rồi đó, mau mau tỉnh ngộ. Giờ này chúng tôi xin sắp xếp lại thân thể của Bác cho được trang nghiêm và trong dịp này nếu Bác có gì hướng ngỏ thì chúng con sẽ cố gắng hỗ trợ thêm, hộ niệm thêm cho hướng linh vắng sanh. Điếu tẩm nhất là hướng linh mau mau niệm Phật đi về Tây Phương.

Thông báo cho người ta biết trước. Rồi chúng ta mới biết đâu nhẹ nhàng thì ngốc ngốc bồng bồng, kéo cái mền quang minh xuống, xếp tẩm mền đắp trên thân thể trên xuống dưới, xếp làm hai, làm tư... Xếp nhẹ nhẹ đồng bao giờ làm mền. Đem cái mền ra rồi, thì cũng chỉ với thăm liến, mà lại đồng trong khoảng thời gian đó mình nói thêm vài lời học niệm Phật thêm để

kéo dài thì gian ra khoảng chừng ba phút, năm phút rồi mình mới thăm, chờ đợi kéo dài ra xong thì thăm liền.

Thì thường có một câu thơ gì đó như câu “*Thi u*” của chị Tí để rồi nói đến tình gì đó cảm động của người ra đi. Thì câu thơ nói như thế này:

Đinh Thánh, Nhân sanh Thiên.

Tâm Nhân, Phúc Ng -Qu.

Bàng-Sanh Túc hành.

Đa-Ng c C c để xu t.

Có nghĩa là, nếu người ra đi sau tám tiếng mà chưa nóng một điếm như ở trên đỉnh đầu thì người này sẽ đi về cõi Nhân Thánh. Rồi thì. Nếu là người này niệm Phật mà có h niệm nà thì người này đi về Tây Phương C c Lạc. Rồi là thì.

Nhân là vùng vùng mát, vùng lông mày, vùng trán mà m thì sanh về các cõi Tr i.

Tâm là qu tim, t c là vùng ngực mà m thì tái sanh về cõi Ng i.

Phúc là cái bụng, nóng ở vùng bụng sanh về hàng Ng -Qu.

Vùng đầu gối trở xuống, là thu c về bàng sanh. (Nói chung là xuống dưới thì càng xuống đi).

Và để biết là ở dưới lòng bàn chân mà m thì người này thật sẽ đã bỏ đời này rồi! Đa Đa-Ng c!

Biết câu này, nhưng chúng ta không nên gì gì ra trong lúc h niệm. Chúng ta chờ biết được như vậy để khi thăm nếu có bị gì trở ngại thì chúng ta tiếp tục h trở, khai th. Thì vì thế nhất là nếu người đó ra đi mà có được thoát khỏi trần thế, nóng trên đỉnh đầu thì không sao hết. Nhưng nếu nóng như thế khác mà mình gì gì ra thì kết cho gia đình lớn! H n nà cái điếm nóng đó chúng ta qua là sẽ chiếu cảm với cõi gì đó. Thí dụ như đang nóng thì đỉnh đầu thì có thể h vắng sanh rồi, cũng có thể h m i đang cảm động thôi, chúng ta cũng chờ có thể với vàng tuyên bố.

Vì một điếm nà, là ba cõi gì đó địa ngục, sanh thiên và vắng sanh Tây Phương C c Lạc thì trong một nháy mắt h đã đi rồi, h không còn ở đó nà. Còn ngoài ra trong tất cả những cõi gì khác như là ng i, ng qu, và bàng sanh đều phải qua thân trung m. ***Qua cái thân trung m thì chúng ta còn có thể đi u gì, còn có thể c u để c ...***

Ví dụ như một người mà h bỏ cái ách này phải đi xuống địa ngục, thì thôi chịu thua!... Không còn đi u gì để c nà, vì h đã đi tu t xuống dưới đó rồi. Nhưng người xuống địa ngục thì chết xong là đi liền, mình h niệm gì h niệm h cũng đi, không còn cách nào c u gì để c.

Một trong những lý do bỏ đi xuống địa ngục chính là sự “***Sân Gi n***”. Cho nên trong những lần trước Di u Âm thanh hay như thế này chờ là để có sân gì. Sân gì là cái h u để cà như cái tánh ganh tị, ghen ghét, kình chạnh lòng nhau. Nhưng cái chấp này thì ng

đưa tôi sâu gần...

Thông thường những người vợ của tôi chết mà bỏ đi ngấm vào xác thân mình quá. Trong bình violin, một người vợ của tôi chết xong bỏ đi xác vào trong phòng tắm... Những người vợ này thường thì người đi bỏ đi xác xuống địa ngục.

Vợ tôi đi sanh Thiên, nếu tôi sống một người có phước báo quá lớn, ví dụ những người niếm Phật như chúng ta phước báo quá lớn mà không chịu nguy hiểm vãng sanh, nhiều khi chết xong họ đi lên trời liền, chứ Thiên tôi đón liền. Cho nên thường thì khi họ niếm chúng ta thì người khai thỏ rừng:

- “Bác ơi! Khi có gặp ông Trời tôi cũng đi ngấm có đi. Gặp những người đi đem tràng phan bỏ vào cái tôi đón, cũng đi ngấm có đi”.

Tôi vì mình muốn vợ Tây phước mà... Các Ngài đó đem tràng phan đến đón vì cái phước mình lớn quá. Đi ngấm vậy mà đi theo nhé. Đi theo cớ như tôi thì cũng sống đó, những sau cùng thì cũng bỏ đi xác mà thôi. Cho nên mình như đi ngấm theo cớ đó, đi chi?... Đi mình dùng cái phước này họ hàng với Tây Phước, đi vãng sanh với Tây Phước là như vậy.

Ngoài ra còn có những vợ khác nữa, ví dụ như nhiều khi những vợ khác trong pháp giới đi ngấm ra đời... thì việc này chúng ta sẽ nói sau.

Còn tôi sống một người niếm Phật, quyết lòng nguy hiểm vãng sanh tha thiết, trì giới câu A-Di-Đà Phật tôi kỳ cùng, thì thường thì là họ đi vãng sanh trước khi tôi chết, chứ không phải là sau khi tôi chết mới đi. Hôm qua tôi kể chuyện ông Trần Văn Hui là sau khi tôi chết họ có bảy tiếng đi ngấm họ mà thân thể của ông ta vẫn mồm mồm. Đây là một hiện tượng rất lạ, chúng tôi rằng là từ khi ông đó chết cho đến bảy tiếng đi ngấm họ sau mà thân xác không biến đổi. Không biến đổi nên trải qua bảy tiếng đi ngấm họ vẫn còn mồm, đây là vì ông không biến đổi nên gì cả, có thể vậy, chứ nếu đã trải qua ách nên thì thân xác đã biến đổi rồi. Những người ta báo rằng xác ông không biến đổi, dù rằng trước đó không có người nào họ niếm cho ông ta đứng mặt. Đưa vào tình thân kiên cố người của một người quyết lòng niếm Phật, và kèm theo cái hiện tượng là trong ngày hôm đó ông tôi báo cho y tá rút hết tất cả kim ra, không cần thì với bình oxy nữa để cho ông ta ra đi. Có hiện tượng lạ lùng như vậy, nên tôi cảm thấy là có một hiện tượng rất là hay đi với ông đó. Những mà vì không ai rành với họ niếm, không có ai kiểm chứng nên không dám nói gì nữa.

Như vậy ba cái cớ như này nếu tôi sống họ ra đi, thì đã đi trước rồi.

Còn tôi những sự chiêu cảm tôi cớ như bằng sanh, ngũ quả và cớ như người thì chúng ta còn có thể đi ngấm đi. Có thể như tôi kể chuyện ở trên Perth, tôi vợ của đây thôi, đã chúng minh rõ ràng. Bà đó quyết lòng vãng sanh, quyết lòng buông xả để niếm Phật, mà niếm Phật còn ngon, còn mình họ mình dù rằng bị đau. Mình niếm Phật suốt hai tiếng đi ngấm họ đã muốn hết họ, mình đi ngấm một chút, những chỗ thì nói, hãy ngấm một lát phút thôi, rồi vô niếm Phật nữa... Điều này nói lên sự kiên cố người của người bình.

Những sau cùng, trước ngày ra đi, vì một việc làm sai lầm của người trong gia đình đã tạo cho chết sống bị xúc quá lớn, nên sau khi tôi họ tám giờ, người ta báo cáo là bị nóng tôi bị ngấm làm cho Diêu Âm giữ mình! Trong khi trước đó tôi dám đoán sự thành công của ca hát

niêm này tôi chín mươi lăm phần trăm. Đã đoán như vậy mà bây giờ đành phải gặt mình! Nhưng cũng may, ban hội niêm báo tin liền nên chúng tôi kịp thời điếu giời. Trước khi điếu giời, thật sự tôi đã lên tiếng chỉ trích đến mấy người đã làm như. Khi khai thố điếu giời xong, ban hội niêm niêm Phết thêm bốn tiếng nữa, tôi nhiên thân tôi ngậm mũi, điếm m chuyển lên trên đỉnh đầu liền. Đó là những kinh nghiệm mà chỉ khi đi hội niêm mình mới biết được. Không đi hội niêm không biết được đâu.

Trên câu hỏi “Thăm như thế nào?” Chúng ta nên thăm hết sức là nhẹ nhàng, và thăm từ dưới lòng bàn chân như nhàng thăm lên cho đến đỉnh đầu.

Ví dụ như sờ tay bàn chân thấy bàn chân như toát là mình mừng rồi đó. Còn khéo hơn nữa, người thăm lấy ngón tay khu như ngón chân, nếu thấy nó mềm mềm, quẹo qua quẹo lại là biết được mừng rồi đó. Người thăm chỉ vậy nói đâu, nhưng trong lòng đã mừng rồi đó nghe! Chỉ người chỉt bình thường thì lúc đó những ngón chân nó cứng như que cứng vậy. Sau đó biết được thăm lên trên, như như một chút. Nếu thấy đã như là mừng nữa rồi đó. Tôi thăm lên. Thăm như vậy là điếm báo rằng toàn thân xác phải như toát hết. Khi thăm lên như vậy, đến một chỗ còn m thì tôi nhiên ta biết liền.

Toàn thân như toát mà đỉnh đầu còn hơi m thì tốt. Có nhiều người nói rằng đầu nóng như cái máy sấy tóc. Không phải vậy đâu! Nó m như một người bình thường, cũng không th m nhiều chỗ đâu à, chỉ m một điếm như như thôi. Nếu thốt sự vùng m lên quá, nhiều quá, thì cũng có được cảm giác tốt đó, nhưng mà mình phải cẩn thận, phải hết sức báo vậy, tôi vì đó là đang trong tình trạng cảm m.

Nhiều người mới m cái m ra thì sờ tay sờ liền. Thường thường làm gấp quá cũng có thể làm cho mình bối rối, vì nhiều khi cái m dày quá, nó có thể hơi nóng lại, chỉa thoát ra được. Cũng giống như như, mình điếm m nó hơi nóng lại. Phải m cái m ra, chỉ m một chút rồi tôi thăm lên m i tốt.

Giờ đây, khi khi sờ thăm bàn chân, nếu thấy bàn chân còn m, chỉa phải sờ đâu!... Mình thăm lên trên này, nếu thấy nóng nữa, nghĩa là thân xác còn nhiều chỗ nóng quá, thì lúc đó mình nói với gia đình hãy phát tâm niêm Phết thêm điếm nên tìm liếm s m. Tôi vì nguyên tắc là khi còn nóng nhiều chỗ, thì nên hiểu rằng thân thể người đó chỉa xuất ra hơi thân xác.

Bây giờ thời gian đã hết rồi, xin đi ngay mai chúng ta sẽ tiếp tục...

A-Di-Đà Phết.

---o0o---

Ta Đàm 35

Nam Mô A-Di-Đà Phết.

Xin thưa là chương trình chỉ còn hai tuần nữa là chúng ta kết thúc đợt tài này. Trong khoảng thời gian này nếu có câu hỏi gì xin viết ra gửi đi chúng ta cùng m x cho

thật rõ ràng và “**Phụng Pháp Hộ Niệm**”.

Trong ngày hôm qua chúng ta nói tới chuyện thăm thân thì có a ngọ i ra đi. Thì xin nhắc lại, là chúng ta quyên thăm ít ra là sau tám tiếng đồng hồ, nếu được thì hai tiếng càng hay. Có nhiều người nghĩ ta cứ để nguyên như vậy niệm Phật luôn cho đến hai bên tiếng đồng hồ thì càng tốt.

Cũng theo kinh nghiệm của chúng ban hộ niệm, người ta nói rằng, nếu có niệm luôn hai mươi bốn tiếng thì sau tám tiếng hoặc là mười hai tiếng mình cũng nên âm thầm thăm trước để người ra rúng có chuyện gì trở ngại hay không?...

Cái kinh nghiệm này cũng hay. Tức là sau mười hai tiếng rồi thì mình có thể đi thăm thôi, bằng cách người trông ng ban hộ niệm khai thỏ một chút để như người vắng sanh, rồi như chúng ta nâng một ngón tay thôi coi. Nếu mà ta nâng nâng ngón tay, thấy ngón tay mình mình, chúng ta cái thân xác người ta mình, không biết gì. Để rồi vậy là mình rồi đó. Kinh nghiệm này khá hay, có thể thấy rõ hiện thực. Đây không phải là sự soi mói, mà chính để coi thì là người ra đi đó có trở ngại gì hay không? Việc thăm thì này khi Diêu Âm nghe qua, thì tôi ý định tình và nói rằng có thể thấy rõ hiện thực.

Nên như mình không được quyên đồng hồ tới thân thì trước tám tiếng, nhưng sau tám tiếng rồi thì mình có thể làm như vậy để biết được là người này có trở ngại gì hay không? Nếu sự như vào bàn tay thấy như vậy, nhưng đồng hồ ngón tay thấy ngón tay người ta cũng, tức là có trở ngại chuyện gì đây?... Bởi vậy, người trông ng ban hộ niệm mình ra phía sau kêu thân nhân lại hỏi thăm, hỏi biết thêm về người bệnh trong lúc đang sanh tiền còn có những điều gì khác về việc mà chúng ta gặp được hay không?... Mình cũng nên để ý đến con, cháu, vợ, chồng... ở phía sau có đang làm chuyện gì sai lầm hay không?

Thường thì người trông c một mình thì người ta nói có vợ vợ vàng ngọc: “*Tôi sẽ sàng yếm cho cha tôi, cho mẹ tôi, cho anh tôi vắng sanh*”. Nhưng chúng ta cần gì họ đã hiểu được, trong tâm họ có thể còn nhiều ưu tư! Vì thế, nhiều khi cứ nhà người ta đến vô trong buồng đóng lại cứ để khóc trong đó! Chúng ta thì khóc với! Với thì khóc chúng ta! Con cái cùng khóc!... Nhiều khi chính những cảnh tượng này đã kéo thỏn thỏc của người ra đi lại, làm cho họ quyên luyến mà không vắng sanh được.

Hoặc là giống như chuyện hôm qua chúng ta nói, một người mình đang thì người như một đứa con đi xa chúng ta và, dù rằng là trước khi họ chết mình cũng đến dò chuyện này rồi. Nhưng thật ra mình đến chúng ta thì nói thì nói, còn họ thì họ là một qua loa, nhưng trong tâm của họ vẫn như đứa con. Vì đứa con chúng ta và, nên họ cứ mong mình về đi. Chính vì vậy mà lúc xỏ bả báo thân rồi, thân trung tâm của họ vẫn cứ lòng vòng lòng vòng nhìn cho được đứa con.

Nhưng người hộ niệm kinh nghiệm, khi thấy sự chuyện biến chuyển, thì họ liền nghĩ: “*À! Tôi sao kỳ vậy?*”, rồi họ mình âm thầm đi ra ngoài gặp người trong gia đình hỏi thêm, để coi thì trong lúc khai thỏ, họ đang đến, hóa gặp một người như vậy có còn sự suốt, quên sót điều gì hay không? Đây là một điều hay, nên làm.

Xin thưa rằng, lúc thăm thân là giai đoạn run nhột, hỏi họ nhột đi với người hộ niệm!

Nếu là người chưa có kinh nghiệm và học niệm, thì những lúc này thường bị mất bình tĩnh lắm, vì lo lắng không biết tình trạng sẽ như thế nào? Khi gặp phải những trường hợp như vậy, có nhiều khi cả ban học niệm tái mặt liền, không còn biết được gì nữa hết. Ví dụ, đem những câu chuyện vãng sanh và mọi cách đây không lâu, khoe khoang khoe mẽ cho hai tuấn làm khoe mẽ mình. Thì trước khi ra và tôi đã đến dò rít là kìa, đến thì nghe chút, thì nghe chút để ban học niệm tiếp tục làm. Những khi người đó tốt hơn, sau tám tiếng ban học niệm thăm và mọi thầy có điếu trụ người, làm người ở trước ban tái mặt, và cả nhóm học niệm coi như cũng mất hết bình tĩnh luôn! Họ không biết phải làm sao nữa hết! Thế không phải đó!

Bây giờ mình ở đây nói dóc, những khi gặp sự việc mình mọi thầy hiện tại này. Lúc đó việc hay không biết liền!...

Hiểu được chỗ này, mong cho mọi nên cố gắng tham gia học niệm. Đừng chi vậy?... Đừng chính mình trải qua những kinh nghiệm đó, gọi là “*Thân Chứng*”. Có kinh nghiệm thì trái tim của mình nó bắt đầu lên xuống, bắt đầu phập phồng đi, và tình thần của mình cũng việc thêm mất chút xíu nữa!... Cho bây giờ đây, xin thưa thật là, nói dóc thì hay lắm! Đến thì nào là đạo lý này, đạo lý nữa... Những khi đi trước mặt người bệnh đang bị mất chứng bệnh nào đó... Xin nói những rằng, nếu không trải qua kinh nghiệm thì không biết ngộ nào mà khai thị, không biết cách nào mà đến giới! Luýnh quýnh! Rồi lên!... Đành làm lấy vài điếu rồi bỏ đi! Sau đó, thường những là hay để thưa!... Chắc chắn là để thưa, *Tôi vì thế này!... Tôi vì thế này!...*

Vì thế, những người không tin pháp pháp học niệm, bây giờ dù người ta có đem bao nhiêu cuộc học niệm đi nữa thì thường những đó cũng chỉ là những cuộc học niệm thật bịa!... Tôi vì sao vậy? Tôi vì họ không tin thì không thành tâm niệm Phật, không chú ý đến lời khai thị, không có thành tâm học đạo nên người bệnh. Người không tin thì tôi niệm Phật lấy lấy, niệm thế vài tiếng Phật hiểu xong rồi thì ra ngoài tìm năm tìm bảy bên tách cà phê nói chuyện tào lao!...

Vì thế, những người không tin thì khó có cả hai thầy để hiện tại những vãng sanh xảy ra trước mặt họ!... Chính vì niệm tin không đủ, nên nhiều khi suốt cả cuộc đời cả họ không bao giờ thầy để hiện tại những vãng sanh đâu!...

Chúng ta ở đây và tu niệm Phật cứu nguy vãng sanh, mà và cả học hỏi kinh nghiệm giúp cho người vãng sanh nữa. Xin thưa thật rằng, tất cả những kinh nghiệm này đều đến và để làm lợi ích cho chính mình trước, vì mình biết cách học đạo nên cho người ta vãng sanh thì chính những lợi đó là lợi học đạo nên cho chính mình biết khi niệm xuống mình phải làm như thế nào?...

Khi thăm thì chúng ta thăm từ dưới thăm lên. Không nên thăm từ trên thăm xuống.

Lời này ở trong sách nói về Học Niệm - Khai Thị của Tịnh-Đạo Tông. Cho tôi có nói rằng, nếu mà mình suy nghĩ, thăm trên dưới trước thì có nhiều trường hợp người bệnh đang có cảm giác trên dưới, nghĩa thì thân thể đang xuất ra trên dưới đó, nếu mình đứng chứng thì người ta dễ giật mình lắm. Hơn nữa, thăm từ trên thăm xuống nhiều khi mọi sự trên đỉnh đầu thấy, thì mình với và nói rằng người này đã vãng sanh rồi, những thật ra nhiều khi toàn cái thân lúc đó chỉ là linh hồn.

Cái yêu cầu chính là toàn thân lõn hớt, chứ không phải là có điểm nóng.

Mình phải biết là điểm nóng này chính là nơi cuối cùng mà thân thể của người đó xuất ra khỏi thân xác. Trên nguyên tắc là cứ xuất ra càng về phía trên cao thì càng đi về cuối càng tốt, càng xuống thấp thì càng xấu. Nhưng cái thân thể mà còn nằm tại chỗ nào thì điểm nóng còn lưu tại chỗ đó. Cho nên khi mà một thân thể xuất ra cuối cùng thì đi đứng đều, thì ngay tại đi đứng đều sẽ là nơi lưu lại điểm nóng lâu hơn những chỗ khác.

Vì vậy, nhiều khi đi học niệm cho một người, dù rằng người ta đang còn sống mà mình sờ dúi bàn chân thì lõn toát, mình bóp bóp thì những chỗ không có cảm giác nữa, phải chăng không đúng hình như đã “Chết rồi” mà họ không hay! Còn phần trên này thì còn ấm, là tại vì thân thể còn ngả về phía trên.

Những người tham tiếc cái thân, sẽ chết, nhiều khi chết xong sau tám tiếng đồng hồ rồi mà cái thân họ vẫn còn ấm. Đây là vì họ thương cái thân quá, họ tiếc cái thân quá, họ chấp cái thân quá, thân thể nó mới bám trụ vào từng khúc xương, bám trụ vào từng mạch máu không ra được. Mà một lần xuất ra một chút thì họ có cảm giác đau đớn không từng ngửi được!

Chính vì vậy mà những người chúng ta phải khai thác cho họ:

- *Hãy khi mà thấy một chút là biết mình sắp sửa buông bỏ thân đi về Tây Phương, thì hãy vui vẻ lên nhé, mạnh dạn lên nhé, sung sướng lên nhé, mừng vui lên nhé... Đừng chi vậy? Vì a-ti-ta-hi ta đi về Tây Phương liền.*

Chỉ cần một niệm thành tâm niệm A-Di-Đà Phật. A-Di-Đà Phật phóng quang tiếp tiếp đỡ, người ta chết a-ti-ta-hi đã đi về Tây Phương rồi.

Chỉ cần lúc đó người ta cứ vẫn chần chừ do dự:

- *Bây giờ làm sao đây?...*

- *Đi như thế nào đây?...*

- *Chết rồi mình sẽ ra sao đây?...*

Vì sẽ chết nên người ta cứ dè dặt dè dặt như vậy. Chính vì sẽ chết, cho nên những người đó khi chết họ xong con mắt thối nát hay mắt trao tráo ra, đây là vì họ muốn níu kéo lại sống. Họ sợ hãi là như vậy!... Cái miệng họ mở to ra, vì họ ráng cố gắng thở, ngộp quá nên họ ráng thở. Họ vẫn cố lên, mắt con mắt ra đời cố gắng kéo lại sống... Càng muốn kéo lại sống sống chết nào, thì thân thể càng bám vào cái thân xác, lâu lắm mới ra được. Đó gọi là những người nghi ngờ chần chừ ngại!

Cho nên khi chúng ta thăm hỏi trên thăm xuống nhiều khi bắt gặp người, vì chết ra không phải có đi đứng đều ấm mà cái bụng cũng ấm, cái chân cũng ấm luôn... Thì đây cũng là điều cần để ý.

Vì vẫn đi đi vắng sanh, những người khai thác của chết thì nói về họ niệm luôn luôn như cũ

ring, ngi ra đi chđ c quy đi theo A-Di-Đa Phđt.

Hđi ring, A-Di-Đa Phđt nhđ thđ nào?... Thđ đđn dò hđ hđy nhđn đđm hình A-Di-Đa Phđt đđng treo trđđ c mđt. A-Di-Đa Phđt sđ hiđn ra giđng nhđ đđm hình Phđt mà ngđđi hđ niđm đđ treo trđđ c mđt hđ.

Vđ hình Phđt thđ chđ đđđ c quyđn treo mđt kiđu hình Phđt đđng nhđt. Nghđa là, bên trái, bên phđi, bên trên, bên đđđi... bên nào cũng chđ treo mđt kiđu hình đđng nhđt. Đđng nên có đđm này thđ xanh, đđm kia thđ đđ. Rđi hđy đđn ngđđi bđnh nhđn cho kđ đđm hình này. A-Di-Đa Phđt sđ hóa hiđn ra, Ngđi đđa theo cái tâm cđa mình mà đđng hóa ra, giđi là hóa thân cđa Ngđi giđng nhđ đđm hình đđ mà tiđp đđ ta vđ Tây Phđđng Cđ c Lđc. Ngođi ra đđng theo bđt cđ mđt ngđđi nào khác hđt.

Hòa Thđđng Tđnh Không còn đđn rđt kđ:

Nđu thđy đđ c Bđn Sđ Thích-Ca-Mđu-Nđ Phđt hiđn ra mà theo sđ bđ đđ c! Thđy đđ c Dđ đ c-Sđ Lđ u-Ly-Quang Phđt hiđn ra mà theo cũng bđ đđ c luôn!

Đđy là đđi Ngđi đđn, rđt kđ! Thđt ra đđt cđ pháp giđi đđu đđ trong tâm cđa mình. Xin nhđ cho kđ đđđm này.

Ngày mai chúng ta sđ tiđp đđđ đđ tài này. Đđ chúng ta vđng vàng và rõ ràng mình bđch khi ngđi trđđ c bđnh nhđn khai thđ. Nhđt đđnh đđng bao giđ đđ cho ngđđi bđnh đđm đđc mà đi theo nhđng cđnh giđi khác... Đđ đđđng khác thđ đđđng vđ Tây Phđđng. Đđy là mđt đđđu rđt oan uđng! Mong chđ vđ chú ý đđ hđđng đđn cho ngđđi lâm chung đđ thđng vđ Tây Phđđng thành đđo...

Nam Mđ A-Di-Đa Phđt.

---o0o---

Tđa Đđm 36

Nam Mđ A-Di-Đa Phđt.

Ngày hôm qua chúng ta nói đđn chđ khi ra đi phđi đđn ngđđi bđnh phđi theo A-Di-Đa Phđt, không đđđ c theo bđt cđ mđt vđ nào khác. Tđi vì trên pháp giđi chúng sanh đđt cđ đđu có giđi luđt, có nghđa là đđu ta theo mđt vđ nào khác dù là mđt vđ “Phđt” thđ coi chđng cũng là Phđt giđ. Chuyđn này rđt là đđn, ta chđ biđt là Hòa Thđđng Tđnh-Không đđn nhđ vđy ta nói nhđ vđy, rđi sau này có đđp ta sđ mđ xđ thêm.

Đđi theo A-Di-Đa Phđt là đđn ngđđi bđnh nhđn cho kđ đđnh đđđng A-Di-Đa Phđt do ban hđ niđm treo trđđ c mđt ngđđi đđ và đđn ngđđi bđnh cđ nhđđp tâm nhđn vào hình Phđt đđ giđi là “Quán Tđđng”, A-Di-Đa Phđt đđđng theo cái tâm chúng ta hóa hiđn ra mà tiđp đđn ta vđ Tây Phđđng, thđ Hòa Thđđng Tđnh-Không nói không thđ nào đđđ c. Có ngđđi hđi ring:

- Nđu A-Di-Đa Phđt cũng bđ giđ nđa thđ làm sao?...

Trong cuốn sách “**Ni-m-Phật Học - Ni-m Vãng-Sanh Vấn-Đáp**”, có một vị đã nêu lên câu hỏi như vậy, có một vị khi nhập vào thiền định đã thấy được cảnh A-Di-Đà Phật nhưng mà sau cùng quán xét lại thì phát hiện ra bực gì... Cho nên Ngài đó mới tuyên bố rằng tất cả vị Phật nào cũng có thể bực gì hết.

Diệu Âm có thể là vậy, có thể vị đó không phải là người tu Tịnh-Độ. Nếu mà người đó có tu Tịnh-Độ thì cũng là tu theo cách không phải là tu theo. Nói chung là vị đó dù có niệm Phật đi nữa thì **Tín-Nguyên-Hiền** cũng không có. Vì tu theo cho nên pháp gì chúng sanh mắc sẽ có thể thách cho tu theo, mà đã theo thách thì chắc chắn không theo nào là theo được!... Chính vì theo vị đó đã thấy A-Di-Đà Phật gì!

Trên thực tế thì chính Diệu Âm cũng đã từng gặp, trực tiếp gặp luôn, nhưng vị niệm Phật đã thấy A-Di-Đà Phật, nhưng sau cùng có kết quả không như ý muốn!... Nghĩa là chính các vị đó nói rằng A-Di-Đà Phật đã nói như vậy... như vậy... Nhưng sau đó thì kết quả hoàn toàn sai!...

Xét cho cùng ra đâu có lý do của nó. Nhưng vị này tu niệm Phật, dù hình thức có hay thì đâu đi nữa, nhưng chắc chắn ba cái điểm **Tín-Nguyên-Hiền** đã bỏ sót suốt rồi!...

Nếu niệm tin có vọng thì “Nguyên” cũng bỏ sót suốt, thay vì nguyên vãng sanh coi chừng vị đó đã nguyên cứu cảm ứng, cứu thấy Phật trong đó!... Khi người đó có lúc thành tâm niệm Phật, nhưng bên cạnh đó cái tâm ngã mạn đã nổi lên rồi!... Một khi cái tâm ngã mạn nổi lên thì theo ngay khi tâm cứu hộ được, cứu cảm ứng. Đã mong cứu hộ được thì nhất định **Tín-Nguyên-Hiền** bỏ sót suốt!... Nếu vào đó, pháp gì chúng sanh mắc sẽ có mà theo thách cho chứng được!...

Chính vì vậy, khi mình biết được pháp niệm rồi, đem cái pháp niệm chi vào nhưng trong học này thì có thể thấy rõ ràng cả thôi. Cho nên khi mình đang trình bày một người bình thường, dù người ta mới biết tu hay là tu lâu, nhất định ta cũng phải cố gắng “**Khai Thập - Hiện tượng Dục**”, đến đến người bình thường thì hiện tượng điếm chính sau:

- **Nhất định phải TIN cho vọng.**

- **Nhất định NGUYỄN là nguyên vãng sanh với Tây Phương Cực Lạc. Không được NGUYỄN chứng được. Không được NGUYỄN cứu cảm ứng.**

- **Không được khiếm khuyết cái tâm nào khác ngoài ba cái điểm TÍN-NGUYỄN-Hiền này.**

Tôi vì nên nhớ cho, một người bình thường đã cần đến ta học niệm thì căn cứ của học hỏi, nghiên cứu sâu rộng, oán thân trái chủ trùng trùng điệp điệp ... Khi đang trình bày người bình thường phải có cái lối khai thác vọng và, sẽ bén được:

- **Phải phá tan tất cả những mê hoặc nghi ngờ của người bình thường.**

- **Phải phá tan tất cả những sợ hãi mê lầm của người bình thường.**

- **Phải phá tan tất cả những điếm nguyên cứu sai lầm.**

Nếu trình bày một cái đau mà người bình thường có tâm hồn chao đảo sợ hãi, sợ chết thì ta phải tìm cách phá cái ý niệm đó liên tiếp tiếp. Nếu không phá được tâm trạng này, thì dù có niệm Phật

leo lờ đi nũa sau cùng ngườ i đó vẫ n bở trở ngườ i!

Một ngườ i dù quyế t tâm niế m Phậ t tinh tầ n vô cùng, nhữ ng mà khỏ i mắ t ý niế m cũ c mắ ng sai lầ m nào đó thì thắ ng sau cùng cũ ng rồ t bở trở ngườ i! Vì sao vậy?... Tườ i vì Phậ t đầ y là đầ y chúng ta nguyễ n vẫ n sanh. Ờ n Tườ i đã đầ y: “*Chí Thành - Chí Kính mà đầ c cũ m thông, nhữ Phậ t thắ ng tình đầ a ta vẫ Tây Phậ ng Cầ c Lầ c*”... Ngườ i cũ xin cũ mắ ng đã bở giố m sút cái điể m “*Chí Thành*” này. Ngườ i cũ đầ c “*Nhậ Tâm Bậ Loầ n*” hay cũ cho chắ ng đầ c sắ giố m mắ t cái điể m “*Chí Thành*” này. Sắ vô ý này đã khiế n cho mắ t ngườ i phầ m phụ lầ đi thắ c hiế n cái pháp cũ a hàng đầ i Bậ -Tát. Lầ ch lầ c là ngay tườ chắ này đây.

Cho nên, nhữ u khi mình thắ y có nhữ ng ngườ i tu hành có vẫ rồ t là tinh tầ n, thắ i khóa tầ p có thắ lên tườ i mắ i sáu mắ i bắ y giố mắ t ngày. Hầ tu mắ t thắ i gian thì ra tuyên bắ ngày giố vẫ n sanh, tuyên bắ rồ ng đã thắ y Phậ t A-Di-Đà thắ ký rồ i... nhữ ng mà sau cùng bở trở ngườ i. Tườ i vì sao?... Tườ i vì có thắ tâm nguyễ n vẫ n sanh cũ a hầ đã bở sắ sườ t!

Phầ i cũ n thắ n vẫ tâm nguyễ n, điể m này vô cùng quan trắ ng. Ngườ Triể t-Ngườ là mắ t vẫ đã “*Minh Tâm - Kầ n Tánh*” mà Ngườ luôn luôn nói rồ ng, ta niế m Phậ t đầ sau cùng nhữ Phậ t thắ ng tình phóng quang tầ p đầ .

Ngườ Tầ nh-Không nói, “*Dù tôi có gì đi nũa thì tôi cũ ng lo niế m Phậ t đầ cũ u A-Di-Đà Phậ t tầ p đầ n tôi vẫ Tây Phậ ng*”.

Chắ Tườ không bao giố nói rồ ng, ta sắ niế m Phậ t “*Nhậ Tâm Bậ Loầ n*” đầ tườ tườ vẫ n sanh. Các Ngườ không nói nhữ vậy... Nghĩ a là dù thắ nào đi nũa thì các Ngườ cũ ng nắ ng theo đầ i nguyễ n cũ a đầ c A-Di-Đà đầ mà vẫ n sanh vẫ Tây Phậ ng Cầ c Lầ c.

Cho nên, xin thắ a vầ i chắ vầ, nầ u tu hành mà cho rồ ng, ta tu nhữ thắ này thì nhậ đầ nh phầ i ngon hầ n mắ t ngườ i khác... Nầ u có mắ t ý niế m thắ ng mầ n này khỏ i lên, nó đã đánh lầ c hầ ng chắ “*Nguyễ n*” cũ a ngườ i niế m Phậ t rồ i. Nầ u ta xác đầ nh ta ngon hầ n ngườ i khác, thì cái lầ i xác đầ nh này có thắ chắ dành cho nhữ ng vầ đầ i Bậ -Tát thì đầ c(!). Chắ còn ta là hàng phầ m phụ tầ c tầ thì xin chắ vầ phầ i nhữ *Tầ n-Nguyễ n-Hầ nh* đầ đầ c Phậ t thắ ng tình phóng quang tầ p đầ cho ta đầ i nghiế p vẫ n sanh.

Tườ ng tườ , trong nhữ ng ngày trầ c tôi có nói rồ ng, nầ u mắ t ngườ i niế m Phậ t mà chắ chắ điể t nghiế p thì cái “*Hầ nh*” cũ a hầ đã bở lầ c rồ i! Hầ nh cũ a ngườ i niế m Phậ t là niế m câu A-Di-Đà Phậ t. “*Nguyễ n*” cũ a ngườ i niế m Phậ t là nguyễ n đầ c “*Đầ i Nghiế p Vẫ n Sanh*”, nhữ A-Di-Đà Phậ t tầ p đầ , chắ không phầ i “*Nguyễ n*” cũ a ngườ i niế m Phậ t là “*Nguyễ n Điể Nghiế p*”. Tườ i vì chí thành niế m mắ t câu A-Di-Đà Phậ t thì phá tan tám mắ i đầ c kiế p nghiế p chắ ng sanh tầ trắ ng tườ i. Tườ cái lòng chí thành mà nó sinh ra cũ mắ ng này, chắ không phầ i là ta quyế t lòng điể t nghiế p mà đầ c nhữ vậy.

Nầ u ta quyế t lòng dùng câu A-Di-Đà Phậ t đầ điể t nghiế p, thì ngườ Ờ n Tườ nói ta đã dùng câu A-Di-Đà Phậ t giố ng nhữ mắ t câu thoườ i đầ u, có nghĩ a là ta đã tu theo con đầ ng tầ lầ c chắ ng đầ c. Mà đã tầ lầ c chắ ng đầ c rồ i thì tầ mình phầ i tìm con đầ ng phá nghiế p đầ mà đi. Muầ n tầ phá nghiế p thì nên nhữ mắ t đầ u, chúng sanh trong pháp giố i hầ u duyên vầ i ta, duyên lành thì sao chắ a biể t, chắ còn duyên ác thì coi chắ ng mầ nh hầ n, hầ sắ tầ n đầ ng tầ tầ cầ mầ i năng

Ừ c ã ã i ã u làm cho chúng ta sau cùng b ã tr ã ng ã i!...

Chúng ta nói v ã “*H ã ng D ã n - Khai Th ã*”, th ã t ra là trong nh ã ng lúc ng ã i tr ã c b ã nh nhân, mình c ã g ã ng làm sao cho tâm h ã n ng ã i b ã nh v ã ng nh ã bàn th ã ch. M ã t ng ã i có ã c tâm h ã n v ã ng nh ã bàn th ã ch r ã i, thì mình h ã i:

- *Ch ã s ã ch ã t không?...*
- *Tôi không s ã ch ã t!*
- *Ch ã có quy ã t lòng ãi v ã Tây Ph ã ã ng không? ...*
- *Tôi quy ã t lòng ãi v ã Tây Ph ã ã ng!*
- *Còn có ã u gì mà ph ã i phân tâm n ã a không? ...*
- *Không!*

Ch ã c ã n h ã h ã a v ã i mình nh ã v ã y là ã c r ã i.

- *Bây g ã t ã t c ã nh ã ng chuy ã n th ã gian b ã h ã t nghe ch ã a?*
- *B ã h ã t!...*

N ã u bi ã t r ã ng ng ã i ãó ã t ã n r ã i, ng ã i ãó quy ã t lòng ãi v ã Tây Ph ã ã ng r ã i, ng ã i ãó quy ã t tr ã gi ã t ã ng câu A-Di-Đà Ph ã t, tranh th ã t ã ng gi ã t ã ng phút mà ni ã m câu A-Di-Đà Ph ã t, thì dù ng ã i ãó m ã i bi ã t tu, dù ng ã i ãó h ã i gi ã ch ã a ph ã i h ã ng ng ã i công phu ngon lành l ã m, nh ã ng ta v ã n có th ã ãoán ã c r ã ng ng ã i này có xác suất v ã ng sanh r ã t cao. L ã i ãoán này không ph ã i là t ã Di ã u Âm ã ng ã ra nh ã v ã y ã u, mà ã y là do c ã m ã t quá trình kinh ã ng ã m ã th ã y ã c r ã t nh ã v ã y.

Còn nh ã ng ng ã i tu nhi ã u nh ã ng coi ch ã ng v ã n có th ã b ã tr ã ng ã i! T ã i sao? Đ ã gi ã i thích v ã n ã này, hôm nay t ã trên Internet tôi v ã a in ra m ã t bài c ã a Hòa Th ã ã ng T ã nh-Không ã y t ã i sao nh ã v ã y? L ã i c ã a ãài T ã nh-Không nói nh ã th ã này:

“Th ã gian tu hành s ã nh ã t là xen t ã p! Quy ã n Tây Ph ã ã ng Xác Ch ã, Giác-Minh-Di ã u-H ã nh B ã -Tát ã y r ã ng, ng ã i tu hành ãiêng k ã nh ã t là xen t ã p! T ã ng kinh xen t ã p! Ni ã m chú xen t ã p!... N ã u tu T ã nh-Đ ã khóa t ã ng m ã i ãày ã c kinh Vô L ã ã ng Th ã n ã, ã c kinh A -Di-Đà n ã, r ã i ã c kinh Quán-Vô-L ã ã ng-Th ã n ã a... Nh ã v ã y là xen t ã p r ã i! ”.

Quý v ã nghe l ã i Hòa Th ã ã ng nói t ã ng chút, t ã ng chút. ãài ã y cho chúng ta ãó.

“Th ã c t ã ch ã c ã n m ã t lo ã i kinh là ã . Kinh ã ã n c ã a T ã nh-Đ ã còn không nên xen t ã p, hu ã ng h ã là nh ã ng kinh ã ã n khác. C ã ng ã c t ã ng nhi ã u th ã c ã ng thêm h ã v ã c! Ng ã i t ã ng kinh Kim-Cang, l ã i còn mu ã n t ã ng thêm kinh Đ ã a-T ã ng, Ph ã -Môn, Ph ã m Ph ã -Hi ã n-H ã nh-Nguy ã n, ã c chú Lăng-Nghiêm, ni ã m Đ ã i-Bi t ã u chú... Xen t ã p nhi ã u nh ã v ã y phòng ã n khi nào m ã i ã c th ã ng t ã u ã y? ”...

Đã y là l ã i c ã a ãài T ã nh-Không nói. T ã i sao ãài nói nh ã n m ã nh ã ã n ch ã này?... Là t ã i vì nh ã ng ng ã i mà tu nh ã th ã này ch ã ng t ã cái ni ã m t ã n c ã a h ã vào câu A -Di-Đà Ph ã t ã b ã lung lay r ã i! Vì lung lay cho nên không ã c c ã m ã ng! Tu hành nh ã v ã y t ã ã ng là gi ã i, nh ã ng sau

cùng thính ng b tr ng i! Còn m t ng i h i gi không bi t gì c , khi mà t i đ ng cùng, b bnh ung th , g p mình, mình bày cho h con đ ng vãng sanh, nh l i h ng đ n c a mình quá v ng, quá ch c... làm cho h kh i phát ni m tin. M t khi h kh i phát đ c m t ni m tin v ng nh t ng đ ng vách s t, vô tình bao nhiêu thi n căn ph c đ c tr ng đ c trong nhi u đ i nhi u ki p nh cái duyên này mà t u l i. H l y cái nhân tr ng đ c trong quá kh đ thành t u trong đ i này.

Còn đ i này mình tu mà không tin, cho nên thi n căn c a mình b t n l c kh p n i. M t chút thi n căn ph c đ c nho nh tu đ c trong đ i này ch a đ s c đ thành t u cái qu vãng sanh Tây Ph ng C c L c đâu...

Mong ch v nh quy t lòng đi th ng m t đ ng đ đ i này ta đ c vãng sanh Tây Ph ng C c L c.

Nam Mô A-Di-Đà Ph t.

---o0o---

T a Đàm 37

Nam Mô A-Di-Đà Ph t.

Ngày hôm qua chúng ta nh n m nh đ n vi c tu hành c n ph i chuyên nh t. Hòa Th ng đã nh c nh r t nhi u l n, m t ng i phạm phu t t t i ch ng sâu n ng trong th i m t pháp này n u không chuyên nh t trì gi danh hi u A-Di-Đà Ph t thì nh t đ nh không th nào v t qua sáu đ ng sanh t .

Hôm nay xin đ c l i khai th c a Ngài thêm m t đ o n n a, đ cho chúng ta sáng s a h n. Hòa Th ng T nh-Không nói:

- *Nhi u ý ki n cho r ng đây là khóa t ng có g c c a T S đ t ra... Không sai! Khóa t ng g c c a T S đ t ra, nh ng có ph i T S đ t ra cho chúng ta không?... T S không đ t ra cho chúng ta, mà đ t ra cho ng i khác. Cũng gi ng nh th y thu c kê toa, toa thu c c a ng i khác, chúng ta b bnh li u có dám u ng toa thu c c a ng i khác không?... T S là ng i th i đ i nào?... Trong b i c nh nào?...*

Xin th a v i ch v , nghe t ng l i khai th c a ngài T nh-Không, chúng ta có ng ra ch a? M i th i đ i, ch T quán xét căn c c a chúng sanh m i đ a ra m t ph ng pháp thích h p cho ng i th i đó ng đ ng đ đ c thành t u. Cũng gi ng nh kinh Ph t, m i kinh c a Ph t thuy t ra đ u có đ i t ng ng tr c . N u chúng ta không bi t tr ch pháp m t cách rõ ràng, nhi u khi chúng ta trì t ng kinh, cũng là kinh Ph t đó, nh ng mà k t qu thì khá b bng!

T i sao v y?... D a vào l i pháp c a ngài T nh-Không, ta nói kinh Ph t thuy t ra gi ng nh toa thu c tr bnh cho chúng sanh v y. Ng tr c m t chúng sanh có bnh nh v y Ngài thuy t ra nh v y. Ng v i tâm bnh c a chúng sanh trong th i m t pháp, Ngài có cái thu c đ tr cho chúng sanh h căn h c th i m t pháp này s đ ng đ đ c thi n l i.

Hãy thử suy nghĩ thử coi bình chúng ta là gì?...

Nghiệp chúng sâu nặng, căn cứ hễ liết, thì đi tới pháp càng ngày càng lún sâu vào trong đòng ác hiểm khó có thể thoát ra sáu đòng sanh tử luân hồi. Ngài cho ta một môn thuộ c, thuộ c A-Dà-Đà, thuộ c A-Di-Đà Phật để vắng sanh với Tây Phương Cực Lạc. Ngoài toa thuộ c này, chúng sanh căn cứ thấp kém trong thì đi này không còn cách nào có thể vượt qua ách nên cứ a nghiệp chúng, cứ a sanh tử luân hồi đòng c!

Vì thế, khi đi tới một ngườ i bình sắp chết, nếu chúng ta khai thế mà đem những đi pháp của Phật ra giảng giải thì đúng hay sai?... Đúng với những ngườ i thích nghiên cứu, thích tìm hiểu, đúng với những hễ giế thế trí biện thông!... Chẳng không thích hợp với một ngườ i sắp sắp đi xuộ ng tam ác đòng trong một vài ngày.

Chính vì vậy mà “**Hễ Ng D n - Khai Thế**” chúng ta phải niệm cho vắng nguyên tấc hễ niệm, không thế nào đòng trườ c bình nhân mà ta đem cứ một đi pháp của đòng Thích-Ca-Mâu-Ni Phật ra giảng cho hễ đòng c. Mà ta phải làm gì? Phải làm sao cho ngườ i bình đó uộ ng đòng c món thuộ c của đòng Thích-Ca-Mâu-Ni Phật dành cho những ngườ i nghiệp chúng sâu nặng cứ a thì đi một pháp này vượt qua ách nên cứ a nghiệp chúng. Bằng cách gì? **Bễ ng sễ c u đễ cễ a A-Di-Đà Phật!**

Khi hễ ng đễ ngườ i bình, có nhieu ngườ i lễ đem thuyết này ra giảng, đem thuyết kia ra giảng, giảng riết sau cùng làm cho ngườ i bình phải một phễ vắng sanh! Hễ một phễ vắng sanh rồi thì mình lễ đi thế a là hễ thế này, hễ thế nễ, những không ngễ là chính mình đã áp đòng phễ ng thế c... “**Sai**”!...

Phật dạy, một câu A-Di-Đà Phật mà niệm đễ c mễ i niệm, quyế lòng nguyện vắng sanh Tây Phương Cực Lạc, nếu lòng tin vắng hễ tễ ng đòng vách sễ ... Nhễ ba đễ m này A-Di-Đà Phật phóng quang tiếp đễ với Tây Phương. Khi hễ niệm ta không chễ xoay ba cái đễ m này đễ tễ o “**Tín Tâm**” vắng vàng và đễ ng đi chuyễ nhễ cho ngườ i bình, mà ta cứ ễ ng đễ ng nhễ ng đễ u gì khác. Ta đã áp đễ ng... “**Sai**”!...

Chính vì thế mà pháp hễ niệm tuy đễ n giễ n, những liễu chính chúng ta có dám tin rễ ng một câu A-Di-Đà Phật đễ a ta với Tây Phương thành đễ o hay không? Đây là cái mễ u chễ t đễ cễ u ngườ i. Khi trễ qua nhieu kinh nghiễ m rễ i, những với hễ niệm có thể dám nói thễ ng rễ ng, một ngườ i nào hiễ n lành, một ngườ i nào đễ thễ ng, một ngườ i nào nói đâu nghe vậy... thì riết đễ vắng sanh...

- Quyế tâm niệm Phật đi?

Ngườ i đó hễ quyế tâm niệm Phật!...

- Nguyện vắng sanh nghe! Buông xễ ra?

Ngườ i đó quyế lòng buông hễ t, không còn gì nễ a cễ ...

- Một câu A-Di-Đà Phật niệm nghe?

Ngườ i đó trì giễ tễ ng hễ i thế một đễ niệm câu A Di Đà Phật ...

Thễ vễ y, ngườ i hễ niệm vắng tâm tin tễ ng đễ n nễ i dám tuyên bễ rễ ng ngườ i bình này

có thể được chín mươi lăm phần trăm vắng sanh .

Điều này nói lên được gì? Đây chính là sự trình pháp một cách triết để ngay trong những phút trước khi xả bỏ báo thân, làm cho họ thấy được cái nhu cầu rốt là cần thiết, gọi là “**Mười niệm một sát sanh**”.

Điều này được nói ở đâu? Trong kinh Quán-Vô-Lạc-Ng-Thị nói rõ rất nhiều vậy.

Cho nên, pháp hồi niệm là pháp đã được dạy rất là căn bản, rất là cụ thể, rất là chính xác, và rất là cần thiết để giúp cho một người thay vì phải đi xuống tam ác đạo, họ được đi vào cõi Tây Phương Cực Lạc.

Xin chú ý nghĩ thấy coi, trong tất cả các pháp môn tu tập, có pháp nào có thể đưa một người từ chỗ chuần bẻ xuống tam ác đạo cho đến đưa lên cõi được đi vào cõi Tây Phương Cực Lạc thành đạo hay không?

Nếu vậy thì xin hỏi:

- Có sự cần thiết nào mà phải tụng câu A-Di-Đà Phật?
- Có pháp nào vận toàn bộ tụng câu A-Di-Đà Phật?
- Có sự vì đời nào tụng câu A-Di-Đà Phật?

Thế mà, chúng ta tu hành ở đây, có người vì tụng niệm tụng câu A-Di-Đà Phật không được sự cần, nên mới vay cái này, vay cái nọ ... mượn tu để cách hối! Tu hành như vậy có đúng không? Đúng đây chứ! Nhưng chỉ đúng với những người tụng A-La-Hán, với những người tụng Bồ-Tát, nhưng không đúng với những người cần cứu độ đời, thì chúng ta nên nghĩ như chúng ta!

Chúng ta tu theo pháp môn của ngài Đức-Thị-Chí, mà không nghe lời ngài Đức-Thị-Chí Bồ-Tát dạy sao? Ngài dạy như thế nào? “**Tinh niệm một niệm tụng, bất gì pháp niệm, tất được tâm khai**”. Nghĩa là, một lòng thanh tịnh niệm tụng câu A-Di-Đà Phật, không cần cái gì khác nữa, nhất định tâm sẽ khai. Khai ở đâu? Ở Tây Phương Cực Lạc, vì người này sẽ vắng sanh vào Tây Phương Cực Lạc. Vì được Tây Phương Cực Lạc thì A-Di-Đà Phật đã phát đi thế như thế này: “**Đu cho chớ vào tam ác đạo vào đến Tây Phương Cực Lạc cũng trở thành Bồ-Tát**”.

Cho nên, khi thấy hiểu được lời dạy của Đức Tôn rỗi, chúng ta mới thấy rõ rất rõ ràng, nếu phạm phụ thuộc thì chúng ta mà không vào tâm tư vào câu A-Di-Đà Phật, nhất định bị trừ người! Thế thì, chúng ta thì đây tu hành, thì mình phải xét coi? Nếu mà tâm còn chao đảo thì không ai dám bỏ đi cho chớ vào đến hai mươi lăm phần trăm vắng sanh, chỉ để nghĩ rằng cõi thì đây thế nên xuyên niệm Phật là cho rằng mình nhất định được vắng sanh!...

Phải tin! Đã tin thì phải tin vào vàng như thế nào để vàng vách đất. Ngài Thiệu-Đạo Đức Sĩ nói với chú “**Tín**” như thế nào?... Ngài nói, có một vị cao tăng đến để nói với mình rằng, câu A-Di-Đà Phật yếu lắm! Đức ta sẽ dạy cho người một pháp môn khác hay hơn. Nghe nói vậy, mình theo liền. Ngài nói chú “**Tín**” này quá đời rồi!...

Rồi Ngài nói tiếp, một vị A-La-Hán thì nói, ta đã được đạo rồi đây, ta chỉ cho người pháp môn khác. Mình thấy rõ ràng vậy này là một vị đức đạo, ta liền theo! Đời rồi!...Đời rồi! ...

Ngài nói, Chỗ Phật mới phải phóng đại quang minh bao trùm khắp pháp giới mà bỏ ta bỏ câu A-Di-Đà Phật, ta cũng không bỏ. Thì lúc đó “**Tín Tâm**” ta mới gọi là vững.

Ví dụ như bây giờ ở đây niệm Phật, với nhà ta vay cái gì đó để mà phá nghiệp. Ta đã hiểu rồi! Nhất định khi niệm xong ta đã bỏ nên rồi! Đúng như vậy đó! Thế sao? Tín tâm không vững thì nhất định không phá được nghiệp, không thế nào “**Siêu xuất chúng ma lực**” được!...

Vì thế, mình nói với “**Hồi Niệm - Khai Thở**”, chính ra là chúng ta phải tự mình kiểm soát lại chính mình. Đi đường nào nhất định phải mất đường chuyên nhất. Hòa Thượng Tịnh-Không nói rằng, chỗ Thầy dạy như thế không phải dạy cho chúng ta. Ngài dạy cho những người muốn phá nghiệp, thế chúng. Ngài dạy cho những người muốn đắc Thánh quả A-La-Hán. Ngài dạy cho những người muốn “**Minh Tâm - Kiến Tánh**”. Còn Ngài dạy cho những người phạm phu tức tức chí chí sâu nặng như chúng ta thì khác, vì chúng ta không thế nào làm được điều đó, mà ta phải niệm câu A-Di-Đà Phật, như A-Di-Đà Phật tiếp đưa ta mới có thể mất đi này vắng sanh Tây Phương Cực Lạc.

Những lời nói này, hoàn toàn Diệu Âm dạy lý lẽ, lý lẽ Hòa Thượng Tịnh-Không. Lý lẽ chỗ Thầy để nhắc nhở cho chúng ta hãy vững tâm mà đi. Đây là tất cả con đường thành đạo của một người học căn, phạm phu như chúng ta. Diệu Âm hoàn toàn không nói một câu nào liên quan đến các vị đại Bồ-Tát, hoàn toàn không nói một câu nào liên quan tới các vị đại A-La-Hán, mà chỉ nói rằng, phạm phu tức chí như chúng ta nhất định muốn từ bỏ tu chúng thì một trăm phần không tìm ra một phần thành tựu! Câu này chính là ý của Bồ-nhĩ Thích-Ca-Mâu-Ni Phật nói:

- “**Thế thì một pháp của triêu ngưu từ hành khó tìm ra một người chơn đạo. Chơn đạo nào không theo pháp niệm Phật mới thoát luân hồi**”.

Niệm Phật cầu vắng sanh Tịnh-Đạo. Người niệm theo pháp niệm Phật để cầu chơn đạo, thì vô tình đã đem pháp niệm A-Di-Đà Phật biến thành pháp tu tức tức để tìm cầu chơn đạo. Thì đây không khác gì học một pháp tu tức tức! Tu tức tức thì trong triêu ngưu từ hành khó tìm ra một người thối chí chí lý từ từ ngưu từ thoát!...

Thế thì thế sao chúng ta không đi con đường: **Muôn người từ muôn người đắc. Muôn người từ muôn người thành đạo?**

Ai nói như vậy?...

A-Di-Đà Phật nói như vậy. Bồ-nhĩ Thích-Ca-Mâu-Ni Phật nói như vậy. Chỗ Thầy dạy nói như vậy...

Mong cho hiểu được chỗ này, quyết lòng giữ một câu A-Di-Đà Phật mà niệm. Đây là con đường thẳng tắt đưa ta về Tây Phương. Nếu lách ra, nhất định chúng ta bị khó khăn lúc lâm chung vậy!...

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Trong những lần trước chúng ta có nói là khi đi học niệm, chúng ta cần cần có **Tín-Nguyên-Hạnh** cho người bạn mới cách rất rõ, để cho họ có Tín-Nguyên-Hạnh vững vàng vững chắc và Tây Phương Cực Lạc.

Một người có Tín-Nguyên-Hạnh vững vàng thì Hòa Thượng Tịnh-Không có dạy rằng, khi mình niệm Phật thành tâm chí thành thì A-Di-Đà Phật cũng niệm mình. Ngài niệm mình bằng cách gọi hai chữ niệm và Bồ-Tát từ gia trì cho mình. Hai chữ niệm và Bồ-Tát từ gia trì thì có vô số những Thiên-Long Hộ-Pháp cũng theo những và Bồ-Tát đó bảo và cho mình.

Chính vì vậy mà khi người bạn ra đi, ta đến dò người bạn chỉ để quy theo A-Di-Đà Phật, đây là cái quy luật của pháp gọi là vô vọng sanh, không ai để quy vì phạm.

Tuy nhiên, có nhiều người cũng niệm Phật tu hành, họ nói họ thấy A-Di-Đà Phật những sau cùng phát hiện ra là Phật giả. Đây là do Tín-Nguyên-Hạnh của người đó không đúng. Nói cho rõ hơn họ là người tu thân, có tâm nghi ngờ, tu lý lý!... Khi tu thân thì cầu không thành, cầu không thành thì tâm không linh. Tâm không linh có nghĩa là tâm vọng! Đây là do tôi mình đã tạo ra những cảnh giả đó. Bao nhiêu người niệm Phật để vô vọng sanh, còn mình niệm Phật mà không để vô vọng sanh chính vì yếu tố này!

Tôi thêm một chút nữa, hôm nay chúng ta gọi quy đến với đức của Hòa Thượng Tịnh-Không nói:

Khi tất cả ra đi mà thầy Bồn Sĩ Thích-Ca-Mâu-Ni Phật hiện ra cũng không để theo, thầy Đức-Sư-Lưu-Ly-Quang Phật hiện ra cũng không để theo, nếu theo thì là để...

Ngài gọi thích, đây là do nhân quả của chính mình. Trong đời mình gặp chúng sanh để hãm hại họ, thì khi mình chết chúng sanh cũng có quy đến gặp mình để tìm cách hại mình. Đó là nhân quả của chính mình. Với đời này thu được và Nhân-Quả. Nhân mình tạo ra thì Quả mình phải chịu, chứ chứ Thiên-Long Hộ-Pháp không thể nhúng tay vào.

Mình gặp A-Di-Đà Phật là thật hay giả là do nhân duyên của chính mình. Nhân mình thành thì Duyên mình linh. Thông thường những người thích thầy này thầy nọ, cầu cầu mong quá mạnh mẽ những gặp phải chuyện này. Hai tuần trước, chúng ta có đi thăm một người bạn và vợ, hiện tại những này là một chuyện mình cần thận. Thì hôm nay liên quan tới chuyện này, có một câu hỏi tôi trong email, Diêu Âm xin được ra để chỉ và nghiêm túc lý thuyết coi:

“Thầy gian và qua, con luôn nhìn thầy linh như của đức Phật Thích-Như-Lai, đức Phật Thích-Ca, Phật Bà Quán-Âm, đức Đức-Hạnh-Phật-Hiến Bồ-Tát, các vị Tăng Thầy, cầu nguyện Thầy, đức Chúa Giêsu, đức mẹ Maria, Cha Thầy và rất nhiều hiện tại kỳ lạ khác...”

Xin thầy và chỉ và, những câu hỏi này tôi gặp rất nhiều, thường những gặp xong tôi chỉ nhắc lại vài câu, rồi xóa bỏ đi. Những khi đang tọa đàm và với đời này, tôi mới tìm và in ra

đây để chúng ta cùng mở x. Câu hỏi này có viết:

“... Khi con ngỗng đi chọt hoc thì linh hồn thoát khỏi thân xác, di chuyển rất nhanh và có ánh sáng. Linh hồn chính là nhúng bóng Minh Sư để đi, họ đã từng sống tại trần gian này, nay có thể liên lạc với con ngỗng, với thân xác chúng ta, thông qua các “Đang Giác” (tỉnh thức). Vậy linh hồn được cứu nên thế nào?” ...

Câu hỏi là như thế đó. Xin thưa với tất cả chúng ta, Phật dạy, tất cả đều do chính tâm mình mà ra. Nhúng ngỗng mà có hiện tượng này, mới được sự qua, tôi cũng biết chắc chắn đây là nhúng ngỗng tham thiền cứu, nhúng ngỗng rất hiếm kỳ, nhúng ngỗng muốn có nhúng cái gì kỳ... Nếu là ngỗng của Phật, thì chính là nhúng ngỗng tham cứu cảm ứng, tham cứu chứng đắc, tham cứu thấy Phật...

Chính vì vậy mà trong nhúng lộn trần của Diêu Âm luôn luôn nhúng nhúng,

- **Ta cứu là cứu vắng sanh...**

- **Nhúng định không được cứu chọt ngỗng.**

- **Nhúng định không được cứu cảm ứng.**

- **Nhúng định không được cứu thấy Phật.** (Còn chuyển lúc vắng sanh thấy A-Di-Đà Phật tiếp đến là vấn đề khác).

Chính Diêu Âm này đã gặp rất nhiều ngỗng đã thấy Phật, đi khoe ra ngoài, đến thì rõ ràng lắm. Nhúng tại trần tại thế gì nhúng ngỗng có hiện tượng này đến sau cùng đều có kết quả trái ngược, không sống thì muốn nhúng định ít khi có con đỗng an lành để đi! Đây là nhúng chuyển nêu lên để chúng ta hiểu qua.

Chính vì vậy mà khi đến trần của một ngỗng bị bệnh sắp chết, ta không được quyên nói:

- **Bác ơi! Bác thấy Phật chưa? Bác thấy như thế nào? Thấy cho con biết với. Ráng cứu giúp sống thấy Phật nhé...**

Có nhúng ngỗng đi học niệm đã nhúng nhúng bị bệnh nhúng vậy. Nghe được nhúng khai thế này, Diêu Âm cũng rên cằn cằn:

- **Chẳng được khai thế như vậy. Anh không được nói như vậy. Nói như vậy để a ngỗng đi đến chọt vọt tại thế, vọt tại thế thì nhúng định cảm ứng đến vọt. Nhúng hiện tượng thấy đó sẽ không bao giờ là thế tại! Tại vì đã vọt rồi không còn chọt nữa đâu!...**

Trả lời câu hỏi bên trên, Diêu Âm không trả lời trực tiếp vào câu đó, mà Diêu Âm viết rất nhanh để trả lời như thế này:

- **Mau mau nhiếp tâm niệm Phật, phải chọt dứt tất cả vọt tại thế liền đi, ngày ngày thành tâm sám hối tại tại, phải cứu Tam Bảo gia bị ngay thì mới tránh khỏi được!** ...

Trả lời liên không cần suy nghĩ,

- **Mau mau thay đổi tâm tánh, ăn uống hiền lành, vui vẻ, khiêm nhường, hãy nhìn với tất cả mọi người. Không được giận hờn, đừng kờ hay khó chịu với bất cứ ai. Không được buồn phiền, khổ sở, lo sợ... Phải giữ tâm thanh tịnh trần tại tất cả mọi chuyển. Không được tại cho mình đã**

chẳng đũa cũa nhé! Tất cả những hiện tượng đũa cũa là hảo huy! Mau mau giác ngộ đũa cũa an lành. Phải giữ tâm hiện lành, khiêm hạ, phải thành thật với mình còn non kém, phải sám hối cho nhiều mới đũa cũa. Không thể khinh suất!

Xin thưa với chị với, mình chưa biết người đó là như thế nào? Nhưng mà nghe cái hiện tượng này mình có thể đoán đũa cũa hủ quạ có thể xảy ra như thế nào!... Khi tu hành mong chị với hãy nhớ lấy hai chữ “**Khiêm Nhượng**” mới đũa cũa. Nhất định phải khiêm nhượng. Nếu trong quá khứ mình sống cầu cầu mong mong này, cầu cầu mong mong nọ, thì hôm nay tha thiết xin chị với, Phật dạy chúng ta nguyện vãng sanh, trong kinh A-Di-Đà, Phật dạy nguyện vãng sanh, ta phải nguyện vãng sanh. Ngài Quán-Quang luôn luôn nói rằng: “*Hãy coi ta là còn phàm phu tục tử, tôi chẳng ngạo sâu núng*”. Cầu lấy yếu tố này mà tu thì A-Di-Đà Phật sẽ thọ hưởng tình tiếp đỡ. Có nghĩa là tâm thành cao thì ta có đũa cũa sống linh thiêng, hay gọi là cầu mong tiếp. Nếu chúng ta sống nghĩ rằng ta đũa cũa này đũa cũa nọ, ta đũa cũa cầu mong này cầu mong nọ thì thọ hưởng thọ hưởng vãng tâm đã quên hiện tại, nhất định vãng cảnh sẽ đáp ứng ngay lập tức! Sống trong khó khăn nào trốn thoát đũa cũa!...

Tôi trả lời tiếp:

- Khi gặp những cảnh giới bất ngờ, hãy chấp tay thành kính điếu giới như vậy, nói ngắn gọn:

“*Nam Mô A-Di-Đà Phật*”.

Con không biết duyên gì của con và chị với như thế nào, vì nhiều đời kiếp đến nay con đã mê muội làm nên những nhân quả ác, nay con cúi đầu xin sám hối, cầu xin chị với tha thứ. Con sẽ làm thiện lành, tạo công đức để hối hận những cho chị với, nguyện chị với tha thứ cho con.

Nam Mô A-Di-Đà Phật”.

Người ta hỏi về linh hồn cầu tạo như thế nào? Mà tôi không nói gì về linh hồn hết trơn. Giữ gìn những người ta hỏi “A”, mình trả lời “B”. Cho bây giờ nói về linh hồn, tôi cũng không biết nói gì về linh hồn cả. Tôi vì mê muội rồi nó mới biến thành “*Linh Hồn*”, chứ không mê thì đây chính là “*Chức Tâm Tể Tánh*” của chúng ta vậy.

Cho nên Phật - Ma, Ma - Phật chính là tại tâm này. Nếu cái tâm cầu ham thích những điếu lòng, đến sau cùng đem cái chức tâm này vùi dập trong những cảnh giới đũa cũa, không thể đi với Tây Phương. Nếu là người thành tâm, thì nên nghĩ: À!... Mình gặp như vậy mà không hiểu! Không hiểu rồi hỏi ông Diêu Âm, không ngờ ông Diêu Âm này thật sự cũng chỉ là phàm phu tục tử, vẫn còn mê muội! Vậy thì hỏi ông làm chi? Ông đó mê muội, mà mình hỏi ông, thì mới biết mình còn mê muội hơn ông nà! ...

Biết mình mê muội rồi, thôi thì, thành tâm sám hối đi, thành tâm nhận lỗi đi, thì tự nhiên A-Di-Đà Phật phóng quang nhiếp thọ liền, chứ có gì đâu...

Xin thưa với tất cả chị với, mình đi với đũa cũa Tây Phương:

- Là do lòng chí thành chí thiết.

- Là do lòng khiêm nhượng.

- Là do lòng niệm Phật cầu Ngài tiếp đỡ.

Chỗ không phải niệm Phật để chúng được, để nhất tâm bất loạn rồi an nhiên tự tại vắng sanh. Tôi trước đây nay chúng và thuyết sẽ chúng được thì không bao giờ các Ngài thoát ra. Còn chúng và mà thoát ra, thì nhất định không phải là chúng được thuyết!

Ngài Tịnh-không nói:

- **Nếu chúng được được đi u gì, mà ra tuyên bố bên ngoài thì định là có cả chúng đã tiêu hết trơn rồi!**...

Đây là sự thuyết.

Đi u Âm chúng tôi đến, trong thời có ngài Quán-Quang thì có ông tên là Ngô Quang Chiêu niệm Phật mà cảm ứng được nên quang minh sáng cả cái phòng ông ta nằm. Khi ông quỳ lạy trong niệm Phật được, được Quán Âm hiện ra trước mắt... Chúng khi gặp ngài Quán, Ngài nghiêm túc nói:

- Ông phải lo chí thành, khiêm nhượng mà niệm Phật, đừng có thấy mình mà nói cho đến trăm ngàn, coi chúng đến khi quá trớn, mình phải phải Phật xuống câu ông không được.

Tôi sao chúng tôi lại la rầy như vậy?... Cũng tình nguyện quá vậy thôi. Tôi cũng đi u do tâm đạo. Tâm quá vậy, cái vậy đó nó đến với chúng nguyện tu khác với chúng nguyện không tu. Cần phải cần thận!...

Trong cuộc đời nhà Minh có người tên là Ngu Thuần Hy(?)... Đúng rồi, là Ngu Thuần Hy. Người này tu giữ đến nên nhìn mặt người nào thì liền biết được quá khứ cả người đó như thế nào. Nhìn mặt người biết người đó mấy ngày nữa bần. Đoán trước được trước mà hay nên, biết được quá khứ vậy, có nhu cầu người quá kính phục phải quỳ xuống bái phục tôn làm sư phụ. Tin này khi đến tai ngài Liên Trì, Ngài nghiêm túc nói, vì thế chúng tôi lại nói là chúng nên:

- Ông phải mau mau lo thành tâm sám hối đi, tu hành đi, đem tất cả công đức hồi hướng cho oan gia trái chủ. Thành tâm niệm Phật câu gì nên đi. Nếu ông đừng đó mà tự cho là được chúng được, thì đến một lúc nào đó, bần đã quá sâu rồi, dù mình phải Phật xuống câu cũng không được! Ông đừng đó mà nói chúng được.

Ông Ngu Thuần Hy này nghe vậy giật mình tỉnh ngộ. Khi giật mình tỉnh ngộ thì tất cả chúng tôi thông gì mà ông ta có được tự nhiên đến biến mất hết. Quý vị thấy không? Tôi cũng đây là chúng tôi chuyển Tôi Sẽ đi, không bao giờ là sai được. Chính trong hiện đời này chúng ta cũng đã thấy được, chúng tôi cần gì phải nói đến chúng tôi chuyển xa xôi trong quá khứ.

Cho nên, mình tu hành phải giữ một tâm hân hạnh hết sức khiêm nhượng, quy phục lòng câu A-Di-Đà Phật phóng quang tiếp độ. **Tâm cả mình thiện lành, Ý cả mình khiêm nhượng. Lòng thành này sẽ có Cầu, thì A-Di-Đà Phật sẽ có.** Nhất định chúng ta được quang minh cả Ngài báo và vắng sanh và Tây Phương thành đạo Vô Thượng.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Khi nói với bạn đời “**Hội đồng Dân - Khai Thở - Hội niệm**” thì Diêu Âm có hờ là sự nhún múnh đến với đời điếu giới oan gia trái chủ, thì đến hôm nay còn đúng mớ i đêm nữa là hết chủ công trình trả đũa này. Diêu Âm xin dành mớ i đêm này để nói thông với bạn đời điếu giới oan gia trái chủ.

Xin thưa thật là nói điếu giới oan gia trái chủ, chứ chúng ta nên nói là điếu giới mớ i liên hệ giữa ta, giữa người bệnh với chủ với trong pháp giới thì đúng hơn, chứ chưa chắc gì các vị đó là oan gia trái chủ. Diêu Âm không phải là người có kinh nghiệm trong chuyện này, nhưng mà vô tình khi biết được pháp hội niệm, rồi khi đi hội niệm cho người ta mớ i thầy rằng chúng ta có thể áp dụng cái pháp niệm theo hội niệm lâm chung, dùng cách điếu giới trong pháp niệm pháp hội niệm để tháo gỡ mớ i sự chấp niệm nên có liên quan đến các vị trong pháp giới.

Diêu Âm sẽ cố gắng kể lại những chuyện chính mình có tham gia vào. Có nhiều chuyện thành công bất khả tư nghì, cũng có nhiều chuyện chưa giải quyết được và cũng có mớ i vài chuyện thất bại, trong đó thành công chiếm xác suất cao hơn. Diêu Âm chỉ lấy kinh nghiệm này để mà giới thiệu đây mớ i vài ý kiến để chủ với tham khảo, chứ không dám cho đây là chắc chắn. Bởi vì pháp giới mông huân, có nhiều chuyện rờ rẫm lắm, mà cái kinh nghiệm của mình còn non nớt chưa chắc gì đã đúng.

Đầu tiên khi trải qua mớ i sự lớn nhỏ vậy, Diêu Âm thầy rằng chủ với trong pháp giới, tức là nói với các vị vô hình, họ cũng có tất cả những tình cảm, lý trí, suy nghĩ, cũng có đau buồn, cũng có vui tươi gì đó y hệt như là người thọ hưởng của mình, và theo như Diêu Âm hiểu, tình thật phải nói là hình như là cái tâm tình của họ nhiều khi còn hơn người còn sống, người ta hiểu hơn người còn sống, chứ không phải họ dốt lắm đâu. Thành thật như vậy. Nếu so sánh giữa cái giới là tâm ác, thì người sống chúng ta ác hơn như người với đó, mặc dù so sánh ra giữa cái giới sống thì họ khổ hơn ta, họ đau khổ hơn ta nhiều lắm, nhưng với tình thật thì hình như họ hiểu hơn.

Cách đây cũng không lâu, ở bên Na-Uy có mớ i vị tự nhiên đem bom đất trong căn nhà của chính phủ, rồi sau đó thì anh ta vác súng bắn thuyền qua mớ i cái đò, trong khi ở đò đó đang có mớ i cuộc trại của thanh niên. Anh ta đến thì xông là cảnh sát, kêu gọi tất cả mớ i người thanh niên trong cuộc trại đó đến để điếu tra. Khi mớ i người thanh niên đó thì chung quanh xong, anh liền rút súng ra bắn bảy mớ i bảy người chết.

Mình thấy rõ rệt là các vị mà mình giới là oan gia trái chủ hay là nhiều khi mình đánh giá họ là Ma, là Quỷ, thật ra họ chưa làm những việc dữ đến như người sống đâu! Mà thậm chí họ đến với người bệnh là để họ đòi hỏi mớ i sự công bằng cho chính họ, vì chính người bệnh đã tạo ra những cái nhân chướng thiện, bắt lành với họ trước. Vì việc làm của người bệnh hay là chính chúng ta đã làm cho họ phải sống qua những cảnh giới rồi là đau khổ! Vì thế mà trong suốt mớ i cuộc đời mình sống, họ không làm gì mình để họ hết, họ chỉ chờ đến lúc mình sắp sửa là đi, tức là thân thể mình suy kiệt, tình thật mình yêu đời, họ mớ i hỏi đến cái họ đó để mà trả thù, đòi nợ.

Như vậy, họ chưa là những người mưu đồ lợi ích những cái công bằng cho chính họ mà thôi.

Trong khi đó đũa hóa giải oán thù này, nhúng ngón tay vào nước, rửa sạch ngón tay rồi thành tâm sám hối... Ờ y thế mà có rất nhiều trẻ con học chữ viết oan gia trái chủ đó sẵn sàng tha thứ. Nhưng vậy mình thấy rằng tâm lòng của họ rằng rất hiếm người bình thường chúng ta nhiều lắm, nhiều lắm lắm.

Mình cũng thế nghĩ coi, mình đang sống đây, có nhiều người chỉ cần cho mình giận một chút, họ có một sự xuất nào nhỏ nhỏ đi vào mình thôi, mà thoát ra là nhiều khi chính mình làm sai lầm, Ờ y thế mà ta giận họ, ganh ghét, căm thù họ nhiều khi hai ba chục năm không chịu tha thứ! Một sự thật là người làm sai lầm chúng ta đó dù sao cũng cho a giải ta, cho a đừng tìm móng tay của ta nữa, Ờ y thế mà ta còn có cái tâm thù ghét họ như vậy. Nếu giải sự như trẻ mình và hoàn toàn của họ mà mình gọi là oan gia trái chủ thì sao? Người ta cắt cụt mình, người ta lột da mình, người ta mà bỏ mình... thì lúc đó mình căm thù còn đến một mớ nào nữa!...

Chính vì thế mà xin thưa, đây là một bài học hết sức là thích đáng. Hôm trước đi lên trên Perth, có một vị kia bị bệnh sắp chết. Diu Âm lên đó khuyên. Vì đó cái gì cũng bị hết mà có một chuyện này không chịu bỏ. Đó là một người bà con phía bên chướng, không biết vì lý do nào đó đã gây xích lòng, Ờ y thế mà quyết lòng không bỏ. Nhưng khi đi tra hỏi ra, thì chính người sắp chết đó đã làm sai lầm. Ờ y thế mà không bỏ!

Diu Âm nói:

- Cho thế nghĩ coi, về Tây Phương là thành Bồ-Tát, thành Phật. Phật Bồ-Tát không bao giờ ghét một người nào hết. Đức Thích-Ca-Mâu-Ni Phật lúc tiền thế, Ca-Li Vương bị tạt xẻo thịt Ngài từng miếng từng miếng trong khi Ngài không có lỗi gì hết. Xẻo thịt gọi là lẩn tránh. Ờ y thế mà đức Phật còn nói khi mà ta thành Phật ta quyết lòng sẽ để ông trước. Cái tâm của Ngài rằng như vậy Ngài mới thành Phật được. Bây giờ chúng ta và Tây Phương, chúng ta gia nhập cho Đức Thánh Chúng trên cõi Tây Phương mà chỉ còn học hỏi như vậy, chỉ còn căm thù người này, căm thù người kia thì làm sao cho có khả năng hồi tâm về các Ngài? ...

Tôi nói tiếp:

- Phật biết! Nếu không bỏ, thì nhất định cho không được vắng sanh về Tây Phương Cực Lạc.

Tôi nói rất mạnh! Khi tôi nói vậy, cho mọi người giận mình. Tôi hỏi:

- Bây giờ chịu bỏ chưa?

- Rồi.

- Cho không?...

- Cho.

Cho đưa tay lên bắt tay. Cho nhận bỏ. Cho nhận bỏ như vậy mọi người được vắng sanh.

Cho nên, xin thưa và cho vậy, mình nói là đi giải oan gia trái chủ, thì hôm nay xin khuyên đi bằng cách **ta phải đi giải chính cái tâm của mình trước**. Nếu tu hành mà mình không một tâm lòng cao ngẩng lên thì gọi là “Ma Nhập”. Hôm trước mấy người bạn đi thăm một vị bác sư trưởng nên. Nhưng người bạn này nói, anh đó chỉ lòng cao ngẩng thôi cho có gì đâu mà

gì là b ma nh p?... Nh ng th t ra chính vì c ng cao ngã m n nh v y nên m i b ma nh p.

Mình tu hành nh th này, n u mà còn đ tâm ganh ghét m t ng i nào ... nh t đ nh không tr n đ c n n oan gia trái ch lúc mình x b báo thân. N u trong quá kh có nh ng ng i nào sai m v i mình, bây gi mình không tha th h , thì tôi nói th ng th n, nh t đ nh khi n m xu ng b t bu c mình ph i ch u ách n n, g i là oán thân trái ch .

Vì sao?... T i vì t t c đ u t cái tâm này ra h t. M t ng i hi n lành, t nhiên bao nhiê u oan gia trái ch thông c m h t, tha th h t. M t ng i c ch p, bây gi có m t cái ban h ni m gi i cho m y đi n a t i đi u gi i, thì đi u gi i cũng không đ c.

S p s a đây trong vòng m i đêm liên t c, Di u Âm s k l i nh ng chuy n đó cho ch v nghe. T i sao m t v cũng b n n nh v y mà đi u gi i ch c n m t đêm là h t. Cũng là m t tr ng h p t ng t , m t ng i b n n qua m i m y năm tr ng, ba ngày đi u gi i là h t. y th mà cũng có ng i cũng gi ng h t nh v y, nh ng mà đi u gi i năm này qua năm khác cũng không xong. Suy cho cùng ra, xin th a th t là t i vì chính đ ng s không ch u buông x ch không có gì h t. L l m ch v i!...

Cho nên khi mình nói r ng là đi u gi i oan gia trái ch , th t ra không có m t cái phép m u nào trong đó đâu. Hòa Th ng T nh-Không đã đ a ra cái m u r t là tuy t v i! Có m t t m hình Ngài ch p tay l i nh th này nè! Ngài cúi xu ng, r i ng i ta ch p t m hình đó, và y t a đ : ***“Chí Thành c m thông”***.

Mình đem cái lòng chí thành đ đi u gi i, đ đ c c m thông. Vì th i gian đã h t, thì ngày mai mình s t p t c, liên t c trong vòng m i đêm xin k l i m t s chuy n mà chính Di u Âm đã tham gia, có nh ng chuy n th t s là l l ng!

- Đ ng bao gi nghĩ h là Ma, đ ng bao gi nghĩ h là Qu , mà ma qu chính là cái tâm c a mình.

- N u tâm mình hi n lành, m r ng, mình chính là Ph t.

- N u tâm mình đóng i, cái tâm mình eo xèo, cái tâm mình ganh ghét, cái tâm mình mà đ k , cái tâm mình c ng cao ngã m n... thì chính cái tâm mình là Ma .

Ma thì g p Ma! Ph t thì theo Ph t đi v Tây Ph ng. T t c đ u t i Tâm này mà thôi ch không ph i ngoài.

Mong cho ch v c g ng, m i ngày m i ăn i hi n lành, m i ngày m i ni m Ph t. T p tính khiêm nh ng, th ng ng i, t bi,... Có t t c nh ng đ c thi n lành đó thì t nhiên đ ng chúng ta tu s đi v Tây Ph ng ph ng l ng. N u ng c l i, chúng ta tu nh v y mà không ch u buông x , nh Hòa Th ng T nh-Không nói, đây là ng i không b phân bi t ch p tr c. ***Có tính tình này, nh t đ nh chính ta là m t oan gia trái ch cho chúng sanh, thì ch úng sanh s tr thành oan gia trái ch cho chính ta v y!...***

Nam Mô A-Di-Đà Ph t.

Nam Mô A-Di-Đà Ph.

Trong nhng bu i còn i này, Diu Âm s c gng k ra m i đêm m t chuy n mà chính Diu Âm đã tham gia đi u gi i, nhng chuy n này nó có tính cách đi n hình. Theo nh Diu Âm nghĩ r ng chính chuy n này cũng khai th đ c gì đó cho ta, có i cũng rõ ràng i m.

Chuy n đi u gi i trong pháp gi i chúng sanh đ u tiên là Diu Âm b c ng b c ph i làm. Trong cái th quá g p, không bi t làm sao, thì lúc đó t nhiên nghĩ t i cách đi u gi i oan gia trái ch trong ph ng pháp h ni m, m i đem ra th c hi n th , không ng k t qu i thành công m t cách h t s c là i lũng!

Câu chuy n cách đây cũng m i m t năm r i, m t ng i b n c a Diu Âm đã g p ph i ch ng n n. Khi đó anh ta đi ch i nh c v khuya. Đang lái xe trên đ ng v nhà thì b m t v chúng sanh trong pháp gi i ch n đ ng làm cho anh ta suýt n a là tông xe vào g c cây bên đ ng, nhng cũng khá may là không sao. Khi xe ng ng l i thì v đó đi xuyên qua c a ki ng vào ng i trong xe luôn. Lúc đó xe đang đóng c a. Chuy n này đã x y ra cho m t ng i b n r t thân t i Brisbane này.

Anh ta ch u tr n v i cô nàng su t c m t đêm, không ng đ c. Nghĩa là anh ta th y r r t là Cô đó vô ng i trong phòng c a anh, làm cho đêm hôm đó anh s ho ng kinh h n v a! Kh n i là anh không bi t làm sao mà nói cho ng i nhà bi t. Anh kêu cha m t i, ông già vào nhng không hi u là anh làm cái trò đùa gì đây? Kêu đ a em t i thì đ a em cũng không th y gì c? Còn chính anh ta thì b nh v y!

Ngày hôm sau anh ta b vi c không đi làm. Anh đi đ o h t quán café này đ n quán café khác, đ o kh p n i cho khuây kh a. Chi u l i khi tr v, v a m c a b c vô phòng thì anh l i th y v đó v n ng i t i đó luôn.

Th t ra thì tr c khi b nh v y, anh ta cũng có m t chút tr ng i v chuy n tình c m làm cho anh ta h i bu n bã! Anh có đ n g p Diu Âm và nói r ng anh mu n ng i thi n đ tâm h n thanh tnh m t chút. Thì Diu Âm có khuyên anh nên ni m Ph t thì hay h n. N u mu n ni m Ph t thì t i đây cùng ni m Ph t, còn tu hành trong th i này đ ng nên ò nhà đóng c a ng i thi n m t mình không t t!... Anh ta tr i:

- Đâu có gì mà không t t! Mình ng i thi n cho tâm h n an l c m t chút thôi.

Th t ra anh đã coi m t quy n sách nào đó đ y v cách t a thi n r i làm theo. Diu Âm có khuy n cáo anh r ng c n ph i r t c n th n, đ ng nên s ý. Sau đó Diu Âm có công chuy n ph i đi qua Âu Châu hai tháng. V a v l i Úc, thì kho ng m t tu n sau anh b ch ng n n đó.

Tr i câu chuy n k, Cô gái đó ng i trong phòng anh đ n đêm th hai thì cô ta đ ng lên, và có i nh mu n ti p c n v i anh ta, làm cho anh ta ho ng kinh h n v a! S quá!... Anh quính quáng lên và v l y cái đi n tho i... Đi n tho i c a anh có cài m t mã c a Diu Âm, nghĩa là b m nút đó thì đi n tho i n i th ng li n. Lúc đó là m i hai gi r i đêm. Trong đi n

thoại anh ta kêu lên:

- Anh Trại ơi!... Cậu em vui ơi!... Cậu em vui ơi!... Anh là thật thanh!...

Số dĩ như vậy là vì anh bị ngộp vì vô hình đó thì gần... thì gần... thì gần... làm cho anh hoảng kinh lên! Thốt ra thì tâm hồn của anh cũng đã quá căng thẳng rồi, quá hoảng kinh suốt cả một ngày trời cho đến hôm sau!...

Khi nghe kêu cậu, đầu tiên tôi nghĩ rằng anh bị tai nạn xe cộ. Nhưng anh lại nói, “Anh đang đi đây, đến em chơi thì nhà anh...” làm cho Diêu Âm liên tưởng ngay là anh đã gặp chuyện gì lành gì vui vì cớ tu hành đây?...

Anh ta thì nhà của Diêu Âm với một người bạn nữa, người bạn đó mới ra đây chơi chơi ai cũng biết. Khi thì nhà Diêu Âm, anh đã kể lại tình quát sự cố như trên. Nghe kể sự việc, không biết thì sao Diêu Âm lại nghĩ rằng, câu A-Di-Đà Phật có thể giúp nên cho anh một cách dễ dàng... Cho nên, đầu tiên Diêu Âm lấy tâm lý ra để yếm trị tình thế cho anh ta, tức là Diêu Âm nói rất mạnh và rất là tin tưởng, khuyên anh hãy coi chuyện đó như nhàn, không có gì đáng lo ngại cả, và hãy nghe đến anh và đi tìm người bạn có duyên với mình...

Trong lúc khi đầu câu chuyện thì người bạn của anh ta bắt cóc đi theo để cho vui chơi hoàn toàn không hay biết gì hết, đến khi nghe được câu chuyện đó rồi thì mới tái mặt luôn, anh bắt đầu sợ muốn đến tìm!...

Nhưng sau khi bàn giải, khuyên nên, yếm trị tình thế thì hai anh bạn đó vui vẻ tâm trí lại. Họ nói: “Thôi để cả rồi! Đêm nay anh Trại khi đi, hai đứa em với “Chị” để cả rồi!”... Tức là họ vui vẻ rồi đó.

- Có chắc không?...

- Chắc!

Bây tôi xúi giục, khuyên nên mà trở thành vui vẻ vàng! Thay vì đêm đó tôi phải đi đi mà đi tìm người, thì hai đứa đó thì nguy hiểm làm chuyện này...

- Để tôi em đi với... Không sao đâu!... Hai đứa em “chị” để cả rồi!...

Thốt ra chỉ có một người thấy hiện tượng người vô hình bám theo thôi, chỉ còn anh chàng đi theo thì không thấy gì cả. Tôi đến là bắt đầu từ nhà bạn ra xe là phải niệm Phật liên, vì thốt ra với chúng sanh đó vẫn còn người ở trong xe. Anh ta đi đâu Cô đi theo đó mà, bám sát bên cạnh. Nghĩa là trong xe đó đi thì đây có ba người, nhưng chỉ có anh đó thấy, chỉ còn người bạn người bên cạnh thì không thấy. Tôi nói, phải niệm Phật liên, còn Cô đó có người phía sau cũng mặc kệ Cô ta, mình cứ an nhiên niệm Phật. Khi với thì nhà quyết tâm vui vẻ vàng niệm Phật, chắc chắn không sao hết...

Cách đi tìm người của Diêu Âm khuyên đến cho người đó là như thế này. Với nhà đang tưởng Phật lên bàn, mà máy niệm Phật lên niệm theo, rồi nói thỉnh với Cô ta:

- Tôi với Cô không biết là duyên như thế nào? Nhưng tôi thì thấy sự không đến khi cần cậu giúp gì cho Cô. Bây giờ tôi khuyên Cô hãy quyết tâm niệm Phật cậu vắng sanh Tây Phương

Cô c L c đi. A-Di-Đà Ph t s c u Cô. Tôi h a s làm t t c nh ng vi c thi n lành, tu hành, ni m Ph t h i h ng cho Cô, mong cho Cô đ c s m siêu sanh, thoát ly nh ng c nh kh ...

Anh đó m i h i:

- Nếu mà Cô đó c mu n xáp t i g n thì làm sao?...

Tôi nói:

- Không sao h t, c ch p tay l i nhìn th ng vào m t Cô r i ni m Ph t, quát b ng t ng ni m Ph t th t m nh lên, t c là ch ng t cho Cô ta bi t mình không cho phép Cô ta làm h n v i mình. C làm nh v y thì t nhiên đ c an toàn .

Và đúng nh v y, trong đêm đó hai ng i v , h th y anh đó ni m “A-Di-Đà Ph t” l n thì ng i b n bên c nh cũng ni m l n lên “A-Di-Đà Ph t, A-Di-Đà Ph t, A-Di-Đà Ph t...”. Nh ng th t ra, anh b n đó đâu có th y gì!... Còn anh b n n đó h th y Cô t n t i thì anh l n t ng ni m “A-Di-Đà Ph t, A-Di-Đà Ph t”. Nói chung trong đêm đó t ng quát h làm nh v y...

Sáng ra đi làm, chi u v anh cũng g p l i n a, anh ta cũng gi i quy t t ng t nh v y, nghĩa là anh t p t c khuyên Cô ta:

- Chính tôi không có đ kh n ng c u đ Cô, Cô đ ng nên đi theo tôi mà làm cho tôi b t an, khuyên Cô m t lòng m t đ ni m A-Di-Đà Ph t thì A-Di-Đà Ph t s c u Cô. Tôi h a s h i h ng công đ c cho Cô, ch còn Cô nhào vô thì tôi không cho. H Cô nhào vô thì tôi ni m Ph t!...

Anh ta t p t c ni m Ph t nh v y, ni m cho đ n kho ng ch ng ba b n gi sáng, thì Cô đó đã vén mái tóc lên, mái tóc dài l m, vén lên và anh ta th y đ c là m t cô gái c ch ng m i sáu m i b y tu i, mà lúc đó thì anh cũng không đ c bình tĩnh l m, không dám nhìn k , nên không bi t là ng i Úc hay là ng i Vi t. Th là Cô đó vái chào r i l ng l ra đi... Cô ra đi không gây tr ng i gì cho anh ta h t... M ng quá!...

Đ n hôm sau thì không ph i là Cô đó t i, mà là m t anh thanh niên t i ... Thì anh cũng áp đ ng ph ng th c t ng t , vì anh v ng r i mà! ...

Tôi nói, khi anh ni m Ph t li n có hai m i l m v B -Tát b o v cho mình, mà hai m i l m v B -Tát thì trong quang minh c a B -Tát có ch Thiên-Long H -Pháp. Anh v ng nh bàn th ch đi. Các v đó không s mình ch cũng ph i s B -Tát, mà s B -Tát thì ph i kiêng n Thiên-Long H -Pháp ch .

V i tr ng h p g p ng i thanh niên hôm sau, anh cũng nói nh v y:

- Thôi anh i! Tôi không bi t là duyên gi a anh và tôi nh th nào? Nh ng tôi không đ c giúp gì anh đâu, xin đ ng đ n đây n a, hãy v ni m Ph t đi. Nếu c n gì thì hãy cho tôi bi t, n u có th đ c thì tôi s c g ng làm cho anh.

Tôi cũng có đ n anh nói r ng, s “C g ng h t s c làm”, ch đ ng có nói là “Tôi ch c ch n làm đ c”. Vì nói “Ch c ch n” mà làm không đ c thì không t t!... Anh đó cũng nói:

- Chỗ vắng phải có giọng nữ m Phớt, còn tôi sẽ có giọng hát sẽ có để hát cùng cho chỗ vắng.

Nhưng hai vị vô hình đó không có đòi hỏi gì hát. Ngay khi thanh niên sau đó cũng bỏ đi luôn. Tức là sẽ vì có xảy ra như vậy, và thế nhất giờ quyết hai đêm, và thế hai tiếng giờ quyết chỗ hát đêm là hoàn toàn không còn xảy ra nữa.

Đây là một chuyện đầu giờ đầu tiên. Quý vị nghĩ thế coi, một vị mà mình gọi là vong linh hay là cái gì đó, nhiều khi người ta gian gọi là “Ma”, là “Quỷ”!... Hoàn toàn sai! Không phải như vậy đâu. Tôi vì rõ ràng họ đến với anh ta suốt cả hai đêm, ba đêm, nhưng họ không có tâm làm gì cho anh ta hát!... Chính anh ta kể lại rằng họ hiện vô cùng! Đêm đầu tiên anh kêu người cha vô người nói chuyện cho vui. Ông già người rất gần bên vị đó, rõ ràng nếu ông dang tay ra thì có thể nắm tay tôi đầu của vị đó, nhưng ông già ông đâu có hay biết gì! Anh kêu đứa em vô, đứa em cũng không thấy gì cả.

Anh kể lại, trong đêm thế hai, lúc buồn quá, tự nhiên anh nổi sùng lên, anh cầm quyển sách liêng xuống đất... Tức là trong lúc quá căng thẳng, anh gọi đồ cầm quyển sách để coi, nhưng thế có coi được gì mà coi!... Không biết anh có nói câu gì không? Không biết. Nhưng rõ ràng một điều là anh phát liêng lên, liêng quyển sách xuống đất... Có lẽ chính vì tiếng động mạnh này làm cho Cô đó đứng lên... Cô từ từ... tiến đến... cầm quyển sách đặt lại trên bàn cho anh...

Lúc đó anh mới hoảng kinh hồn vía! Sẽ thất kinh hồn vía! Sẽ mất hồn luôn!... Sẽ quá mất rồi!... Và trong khi đó thì Cô nàng cứ tiến gần, tiến gần tôi... Anh vị chỉ có đến thôi kêu thất thanh tôi Diêu Âm ngay 5 giây phút này...

Diêu Âm là người coi như bị cuốn vào một điều gì, bị bắt buộc đi điều gì, vì thế hỏi gì mình chưa hề biết điều gì chuyện này. Không hiểu tại sao lúc đó tôi lại nghĩ ngay đến câu A-Di-Đà Phớt có thể gọi được?...

Thật ra, trong đêm đó, tôi mạnh mẽ nói ra cho vị vàng với anh ta nhằm để củng cố cái tâm lý cho anh ta thôi, hầu gọi quyết liên cái nên quá căng thẳng, quá sẽ hãi cả anh trước đã, nhưng trong lòng tôi thì đang thầm nghĩ sẽ tìm ai đến cứu anh ta đây? Vì chính mình nghe nói tôi cũng hỏi sẽ mà!... Nhưng vô tình mình xúi anh ta làm ra như vậy mà lại được.

Đây cũng là một điều khiến mình cho chúng ta thấy câu A-Di-Đà Phớt bất khả tư nghĩ! Chẳng một lòng thành như vậy là được, nếu chỉ vị tin tưởng. Một lòng tin tưởng niềm một câu A-Di-Đà Phớt, trong kinh nói quang minh sẽ bày ra bốn mặt đi đm. Anh đó vì vào thế cùng được rồi, với lòng quá khốn khổ, quá tha thiết anh niềm một câu A-Di-Đà Phớt đã cầm đứng đến nhưng vị đó liên. Cho nên ngay trong đêm đầu nghe tiếng niềm Phớt Cô đó hiện lại rồi, đêm thế hai Cô đó vén tóc lên lộ khuôn mặt ra như thế gọi là thiêu cho biết đang hoảng, rồi mới lòng lộ bộc lộ ra đi...

Đây là một cái dịp để chúng ta thấy rằng với phương pháp niềm Phớt mà biết điều gì nữa, chúng ta chân thành làm, thất sẽ có thể hóa gọi được như cách nên mà người ta nghĩ rằng “Bất khả thi!”...

Câu Phớt hiểu thế sẽ có thể gọi quyết được như cách nên tin tưởng chúng như “Bất khả

thi!". Đây cũng là một kinh nghiệm quý báu cho chúng ta để suy nghĩ thôi coi...

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Tựa Đàm 41

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Ngày hôm nay đến trăng chúng ta có một cuộc đi chơi ra bờ biển vàng. Trên đường đi thì huynh Đức Phong có nói một câu mà làm cho Diêu Âm rất là tâm đắc, thành tâm tán thán lắm nhé.

Huynh nói, tất cả đều do cái lòng “Khôn Thiệt - Chí Thành” của mình mà câu A-Di-Đà Phật trở nên rất là linh nghiệm. Còn nếu không có lòng khôn thiệt, không có lòng chí thành thì niệm Phật không có linh nghiệm. Để ý câu nói nhé vậy. Diêu Âm thành thật rất là tâm đắc câu này. Diêu Âm này là người chuyên môn đi học hỏi, học thầy cái gì tâm đắc là ghi vào tâm lý, không quên đâu cả.

Hôm nay đến chơi mình cho lắm nói của huynh Đức Phong là đúng, Diêu Âm xin kể ra đây một chuyện diêu giãi oan gia trái chủ ở đời Úc này, thành phố Sydney vào năm 2004.

Năm đó có một dịp Diêu Âm đến thăm một người Thầy mà cũng là một người cháu. Thì trong cái dịp đó, có một việc đáng tu dưỡng một người đi nói chuyện với Diêu Âm và cô ta nói như tôi khai thố giùm cho cô này. Thì Diêu Âm mới nói đùa... Tôi nói, để tôi sẽ giãi thối cho một người khác ngon hơn. Cô đó cũng biết tính tôi là gì nè, nhưng hôm đó cô ta lại trở nên một lên và nói rất là lắm:

- Nếu mà anh nói giỡn thì Cô này sẽ tức đấy!...

Ồi trời ơi! Khi nghe đến câu này làm Diêu Âm rung mình muợn rợn tóc gáy luôn! Tôi vội nói, Thôi thôi!... Không dám nói giỡn nữa, có đi đâu gì cũng nói đi...

Thì câu chuyện là như thế này. Cô đó đã bị một chuyện, cái chuyện này lắm có thể gặp năm chục lần hơn câu chuyện hôm qua. Cô ta bị ma chướng quỷ rầy và ép buộc cô ta phải từ từ. Cô ta chịu không nổi sự bức bách, nên đã từ từ hai lần bằng cách là gọi a đến ng ph Sydney xe đang chạy thật đông, cô nhậm một chuyện ào qua đường cho xe tông chết. Nhưng may mắn thay, hai lần đều thoát chết...

Người chơi cũng quá!... Năn nỉ khuyên Cô ta chỉ làm như vậy nữa thôi vì cô ta còn có hai đứa con nhé. Thì ngay trong lúc rảnh rỗi đó, Diêu Âm lại đi đến Sydney để thăm người Thầy. Người bạn nghe được tin này mới đến cô đó đến giãi thối và nói là như tôi làm sao khai thố giùm cho cô.

Xin thưa thật với chị vậy là Diêu Âm bị cái vào cái thế bất bu c phải làm, chỉ Diêu Âm không có khả năng này. Trong một hoàn cảnh quá là khôn lường, và cô đó thật sự cũng rất là

căng thẳng! Diêu Âm mới dùng tâm lý ra để an ủi cô ta. Tôi nói:

- Em yên chí đi, về nhà đừng có làm bậy nữa, lo niệm Phật đi. Tôi còn có ba đêm nói chuyện với hai niệm Phật tại Niệm Phật Đường Phật Quang-Tịnh của chị Tâm-Tịnh tại Sydney. Tại đây em và chị em phải đến đó tham dự đến ba đêm, đừng bỏ, thì có thể là lại được cái không khí trang nghiêm của đạo tràng, may mắn có thể hóa giải cho em, chứ bây giờ chính cá nhân của Diêu Âm không đủ khả năng điểu khiển chuyện này.

Cô đó đang ý và đêm đó cô tại Niệm Phật Đường Phật Quang-Tịnh để nghe tôi nói chuyện. Niệm Phật Đường đó cũng hay giống như Niệm Phật Đường của chúng ta tại đây. Nhưng đêm đó thì có khoảng chừng ba-bốn chục người tham dự để nghe Diêu Âm nói với Hai Niệm.

Đang ngồi tại bàn đàm, khi vừa thấy hai vị chị em của tôi này, cùng với hai đứa con bé vào của, thì ngay lập tức Diêu Âm chuyển qua câu chuyện của cô ta để nói. Tôi nói đến vấn đề của cô, nhưng tất cả mọi người đang ở trong Niệm Phật Đường không ai hay biết gì hết, tại vì tôi chỉ đem chuyện của cô ta nói giống như là một mẫu chuyện bình thường nào đó để làm ví dụ. Vì tôi quyệt lòng muốn giúp cho Cô này thoát nạn, nên nhiều lúc Diêu Âm nói rất là nhanh, và rất là mạnh!...

Thì xin thưa là Diêu Âm đem cái phương pháp “Khai Thập - Điểu Giải” oan gia trái chủ trong phép “Hai Niệm” của Tịnh-Đức Tông ra để mà giảng cho cô ta và mọi người cùng nghe. Diêu Âm khuyên là tất cả những người mà đã niệm Phật thì phải có một cái tâm vững vàng tin tưởng vào lại Phật dạy, chính như cái niềm tin vững vàng này nó sẽ phá tan tất cả những oán hận, những chấp niệm, những ma niệm... Giờ là: “**Tín năng siêu vượt chúng ma**”.

Trong ba đêm đó, mọi đêm nói một chút mà tôi chỉ đem ngay cái vấn đề của tôi đó đã khai với mình ra để làm thí dụ. Hai vị chị em của người đó biết chắc chắn là mình nói đến họ, nhưng mọi người đều vô tình không ai hay biết.

Diêu Âm nói là: Khi mà lòng tin của mình vững vàng, niệm lên một câu A-Di-Đà Phật thì ngay trong câu niệm Phật của mình có quang minh phóng ra, trong quang minh đó hóa ra vô số Bồ-Tát...

Đây là lại trong kinh Phật dạy. Khi chúng ta thành tâm niệm Phật, chí thành, chí thiêt... thì có hai mẫu là lấy Bồ-Tát đến gia trì cho mình, có như Thiên-Long Hộ-Pháp bảo vệ cho mình. Nhưng thật cả một chuyện niệm nào chúng ta đều có thể hóa giải được hết ...

Không biết là chị có dám mạnh dạn nghĩ như vậy hay không? ...

Giống như huynh Đức Phong nói:

- Lòng kiên thiêt của mình thiêt sự có hay không?...

- Lòng chí thành của mình thiêt sự có hay không? ...

Khi thiêt sự có chí thành kiên thiêt, thì một câu A-Di-Đà Phật sẽ linh nghiệm “**Bất khả tư nghị**”.

Đêm thì như thế, cô ta với tôi liên lạc liên. Tôi xin kể sơ chuyện này thôi, chứ không dám kể

chi tiết, vì có thể có người nghe đến sinh ra hãi sợ! Nhưng đã niệm Phật mà còn sợ, chứng tỏ niệm tin của mình đã yếu rồi đấy! Nếu Diêu Âm nói chuyện này mà chị vẫn không sợ gì cả, tức là đã có sợ khinh thì tội vậy.

Cô đó đã thấy người hiện tượng mà chứng tỏ là kinh khủng! Không phải là niệm ngi mà thấy. Cô đang tỉnh thức mà thấy. Cô ta nói:

- Em nghĩ ở trên bàn Phật niệm Phật, nhưng mà các vị chúng sanh đó vẫn tiếp tục ràng buộc ra đời nọ. Họ biết em không được niệm Phật nữa. Họ biết em phải tiếp tục chết đi!...

Lúc đầu tiên mới gặp, cô kể lại những chuyện này. Nghe vậy tôi mới hiểu tình hình cho cô ta để cô ta không còn sợ nữa!... Tôi đến cô khi gặp các vị đó không sợ! Cô nói thẳng thắn như vậy:

- Xin thưa với chị, tôi thì tôi không sợ. Nhưng mà tôi quyết lòng niệm Phật để về Tây Phương Cực Lạc. Tôi sợ hãi là chính chị nói với chị, khi tôi về được thì Tây Phương Cực Lạc tôi sẽ có thể thông đạo, tôi sẽ tìm mọi cách để cứu độ chị. Trong quá khứ tôi đã làm quá nhiều sai lầm, vì lúc mê muội tôi đã tạo ra những oán nghiệp với chị, bây giờ chị vẫn đến đây trừ thù tôi nên hết, quý vị nghĩ tôi thì cũng vì nghĩ, tôi không có một chút nào kháng cự lại, tôi vì đó là lợi ích của tôi. Nhưng vậy chị nghĩ tôi là vì lợi ích của chị, còn tôi thì tôi không sợ.

Tôi đến cô đó rõ rệt một điếu. Tôi nói, nếu mà họ muốn giết em, (tôi kêu cô ta bằng em), nếu giết được thì họ đã giết em rồi, chị làm gì mà họ biết em phải tiếp tục? Họ biết mình tiếp tục chứng tỏ là họ không có khả năng giết được mình, mà họ muốn mượn tay mình giết mình đó. Vậy thì để gì mình phải đoan cái mạng của mình để tiếp mình chịu đọa lạc?... Cho nên em cứ vững tâm đi, đừng có dè dặt làm như vậy nữa. Cô ta cũng tin tưởng làm đúng theo lời dạy. Cô vẫn mạnh mẽ đi đến và nói thẳng với họ luôn...

- Tôi xin thành tâm sám hối với tất cả chị, nếu mà chị vẫn thấy tình huống xấu những oán hận này, tôi sẽ đem tất cả những phước lành của tôi hiến tặng cho chị, khuyên chị hãy thành tâm niệm Phật với tôi đi, để cho trong duyên này chị cũng thoát tất cả những ách nên mà chị vẫn đang bị, để chúng ta cùng với Tây Phương, cùng thành đạo Vô-Thần, cùng cứu độ chúng sanh. Oan oan của chúng ta thì nay không còn nữa rồi báo nữa. Xin hãy cứ vững tâm vậy.

Cô ta đã thức hiện đúng như lời tôi dạy. Cô nói, trong quá khứ có những lúc em cũng nghĩ đó niệm Phật nhưng mà tại sao không hết!... Cô ta có đến tôi đến trước cái bàn thờ và chỉ cho tôi thấy cái phòng của cô ta đã nghĩ tại đó niệm Phật. Tôi nói với cô ta:

- Đúng đó! Tại vì lúc đó em không có chí thành.

Tôi nói gì nghe như lời của huynh Địch Phong. Cô cãi với tôi:

- Không phải vậy!... Em biết là chí thành!...

- Em không chí thành! Lúc đó em sợ hãi lắm trong đó có phải không?...

- Đúng! Em sợ quá!...

- Đúng rồi!... Muốn thì em niệm Phật, mà tâm thì em sợ! Em sợ thì em niệm “Sư”, chị

đâu phải là em niệm “A-Di-Đà Phật”?...

Rõ ràng cô sợ quá nên không đành tâm niệm Phật được! Nhiều khi niệm câu A-Di-Đà Phật có một tiếng, còn sau đó thì cô van xin: “Chờ vài phút! Tha cho tôi!... Tha cho tôi!... Tha cho tôi!...”, mà cuối cùng là mình niệm Phật!... Lúc đó tâm mình đã rời rồi!... Tôi nói:

- Bây giờ em hãy bình tĩnh lại, quyệt lòng niệm Phật đi. Với đi đến thẳng với họ mà nói rằng, tôi xin nhận tất cả lỗi lầm và quyệt lòng nguyện cầu họ hãy buông tha đi, rời cùng niệm Phật cầu vãng sanh.

Xin thưa với chị với, điếu gì ba đêm, tất cả chị có ba đêm thì hẳn tiếng đó đã chìm đi.

Một năm sau cô ta tới Toowoomba gặp tôi tại Tỉnh-Tông Hồ-C-Việt, cô nói rằng một năm qua em không còn bận tâm gì nữa nữa đó nữa. Tôi nói lại chúc mừng cho cô. Hãy vững tâm! Nhưng sau đó cô ta cũng có nói, trong khoảng gần đây, hình như có hiện tượng họ lại giận nhau với lòng vững tin. Tôi nói, giận giận nhau với thì cứ làm như với nữa, cũng điếu gì như với nữa là xong, đâu có gì mà ngại!... Cô ta yên chí làm theo.

Số việc trước sau xảy ra như vậy. Câu chuyện này giúp cho chúng ta chứng minh được rằng:

Khổn thì, chí thành niệm một câu A-Di-Đà Phật phá tan tám mươi hai kiếp, nghiệp chướng sanh tử trược thế.

Chúng ta nên nhớ, trong nghiệp chướng có cái oan gia trái chủ chướng, nó có cái bình chướng. Khi mà trải qua những kinh nghiệm, toàn là kinh nghiệm bất ngờ, Diêu Âm mới thấy rằng cái phướng pháp niệm Phật là tuyệt vời!

Khổn thì xin với chị với hãy họ quyệt tâm tin tưởng vững vàng vào câu A-Di-Đà Phật Vạn-Đức Hồng-Danh, để giúp cho một phạm phu tục tử tại chướng sâu nặng, oan gia trái chủ trùng trùng điệp điệp sát bên mình, không bao giờ xa mình, mà được thoát nạn. Một câu A-Di-Đà Phật hóa giải được, chị không phải là một cái gì khác để hóa giải đâu.

Tôi vì thời gian có hạn, Diêu Âm không biết triển khai làm sao cho nó đầy ý nghĩa. Ngày mai chúng ta hãy tiếp tục những câu chuyện khác, để mình coi thử là tại sao một người niệm Phật, gọi là niệm Phật leo lẻo đó, tiếng rằng là ngon, nhưng ách nạn lại giải không được! Trong khi đó, cũng là một người niệm Phật như vậy, nhưng mà lại giải được ách nạn, giải rõ ràng, giải dễ dàng đến nỗi không ngờ được.

Xin lấy lại câu chuyện Đức Phong nói: “**Khổn Thì - Chí Thành - Chí Kính**”. Hay nói theo Hòa Thượng Tịnh-Không là “**Chí thành tự nhiên cảm thông**”. Lấy lòng chí thành này hóa giải oán thù, oan oan tiếng báo tử đây liễu đời. Chúng ta cùng nhau kết thành bốn lữ đi về Tây Phương Cực Lạc...

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Tĩa Đàm 42

Nam Mô A Di Đà Phật.

Một ngày hôm nay chúng ta hãy cùng nhau chuyển đổi cái duyên của chúng ta trong pháp giới. Nghiệp chuyển này nó liên quan đến cái đề tài “**Hệ thống Dục - Khai Thác**” trong pháp “**Hệ Niêm**”.

Thật ra cũng vì bồng ngồng vì ta cài vào cái thớt kọt, vì quá bực bách nên Diêu Âm làm liều, chớ không phải là Diêu Âm này có năng lực gì đáng nể là mới vẽ “*Thuyết Pháp*” đâu. Xin chớ vội nghe những chuyện này rồi đừng nên ra ngoài nói rằng, ngồng vì nào có điểu gì vậy nên nên vẽ vẽ trong pháp giới thì kêu Diêu Âm thôi chứ a. Nếu tung tin như vậy thì Diêu Âm bực khờ rồi!... Không phải như vậy đâu! Những chuyện gặp được hột hột là ngẫu nhiên, vì bực kọt quá nên làm liều, hột hột có tính cách tâm lý để giúp cho ngồng vì bớt an tâm, và có lẽ nhờ chính sự an tâm này mà hột mới thoát nạn. Những điểu Diêu Âm xin thưa ra đây để chúng ta rút ít chút kinh nghiệm thôi.

Hôm nay cũng xin kể một câu chuyện khác bạn ngó tôi ta là a, bạn cài vào một cái thớt nên đành phải làm liêu. Ngó tôi đã cài Diêu Âm vào thớt này chính là chổ Diêu Thuyền ng. Chổ đó là một ngó tôi rất thân trong nhóm học niếm mà chổ tôi đang đang cài mình vô trong cái thớt không biết làm sao mà trốn cho được c! ...

Đó là vào năm 2007, hình nh³ v³y. Di³u Âm v³ Vi³t Nam, ch³ Di³u Th³ng đ³n g³p và nói là có m³y v³ mu³n m³i Di³u Âm ăn ph³ t³i m³t quán ph³ chay ³sát bên chùa Ho³ng Pháp. Nghe nói ăn ph³ thì Di³u Âm cũng ham, đi li³n. Khi đ³n r³i, h³ m³i ăn ph³. Khi mình ng³i xu³ng ăn gi³a ch³ng tô ph³, thì ch³ m³i gi³i thi³u ba ng³i, t³c là nh³ng ng³i đã đ³i mình ăn đó, ch³ nói: “*Xin huynh Di³u Âm khai th³ giùm cho cô này...*”. Ôi tr³i! Rõ ràng, đúng là mình b³ng³i ta l³a r³i!...

Mày chớ đó mà i nói nhè thè này nè:

- Trong h_àn m_ài năm qua, c_ả m_ài đêm tôi ng_ủ thì có m_{ột} t_{ên} ng_{ười} i đàn ông t_{ên} i làm tình v_ới tôi, mà đêm nào cũng v_ớy h_{ết} t_{ên}! H_àn m_ài năm. Bây giờ làm sao xin anh Di_{ễn}u Âm giúp cho tôi g_{ặp} i cái n_ữn này! ...

Quý vớ thớ y kớ t không? Rõ ràng có bớ kớ t không?... Chớ t rớ i!... Làm sao đây? Diớ u Âm đầu có biớ t đớ c chuyớ n này mà bớ t đi điớ u giớ i? Kỳ lớ không! ... Mà xin thớ a thớ t là trớ c khi vớ đó kớ ra câu chuyớ n vớ ng nớ n, thì mớ y vớ đó có vớ khúm núm, lo sớ ... Thớ y chớ đó có vớ sớ quá, mớ t mầy thì xanh lét!... Còn Diớ u Âm thì miớ ng lớ i hớ i thấu láu, vớ a thớ y vớ y thì nói liớ n:

- Đ▯ng đ▯ng! Đ▯ng s▯!... Đ▯ng s▯!... G▯p t▯i th▯ cái g▯ c▯ng xong h▯t...

Mình nói cho người ta vui thôi, mà lại nói ra một lời thì rút lại đâu có được!... Mà thật ra là tôi vì thấy cô đó lo sợ quá!... Tình cảm tôi nghĩ quá!... Mình nói để tình thân của cô được tròn an lạc thôi. Nhưng vì a mà tôi viết mấy dòng nói ra thì thực như bạn hỏi! Rút lại là không được! Nhưng vô tình câu nói này lại giúp tôi đi u cô ta đang trông chờ! Cô đó mừng quá, mà không ra câu chuyện như vậy... Tôi mới nói:

- Thôi đừng có rầy. Bây giờ thì nay chớ vội gộp ngói i đó chớ đừng có làm tình với ngói i ta nữa nghe. Tôi vì thế gian trên mồm i năm qua thì đã quen rầy mà. Bây giờ hôm nay chớ quyệt tôi chớ i và chớ thà a trình dàng hoàng. Chớ hãy nói rầy:

- Anh với Tôi dù thế nào cũng có cái duyên với nhau. Chúng ta đã trộm lén với nhau qua mọt thế gian quá dài rầy. Anh là mọt ngói i âm, tôi là mọt ngói i dương, nếu chúng ta tiếp tục như thế này nữa thì cái chuyện này sẽ không đến mọt kết quả tốt đẹp đâu! Hừ quờ sau cùng chớ chớ anh cũng khờ mà tôi cũng khờ! Chúng ta sẽ tiếp tục bị đưa lên, khờ đau! Nhỡ vậy, đâu có sống ích gì!...

Tôi biết anh vì thế gian tôi nên anh đến với tôi. Bây giờ tôi hiểu ra được được được rồi, tôi tha thiết khuyên anh, cuộc tình của chúng ta bắt đầu từ đây chớ mọt. Anh quyệt lòng buông xả cái chuyện tình ái gì a âm và dương này đi mà chúng ta tìm con đường gì i thoát. Anh hãy niệm A-Di-Đà Phật cầu Ngài tiếp độ siêu sanh. Còn tôi vì cái tình của anh dành cho tôi, tôi quyệt lòng thọ công đức, niệm Phật ngày ngày hỉ hỉ công đức cho anh để cho anh sống được siêu sanh Tịnh-Độ. Nếu Anh thế tình thế gian tôi, thì anh phải giúp để tôi biết cách anh cũng ngày ngày quyệt lòng niệm Phật hộ pháp cho tôi để cho tôi cũng được vắng sanh về Tây Phương Cực Lạc.

Như vậy chúng ta biến cái tình duyên này thành cái tình thế gian chúng sanh, phát tâm cầu giúp chúng sanh thoát khỏi được vui, đến cái khổ của anh, đến cái khổ của tôi. Chúng ta cùng nhau đi về Tây Phương thành đạo. Được vậy mới là hay.

Còn nếu cuộc tình này còn tiếp tục, thì chớ chớ khi tôi chết tôi sẽ theo cớ nh gì i của anh, chúng ta sẽ chớ khờ sẽ trong nhợng cớ nh gì i này nhỡu đi kịp, không ích gì i gì!...

Tôi nói với cô ta là được bao giờ gặp ngói i trong mọt này là “**Oan Gia Trái Chớ**”, tôi vì trộm ng hỉ p này không phải là oan gia trái chớ, mà vì “**Chớ Ái**”. Chớ ái mà không chết thì được được đưa lên không có thế thoát ly được. Tôi cũng nói với cô là quyệt đành không được thỷ ông ta năn nỉ quá... thôi cho thêm mọt lần nữa là không được. Tôi vì thêm mọt lần là có thế sẽ thêm mọt lần thế hai, thêm mọt lần thế ba... thế là phải tiếp tục theo con đường đó mãi... Hãy cầu nguyện, mồm nh mồm, dùng câu A-Di-Đà Phật để mà giác ngộ cho anh ta.

Rồi tôi kêu hai ngói i chớ gái hay em gái gì đó thôi, tôi đến hai ngói i chớ em đó đêm nay với nhà cũng thỉp nhang khấn nguyện giùm cho cô. Ba ngói i cùng nhau thành tâm khấn nguyện. Còn riêng cô đó thì tôi đến bắt đầu từ hôm nay lo làm thiện làm lành, in kinh in tợng, giúp ngói i nghèo khổ, phóng sanh... rồi đem tất cả nhợng công đức lành hỉ hỉ công đức cho ngói i đó, hỉ hỉ công đức công đức cho ngói i đó để mà hóa giải cái chuyện này. Nếu mà cô quyệt lòng làm, thành tâm làm, thì có thế hóa giải được.

Cô đó vì quá tin tợng vào tôi nói của Diu Âm nên xin hỏi là quyệt đành thế hỉ n... Thì ba ngày sau, lúc đó Diu Âm có mọt cuộc hỉ n ở chùa Vn Đức của Đệ Lão Hòa Thợng Trí - Tịnh, thì chính ba cô gái đó đã tôi xin gặp riêng Diu Âm và nói:

- Anh Diu Âm i!... Tôi đã hỉ rầy!...

Tôi nói:

- Hỉ thế không?

- *Hết thết...*

Tức là cái việc trong miệng đó cũng chấp nhận, quyết lòng đi niệm Phật.

Câu chuyện nó xảy ra như vậy... Đón năm ngoài này đi với Việt Nam, tôi gặp tôi Chị Diêu Thuyền, tôi hỏi tôi mẹ tôi lớn nhà là thết sếp ngói đó đã hết chưa? Thì chị Diêu Thuyền cũng xác nhận là chị đó đã thết sếp hết rồi, đã sinh hoạt bình thường...

Kinh nghiệm này thết sếp rất là quý báu để cho chúng ta làm để kiên tham khảo trên con đường học niệm cho người vắng sanh. Khi có duyên chúng ta có thể áp dụng sự điều gì này để hy vọng giúp cho người người để người nên được siêu thoát.

Điều chủ yếu trong câu chuyện hóa giải này, chính là “**Lòng Thành**” của ba việc đó, nhất là lòng thành của người đang bị vướng mắc. Họ quyết lòng đem Phật pháp ra, đem Nhân-Quả ra, đem những điều để làm và giải thoát ra khuyên răn với đó một cách chân thành. Vô tình chỉ trong vòng ba ngày là giải quyết được. Ngày thứ ba mà đến báo rằng đã hết rồi, tức là có thể chỉ trong một ngày đầu tiên hay ngày thứ hai đã giải quyết xong, có thể là như vậy, nhưng Diêu Âm quên hỏi. Đến ngày thứ ba, người ta tức thì đến báo cho biết là đã giải quyết xong rồi.

Khi trải qua những cái kinh nghiệm như như này, mình mới thấy rằng chỉ việc trong pháp giải hỏi không phải là quá tàn nhẫn như chúng ta thường nghĩ đâu?... Họ cũng có đầy đủ tình cảm, lý trí, họ cũng có lòng từ bi, cũng có sự suy nghĩ... nhưng mà vì tham chấp, vì mê muội, nên họ cũng thường tạo ra những nghiệp nhân không tốt...

Ngay cả như chính chúng ta đây, là sinh ra trong cảnh giới người. Trong cảnh giới người thì nhân gian thường gọi là “*Vạn vật chi linh*”. Thế gian người ta nói con người là linh vật trong vạn vật. Đã gọi là “*Linh*” rồi nhưng mà coi chừng mình vẫn còn mê muội, mình còn dốt hơn hẳn người khác!... Mình cũng thường tạo: **nghep sát, nghep tham, nghep sân, nghep si, nghep mạn, v.v...** để thế nghiệp! Nhưng cái nghiệp đó nó sẽ theo mình suốt cả vô lượng kiếp chỉ không phải là tạm thời thôi!

Cho nên khi biết được rồi, mình muốn hóa giải được những cách như này, xin chỉ việc tập hóa giải, tập điều gì!... Khi mình gặp một cái “*Ma Nạn*”, đừng vội vã dùng các pháp thuật, dùng chú, dùng bùa mà trừ hại. Làm vậy nhiều khi mình tạo ra những điều oan uổng và sinh ra cái “*Ác Nhân*” không tốt.

Xin thưa thết là tất cả những người gọi là vô hình mà họ liên hệ với mình, nếu không phải là yêu để giúp đỡ người như trường hợp này, thì cũng là ông bà, cha mẹ, quyến thuộc trong nhiều đời nhiều kiếp... Nếu không phải là ông bà, cha mẹ, quyến thuộc nhiều đời nhiều kiếp, thì cũng là những người có liên hệ với mình. Liên hệ trong cảnh giới khác tức là những người đã bị mình đang tâm giết hại, chiếm đoạt, nỗi lòng người ta mà sinh ra duyên này.

Đã là duyên thì thuận hay nghịch vẫn là duyên. Chúng ta vẫn nên lấy cái “**Lòng Thành**” để mà hóa giải những “**Oán Kẹt**” này, thì tự nhiên cái mà gọi là việc oán việc thù sẽ chấm dứt đi. Chỉ còn chúng ta với và đem những cái thết lố quá mức mà trừ hại thì không tốt! Trừ như vậy chỉ là trừ cái ngọn, chỉ cái gốc nó vẫn còn đó. Còn đó thì họ không hỏi trong năm này thì cũng đời đời lúc mình chết mà hại mình. Mà giải như lúc chết họ không hại mình được thì

cũng hời đời nhàn nhàn liên hệ với mình, tôi vì đã mê muội thì hẳn có thể trở thù bất chấp vẫn đời Nhân-Quân!

Hiếu đức như vậy, thì mong tất cả chúng ta cùng tâm trí bị ra đời mà hóa giải nhàn nhàn kết trong pháp giải hay hẳn là chúng ta tạo nên oan nghiệp mới!...

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Tựa Đàm 43

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Ngày hôm qua chúng ta kết một câu chuyện về oán thân trái chủ. Khi biết họ niệm, vẫn đời oán thân trái chủ có thể điếu giải dễ dàng, nếu không biết họ niệm thì đời trước nhàn nhàn đời này chúng ta có thể vô tình trở giúp cho chúng ta oán thân thù hận hẳn đời dễ dàng báo hiếu người thân đời chúng ta không không!...

Cho nên khi biết đức họ niệm thì chữ “Hiếu”, chữ “Nghĩa” chúng ta đời làm tròn. Còn không biết họ niệm thì nhiều khi ta làm nhàn nhàn việc bất hiếu, bất nghĩa với cha mẹ, với ông bà mà không hay!... Hôm nay Diêu Âm xin kết một câu chuyện có thật xảy ra đời đây đời mình coi cái lợi ích của vẫn đời họ niệm nó hẳn như thế nào...

Diêu Âm có một người bạn, khi cha của người bạn đó mất Diêu Âm không hay, nhàn nhàn khi biết rồi đời thăm thì mới nghe gia đình kể lại nhàn nhàn việc như thế này:

Ba năm trước khi chết, thì ông có thể nhàn nhàn hay có nhàn nhàn triêu chúng giải nhàn lúc tỉnh, lúc mê, có lúc thì ông ta nói có một con chó chết to đang đuổi cắn, có lúc thì ông ta nói có một con chó ở đâu mà chết vô trong nhà, nó đang tôi của không cho ông ta đi, có nhiều lúc ông ta trốn người trong cái góc phòng và ông có vẻ sợ hãi vô cùng!... Hỏi ông đời sao vậy? Thì ông nói rằng, có con trâu đời nó đời ông!...

Hẳn thế nhàn này chết thể nhàn xuyên xảy ra nhàn vậy mà gia đình hoàn toàn không quan tâm đời... Con cái chết thể nhàn rằng, ông già đời lú đời rồi!...

Cũng có nhiều lần ông có chết lâm râm, lâm râm nói thm thm một mình... Con cháu đời ăn chết, thì ông nói:

- *Tôi bay đời có hẳn láo! Ta đang nói chuyện với ông đời của đời bay đây... Ta đang nói chuyện với ông bác đời bay đây!...*

Tôi là ông nói chuyện với nhàn nhàn người đời chết rồi. Có đôi lúc ông nói chuyện với nhàn nhàn người trong làng xóm quê mà nhàn nhàn người đời đó đã chết cách đó cũng mấy chục năm... Số việc nhàn vậy xảy ra suốt hẳn hai năm, gần ba năm, vậy thế mà tất cả người trong gia đình không ai hay biết gì chết, chết nói rằng ông chết rồi đời nên báo lú đời!... Người đời già báo lú đời là chuyện thể nhàn, ai mà không có!...

Khi nghe kể lại chuyện đó, Diêu Âm cảm thấy rất đau lòng! Nhưng đi trễ hoàn toàn đó không thể nói nên lại! Không cách nào giải bày cho người nhà hay được, vì sợ việc đã rồi!... Khi ông chỉ chột trong bình viên gần hai mươi phút qua rồi thì người bạn đang đi làm hay tin chạy vào, mới mới cái máy hô hấp, rồi đặt trên ngực người cha để làm hô hấp. Anh ta cũng nghĩ con lại mong sống của cha mình!... Bác sĩ thì nói với anh rằng, vì đã tắt hơi hai mươi phút rồi, nên không cách nào cứu lại được nữa đâu!... Nhưng anh vẫn tiếp tục dùng cái máy đặt trên ngực người cha mà làm hô hấp nhân tạo có tiếng động hẳn. Kết quả chắc chắn là không cách nào cứu sống được!... Sợ việc xảy ra như vậy!

Diêu Âm có đến khuyên gia đình nên niệm Phật hồi hướng cho ông, thì người bạn nói rằng, đời này khoa học đã lên đến cung trăng rồi, còn niệm Phật gì nữa!... Thế là cũng không ai chịu nghe!

Thật là một chuyện quá đáng tâm! Con người vì không hiểu đạo, không tin Phật pháp, không biết về luân niệm, thế nên cứ đem những cái kiến thức thế gian ra mà bàn luận, cứ đem những ý nghĩ của thế gian để gọi là báo hiếu... Vô tình, phải càng càng đáng cha cha nào càng gây đau khổ cho cha cha đó! Càng đáng cha cha nào càng đau đớn người mẹ xuống tận cùng những cảnh giới tội tày, đau khổ!...

Tôi là một người bạn quen biết, nhưng không cách nào mới lại khuyên được! Tôi bèn đem một đĩa “*Khuyến người niệm Phật*” tới biếu, rồi đem một quyển sách “*Khuyến người niệm Phật*” sợ một tí biếu... Tôi hy vọng là mẹ và đó nghe thôi, không nghe thì thấy máy đặt vài trang cũng được, vì trong cuốn “*Khuyến người niệm Phật*” tôi nói rất rõ chuyện này. Tôi dùng đó là một cái phụng dưỡng tiên đế may ra cứu họ... Nhưng tôi cũng nghĩ chắc rằng họ không thèm được đâu. Tình trạng như vậy, họ tiếp tục cứ đưa cha, rồi đưa mẹ, rồi sau cùng con cháu cũng đưa mình đi vào con đường chết là khổ nhân khổ!...

Chính vì thế, đây chúng ta biết được phụng dưỡng pháp luân niệm, chúng ta biết được cách điếu giải oan gia trái chủ, vậy khi mà thầy cha mẹ của mình có những triêu chứng bất thường, ví dụ như thầy nào là thú vật, nào cạp, nào beo gì đó... thì mình có thể hóa giải được luân, nhiều luân ba ngày là hết. Rồi nhiều khi họ thầy những việc trong gia đình, dòng tộc đã khuất một thầy ông, thầy bà, thầy cha, thầy mẹ... vậy, nhiều người không biết cứ tưởng rằng là ông bà mình và phù hộ cho mình, nên họ an tâm đi theo. Khi hiểu ra một chút đạo rồi, thì mình mới biết rõ ràng những hiện tượng này là oan gia trái chủ trá hình!

Biết được sự thật về những tình trạng đó, mình điếu giải vô cùng đến gần. Chỉ cần một ngày, hai ngày, nhiều luân ba ngày là có thể giải tỏa. Hóa giải bằng cách khuyến người đó vào lòng tâm, đừng sợ, hãy phát tâm niệm Phật, cầu Tam Bảo gia hộ. Khuyến người đó sám hối tội lỗi. Phải thành tâm sám hối, đừng nên lại, đừng nên khinh thường.

Đời với pháp niệm Phật thì sám hối cũng là câu A-Di-Đà Phật. Xin nhắc lại thật kỹ chuyện này, đừng nên sám hối bằng những phụng dưỡng pháp xen tấp mà có thể ảnh hưởng đến việc vắng sanh.

Nhưng người trong gia đình mà biết đạo, biết luân niệm thì điếu giải bằng cách phóng sanh, in kinh, ăn tụng, giúp người nghèo, cúng dường trai tăng hay làm việc công đức gì đó...

đem tất cả công đức đó hồi hướng cho cha và oan gia trái chủ. Hàng ngày niệm Phật rồi cũng thành tâm cầu nguyện với cha và oan gia trái chủ, hãy khấn nguyện, đấng ý như vậy:

Cha tôi tên là... trong nhiều đời, nhiều kiếp đã vướng đời, đã mê mẩn, làm những điều sai lầm với pháp giới chúng sanh, cho nên cái nhân xấu ác này, đến phút cuối đời cha và đến đây đời này, trở thù, điều này là đúng. Những xin cha và con nghĩ thử coi, chúng sanh trong lục đạo ai mà không mê, ai mà không đời? Những bây giờ cha tôi tên là..... đã thành tâm sám hối, đang ngày đêm niệm Phật cầu vớt Tây Phương. Nguyện mong cha và con thông nối niệm hiểu đến cả chúng tôi, con thông lòng thành sám hối cả cha tôi tên là..... Mong cha và xóa bỏ oán hận, cùng với chúng tôi niệm Phật, kết duyên lành với Tây Phương Cực Lạc. A-Di-Đà Phật phát đời thì nhờ cha và niệm Phật cầu vớt Tây Phương thì Ngài sẽ tiếp đời cha và trên cõi Tây Phương sẽ sống đời an vui cực lạc, thành đạo Vô-Thiền hay hơn là chấp vào những oán thù đời đời, kiếp kiếp bỏ oán nên trong tam đời khổ ải!...

Mình nói những lời đến gần như vậy!

Vì vắn đời lưu đọa sanh tử, vì vắn đời thoát ly cảnh giới địa ngục, nguyện mong cha và phát tâm niệm Phật, chúng tôi đem tất cả công đức thiện lành cả chúng tôi thành tâm hồi hướng cho cha và, mong cha và sớm gặp Phật đời lưu thoát cảnh địa ngục này.

Thật rồi cả ngày ngày mình hồi hướng công đức cho cha. Hãy nói thỉnh thoảng với cha như vậy. Khuyến khích cha. Nếu mà mình làm sớm, lòng chân thành, thì xin tha thứ, nhiều khi cha chửi là một ngày, hai ngày hoặc ba ngày có thể hóa giải được.

Chỉ vậy thôi mà vì người trong gia đình không biết pháp hồi niệm, nên đã đổ tình trạng oan gia trái chủ từ do báo hồi điển ra suốt ba năm trở lại! Vì quá coi thường đời pháp, nên gia đình cũng ít khi đến chùa, cũng không chịu báo cho một vị Thầy nào biết về tình trạng lòng cả cha mình, cũng không thêm hồi ai đến bàn ra tán vô có cách gì cầu trợ giúp cho cha già hay không!... Ba năm trở lại bỏ nên rồi chết! Tình thật, bây giờ con theo cái đà đó, theo tiến trình đó... những người già trong gia đình cũng chịu cảnh già già như vậy. Thầy vậy mà tôi không cách nào có thể khuyên được!

Mình là người biết chút ít tu hành, mình cũng muốn giúp, Những người ta lại có cái tâm phẫn nộ người tu, tâm chửi đời người tu. Thôi đành chịu thua! Không dám nói! Mình không dám nói ra khuyên không phải là sợ hao hồi tiền tài gì, mà chỉ sợ cha người ta mạnh đến buông bỏ pháp Phật pháp, làm cho họ phải mang thêm một cái nghiệp nữa. Cái nghiệp này nặng lắm!

Chính vì vậy mà vắn đời đi cầu giải oan gia trái chủ trong pháp hồi niệm, cha Tôi đã nói rõ ràng là luôn luôn đời hồi người bình phàm có tâm sám hối. Đời với người tu hành niệm Phật, chúng ta quyết một đời này vắng sanh với Tây Phương Cực Lạc thì cách sám hối hay nhất là:

- Không nên đời cho đến lúc tất hồi...

- Không nên đời cho đến lúc ngáp ngáp...

- Không nên đời cho đến lúc mê man bất tỉnh rồi mới sám hối. Lúc đó đã quá trễ rồi! ...

Niệm Phật Đương nhiên chúng ta mới buổi sáng trong khóa tụng kinh niệm Phật, chúng ta có

đồng một bài học học là đem công đồng này học học cho khắp pháp giới chúng sanh, học học cho oan gia trái chủ, học học cho ông bà cha mẹ, học học cho tất cả chúng sanh hữu duyên chung quanh... Chúng ta học học học. Đừng gì?... Đừng cái nể, cái ách tại cửa học học để kiêu mà chúng ta làm sai lầm với học. Chúng ta cứ làm như vậy thì hay hơn là ở ngoài đây đã có ban học niệm mà:

- *Vì nhà tiếp tục công cao ngã mà! ...*
- *Vì nhà tiếp tục công tranh, ganh tị! ...*
- *Vì nhà tiếp tục công chèn ép lẫn nhau!...*

Cứ tiếp tục làm như vậy, rồi sau cùng như ban học niệm thì học niệm!?... Xin thưa không phải như vậy đâu!... Như thế đành chúng ta phải hóa giải trừ c.

Thành ra “Học Niệm” chính là công một “Pháp Tu”, và đến giờ, và cả thế để cho chúng ta đều được thuận buồm xuôi gió đi về Tây Phương, thoát tất cả ách nể trong lúc đọa luân học, một để thành đạo vậy...

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Ta Đàm 44

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Ngày hôm qua chúng ta nói về oan gia trái chủ. Muốn hóa giải cái nể này không có gì khác hơn là lòng “**Chân Thành - Chí Thẳng**” của người chầu nể. Tức là người bình phải biết sám hối, phải biết thành niệm câu A-Di-Đà Phật sám hối, thì sẽ hóa giải có lẽ là rất dễ dàng.

Hôm nay chúng ta tiếp tục nói thêm về sự tác động của cái lòng “**Chân Thành - Chí Thành - Chí Kính**”, nó hiểu như thế nào?... Xin kể ra đây hai câu chuyện.

Có một vị kia cũng biết cái nể thì học về ở gần chùa Hoàng Pháp (đã kể trong ta đàm trước). Tức là trước đó vị này có người yêu. Anh ta thì học cô học mà cô không đồng ý. Rồi khi cô lấy chồng, có con và không biết vì lý do như thế nào mà người yêu cũ đó chết đi. Sau đó thì đêm đêm anh ta cứ nhớ với với cô ta, rồi qua thế gian cũng sáu bảy năm như vậy.

Điêu Âm cũng gặp được cô này, chỉ biết qua đời thôi mà thôi. Trong mấy lần nói chuyện qua đời thì Điêu Âm đã khuyên vị này nên thành tâm dùng cách điếu giải để hóa giải. Nhưng mà hơn hai năm qua rồi vẫn điếu giải không được. Cách đây mấy tháng, cô lại đời thôi thì học học, và báo tình trạng như vậy... như vậy... thì phải làm sao?... Điêu Âm cũng nói rằng, hãy về để điếu với người trong mộng đó mà khuyên người đó hãy niệm Phật đi, khuyên hãy buông xả mọi tình này ra. Được biết, xin cô phải chú ý cho mấy điếu này:

- *Đừng bao giờ cho người trong mộng đó là oan gia trái chủ.*
- *Đừng bao giờ gọi học là cái để Quê! Đừng Ma!*

- Đương bao gì dùng bùa, dùng chú để trấn an ta.

Nhưng cô không quyết làm theo. Có lúc thì cô muốn đi tìm gì, có lúc thì cô dùng chú, có lúc thì cô lại như đến một vị có pháp thuật nào đó để đánh đuổi những người ta. Cô chực tìm một cách, hỏi khắp nơi... Nhưng qua hai năm rồi cũng không gì quyết định được!...

Sau đã gì quyết không được có lẽ bởi vì cô không có một chỗ đứng nào để thoát. Không phải pháp nào cô thấy sự tin tưởng! Đúng ra đi đứng nào cô phải đi một đường mới tin. Ví dụ, nếu mình có cái năng lực mạnh, hoặc mình có cái thứ lực vậy, tức là mình có một cái phép thuật nào đó, thì mình có thể dùng bùa, mình có thể dùng chú để trấn an người ta hoặc gì thoát cho mình... Đây rõ ràng là cô không có khả năng gì hết. Nay thì vậy chứ này, mai thì như thế này... Nói chung là chực khắp nơi nhưng không vậy tin vào chỗ nào cả. Chính vì vậy mà cái ách này trong hai năm qua vẫn không gì quyết định được gì hết! Sau khi chực khắp nơi rồi, cô lại quay về hỏi Diêu Âm nữa. Diêu Âm cũng đành trả lời: “Xin chịu thua”.

Trong khi đó cách đây cũng sáu tháng, có một vị kia bị cái này cũng liên hệ đến các vong linh, nghĩa là đêm đêm nằm nghe cô thấy nghe bị các vong đi theo. Theo như cô ta nói, trong khoảng thời gian bị bệnh năm năm gì đó, một số vong linh cứ theo phá rối cô ta, làm cho cô ta không bao giờ được an giấc. Cách đây cũng sáu tháng, có người gì đi thiêu thiêu Diêu Âm và Diêu Âm có nói chuyện qua đi đến thời vị cô ta, một cuộc đi đến rồi nghe. Cô ta nói, cô nghĩ rằng là cuộc đời cô không cách nào có thể an vui hạnh phúc được nữa, bởi vì cái mệnh này không thể gì quyết định được!... Nghe vậy, Diêu Âm cũng cũng khuyên khuyên tên cô và nói rằng, thật ra không có chuyện gì là không thể gì quyết định được hết!...

Diêu Âm cũng đem cách đi tìm gì pháp gì chúng sanh trong pháp hội niệm ra nói và khuyên cô ta hãy tin tưởng theo theo hi vọng như vậy:

- Thật là bất đắc dĩ nay cô đương nên lo nghĩ, đương nên sợ hãi khi gặp những hiện tượng đó nữa, vì chắc chắn rằng chuyện này đương có nhân duyên bên trong. Theo như cô kể, thì tôi thấy cái duyên này có thể là một duyên lành chứ chứ là duyên ác đâu!...

Câu chuyện này, đương tiên do cô đó đã phát một tâm nguyện quá mạnh! Cô phát lòng nguyện cầu để chúng sanh đau khổ trong ba đường ác. Cô nguyện như vậy: “Nếu như có duyên với tôi, thì tôi sẽ quyết tâm cầu để cho vậy”.

Khi đi đến chùa niệm Phật, cô thấy có trạng thái trầm cảm, mệnh lòng, dường như khi nghĩ đến những cảnh khổ của chúng sanh trong địa ngục, ngã quỵ, súc sanh... Do cái tâm quá tội lỗi, thấy nghe nghĩ, và nghe nói đến cảnh khổ trong ba đường ác thì vị phát lòng nguyện cầu để chúng sanh trong cảnh khổ. Khi cô ta khởi nguyện hai ba lần như vậy thì bị vướng phải tình trạng là các vong đã theo cô ta suốt trong vòng mấy năm trước.

Nghe kể chuyện, Diêu Âm mới nói, nếu đúng như vậy thì hóa gì chuyện này có lẽ cũng đến gần lắm, không khó đâu! Hãy vậy tâm đi...

- Một là khi gặp các ngài lòng vậy thì đương sợ hãi. Bởi vì đó là những người có duyên với cô, chứ không phải là vô duyên đâu!...

- Thật là bây giờ khi gặp các vị đó mình nói lời. (Mình nói qua thì rồi nói lời cũng

đồng c, có sự gì đâu? Quân t mà!...). Nói làm sao?... H i tr c tôi t ng tôi gi i l m, tôi m i phát tâm c u đ ch v. Nh ng bây gi suy cho cùng thì tôi đ quá, tôi c u không đ c. M t ch ng mình rõ ràng là khi ch v đ n v i tôi... làm tôi s mu n ch t luôn!... Th t s là tôi c u không đ c. Bây gi báo cho ch v bi t là tôi xin phát tâm l i, tôi s tu hành t t đ h i h ng công đ c cho ch v, riêng ch v ph i t tu l y.

Tôi xin gi i thi u cho ch v m t cách tu đ n gi n nh t c a th i này, đó là xin ch v hãy phát tâm ni m “Nam Mô A-Di-Đà Ph t”, ni m danh hi u A-Di-Đà Ph t c u vãng sanh T nh-Đ . Đ c A-Di-Đà Ph t đã phát đ i th h n m i ki p qua r i. Ng ài nói n u ch v quy t lòng ni m A-Di-Đà Ph t thành tâm nguyện c u vãng sanh Tây Ph ng C c L c, thì đây là cái duyên cu i cùng trong l c đ o luân h i, đ ch v đi v Tây Ph ng thành đ o. Bây gi tôi không có cách nào đ giúp cho ch v vãng sanh ngoài cách chính ch v ph i ni m Ph t. Còn bây gi ch v c theo tôi, thì tình th t là tôi c u không đ c, mà ch v l i làm cho tôi ph i s h i, b t an! H i tr c “L D i!” tôi m i phát nguyện sai l m nh v y!... Bây gi “Khôn Ra!” r i tôi m i bi t tôi không có l c nào c u ch v đ c ... (C thành tâm mà nói nh v y).

Hôm nay ch v đã đ n v i tôi, n u v nào th t có n i kh gi, xin c nói cho tôi bi t, n u trong kh năng c a tôi, tôi s c g ng h t s c giúp cho ch v...

Đ c r i đó! Tôi nói v i cô c làm nh v y đi th coi có gi i quy t đ c hay không?...

Cô ta v nhà cũng ch a làm, vì nghĩ r ng ch m y phút nói chuy n qua đ i n tho i đ i n t ch a đ rõ ràng. Gia đình, cha m khuy n khích cô nên vi t m t lá th g i cho tôi. Cô vi t th b ng email r t là dài g i đ n tôi, k khá chi ti t t đ u chí đu i s vi c đã x y ra. Thì Di u Âm cũng vi t l i cho cô ta m t lá th ... Th t ra thì tôi đ nh r ng ph i vi t ít ra cũng ch c lá th đ hóa gi i l n l n. Nh ng trong th i gian qua vì quá s c b n, nên ch vi t đ c có m t lá th nh m giúp cô an tâm tr c, gi i t a b t nh ng v n đ c p bách tr c m t. R i sau đó tôi đ nh vi t đ n lá th hai... Nh ng l n l a cũng không vi t đ c. Th t s không có gi vi t th . Th i gian ch v y mà trôi qua m y tháng tr ng im l ng!...

Không ng , cách đây c b n tháng, (b n tháng hay ba tháng gì đó), sau khi v a Perth tr v, thì m t ng i b n đ ng tu, là v đã gi i thi u cô ta v i tôi, đã email báo cho tôi bi t r ng cô đó đã h t n n r i!...

Xin th a v i ch v, đây là m t s th t.

Cái ch ng n n t ng là l n l m, nh ng th t s th y v y mà không có gì đáng s l m đâu!... T t c ch v chúng sanh trong pháp gi i hình nh h cũng hi n l m!... H cũng có tình c m, h có lý trí, h có đ y đ t t c nh ng suy nghĩ t ng t nh ng i đang s ng, ch không có gì khác l m đâu. H có m t đ i u thua mình, th t s là thua mình, đó là h kh h n mình, h b b c bách h n mình... H đang kh n c u nh ng ng i s ng trên đ ng gian hãy th ng h , giúp đ cho h , gi i c u cho h , h i h ng công đ c cho h , ch h không có ác ý gì nh i u đâu.

M t đ i u ch ng mình là cô này khi đ c kinh Đ a-T ng, nghe nói trong c nh đ a ng c kh quá!... Tâm t bi l n nên v i v a phát ra l i nguyện, tìm cách c u đ chúng sanh trong tam ác đ o....

Tu hành thì chớ a đờ c bao nhiêu, công đờ c thì còn nhố xú, mà đã vớ i phát tâm cớ u đờ chúng sanh. Khi phát ra lờ i nguyẽn quá thành tâm nên liền có “Cờ m ờ ng”... Tôi vì, ngớ i ta đang bớ khớ mà!... Ngớ i ta đang bớ nớ mà!... Ngớ i ta đang trông sớ cớ u đờ hớ mà! ... Cho nên khi gớ p mớ t ngớ i phát tâm ra thì hớ theo liền, hớ theo đờ xin công đờ c hớ u mong thoát khớ đờ c vui chớ có gì đâu mà sớ. Vì tâm tớ bị nên mình mớ lờ i nguyẽn cớ u hớ ... ớ y thớ mà khi hớ đờ n vớ i mình thì mình sớ muớ n chớ t!... Gớ p hớ mà sớ hớ t hớ n hớ t vớ i thì làm sao có thớ cớ u hớ đờ c?... Phớ i không? Tôi giớ ng giớ i vớ i cô nhớ vớ y!

Tôi nói, thôi bây giờ cô đờ ng sớ nớ a nhé. Hãy thớ ớ ng hớ, thông cớ m cho hớ. Khi hớ đờ n mình cớ chớ p tay thành khớ n nói:

- Tôi vớ i chớ vớ đã có duyên vớ i nhau, nớ u mà duyên lành thì tôi giớ i thiớ u cho chớ vớ con đờ ớ ng tu niớ m Phớ t. Chớ vớ giúp tôi, tôi giúp chớ vớ. Tôi giúp chớ vớ là ngày ngày hớ i hớ ớ ng công đờ c cho chớ vớ. Chớ vớ giúp tôi bớ ng cách hớ pháp cho tôi, làm cho tôi an ớ n tinh thớ n đờ tu hành. Chúng ta giúp nhau cùng nhau niớ m Phớ t Cớ u vớ ớng sanh vớ Tây Phớ ớ ng Cớ c Lớ c.

Còn giớ sớ nhớ chớ vớ và tôi có cái mớ i oán hớ n, thì tôi xin thành tâm cúi đờ u tha thiớ t xin sám hớ i vớ i chớ vớ. Nhớ t đờ nh tôi không làm đờ u gì sai vớ i chớ vớ nớ a. Tôi sớ đem hớ t công đờ c tu hành cớ a tôi hớ i hớ ớ ng cho chớ vớ, đờ chớ vớ hớ ớ ng đờ c lờ i lớ c. Mong chớ vớ nớ ớ ng theo cớ hớ i này cùng nhau niớ m Phớ t đi vớ Tây Phớ ớ ng đờ chúng ta cùng liớ u đờ n cái ách nớ n trong sanh tớ luân hớ i, nhớ t là chớ vớ đang ớ trong cớ nh giớ i đau khớ !...

Cớ thành tâm mà nói nhớ vớ y!... Xin thớ a thớ t chớ ớ ng nớ n cũng đờ giớ i quyớ t lớ m, không khó đâu! Cái khó là mình có thành tâm hay không?... Nhớ hôm trớ c huynh Đờ c Phong nói:

- Mình có Khớ n Thiớ t hay không?...

- Mình có Chí Thành hay không?...

- Chí Thành tớ nhiên có Linh ớ ng...

Cũng trớ ớ ng hớ p tớ ớ ng tớ, mà vớ kia lờ i cớ nói theo kiớ u này:

-Trớ i ớ i! Anh bớ t không? Hôm qua tôi đi xuớ ng chớ đó đờ nhớ mớ t ngớ i tớ i đánh nó... Đánh nó mà nó cũng không chớ u đi... Nhớ u lờ n nó leo lên ngớ i tôi, tôi đờ p nó xuớ ng đờ i giớ ớ ng... Nó là cái đờ quớ !...

Tôi nói, đờ ng bao giờ giớ i ngớ i ta là đờ quớ nớ a. Muớ n đờ u giớ i mà lờ i chớ i ngớ i ta là “Đờ Quớ” thì làm sao đờ u giớ i đờ c!... Thớ t ra ngớ i ta vì thớ ớ ng mình, đờ n nớ i chớ t không chớ u đi đờ u thai, lớ ng lớ tìm cách đờ n vớ i mình, mà mình lờ i cho ngớ i ta là đờ quớ! Kêu ngớ i ta là đờ ma!... Còn nói nhớ ng lờ i nhớ vớ y, còn có tâm khinh miớ t nhớ vớ y... Thành ra giớ i quyớ t không đờ c!

Đây cũng là mớ t kinh nghiớ m khá hay đờ suy nghiớ m. Chúng ta có thớ dùng tình thớ ớ ng rớ ng lờ n đờ mà hóa giớ i nhớ ng oán kớ t vớ i nhau, cùng nhau kớ t làm bớ n lớ tu hành, cùng Niớ m Phớ t đi vớ Tây Phớ ớ ng. Tớ t cớ đờ u có thớ đờ c thành tớ u hớ t ...

Nam Mô A-Di-Đà Phớ t.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Cách đây hơn một tháng, Diêu Âm có cái duyên đi lên vùng tây Úc để thăm, kết quả cũng khá là viên mãn...

Trên Niệm Phật Đương Liên-Hoa có quay phim rồi, người ta ghi rồi từng rồi khai thố, hàng ngàn của Diêu Âm ở trên đó, rồi đóng thành một quyển tập trong đó thì cũng có một số rồi khai thố của Hòa Thượng Tịnh-Không. Hàng giờ xuống đây như Diêu Âm kiểm chứng giùm. Nhưng mà đến nay cũng chưa có xem qua đâu cả.

Tâm lòng của người ta chân thành, niềm tin của họ rất tha thiết, cho nên tại cái vùng đất đó số mệnh có người vắng sanh, họ ra đi để rồi thoát khỏi thế giới này là “**Bất Khư Thế Nghi**”.

Cho nên, khi mình nói về hàng ngàn chết ra nó không có khó. Nhưng mà khó là:

- Người khai thố có tin thế giới hay không?...

- Cái lòng chân thành của người họ niềm có thật sự đúng mệnh hay không?...

Nếu bạn họ niềm có hàng ngàn người tin thế giới tha thiết, chí thành, chí kính, thì hàng ngàn hàng ngàn họ đến trước người bình nói hàng ngàn rồi là đến gần, hàng ngàn truy cập thành tâm đến cái tâm của người bình, khi đó họ cũng tin thế giới rồi họ tha thiết nguyện vắng sanh. Chỉ như vậy mà thôi...

Niềm tin là số khi đến cho tất cả để họ đến vắng sanh về Tây Phương Cực Lạc...

Ở đây chúng ta hàng ngàn nói về họ niềm. Chúng ta có nhiều bằng chứng chứng minh cho số vắng sanh về Tây Phương Cực Lạc. Mong rằng niềm tin của chúng ta vững vàng, để khi chúng ta đi khai thố hàng ngàn người bình giúp họ phát tâm tin thế giới, thì đó họ mới phát nguyện vắng sanh tha thiết, rồi họ sẽ bám theo giây phút để niềm câu A-Di-Đà Phật. Được vậy, quý vị sẽ thấy hàng ngàn hiện thế giới bất kỳ thế giới xảy ra...

Khi nhắc đến Niệm Phật Đương ở bên tây Úc, Diêu Âm cũng có một kinh nghiệm gọi là điếu giói về việc trong pháp giới, hàng ngàn chết ra đây không phải là oan gia trái chủ, mà là điếu giói sẽ liên hệ trong pháp giới về để tạo thành đó. Chuyện này cũng thật có liên quan khá cao.

Cách đây chỉ hơn ba năm, mới đó hơn ba năm rồi, có một người Phật tử ở trên tây Úc đã bỏ một cái vòng nhúng vào. Cái vòng nhúng vào người đó hàng ngàn không phá phách, không gây rắc rối gì đến mới người họ, mà chỉ nhúng vào rồi đến người đó đi casino, nghĩa là đi đánh bài để kiếm tiền về chích “Xì-ke”.

Thật ra thì cái vòng đó không ai xa lạ, mà chính là ông chú ruột của người bình nhúng đó. Lúc còn sống ông ta đã chích “Xì-ke” quá liều mà chết. Khi chết xong thì không biết tại sao ông vẫn còn tiếp tục cái nghiệp đó, ông chỉ nhúng vào để cháu rồi khi đến để cháu đi ra đánh bài, đi casino, mà đánh đâu thắng đó. Thế nên về để tiền hút chích là về...

Trong gia đình anh đó cũng có một người chị đã chết cách đây khoảng bảy năm. Ông chú thì chết mười ba năm. Nếu tính đến nay thì thêm ba năm nữa là mười sáu năm. Người chị đó mới nhập vô một đứa em gái của anh, hai người vong mạng bàn tính với nhau. Vong của người em mới nói:

- Chú ơi! Chú ác chi dữ vậy!... Chú đã nghiệm xì-ke rồi, thì bây giờ đáng lẽ chú phải khuyên con khuyên cháu đừng nên theo con đường đó nữa mới phải, chứ tại sao chú lại bắt nó đi hút xì-ke như chú? Thôi bây giờ chú hãy lo tu hành đi.

Cái vong người chị, đến với ông chú cũng là vai cháu, khuyên ông chú hãy đến đạo tràng Liên-Hoa để niệm Phật với người ta đi. Vong của ông chú cũng nghe theo. Bởi đó ông chú nhập vào người cháu rồi đến người cháu đến Niệm Phật Đường để niệm Phật. Người ta biết được chuyện này, nhờ người vốn cho vô niệm Phật. Nhờ người đang niệm Phật nữa chứng thì ông chú mới nói rồi đến ghi lên... Mọi chuyện quá!... Chị vậy thì có mắc chuyện không?... Ông chú nói:

- Thôi! Bây giờ ngưng!... Ngưng niệm Phật!... Ngưng niệm!... Ngưng niệm đi đánh bài kiếm tiền hút xì-ke...

Quý vậy không? Người âm cũng giống như người dương, không khác gì vậy! Cần nghiệm nói lên trong lúc đang niệm Phật, làm cho cái đạo tràng đó rồi lên, quỳnh quáng lên!... Họ cũng khuyên mà khuyên không được! Họ không biết làm sao cho yên đây?... Họ mới đến thọ giáo kêu Diêu Âm giúp quyệt giùm. Diêu Âm có mối liên hệ rất thân thiện với đạo tràng đó, nên họ có chuyện gì kể thì họ kêu mình giúp quyệt à!...

Chị vậy! Lúc đó thì Diêu Âm đang ở trong Tịnh-Tông đạo Tam Thai Hộ Niệm. Mà đang đó nữa chứng đâu có ra được!... Người nhà mới nói với người nhà đó hãy cố gắng chỉ thêm khoảng hai tiếng đồng hồ nữa đi. Chị cho xong pháp hội rồi thì mới vào kêu tôi ra được!... Thì mới người cũng đành người tại chị chịu thêm hai tiếng đồng hồ nữa để chỉ tôi.

Khi pháp hội Tam Thai Hộ Niệm xong, đứng ra mình phải phải dọn ghế dọn bàn, nhờ người cô Kim Ngọc chị vậy tại kêu phải với liên... với liên để giúp quyệt một chuyện... Khi về nhà thì mới biết là để giúp quyệt chuyện đó. Thì xin thưa thật, qua đến thọ giáo Diêu Âm cũng chỉ áp dụng pháp hội theo “**Hội Nguyện Khai Thai - Diêu Âm**” của pháp hội niệm ra để giúp quyệt chỉ không có gì khác.

Trong đạo tràng đó, mới người còn người rồi, họ mới mấy đến thọ giáo rồi lên. Diêu Âm mới khuyên vong người chị hãy lo niệm Phật đi để siêu sanh với Tịnh-Đạo, với đó thì sống hạnh. Chị còn tham chấp ở đây, cái tiếp tục lang thang trong cảnh giới này thì khổ lắm! Đã khổ rồi, rồi với nhập vào đứa cháu làm cho nó thân tâm phải bất an, phá hoại đời nó, chi mà tại nghiệm vậy!... Diêu Âm cũng hiểu lắm, nhờ người kể rồi thì tình quát cũng là như vậy thôi. Nói chung là khuyên người chú buông xả thế trần ra, quyệt lòng niệm Phật cầu với Tây Phương, rồi lấy Đạo Nguyện của đức A-Di-Đà Phật ra giúp thì cho ông chú đó...

Thì khi diêu Âm cũng gần xong rồi, tại là dù tình tình thật của ông chú hình như cũng chưa được thật mãi mãi, tại tại người chưa dứt khoát lắm, nhờ người cũng đã xiêu lòng rồi rồi và bắt đầu xuất ra. Thì ngay lúc đó, có một chuyện khác xảy ra thật khá mắc chuyện như thế này. Trong lúc Diêu Âm khuyên giúp người chị, thì có một vị đồng tu không tin lắm vào chuyện nhập thân

này. Có thể anh ta nghĩ rằng anh chàng này bèn bèn thn kinh gì đó thôi. Có lẽ tính anh này cũng hơi xấc lấc, hiêu kỳ! Anh ngồi sát bên cạnh người cháu đang bèn bèn đó, anh ta muốn thử hay sao đó... nên mình nói như vậy:

- Chú ơi! Chú đừng nhp ông cháu nà làm chi... Có nhp thì nhp vào tôi nè ...

Tôi vì không tin nên anh mình miêng thử thách: “Có nhp thì nhp tôi nè!”. Và a mình nói, “Muốn nhp thì nhp vào tôi đi...” thì người cháu chú xuất ra khỏi đũa cháu và nhp vô anh đó liền lập tức...

Quý vị thấy không?... Đừng bao giờ mà nghi ngờ nhé!... Đừng bao giờ mà xấc lấc như anh đó nhé!... Khi cái vòng nhp vô rồi người đó mình lên tiếng... Cách nói có vẻ trn thng lắm!

Nghe qua điện thoại, tôi nghĩ: Ờ a! Sao lại vậy?... Hừi gì thì anh này kính trng mình lắm, thì sao bây giờ lại ăn nói kỳ vậy?...

Tôi tng rằng, chắc anh này muốn thử thách mình chăng? Cho nên lúc nói chuyện Diu Âm cũng cng rn lắm... Và cũng như cái vòng ông chú nhp vào người đó nói chuyện, tôi mình biết thêm vài điều của thử gi người âm. Ông nói:

- Anh Diu Âm nói còn dè lắm!... Hừu chừa rồi!

Tôi nói:

- Chuyện gì?... Có thử cho tôi biết đi.

Ông nói:

- Muốn đừng gì thoát tng rằng dè lắm sao?... Anh có biết cái cnh khi của người âm như thế nào không?

- Khi như thế nào đâu, hãy nói tôi nghe đi.

Người đó nói rằng, khi chít xong thì chu kỳ của bảy ngày, số đau khi của cái chít đó nó hiên lại cho người chít mất l. Mà mất l chít sau nó khi h n mất l chít trc ...

Đó! Người âm họ nói như vậy đó! Quý vị thấy rõ ràng kinh Phật nói đúng không?... Bảy ngày của siêu mất l. Rồi rồi!... Rồi sau đó người đó lại nói:

- Còn nà a! Anh Diu Âm có biết rằng muốn gì thoát cũng không phải d đâu?... Tôi vì mất l mà mình muốn gì thoát thì có hàng ngàn người ch n mình l, không cho mình đi gì thoát đâu!... Anh đừng có tng dè!...

Đó là như người âm nói. Chắc vị thấy không? Khó lắm chứ không phải d n gì đâu! Mình ở đây muốn đi đâu thì đi. Ờ dđi đó không phải d như vậy đâu!... Như vậy thì chúng ta tu hành đừng có nên khinh thng, đừng nên hiêu kỳ, đừng có nuôi ý đnh xu ng đó để xem thử có phải đúng như vậy không nhé!

Thì cuộc nói chuyện đó hình như người ta có thâu bằng l. Và sau cùng cũng gì quy cho v đó mất cách th a mãi. Nói chung, tht ra là t t c đ u do chính tâm của mình ng hi n ra

mà thôi. Diêu Âm nói đi khái nh vậy.

Bây ngày mà mình thấy đau khổ là vì mình còn tham chấp cái thân, là vì mình còn tham vào thế giới lúc đởo sanh thế này. Cho nên mình không còn tham chấp vào nó nữa, mình đởn nó đi, mình quyết lòng niệm câu A-Di-Đà Phật... Ngủ lúc nào vắng sanh lúc đó, đâu cần gì đâu bây ngày?...

Trong khi mình xả bỏ báo thân chấp cần một tâm nguyện vắng sanh về Tây Phương ng Cực Lạc thì mình theo A-Di-Đà Phật về Tây Phương ng thành đởo. Nếu mình tham cái thân đó thì mình sẽ xuống nóm dầm nóm m. Xuống dầm nóm m thì mình bám lấy cái nóm m đó. Bám lấy cái nóm m thì mình phải chịu khổ! Chịu khổ trùng trùng điệp điệp! Khó đến nỗi không thể kể nên lời! Khó thế này qua thế khác! Khó thế này qua thế khác! ... Đó là đi ý như ng nói chuyện qua lại với ng khác đi ng tu... và cũng là nói với ng khác vọng đó!

Rồi đến chuyện khi muốn gì thoát, bao nhiêu ng khác bao vây chặn mình lại! Bao nhiêu ng khác bao vây mình lại hay là chính mình cũng muốn bao vây ng khác ta?...

Vì vì lúc đó chính tôi chấp biết rằng cái vọng đó đã nhập qua anh này rồi, tôi chấp biết! Cho nên khi nói chuyện tôi vô tình lấy thế ng chuyện nhập thân ra làm ví dụ. Tôi nói:

- Ví dụ như ông chú này, ông đi báo đi đả cháu. Tôi sao ông lại bắt đả cháu phải theo mình? Có phải là vì mình còn tham chấp cái chuyện này không? Mình còn nghĩ ng ngủ! Mình còn muốn báo hại ng khác ta!... Rồi ràng đả cháu này có lôi kéo mình đâu, mà chính mình muốn kéo đả cháu!... Ng khác ta kéo mình có một, mà mình kéo ng khác ta thì nhiều. Tôi sao mình không chịu buông ra đi niệm câu A-Di-Đà Phật?... Niệm câu A-Di-Đà Phật, thì Phật quang phóng thì chiếu mình về Tây Phương ng. Hay thế, ai có thể chặn mình đởc?... Tôi vì tâm mình còn quá tham chấp đó thôi!...

Nói chung câu chuyện đi thoát qua lại đi ý là như vậy...

Sau cùng thì vọng đó chấp nhận buông ra. Buông ra xong, đi ng tu nói lại tôi mới hay rằng trong suốt thế gian qua tôi đã đi u lý với vọng linh mà không hay! ...

Chuyện này có một chi tiết còn hay hơn một chút nữa, là một tuần sau thì chính cái vọng ng khác chú đó cũng nhập vào đả cháu đó, rồi đến ng khác cháu thì Niệm Phật Đệ ng đi nói lại cảm ơn. Ng khác vọng đó nói rằng:

- Chàng ơi! Tôi đã có đởng gì thoát rồi. Hôm nay, tôi đến đây đả cảm ơn chàng. Chàng đã giúp tôi một con đởng gì thoát...

Vọng linh đó chỉ nói là đởng gì thoát, rồi ra đi. Ng khác ta không hỏi là gì thoát như thế nào? Và tôi cũng không biết là hỏi đã gì thoát về đâu? Chỉ biết rằng, sau đó thì cái vọng đi luôn. Ng khác cháu bây giờ cũng trở lại bình thường không có gì trở ngại nữa.

Đây là một hiện tượng chỉ ng mình cho chúng ta thấy rằng tâm tình chỉ về trong cõi âm không phải là thế giới, mình đi ng nên đánh giá hỏi là ma là quỷ! Đánh giá như vậy không đúng lắm đâu! Mà chúng ta hãy gọi hỏi là “Nhân Giới”, là “Ngài”, là “Chàng V”, vì chấp tâm chấp a hỏi cũng là một về Phật đó, chỉ vì mê muội nên bị rơi vào cảnh khổ đó mà thôi!...

Chúng ta có thể khai thố cho họ ngó ra đờo lý, đờo hỏ niểm Phỏt hỏ vãng sanh vờ Tây Phỏ ng. Mà hỏ vãng sanh vờ Tây Phỏ ng trờc ta thì hỏ đờc an lỏc, thỏnh thỏi, thành đờo trờc ta. Tỏt cỏ chúng sanh đờu có Phỏt tánh hỏt.

Hỏu đờc nhỏ vờy rỏi, thì đời vời nhỏ ng hiển tỏ ng này ngỏi hỏ c Phỏt chúng ta không nên phân biểt, chỏp trỏc. Chúng ta phỏi có cái tâm tỏ bi, bình đờng và đờu giỏi trong tình thỏn tỏ bi cỏ a Phỏt pháp thì tỏ nhiên tỏt cỏ nhỏ ng chỏ ng ngỏi gỏ cũng có thể đờu đờc hóa giỏi hỏt.

Nói cỏ thỏ hỏn, khi đi hỏ niểm cho ngỏi bỏnh, chúng ta phỏi có tâm cỏ u ngỏi bỏnh, cỏ u ngỏi oan gia trái chỏ, cỏ u nhỏ ng ngỏi có duyên khác nỏ a. Đỏ mỏ i thỏt sỏ là Phỏt pháp. Chỏ không đờc quyển dùng cái thỏ lỏc, cái năng lỏc hay là bừa phép gỏ đỏ đờ trỏn áp, đờ trỏ tỏi hay khỏ ng bỏ nhỏ ng vờ oan gia trái chỏ và nhỏ ng vỏ hỏ u duyên, dù là thuển duyên hay nghỏch duyên. Đờu này không tỏt!...

Biểt thêm kinh nghiểm này, mong chỏ vỏ xác đờnh đờc đờ ng hỏ ng giúp đờ nhau, cỏ u đờ chúng sanh vãng sanh Tây Phỏ ng đờ cùng nhau thành đờo...

Nam Mô A-Di-Đà Phỏt.

---o0o---

Tỏ a Đằm 46

Nam Mô A-Di Đà Phỏt.

Ngày hôm nay là ngày lỏ Vu Lan thỏng hỏi, là ngày đời xá tỏi chỏ ng thâm trỏ ng cho vong nhân. Xá tỏi tỏc là ngỏi có tỏi!

Tỏi sao lỏi có tỏi?... Tỏi vì mê muỏi tỏo ra nghiểp nhân chỏ ng lành. Khi chỏt đi phỏi tủng theo nghiểp đỏ mà thỏ nỏn.

Tỏi sao lỏi thỏ nỏn?... Là tỏi vì mê muỏi, không giác ngỏ, không chỏu lo tu hành. Ông bà, cha mỏ cỏ a chúng ta, vô lỏ ng vô biên chúng sanh, vì *không tin Phỏt pháp*, vì *không chỏu tu hành*, vì *không cỏi ác làm thỏn*... Thành ra nghiểp chỏ ng tỏ ng đời, tỏ ng đời càng cao lên cho đờn mỏt lúc không còn cách nào chỏ a đờc nỏ a! Đỏ là cái hiển tỏ ng cỏ a chính chúng ta ngày hôm nay.

Phỏt nói mỏt chúng sanh, sanh vào thỏi mỏt pháp nhỏt đờnh có tỏi chỏ ng thâm trỏ ng. Nỏu không biểt đờ ng tu, nỏu còn tiỏp tỏc mê mỏ, nỏu không chỏu giỏt mình giác ngỏ tu hành... thì khi xỏ bỏ báo thân nhỏt đờnh phỏi chỏu đời nỏn!... Ông bà, cha mỏ cỏ a chúng ta trong pháp giỏi có rỏt nhiỏu, rỏt nhiỏu, nhiỏu vô lỏ ng vô biên... cũng vì ách nỏn này mà chỏu đỏ a lỏc, khỏ sỏ ! Vì thỏ Phỏt đã dành ngày rỏm tháng bỏy đờ cho tỏt cỏ chúng ta thành tâm tu hành, làm thỏn, làm lành hỏi hỏ ng công đờc cho cỏ u huyển thỏt tỏ, cho đa sanh phỏ mỏu, cho chúng sanh khỏ nỏn, cho chỏ vỏ oan gia trái chỏ ... Hỏu gỏ đi tỏi chỏ ng cỏ a hỏ, cỏ u mong cho hỏ đờc siêu sanh Tỏnh-Đỏ.

Nhỏ vờy khi chúng ta ngỏi đờy niểm Phỏt, tỏ ng kinh, chúng ta phỏi hiỏu rỏ ng đờ ng nên đi

xuống các đường đó, để cho con cái cầu siêu, để cho con cái gọi nín!...

Vì thành thất, xin tha với cha mẹ, nói rằng gọi nín nghĩa là chúng ta đã bỏ đeo nín rồi. Gọi nín thì cha mẹ có một ngày, còn tào nín, tào nghiệp thì vô lượng vô biên. Chính vì thế mà thế gian thế gian chúng sanh chịu vô lượng vô biên khổ rồi trong vô lượng vô biên kiếp. Thế là đau đớn! Chúng ta cần phải hiểu rõ rồi đi u này.

- Đường bao giờ mê mẩn a...

- Đường bao giờ đi khi nghĩ rằng đi này là tốt c...

- Đường đi khi nghĩ rằng chết đi là hết!...

Không phải như vậy đâu!... Trong những ngày qua chúng ta đã đi ra những bóng chạng chạng, là có cha mẹ hướng dẫn, có cha mẹ vọng nhân ngày đêm than khóc trong những đường khổ nín. Nếu mà chúng ta đi khi không tin Phật pháp, không biết tu hành, tiếp tục làm đi u sai lầm... Khi chết xuống chúng ta sẽ chịu những ách nín đó trong vô lượng kiếp chứ không phải là một năm, hai năm, một trăm năm, một ngàn năm như mình tưởng đâu. Mong cha mẹ hiểu đường c này!...

Khi chúng ta nói với “**Hướng Dẫn - Đi u Giải - Khai Th**” những sự liên hệ đi với pháp giải chúng sanh, thế sự mà liên hệ đó cũng có liên quan đến ông bà, cha mẹ, cầu huyển thế sự của chúng ta.

Ngày này là ngày báo hiếu. **Muốn báo hiếu đường c với cha mẹ, không có con đường nào khác viên mãn hơn con đường niệm Phật thì ta đường c vắng sanh với Tây Phương Cực Lạc.**

Vì sao vậy?... Vì ngày hôm nay chúng ta tu hành cha mẹ có thể sáng đến chiếu u. Cha mẹ nghĩ coi, công đường này làm sao bù đường nhúng thì cha mẹ mà đã tạo ra trong vô lượng kiếp?... Hiểu đường nhúng vậy, mong cha mẹ cố gắng tinh tấn tu hành h n.

Trong kinh Phật có dạy: “**Phật, chúng sanh tánh thanh tịnh**”. Tâm là tâm Phật vọng lộng, tâm chúng sanh cũng vọng lộng, tâm là thanh tịnh, tịch diệt. Vì thế thì sao chúng sanh lại bỏ đi a lạc?... Là vì mê muội, không chịu giác ngộ! Tâm vọng lộng! Lại này là cha cho c nh giải của chân tâm tịnh tánh. Tâm c chúng sanh đều là Phật, nhưng mà chúng sanh không chịu niệm câu A-Di-Đà Phật để với Tây Phương thành đạo, mà lại:

- Cầu tiếp tục mê mẩn ...

- Cầu tiếp tục tham chấp...

- Cầu tiếp tục đi theo con đường xa lánh chân tâm... đến một lúc không còn biết chân tâm là đâu nữa!...

Vì thế chúng ta muốn cầu siêu, muốn niệm Phật, muốn hiểu hiểu công đường cho hết, muốn khai th cho hết, nguyện mong cho cha mẹ chúng đường vong linh, cha mẹ oan gia trái chủ, cha mẹ cầu huyển thế sự, ông bà, cha mẹ của chúng ta nghe những lời này mà tỉnh thức thì cần mê muội, phát tâm niệm A-Di-Đà Phật.

Phật dạy rõ ràng, **Chúng Sanh, Phật** và cái **Tâm** của tất cả chúng ta là một, chứ không

phải là hai, không phải là ba. Tại vì chúng ta không hiểu thấu chỗ này, nên cứ chạy theo con đường sanh tử luân hồi. Chỗ thoát ra, chỗ cần niệm niệm mới là giác ngộ.

Hòa Thượng Tịnh-Không thuyết hay nói rằng, **Giả Phật và chúng sanh có cách nhau có niệm niệm mà thôi. Muốn niệm giác ngộ, thành Phật. Muốn niệm tham chấp mê mờ thì thành chúng sanh, chớ đâu đây triền miên trong vô lượng kiếp!...**

Thật đúng với đạo lý này, đức A-Di-Đà Phật mới phát đời thứ ba, biết có niệm chúng sanh nào trong mười pháp giới không kẹt trong đạo nào cả, ngay trong ba đường ác hiểm đọa ngục, quỷ, súc sanh. Chỗ cần giác ngộ niệm niệm câu A-Di-Đà Phật, thành tâm cầu vãng Tây Phương. Ngài nói, đâu cho niệm niệm mà không được vãng sanh vãng Tây Phương Ngài thì không thành Phật.

Và trong đời nguyên căn Ngài còn nói: **Đâu cho chúng sanh trong ba đường đọa lạc khi mà sanh vào nơi nào cũng trở thành A-Duy-Vi-t-Trí Bồ-Tát.** Tức là Bồ-Tát biết đời đời thành Phật. Đây là căn cứ căn chân tâm thật.

Nếu niệm niệm nào nghe tiếng niệm này nghe ra đường đạo thì niệm niệm câu A-Di-Đà Phật, tức là chúng ta thành Phật.

Ngài Trung-Phong Đệ Sĩ nói: **A-Di-Đà Phật chính là chân tâm của chúng ta. Chân tâm của chúng ta chính là A-Di-Đà Phật.**

Cho nên khi hiểu niệm niệm chút đạo lý này rồi, quý vị mới thấy rằng, chỗ Phật, chỗ Tổ nói niệm niệm khác nhau mà ý nghĩa hoàn toàn giống nhau, không có cái gì khác nhau hết.

Nghĩa là, nếu chúng ta biết con đường quay vãng Tây Phương Cực Lạc thì thân mạng này không tham chấp nữa. Không tham chấp vào thân mạng này nữa thì khi chúng ta xả báo thân, nhất định chúng ta niệm được câu A-Di-Đà Phật đời đời vãng Tây Phương. Trở vãng Tây Phương là pháp tánh đức của chúng ta an đường thành đạo.

Nếu chúng ta sợ chết! Nếu chúng ta lo lắng cái thân mạng này! Bệnh xuống thì biết đâu sẽ sống, nhất định khi chết xuống, chúng ta phải theo cái thân tàn đó đi xuống năm mới rời khỏi luân hồi!... Như hôm qua mình kể chuyện, người trong cõi âm báo cho chúng ta biết, có mấy bực ngày phải chịu cảnh sanh tử mới xong. Muốn xong sau khi hồn mới xong trước! Chỗ vãng cảnh thế nào đi? Bao nhiêu năm, bao nhiêu trăm năm, bao nhiêu ngàn năm chịu đường cảnh khổ này!... Mình chịu niệm không? Không niệm đâu!...

Vậy thì phải đi! Đi đâu?... Muốn câu A-Di-Đà Phật là đi thẳng vào chân tâm. Chúng ta là phàm phu tục tử, nếu cứ đem trí huệ, định lực của mình ra để khai ngộ chân tâm, ta ngộ không được! Đức Phật đã dạy rõ rồi:

Thật niệm pháp này là trí tuệ người tu hành không tìm ra niệm niệm chấp niệm.

Nhưng người khai ngộ được chân tâm thật là người vãng cảnh được... Nhất định chúng ta làm không được! Nhưng mà A-Di-Đà Phật đã phát niệm đời thứ ba rằng: **Người nào niệm danh**

hiếu của ta mới niếm được cù sanh Tây Phương Cực Lạc. Trong phút lâm chung mà làm được điều này, Ta không tiếc được Tây Phương ta thì không thành Phật! ...

Rõ ràng con đường giải thoát của chúng ta đã có. Mình biết! Có thể! Chỉ vì ta không chịu tin! Chỉ vì chúng ta còn tham chấp! Chỉ vì chúng ta còn quá mê mẩn!... Nên đến như ngày rằm tháng Bảy mới có cái hội giải là cứu độ vong nhân. Cứu độ là mong cứu được phần nào hay phần đó. Chỉ nếu mà chúng ta vẫn tiếp tục mê trong đó thì không cách nào có thể cứu được đâu!...

Mong cho với hiếu được chết này, trong những ngày tháng này chúng ta nên thành tâm tu hành, làm việc thiện lành, bố thí, cúng dường, phóng sanh... để hồi hướng cho cha vong nhân, hồi hướng cho ông bà cha mẹ và thoát ra là hồi hướng cho chính mình, để mình với Tây Phương. Mình với Tây Phương là cứu mạng đời ân huệ cho ông bà, cha mẹ, cứu huyệן thoát khỏi của chúng ta. Vì thành tích của mạng nghiệp vắng sanh với Tây Phương công đức vô lượng. Ông bà ta nhờ công đức đó mà được hồi hướng rồi thì nên rồi.

Chúng ta phát tâm nguyện với vàng hồi niệm cho nghiệp ta vắng sanh, để a mạng nghiệp niệm Phật vắng sanh với Tây Phương công đức vô lượng vô biên. Chính cái công đức này cũng giúp cho ông bà, cha mẹ chúng ta hồi hướng được rồi rồi và chính ta cũng hồi hướng được cái quả báo vắng sanh với Tây Phương thành đạo Vô Thượng ...

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Ta Đàm 47

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

Phật dạy: “**Bồ đề mệnh môn, hồi đầu thọ nguyện**”. Khi chúng ta hồi niệm, “**Hồi hướng Dược - Khai Th**” cho bình nhân là giúp cho chúng sanh trong cái bồ đề vô biên này có mạng niệm hồi đầu trở về bình giác.

Nếu tiếp tục đi trong mê lầm, thì đời đời kiếp kiếp tiếp tục hụp lặn trong bồ đề sông mê, không bao giờ thoát nên được! Điều gì cho chết với trong pháp giải, cũng là nắm nẻo, tỉnh ngộ cho hồi biết mạng niệm hồi đầu để hồi thoát nên...

Hôm nay là ngày đời xá vong nhân, nếu mà chết với hồi hướng linh, cứu huyệן thoát khỏi, chết với chúng sanh trong pháp giải nghiệp được cái niệm hồi đầu này, thì cứ duyên này là cứ hồi hướng thoát khỏi bồ đề sông mê, thoát khỏi cõi nhàn cảnh đời lạc mà chính chúng sanh phải chịu qua trong vô lượng kiếp... Không phải là tìm thoát!...

Thì nên Cực Lạc nằm chính trong tâm của chúng ta, chết không phải ngoài. Nếu đã đời đi đến với đời đầy khổ rồi mà chúng ta không chịu ly ra, không chịu bỏ đi thì dù cho chết Phật mới phải phóng ngày ngày phóng quang muện cứu độ tất cả chúng sanh, nhưng mà vô lượng vô biên chúng sanh vẫn tiếp tục chìm trong cảnh khổ, chìm trong cảnh đời lạc, không giác ngộ

đồng c.

Chính vì vậy khi mà gặp mặt cô duyên, nghe đồng c mặt câu Phết hiếu, biết đồng c Phết pháp, là mặt đáp cho chúng ta từ thối tnh. Nên nh, chính tâm này là Phết, chính tâm này đúng ra đồng c giải thoát, mà thôi vì chính tâm này có tiếp tục mê nên phải chịu đọa lạc...

Chúng ta đang ở trong cảnh giới ngỗ, có nhiều lý trí, có khả, có sáng. Nhưng thốt ra cái sáng quá vô thối ng, chóng vánh, hão huyền! Còn cái khả thì nó hiện hữu bên cảnh chúng ta từ lúc mới chào đời bằng tiếng khóc “**Kh quá!**” cho đến cái ngày tàn rụi đời chúng ta phải đi đến với cái cảnh khả giới ng nh nhng cảnh khả trong ba đời ng ác!...

Cho nên mặt ngỗ khôn ngoan, khi gặp đồng c nhng cảnh này hãy tỉnh ng sớm đi, đồng nên chui đầu vào trong ba đời ng ác hiểm đ ch mặt đáp may mắn, mặt có cảnh này từ... Không có đâu! Vào cảnh khả thì dể lắm! Ra đồng c cảnh tam ác đọa khó vô cùng!...

Trong đt nói về “*Hội ng Đn - Khai Th*” này, có mặt về đọa ra câu hỏi như thế này:

- **Mặt ngỗ đã từ từ hỏi r, đã chết r. Mặt ban h niềm chúng ta có đi h niềm hay không?...**

Điêu Âm xin trả lời r:

- *Mu đi thì đi. Mu không thì không ... Không ai bắt buộc chúng ta đồng c.*

- *Từ vì đã từ từ hỏi r, thì nó đã nằm ngoài cái phạm ng pháp h niềm r, không phải ở trong phạm ng pháp h niềm đâu!*

- *Từ vì h niềm là hội ng đn, là khai th đ cho ngỗ ở bnh có mặt niềm giác ng ... Mặt khi h đã từ từ hỏi r làm sao ta có thể giác ng h đồng c? ...*

Nên nh, bây giờ còn sáng ta còn có thể suy từ, còn có thể tìm hiểu. Chúng ta có thể đem tâm lý, đem thiện xảo phạm ng tiến ra đến đt, khuyến đ. Nên nh rằng ta đang sáng đây nhng mà thốt ra chính ta đang chìm trong biển nghi, cái dòng nghi là cuốn cuốn đang quay chúng ta như con v. Gặp đồng c câu A-Di-Đa Phết chng khác gì mặt cái phao. Chúng ta đang có thể lạc, đang tỉnh táo mà không với chụp cái phao đó, rồi đ ch đến khi từ từ hỏi r, từ là cái nghi nó đã chìm chúng ta trong dòng nghi là r, lúc đó dù cho có thấy cái phao, từ là câu A-Di-Đa Phết nhng mà tay chúng ta ch a ch c gì sẽ với từ đâu!...

Khi từ từ hỏi r, cái thn thối chúng ta nó nh nh chỉc lá b cuốn hút trong trn cuốn phong, gọi là “*Nghiệp Phong*”, không cách nào có thể bám từ đồng c đâu!...

Chính vì vậy, cái chỉc lá này mu bám từ đồng c thì phải bám ngay từ bây giờ, bám thng vào cái gốc B -Đ, cái gốc giác ng, chính là câu A-Di-Đa Phết. Nếu bây giờ chúng ta bám chết, thốt chết vào câu A-Di-Đa Phết, vào cái cội ngu giác ng này, thì khi chúng ta buông xả báo thân, cái cuốn chúng ta nó đã dính chết vào trong cái gốc giác ng rồi, thì trn cuốn phong cũng khó lôi cuốn nó theo nghi là đồng c. Nh thế chúng ta niềm mặt câu A-Di-Đa Phết đi về Tây Phng. Chúng ta không đồng c vô ý thế trôi cái hu mng trong trn cuốn phong đó.

Cũng như đang sống đây, đang trôi nổi trong cái bể khổ của nghiệp lực, chúng ta cần phải bám chặt, thắt chặt cái phao, phao A-Di-Đà Phật, hay nói rõ hơn là con thuyền bát nhã của A-Di-Đà Phật.

Hôm trước chúng ta nói “**Tín-Nguyên-Hạnh**” vàng vằng là chúng ta đang đứng trên bờ mé của con thuyền bát nhã. Nếu cứ tiếp tục Tín-Nguyên-Hạnh vàng vằng thì chúng ta sẽ bị chìm, đi gợn vào con thuyền bát nhã. Nếu chúng ta chần chừ, do dự, chao đảo... tức là chúng ta bị chìm lui. Chờ đến bị chìm lui mới bị chìm thôi, nhất định chúng ta bị rơi xuống dòng nghiệp lực sâu thăm thẳm. Ở dòng nghiệp lực đó có thể ta thấy rõ con thuyền bát nhã, nhưng không còn cách nào có thể leo lên được nữa rồi!...

Đi hỏi ni, khai thố cho người bệnh là như thế cho họ biết thế họ không đỡ khổ năng mang cái khổ nghiệp đi qua bờ giác đầu. Nhưng mà A-Di-Đà Phật đã chuần bị cho ta một cái phao, đã chuần bị cho ta một con thuyền bát nhã sẵn sàng đưa cái khổ nghiệp “**Năng đức Tu Di**” của ta qua bờ giác ngộ.

Như vậy trong cái thân nghiệp báo có đầy đủ nghiệp chướng này, nó đang hành hạ chúng ta. Nếu mà chúng ta không bám chặt vào con thuyền bát nhã... thì nhất định bây giờ có tu gì tu, làm cách gì làm, lý luận cách gì lý luận... Nhất định cái khổ nghiệp này nó cũng sẽ chìm ta trên đáy bùn đen!...

Xin thưa rằng, dù chúng ta ngày ngày tu hành thế này, nhưng chờ đến một tâm niệm là cũng đổ cho chúng ta thấy hiện một bị chìm sai lầm, gọi là một bị chìm lui, và chúng ta sẽ rơi xuống dưới dòng mê mông không thể nào trỗi lên được!...

Trở lại cái câu hỏi, là một người đã chết rồi chúng ta có đi hỏi ni hay không?...

Xin thưa thế, lúc còn đang sống này, chúng ta nói lên nói xuống, khuyên thế khuyên lui, vừa chờ Hòa Thượng khuyên, vừa chờ Phật khuyên, đứng tu khuyên, ngày ngày chúng ta khuyên với nhau như vậy mà không niệm được câu A-Di-Đà Phật, mà không bám trụ vào được câu A-Di-Đà Phật, thì đến lúc chết rồi rồi, tức là thân thế của chúng ta đã rơi vào cảnh trung ấm, giăng nhện chi chít lá... chi chít lá khô trong cơn gió lực. Hỏi rằng, ai có thể giúp được chi chít lá đó gợn vào trong cái gợn. Khó khăn chính là ở chỗ này.

Nếu là chờ đợi tu ngày ngày cứ gợn tu hành, là có một chút gì suy nghĩ, lúc đó chúng ta cũng ráng trên sức để mà khuyên giải. Như cái công phu tu hành, như cái sự huân tu hằng ngày, lúc đó ta mới như thế mà tu được. Chờ như như nghiệp người hỏi gì không biết tu, hỏi gì không tin câu A-Di-Đà Phật, hỏi gì không biết thế nào là giải thoát!... Lúc đó làm sao mà kéo họ lại, làm sao mà tìm được một cái gợn nào để họ vịn vào?...

Chính vì thế mà xin thưa với chờ đợi, “**Khai Thố - Hạnh Đức**”, nói đi nói lại, cũng chính là tạo cho chính chúng ta trong lòng có sự tin tưởng vàng vằng. Thế sao cần phải tin tưởng?... Thế vì xin thưa thế với chờ đợi, dù bây giờ chúng ta có giác ngộ như thế nào đi nữa, nhưng cái tâm lực của chúng ta cũng không ngừng được nghiệp lực mà mình đã tạo ra trong vô lượng kiếp đâu!...

Biết rõ điều này, A-Di-Đà Phật mới phát một lời thế là quyết cứu như nghiệp người mù nếm giác

mà giác không đở c, mu n ng mà ng không xong, mu n thoát mà thoát không n i!... Ng i phạm phu chúng ta ph i n ng vào câu A-Di-Đà Ph t, ph i n ng vào t l c c a Ph t đ mà th c hành “*Tín-Nguyện-H*”, thì nh t đ nh thành công.

Khi chúng ta đi u gi i ch v o an gia trái ch , chúng ta cũng nh c nh h r ng, th t s các v đang đi i di n v i s đau kh , s đ a l c tri n miên tr c m t!... N u th t s ch v t tìm con đ ng giác ng thì tìm không ra đâu!... T i sao v y?... T i vì nghi p l c th t s nó đang bao vây ch v l...

Nh ngày hôm qua chúng ta k câu chuy n, m t ng i trong c nh gi i âm đã t khai r ng: “*Mu n gi i thoát không gi i thoát đ c*”. T i vì sao?... T i vì tình ch p, t i vì kh s ... Kh nó bám theo cái kh , nó lôi cái kh tr l i, không cho ng i đang kh đ c gi i thoát. Vì th mình mong c u h , làm cho h ng ra con đ ng gi i thoát này đi. Trong bi n kh mênh mông này, ch c n h ni m lên m t câu A-Di-Đà Ph t đi, h đ c gi i thoát. T i vì b n g c c a h , b n g c c a ch v đó đ u là “**Ph t**”, ch không ph i là cái gì khác h t, ch vì ngày ngày h đang đi i di n v i c nh kh , nên c nh kh đã bao trùm h r i, nó bao kín h l i đ n n i h ch th y “**Kh**”, ch không th y đ c r ng chính cái chân tâm c a h là “**Ph t**”, chính cái chân tâm c a h tr c sau v n là “**Gi i Thoát**”.

Cho nên chúng ta nh c nh m nh đ n ch này, mong cho h hi u đ c đ ch c n có m t ni m h i đ u là h giác ng . H giác ng r i, thì có ph i t h đ c siêu thoát hay không?... Không!... H giác ng ni m Ph t thì đ c c m ng đ n A-Di-Đà Ph t, Ngài s n sàng phóng quang, g i là h ng phóng quang minh, s sát bên c nh h , c u ngay m t ng i đang b đ a l c tr v c nh gi i Tây Ph ng. Khi tr v c nh gi i Tây Ph ng thì ngày ngày A-Di-Đà Ph t phóng quang gia trì, ngày ngày ch đ i B -Tát phóng quang khai th , ngày ngày chúng ta đ u đ c h p th pháp lành c a ch v đ i B -Tát...

Trên cõi Tây Ph ng c nh kh không có, thì nh t đ nh t t c chúng ta ai ai cũng s đ c gi i thoát h t... Ng i đ ng cũng đ c siêu thoát, ng i âm cũng đ c siêu thoát chính là nh con thuy n bát nhã c a A-Di-Đà Ph t v y.

Nguy n mong t t c ch v , ng i âm cũng nh đ ng h y quy t lòng ni m A -Di-Đà Ph t đ trong c h i này chúng ta đ u đ c vãng sanh Tây Ph ng C c L c, thành đ o Vô Th ng...

Nam Mô A-Di-Đà Ph t.

---o0o---

T a Đàm 48

Nam Mô A-Di-Đà Ph t.

Cu c t a đàm nói v “*Khai Th - H ng D n*” đi u gi i cho ch pháp gi i có liên h , thì đ n hôm nay là l n cu i cùng.

Thật sự là vô tình, ngẫu nhiên cuộc đời này liên quan đến chúng ta trong pháp giới, với chúng ta oan gia trái chủ mà lại viên mãn trong ngày xá tội vong nhân Vu Lan Thập Nguyệt, thật có ý nghĩa khá hay...

Trong lần cuối cùng này Diêu Âm xin tặng kết lại những điếm chính yếu và vấn đề hóa giải.

Thật nhất là về nghiệp bất thiện. Nghiệp bất thiện tức là chính chúng ta. Chúng ta là những người bất thiện, bây giờ không thấy bất thiện, thì khi báo thân cũng có bất thiện. Cho nên, đã thu được về phần nghiệp bất thiện, thì chúng ta nhất định phải lo tu hành, phải lo lập đức. Trong vấn đề tu hành đi với nghiệp phạm phụ tức là tội chiêng sâu nặng như chúng ta, thì những pháp tức là chúng ta nên nhất định không thích hợp!... Chỉ có một đường duy nhất để chúng ta có hy vọng một đời này liễu thoát sanh tử là niệm A-Di-Đà Phật, nương theo đời nguyện của đức A-Di-Đà mà thoát vòng trầm luân...

Tu hành càng ngày càng phải chuyên tâm, quyết giữ “**Tín-Nguyện-Hành**” thật đầy đủ. Có đức và vậy thì ta mới có cơ hội vãng sanh. Tuy nhiên để cho cơ hội này về vàng ròng, không bị sự sụt, thì những nghiệp bất thiện như chúng ta phải sớm **ngiên cứu cho thật kịp pháp Hộ Niệm, thực tập cho nhuần nhuyễn pháp pháp Hộ Niệm**. Phải mau mau làm đi, đừng nên trễ nải...

Khi mình hết niệm nhuần nhuyễn đời với nghiệp bất thiện, thì lúc chính mình niệm xưng mình sẽ có đầy đủ tất cả những yếu tố quan trọng, cần thiết để thực hiện được vãng sanh về Tây Phương Cực Lạc...

Đời với nghiệp phạm phụ, tội chiêng sâu nặng cái điếm quan trọng nhất trong việc tu hành không phải là tìm hiểu lý lẽ cao siêu, ngay cả pháp môn niệm Phật cũng vậy. Mà chính là chú trọng vào chỗ thực hành những điều của Phật, như Hòa Thượng Tịnh - Không thường dạy là: “**Lão thật niệm Phật**”. Ngài Quán - Quang nói: “**Chí Thành - Chí Kính**” niệm Phật nương theo đời nguyện Di-Đà mà đức thoát vòng sanh tử.

- Đừng nên móng tâm cầu cảm ứng...
- Đừng nên móng tâm cầu chứng đắc...

Tôi vì nhất định những sự mong cầu này không hợp với hàng phạm phụ tức là, hết căn, nghiệp chiêng sâu nặng, oan gia trái chủ nhiều như chúng ta. Xin chúng ta hãy nhớ giữ lấy **lòng khiêm cung, từ bi, vui vẻ, buông xả** ... để mà tu hành.

Có thể nhất là nên giữ năm giới, thực thi là tốt nhất. Với pháp tu này đời với những nghiệp phạm phụ tức là thì chắc chắn nhiều lắm cũng chỉ giúp cho hết thoát vòng tam ác đạo là cùng. Những riêng đời với nghiệp phạm niệm Phật, chúng ta chỉ giữ về những điều này thì ta mới có cơ hội vãng sanh Tây Phương rất cao...

Tu hành là bắt đầu từ ngày này cho đến khi mình về Tây Phương. Nếu trong quá khứ chúng ta đã làm những điều gì sai trái thì cần mạnh dạn sám hối rồi quên tất cả những chuyện đó đi, bắt đầu từ đây làm lại. Có như vậy thì tâm của chúng ta mới khởi được về những cái

nghep nhân mà mình đã gây ra trong quá khứ.

Có rất nhiều người suy nghĩ trong quá khứ mình làm điều sai lầm, cho nên cần phải tìm cách đi tìm lỗi lầm, sai trái trước... Vô tình mình đã đi lệch con đường vắng sanh Tây Phương Cực Lạc... Tôi vì cái hình thức nghep là muốn trở về trong quá khứ để moi cho hết những lỗi lầm để đi tìm nó đi, để nó đi. Điều này rất cần thiết để với những người tu học. Nhưng thật sự không phải dễ dàng đâu!

Cho nên chúng ta không nên đi con đường đó, mà cần mở lòng niệm câu A-Di-Đà Phật. **“Nghĩ Phật... Nhớ Phật... Tập ng Phật”** để cuối cùng ta niệm câu A-Di-Đà Phật với Tây Phương Cực Lạc thì dễ dàng hơn!...

Vì phẫn điều gì với cha mẹ oan gia trái chủ thì xin cha mẹ hãy nhớ kỹ những điều này:

- Mẹ là phải thành tâm sám hối, kiên trì sám hối!... Dù chúng ta không biết đó có phải là tội của mình hay không cũng phải sám hối, tôi vì chắc chắn chúng ta đã tạo nên cái nghiệp chướng sâu nặng lắm rồi. Dù nhớ hay không nhớ cũng vậy, chắc chắn ta đã có lỗi lầm!... Đã có lỗi lầm thì không thể nào tránh được! Không thể nào cao ngạo được!...

- Đối với cha mẹ oan gia trái chủ nhất định ta phải có tình thương đối với họ, ta có lòng kính mến họ, tuy thế không được phỉ báng họ, không được chê bai họ, không được kêu họ, gọi họ là hàng “Ác Ôn” hay là hàng “Ma Quỉ”... Không được nói như vậy. Ngài Tịnh-Không đã gọi là “Cha Nhân Good”, ta cũng phải gọi họ như vậy. Chữ “Good” ở đây là dành cho những người quý phái, đáng được kính trọng. Nếu chúng ta không biết danh tiếng hay ho, thì gọi họ như vậy đó bằng “Ngài”, bằng chữ viết “Bố-Tát”.... Luôn luôn phải coi trọng họ như vậy.

Khi mà chúng ta có ý niệm thành khẩn và cung kính này, thì tự nhiên điều trước những chuyện oan gia trái chủ chúng ta rất dễ dàng sẽ cảm thông... Chính vì vậy khi họ niệm cho mẹ t bình nhân, điều gì oan gia trái chủ, luôn luôn người họ niệm phải có cái tâm từ bi, thương xót, thông cảm, hiểu thấu tâm trạng, hoàn cảnh của họ như vậy gọi là oan gia trái chủ đó. Phải mở lòng từ bi ra tìm cách cứu độ họ.

Ta không có năng lực nào khác hơn là thành tâm khuyên giải. Đem Phật pháp, đem nhân quả mà khuyên, cầu mong họ buông bỏ oán thù để cùng chúng ta “Niệm Phật - Hộ Niệm” cho nhau, để nương theo cái hạnh này tất cả mọi người đều được lợi lạc...

Hôm nay là ngày xá tội vong nhân... Tôi sao lại xá tội? Là tôi vì chúng ta có tội! Những bình chúng ta có tội! Tôi sao các vị vong nhân đó cũng được xá tội?... Là tôi vì các vị đó cũng có tội luôn! Vì các vị đó có tội, nên mời họ vào trong ba đường khổ nạn!...

Khi nghĩ đến chuyện xá tội, thì chúng ta phải có cái tâm xá tội trước. Xá tội cho ai?... Xá tội cho những người lỗi lầm với mình. Xá tội cho những người tạo nghiệp ác với mình. Mình phải xá tội cho người ta trước, phải tha thứ tội lỗi của họ trước. Mình tha thứ cho người ta thì chính ta mới được sự an xá...

Cho nên “Xá Tội” hay “Khai Tội” đều nằm trong chính cái tâm của chúng ta chứ không phải ngoài. Mẹ người đang minh bạch như thế này, cần nghĩ rằng mình không có tội, mình

không chịu sám hối, luôn luôn căm ghét những người làm sai lầm với mình... Đây là những người “**Kết Tội**”. Những người “**Kết Tội**” người khác, thì nhất định phải bỏ người khác “**Kết Tội**” về mình! “**Nhân**” nào thì “**Quả**” đó!...

Chúng ta hiểu được đạo lý Nhân-Quả như vậy rồi, muốn cho cha mẹ oan gia trái chủ tha cho ta, thì xin cha mẹ hãy:

- *Hãy mở tâm lòng ng hối hà ra tha thứ tất cả những người đã làm sai lầm với chúng ta.*

- *Hãy mở cái tâm lòng ng hối hà ra thọ nhận chúng sanh trong pháp giới, những người thuần duyên cũng như nghịch duyên. Nhất là những người nghịch duyên với chúng ta, phải thành tâm thọ nhận yêu ghét, bỏ bực hận, tìm cách cứu độ họ.*

Có được như vậy thì khi đến ngày trở về cái nền gọi là oan gia trái chủ chúng ta rốt đời dàng hóa giải, đi u giải, đời hóa giải những oan oan tẫn tận báo đời đời kiếp kiếp!...

Thì trong cõi đời này, chúng ta có thành tâm thành mindi cha Phật, cha Bồ -Tát, cha Thiên-Long Hộ -Pháp giảng lâm xuống đời này cha ng giám. Chúng ta cũng thành tâm thành mindi cha pháp giới chúng sanh hiểu duyên, ông bà cha mẹ, cha mẹ huyển thốt tất cả chúng ta cùng đến đây niệm Phật với chúng ta cha sanh Tinh-Đ. Trong giờ phút này chúng ta cũng thành tâm nguyện cha cha mẹ hãy niệm theo cha đời này buồn gì oán thù ra, phát tâm Bồ -Đ rưng lên cùng nhau niệm Phật đời Tây Phật ng. Đây là mindi cha đời quý hiếm cho chúng ta cùng nhau liễu đời sanh tử ...

Phật dạy, nên kết pháp duyên với A-Di-Đà Phật, nên niệm A-Di-Đà Phật, kết duyên lành với Tây Phật ng Cha Lạc đời chúng ta cùng nhau kết thành bạn lành, kết thành đời đời cùng với Tây Phật ng đó mindi là đời hay!...

Nguyện cha Phật mindi phóng đời quang minh, cha chiếu gia trì cho cha mẹ hiểu ng linh hiển hiểu, cho tất cả đời tu cùng phát tâm Bồ -Đ “Tín-Nguyện-Hiền” đời niệm Phật cha sanh Tinh-Đ ...

Nguyện cha cho tất cả cha mẹ đời tu, cũng như cha mẹ pháp giới chúng sanh đời thọ cha cha A-Duy-Vi-t-Trí, viên mãn Bồ -Đ.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

H I H NG CÔNG Đ C

Nguyện đem công đức này:

Hội hiểu ng cho thọ pháp pháp giới chúng sanh, trên đời bạn lành, đời cha mẹ khổ tam đời, cha mẹ nguyện thọ giới hòa bình tiêu tai giới niệm.

Hội hiểu ng cho lịch đời kiếp số oán thân trái chủ, tất cả chúng sanh đã bỏ con nảo loàn hoặc giết hại vì bất cứ lý do gì. Hôm nay con xin thành tâm sám hối. Nguyện cha cha mẹ xóa bỏ hận thù, hiểu pháp cho nhau, đời lòng niệm Phật, đời nguyện vãng sanh, đời sanh Cha Lạc.

Hỡi hỡi ng cho tất cả thân bần quyên thuộc trong vô lượng kiếp, dù đang ở trong bất cứ cảnh giới nào, đều được cảm ứng, phát lòng Tín-Nguyên-Hạnh, niệm Phật siêu sanh Tịnh-Độ.

Hỡi hỡi ng cho tất cả thân bần quyên thuộc đang hiện tiền, nghiệp chướng tiêu trừ, phước lành tăng trưởng, phát khởi tín tâm, niệm Phật cầu sanh Tịnh-Độ, và đều được thành tựu.

Hỡi hỡi ng cho tất cả chúng sanh có duyên hay không có duyên với con, sau cùng đều được vãng sanh Cực Lạc Quốc.

Hỡi hỡi ng với Tây-Phật trang nghiêm Tịnh-Độ. Nguyên khi con lâm chung, không còn chướng ngại. biết trước ngày giờ, tâm hồn tỉnh táo, thấy A-Di-Đà Phật, Quán-Âm Thế-Chí, Thanh Tịnh Đới Hỡi chúng, tiếng hào quang minh, hiện thân tiếp dẫn vãng sanh Cực Lạc.

Nguyên hoa nở thấy Phật ngai Vô-Sanh, nguyên chướng được Vô-Th障礙 Bồ-Đề, nguyên đở vô biên chúng sanh trong mọi nơi phương pháp giới vãng sanh Tây Phật ng Cực Lạc, viên thành Phật đạo.

Nam Mô A-Di-Đà Phật.

---o0o---

Hết